POLIROM

Sophie

KINSELLA

La cumpărături în Las Vegas

Sophie
KINSELLA

La cumpărături în Las Vegas

Traducere din limba engleză de Vali Florescu

POLIROM
2016

Sophie Kinsella, *Shopaholic to the Rescue*

Copyright © 2015 by Madhen Media Ltd.
All rights reserved

© 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-6300-2
ISBN PDF: 978-973-46-6301-9
ISBN print: 978-973-46-6217-3

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: ilustraţie de Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat ştiinţele politice, filozofia şi economia la Oxford. A lucrat o vreme ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au mai apărut: Mă dau în vînt după cumpărături (2004), La cumpărături în rochie de mireasă (2005), Goana după cumpărături la New York (2005), Poţi să ţii un secret? (2006), La cumpărături cu sora mea (2006), Supermenajera (2007), La cumpărături cu bebe (2008), Îţi aminteşti de mine? (2008), Fata fantomă (2009), La cumpărături cu Minnie (2010), Am numărul tău (2012), Noaptea nunţii (2013), La cumpărături pentru vedete (2014).

În cel mai recent roman semnat de îndrăgita autoare Sophie Kinsella, Becky porneşte într-o adevărată misiune de salvare care o va purta pînă în Las Vegas! Tatăl său a dispărut, şi nu singur, ci împreună cu soţul lui Suze, cea mai bună prietenă a lui Becky. Mama ei e isterică, Suze e pur şi simplu disperată, aşa că Becky e hotărîtă să afle cauzele dispariţiei tatălui său, pentru care este dispusă să facă orice, chiar să se alieze cu duşmanca ei dintotdeauna, Alicia Picioare-Lungi. Rezultatul: cel mai îndrăzneţ şi mai şocant plan al său de pînă acum!

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: O „rugăminte“

Stimată doamnă Brandon,

A trecut mult timp de cînd nu ne-am mai văzut. Sper că atît dumneavoastră, cît şi familiei dumneavoastră vă merge excelent.
Cît despre mine, mă bucur de viaţa la pensie, dar mă trezesc adesea amintindu-mi cu duioşie episoade din viaţa mea profesională la Banca Endwich. Prin urmare, am decis să aştern pe hîrtie o „autobiografie“ sau „o carte de memorii“, intitulată provizoriu: *Datoriile bune şi datoriile rele: Suişurile şi coborîşurile unui răbdător (şi totuşi nu atît de răbdător) director de bancă din Fulham.*
Am scris deja două capitole, care au fost bine primite de membrii clubului meu local de horticultură; cîţiva dintre cei prezenţi au spus chiar, citez: „Ar trebui să se dea şi la televizor!“. Mă rog, nu ştiu ce să zic despre asta!!
Doamnă Brandon, aş putea spune că dumneavoastră aţi fost mereu unul dintre cei mai „coloraţi“ clienţi ai mei şi aţi avut o abordare „unică“ a finanţelor dumneavoastră. (Sper din suflet şi cred că, odată cu maturitatea, aţi reuşit să vă ţineţi în frîu pornirile.) Ne-am încontrat de multe ori, dar cred că în momentul pensionării mele pot spune că am ajuns la un soi de „înţelegere

amicală“?
Prin urmare, aş vrea să ştiu dacă v-aş putea lua un interviu pentru cartea mea; cînd este convenabil şi pentru dumneavoastră? Aştept răspunsul dumneavoastră cu plăcere.

Cu stimă,
Derek Smeath
Director de bancă (pensionat)

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Re: O „rugăminte“

Stimată doamnă Brandon,

Vă scriu cu dezamăgire. V-am abordat cu bună-credinţă, ca pe o colegă de breaslă sau chiar, îndrăznesc să spun, prietenă. Speram să fiu tratat ca „atare“.
Dacă nu doriţi să fiţi intervievată pentru „memoriile mele“, este alegerea dumneavoastră. Cu toate acestea, sînt întristat că aţi simţit nevoia să născociţi o minciună atît de gogonată. E limpede că toată această poveste complicată şi ridicolă, despre cum „goniţi după tatăl dumneavoastră către Las Vegas“ pentru „a soluţiona un mister“ şi a vă asigura că „bietul Tarkie nu e spălat pe creier“, e pură invenţie.
De cîte ori, doamnă Brandon, n-am primit de la dumneavoastră scrisori în care susţineaţi că „v-aţi rupt piciorul“, „suferiţi de febră glandulară“ sau mi-aţi spus că v-a murit cîinele (imaginar)? Sperasem că acum, cînd sînteţi o femeie în toată firea, căsătorită şi mamă, v-aţi mai maturizat un pic. Cu toate astea, vă mărturisesc cu tristeţe că sînt dezamăgit.

Cu stimă,
Derek Smeath

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Re: Re: Re: O „rugăminte“

Stimată doamnă Brandon,

E puţin spus că ultimul dumneavoastră e-mail m-a uluit. Vă mulţumesc foarte mult pentru fotografii.
Văd, într-adevăr, că vă aflaţi la marginea unui deşert. Văd rulota către care arătaţi şi, în detaliu, harta Californiei. O observ, de asemenea, într-o fotografie pe prietena dumneavoastră, lady Cleath-Stuart, deşi nu ştiu dacă sînt în măsură să judec dacă „din expresia ei agonizantă e cît se poate de limpede că soţul ei a dispărut“. V-aş ruga să clarificaţi: tatăl dumneavoastră a dispărut *şi*, la fel, soţul prietenei dumneavoastră? Amîndoi odată?

Cu stimă,
Derek Smeath

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Re: Re: Re: Re: Re: O „rugăminte“

Stimată doamnă Brandon,

Dumnezeule, ce poveste! E-mailul dumneavoastră era uşor incoerent, dacă-mi permiteţi să spun – oare am înţeles bine?
– Tatăl dumneavoastră a venit să vă viziteze la Los Angeles pentru că a aflat noutăţi despre un vechi prieten, Brent, pe care nu-l văzuse de mulţi ani.
– Apoi a dispărut într-o misiune secretă, lăsînd doar un bilet în care făcea referire la faptul că trebuie să „îndrepte nişte lucruri“.
– A apelat la ajutorul lordului Cleath-Stuart („Tarkie“), care a trecut recent printr-o perioadă dificilă şi se află într-o „stare vulnerabilă“.
– L-a cooptat, de asemenea, pe un individ pe nume „Bryce“. (Ciudate nume mai au în California.)
– Acum îi urmaţi la Las Vegas, de teamă că Bryce e un personaj nefast, care e posibil să vrea să stoarcă nişte bani de la lordul Cleath-Stuart.
Drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, mi-e teamă că nu am nici o „intuiţie de geniu“ care v-ar putea ajuta, şi nici nu am păţit ceva similar pe vremea cînd lucram la bancă. Deşi am avut odată un client destul de „dubios“, care a încercat să depună un sac de gunoi plin de bancnote de 20 de lire, moment în care am

sunat la autorităţile financiare. Am să relatez această „istorie“ în cartea mea, credeţi-mă!
Vă doresc mult succes în găsirea celor trei dispăruţi şi, dacă vă pot ajuta în vreun fel, vă rog nu ezitaţi să mă contactaţi.

Cu stimă,
Derek Smeath

UNU

— OK, zice Luke calm. Nu intra în panică.

Să nu intru în panică? *Luke* zice „să nu intru în panică“? Nu. Nuuuu. E complet greşit. Soţul meu nu spune niciodată „Nu intra în panică“. Dacă spune el „Nu intra în panică“, atunci vrea să spună de fapt: *Ai toate motivele să intri în panică.*

Dumnezeule, acum *chiar* că intru în panică.

Girofarul continuă să se învîrtă şi sirena poliţiei încă se mai aude. Nu-mi vin în minte decît gînduri haotice, cum ar fi, *Oare cătuşele dor?* şi *Pe cine să sun din celula de arest?* şi *Oare toate uniformele deţinuţilor sînt portocalii?*

Un poliţist se îndreaptă spre autorulota noastră închiriată Clasa C, de şapte metri şi jumătate. (Draperii cu dungi albastre, tapiţerie cu flori, şase paturi, deşi „pat“ e mult spus – mai bine „şase saltele subţirele trîntite pe nişte plăci de lemn“.) E genul ăla de poliţist american cu aer cool, cu ochelari de soare tip oglindă şi bronzat, care te bagă în sperieţi. Inima începe să-mi bubuie şi mă uit din reflex în jur după un loc în care să mă ascund.

Bine, poate că exagerez puţin. Dar întotdeauna am fost agitată în preajma poliţiştilor, de cînd am şterpelit şase perechi de pantofi de păpuşi de la Hamleys, cînd aveam cinci ani, şi un poliţist a venit la mine şi a răcnit „Ce-aveţi aici, domnişoară?“, iar eu am sărit ca arsă. Întîmplarea face că el, de fapt, îmi admira balonul cu heliu.

(Am trimis pantofii de păpuşă înapoi într-un plic, după ce mama şi tata i-au găsit, cu o scrisoare în care îmi ceream scuze, pe care am scris-o chiar eu. Şi pe urmă cei de la Hamleys ne-au răspuns şi ne-au zis *Nici o problemă*, foarte amabili. Cred că a fost prima oară cînd mi-am dat seama că o scrisoare e o cale foarte bună prin care poţi să ieşi dintr-o situaţie mai încurcată.)

— Luke! şoptesc stresată. Repede! Ce facem, le dăm şpagă? Cîţi bani avem la noi?

— Becky, zice Luke răbdător, am spus să nu intri în panică. Trebuie să existe un motiv cît se poate de întemeiat pentru care ne-au tras pe dreapta.

— Oare trebuie să ieşim cu toţii? face Suze.

— Eu zic să rămînem în maşină, răspunde Janice, pe un ton tăios. Zic să ne purtăm perfect normal, ca şi cum nu am avea nimic de ascuns.

— Păi *nu avem* nimic de ascuns, zice Alicia, exasperată. Toată lumea să se relaxeze.

— Sînt înarmaţi! exclamă mama agitată, privind pe fereastră. Au arme, Janice!

— Jane, calmează-te, te rog! zice Luke. Mă duc să vorbesc cu ei.

Iese din autorulotă şi noi, ceilalţi, ne uităm neliniştiţi unul la altul. Călătoresc cu cea mai bună prietenă a mea, Suze; cea mai mare *ne*-prietenă a mea, Alicia; fiica mea, Minnie; mama mea şi cea mai bună prietenă *a ei*, Janice. Am plecat din L.A. spre Las Vegas şi ne-am certat deja din cauza aerului condiţionat, pe locurile din rulotă şi dacă Janice are voie să cînte muzică celtică la cimpoi ca să se calmeze. (Răspuns: nu. Cinci voturi la unu.) Călătoria asta e un pic tensionată şi am plecat doar de două ore. Asta ne mai trebuia acum.

Mă uit spre poliţistul care se apropie de Luke şi începe să vorbească.

— Cuţu! zice Minnie, arătînd pe fereastră. Căţel mare, mare, *mare*.

De Luke s-a apropiat un al doilea poliţist, cu un cîine ameninţător. E un ciobănesc german şi adulmecă în jurul picioarelor lui Luke. Ridică brusc privirea spre autorulotă şi latră.

— O, Doamne! Janice scoate un ţipăt îndurerat. Ştiam eu! Sînt de la narcotice! O să mă dibuiască!

— *Poftim*? Mă întorc şi mă holbez la ea. Janice e o femeie la vîrsta a doua, căreia îi plac aranjamentele florale şi să machieze lumea în nuanţe aprinse de culoarea piersicii. Oare ce vrea să spună, s-o dibuiască?

— Îmi pare rău că trebuie să vă zic, oameni buni… înghite în sec, teatral, dar am asupra mea nişte droguri ilegale.

Preţ de o clipă, nu se mişcă nimeni. Creierul meu refuză să proceseze aceste două elemente. Droguri ilegale? Janice?

— *Droguri*! exclamă mama. Janice, ce tot spui aici?

— Pentru disconfortul provocat de schimbarea de fus orar, se tînguie Janice. Medicul meu n-a vrut deloc să mă ajute, aşa că a trebuit să recurg la internet. Annabel, de la clubul de bridge, mi-a dat site-ul, dar exista un avertisment: *Poate fi interzis în anumite ţări.* Iar acum, cîinele ăla o să le miroasă şi o să fim arestaţi şi luaţi la întrebări…

Amuţeşte la auzul lătratului frenetic. Trebuie să recunosc, cîinele pare chitit să intre în maşină. Trage de lesă şi scînceşte, iar poliţistul se uită iritat în jos, spre el.

— Ai cumpărat *droguri interzise*? explodează Suze. De ce-ai face asta?

— Janice, o să ne pui în pericol toată călătoria. Mama vorbeşte de parcă face apoplexie. Cum ai putut să aduci droguri de clasa A în America?

— Sînt sigură că nu sînt de clasa A, spun, dar mama şi Janice sînt prea isterice să mă asculte.

— Scapă de ele! ţipă mama. Acum!

— Uite-le! Janice scoate două pacheţele albe din geantă, cu mîinile tremurînde. Nu le-aş fi adus niciodată cu mine dac-aş fi ştiut…

— Păi şi ce să facem cu ele? întreabă mama.

— Fiecare să înghită cîte o folie, zice Janice, scoţîndu-le înnebunită din cutii. E singurul lucru pe care-l putem face.

— Eşti nebună? răspunde Suze furioasă. Eu nu înghit pastile contrafăcute, de pe internet!

— Janice, trebuie să scapi de ele, zice mama. Ieşi şi împrăştie-le pe drum. Eu am să distrag atenţia poliţiei. Nu, *cu toţii* o să distragem atenţia poliţiei. Toată lumea jos din maşină. Acum!

— Poliţia o să-şi dea seama! se jeluieşte Janice.

— Nu, poliţia n-o să-şi dea seama spune mama apăsat. Mă auzi, Janice? Poliţia *n-o* să-şi dea seama. Dacă te mişti repede.

Deschide uşa autorulotei şi ieşim cu toţii în aerul fierbinte al zilei deja caniculare. Am parcat la marginea autostrăzii, iar de o parte şi de cealaltă a acesteia, cît vezi cu ochii, e doar deşert, cu nisip care-ţi scîrţîie sub picioare, presărat din loc în loc cu tufişuri.

— *Haide*! şuieră mama în urechea lui Janice.

În timp ce Janice îşi croieşte drum pe pămîntul uscat, mama se repede spre poliţişti, cu Suze şi Alicia după ea.

— Jane! zice Luke, părînd mirat s-o vadă lîngă el. Nu era nevoie să ieşi.

Îmi aruncă o privire care spune *Ce naiba faceţi?*, iar eu ridic din umeri neputincioasă.

— Bună dimineaţa, domnule poliţist, spune mama, adresîndu-se primului poliţist. Sînt sigură că ginerele meu v-a explicat situaţia.

Soţul meu a dispărut într-o misiune secretă, pe-viaţă-şi-pe-moarte.

— N-ai *de unde să ştii* dacă e pe-viaţă-şi-pe-moarte, simt nevoia să clarific.

De fiecare dată cînd mama foloseşte expresia „pe-viaţă-şi-pe-moarte“, sînt sigură că îi creşte tensiunea. Tot încerc s-o liniştesc, dar nu sînt sigură că ea vrea să fie liniştită.

— E însoţit de lordul Cleath-Stuart, continuă mama, iar aceasta este lady Cleath-Stuart. Locuiesc la Letherby Hall, una dintre cele mai de seamă reşedinţe aristocratice din Anglia, adaugă mîndră.

— N-are nici o importanţă asta! spune Suze.

Unul din poliţişti îşi scoate ochelarii şi o cîntăreşte din priviri pe Suze.

— Ca *Downton Abbey*? Nevastă-mea e moartă după serialul ăla.

— A, Letherby e şi mai şi decît Downton, spune mama. Ar trebui să veniţi în vizită.

Cu colţul ochiului o zăresc pe Janice, în mijlocul deşertului în compleul ei albastru-verzui cu imprimeu floral, împrăştiind înnebunită pastile în spatele unui cactus gigantic. E discretă de nu se poate. Dar, din fericire, poliţiştii sînt distraşi de mama, care le povesteşte acum despre biletul tatei.

— L-a lăsat pe pernă! zice indignată. O „scurtă călătorie“, auzi, cum i-a spus. Ce bărbat însurat se ridică aşa din pat şi pleacă într-o „scurtă călătorie“?

— Domnilor poliţişti… Luke tot încercase fără succes să zică şi el ceva, vă mulţumesc că m-aţi avertizat în legătură cu stopul din spate. Credeţi că acum ne putem vedea de drum?

Se lasă un scurt moment de tăcere, în care poliţiştii se uită îngînduraţi unul la altul.

— Nu intra în panică, zice Minnie, ridicînd ochii din locul în care se joacă cu păpuşa ei preferată, Speaky. Îi zîmbeşte radioasă unuia

din poliţişti. Nu intra în panică.

— Sigur că nu. El îi întoarce zîmbetul. Ce copil drăguţ. Cum te cheamă, scumpete?

— Poliţia *n-o* să bage de seamă, răspunde Minnie în treacăt şi, brusc, se lasă o tăcere încordată. Mi se strînge stomacul şi nu îndrăznesc să mă uit la Suze.

Între timp, zîmbetul de pe faţa poliţistului a îngheţat.

— Îmi cer scuze, ce-ai spus? o întreabă pe Minnie. Ce să bage de seamă, scumpa mea?

— Nimic! intervin eu aproape ţipînd. Ne-am uitat la televizor; ştiţi cum sînt copiii…

— Gata! Janice ajunge lîngă mine, fără suflu. Am terminat. Bună ziua, domnilor poliţişti, cu ce vă putem ajuta?

Cei doi bărbaţi par deconcertaţi la vederea unei alte persoane ce se alătură grupului.

— Unde aţi fost, doamnă? întreabă unul din ei.

— După cactus. Nevoi fiziologice, adaugă Janice, vizibil mîndră de răspunsul deja pregătit.

— Dar nu aveţi toaletă în autorulotă? zice poliţistul cel blond.

— A, răspunde Janice, vizibil uimită. O, Doamne. Bănuiesc că avem.

Aerul ei încrezător se evaporă, şi începe să se uite disperată în jur.

— Dumnezeule… îhm… păi… adevărul e că… Am simţit nevoia de o plimbare.

Poliţistul brunet îşi încrucişează braţele.

— O plimbare? O plimbare în spatele unui cactus?

— Poliţiştii n-o să bage de seamă, îi spune Minnie lui Janice cu hotătîre în glas, iar Janice tresare, ca o pisică opărită.

— Minnie! Dumnezeule, draga mea! Ce să bage de seamă? Ha-

ha-ha!

— Nu puteţi face copilul ăsta *să tacă*? şopteşte Alicia furioasă.

— Am făcut o plimbare în natură, adaugă Janice fără convingere. Admiram cactuşii. Au nişte… îhm… ţepi foarte frumoşi.

„Au ţepi foarte frumoşi“? E tot ce-a putut să inventeze? OK, nu mai plec în viaţa mea la drum cu Janice. Are o mină complet speriată şi vinovată. Nu-i de mirare că poliţiştii par suspicioşi. (Recunosc, nici Minnie n-a prea fost de ajutor.)

Poliţiştii se uită cu subînţeles unul la altul. Din clipă-n clipă o să spună că ne arestează sau că o să cheme FBI-ul. Trebuie să fac ceva, repede. Dar ce? Gîndeşte-te, *gîndeşte-te*…

Şi atunci mă păleşte inspiraţia.

— Domnule poliţist! exclam. Sînt atît de bucuroasă că v-am întîlnit, fiindcă vreau să vă cer o favoare. Am un verişor tînăr care ar dori foarte tare să devină ofiţer de poliţie, şi ar fi extrem de recunoscător dacă ar lucra ca stagiar. Credeţi că ar putea să vă contacteze? Sînteţi domnul ofiţer Kapinski… Îmi scot mobilul şi încep să scriu numele, copiindu-l de pe ecusonul lui. Poate să vă însoţească în misiuni?

— Există modalităţi oficiale pentru asta, doamnă, spune ofiţerul Kapinski descurajator. Spuneţi-i să se uite pe site.

— Ei, dar altfel e atunci cînd cunoşti pe cineva, nu-i aşa? Fac cu ochiul inocent spre el. Mîine sînteţi disponibil? Ne putem întîlni după serviciu. Da! O să vă aşteptăm în faţa secţiei. Fac un pas în faţă, iar ofiţerul Kapinski se dă înapoi. E aşa de talentat şi de vorbăreţ! O să vă placă. Deci ne vedem mîine, da? Aduc eu croissante, OK?

Ofiţerul Kapinski pare de-a dreptul înspăimîntat.

— Puteţi pleca, şopteşte, şi se răsuceşte pe călcîie. Treizeci de secunde mai tîrziu, el, colegul lui şi cîinele s-au urcat deja în maşina de poliţie şi au demarat.

— Bravo, Becky! aplaudă Luke.

— Bravo, draga mea! i se alătură şi mama.

— Era cît p-aci. Janice tremură. Cît p-aci. Trebuie să avem mai mare grijă.

— Ce-i toată povestea asta? întreabă Luke bulversat. De ce-aţi coborît din maşină?

— Janice se fereşte de brigada antinarcotice, zic, şi aproape pufnesc în rîs cînd îi văd expresia. Hai că-ţi explic pe drum. Hai să plecăm.

DOI

Au dispărut acum două zile. Ai putea zice *şi ce-i cu asta? Probabil au plecat într-o excursie, ca băieţii. De ce nu vă relaxaţi şi nu-i aşteptaţi să se întoarcă acasă?* Adevărul e că *asta* a zis poliţia. Însă e mai complicat de atît. Tarquin a avut recent un soi de cădere nervoasă. De asemenea, e foarte bogat şi se pare că a fost luat în vizor de Bryce care avea să-l ademenească în nişte „practici nesănătoase“, ceea ce Suze îşi face griji că ar putea însemna „să adere la o sectă“.

Adevărul este că e doar o simplă teorie. De fapt, există mai multe teorii diferite. Sinceră să fiu – şi nu i-aş spune niciodată asta lui Suze –, în adîncul sufletului, cred că e posibil să descoperim că, în tot timpul ăsta, tata şi Tarquin au stat într-o cafenea din L.A. deschisă non-stop. Suze, pe de altă parte, crede că Bryce i-a făcut deja vînt lui Tarquin într-un canion, după ce i-a golit contul din bancă. (N-ar recunoaşte-o, dar ştiu că asta crede.)

Ne trebuie puţină ordine. Ne trebuie un *plan*. Ne trebuie un panou din ăla pe perete, cum au în serialele poliţiste, cu liste şi săgeţi şi poze cu tata şi Tarkie. (De fapt, nu, hai să nu facem asta. Atunci chiar că ar arăta ca nişte victime ale unui criminal.) Dar ne trebuie *ceva*. Pînă acum, călătoria asta s-a dovedit complet haotică.

A fost o nebunie dimineaţă – cu făcut bagaje, cu Suze

încredinţîndu-i pe cei trei copii dădacei ei, Ellie (o să stea cu ei şi o să se ocupe de tot cît sîntem plecaţi). Luke a sosit cu autorulota în zori. Atunci le-am trezit pe mama şi pe Janice – nu dormiseră decît cîteva ore de la sosirea din Anglia – şi ne-am urcat cu toţii şi am zis: „Spre Vegas!“.

Ca să fiu *absolut* sinceră, probabil nu era nevoie să închiriem o autorulotă. De fapt, Luke susţinea că ne ajung două maşini tip sedan. Dar argumentul meu a fost: trebuie să discutăm unul cu altul pe drum. Prin urmare, avem nevoie de o rulotă. Şi, în afară de asta, cum să pleci la drum pe şoselele Americii şi să nu ai autorulotă? Exact.

De atunci, Suze şi-a petrecut tot timpul căutînd pe Google o groază de chestii despre secte, ceea ce nu cred că e bine, pentru că o sperie de moarte. (Cum a fost cînd a găsit una în care adepţii îşi vopsesc faţa în alb şi se căsătoresc cu animale.) Luke a stat întruna pe telefon cu adjunctul său, Gary, care se află la o conferinţă în Londra, unde îi ţine locul. Luke are o firmă de PR, şi are o tonă de clienţi în clipa asta, dar i-a pus pe toţi pe bară ca să conducă autorulota. Ceea ce e o dovadă de mare sprijin şi dragoste din partea lui, iar eu aş face *exact* acelaşi lucru la nevoie.

Janice şi mama şi-au împărtăşit tot soiul de teorii abracadabrante despre tata pierzîndu-şi minţile şi ducîndu-se să trăiască în deşert, îmbrăcat într-un poncho. (De ce tocmai un poncho?) Minnie a zis „Cactus, mami! Cac-TUS!“ de vreo trei mii de ori. Iar eu am stat acolo fără să scot o vorbă, mîngîindu-i părul, pradă propriilor mele gînduri. Ceea ce, sinceră să fiu, nu e cine ştie ce distractiv. Gîndurile mele din clipa asta nu prea sînt deloc roz.

Încerc să rămîn cît de optimistă şi de veselă pot, pe cuvînt. Încerc să menţin buna dispoziţie generală şi să nu mă mai gîndesc la trecut. Dar, de fiecare dată cînd las garda jos, îmi amintesc totul şi

mă copleşeşte un val îngrozitor de vinovăţie. Fiindcă adevărul ăsta e: toată deplasarea asta e din cauza mea. Eu sînt de vină.

O jumătate de oră mai tîrziu, ne oprim la un restaurant de pe marginea şoselei ca să luăm micul dejun şi să ne regrupăm. O duc pe Minnie la toaletă, unde avem o lungă conversaţie despre diverse tipuri de săpun, iar Minnie se hotărăşte că trebuie să încerce fiecare dozator de săpun pe rînd, ceea ce ne ia un secol. Cînd, într-un final, ne întoarcem în restaurant, o găsesc pe Suze în picioare, singură, privind un afiş în stil retro, şi mă îndrept spre ea.

— Suze… spun pentru a milioana oară, ascultă-mă. Îmi pare rău.

— Pentru ce? Abia dacă ridică privirea.

— Ştii tu. Pentru tot… Amuţesc, alunecînd pe panta disperării. Nu ştiu cum să continui. Suze e cea mai veche şi cea mai dragă prietenă a mea şi să vorbesc cu ea era cel mai uşor lucru din lume. Însă acum mă simt ca şi cum aş juca într-o piesă, eu mi-am uitat replicile, iar ea n-are de gînd să mă ajute.

În ultimele cîteva săptămîni, în timp ce locuiam amîndouă la L.A., au luat-o razna lucrurile. Nu doar între mine şi Suze, ci absolut toate. Mi-am pierdut capul. Am deraiat rău. Voiam atît de tare să devin stilistă pentru vedete, că am pierdut un pic din vedere esenţialul. Aproape că nu-mi vine să cred că nu mai tîrziu de aseară stăteam pe covorul roşu la o premieră şi mi-am dat seama cît de tare *nu-mi doresc* să mă aflu în sală, cu toate vedetele. Mă simt ca şi cum aş fi fost într-o bulă de aer, care acum s-a spart.

Luke înţelege. Azi-noapte am avut o discuţie lungă şi am lămurit multe lucruri. Mi-a zis că ce mi s-a întîmplat mie la Hollywood a fost o dementă. Am devenit o celebritate peste noapte, fără să fi avut nici cea mai mică intenţie, iar asta m-a dat peste cap. Mi-a zis că prietenii şi familia mea n-o să fie supăraţi pe vecie pentru asta. O să

mă ierte.

Mă rog, poate că el m-a iertat. Suze însă, nu.

Partea cea mai neplăcută e că azi-noapte am crezut că am lăsat tot ce e rău în urmă. Suze era lîngă mine şi m-a implorat să vin în călătoria asta, iar eu i-am promis că las totul şi vin. A plîns şi mi-a zis că i-a fost dor de mine, şi m-am simţit extrem de uşurată. Însă acum că sînt aici, totul s-a schimbat. Se poartă ca şi cum n-ar vrea să fiu aici. Nu vrea să discute; pur şi simplu, emană ostilitate.

Adică, *ştiu* că îşi face griji pentru Tarkie; *ştiu* că trebuie să fiu înţelegătoare. Doar că e… greu.

— Mă rog, zice Suze subit. Şi, fără să se uite la mine, se întoarce la masă. Cînd o urmez, Alicia Scorpia cu Picioare Lungi ridică privirea şi mă cîntăreşte din ochi cu dispreţ. Încă nu-mi vine să cred că a venit şi ea cu noi. Alicia Scorpia cu Picioare Lungi, persoana care mi-e cea mai puţin simpatică din lume.

Ar trebui să-i spun Alicia Merrelle. Aşa o cheamă acum, de cînd s-a măritat cu Wilton Merrelle, fondatorul celebrului centru de yoga şi reabilitare Golden Peace. E un complex uriaş, cu săli de curs şi un magazin de suvenire, iar eu eram mare fană. Mă rog, cu toţii eram fani. Pînă cînd Tarquin a început să se ducă acolo întruna, ca să-şi petreacă timpul cu Bryce, şi i-a spus lui Suze că e „toxică“ şi, sinceră să fiu, a devenit un pic ciudat. (Mai bine zis: un pic şi mai ciudat. Dragul de Tarkie, n-a fost niciodată chiar cea mai normală fiinţă de pe pămînt.)

Alicia a fost cea care a descoperit că au plecat spre Las Vegas. Ea a adus un frigider plin cu apă de cocos pentru autorulotă. Alicia e eroina zilei. Dar eu continui să fiu circumspectă în ceea ce o priveşte. Alicia a fost o *bête noire* pentru mine de cînd ne-am cunoscut, acum mulţi ani, înainte să mă mărit. A încercat să-mi distrugă viaţa; a încercat să-i distrugă viaţa lui Luke; m-a ridiculizat

ori de cîte ori a putut şi m-a făcut să mă simt mică şi proastă. Acum zice că totul a rămas în urmă şi că ar trebui să dăm uitării trecutul, şi că ea e altă persoană în prezent. Dar, îmi pare rău, nu pot să am încredere în ea, pur şi simplu nu pot.

— Mă gîndeam, zic, încercînd să-mi iau un aer profi, avem nevoie de un plan adevărat. Îmi scot un caiet şi un pix din geantă, scriu *PLAN* cu litere mari şi îl pun pe masă, să-l vadă toată lumea. Hai să recapitulăm faptele.

— Tatăl tău i-a tîrît pe ceilalţi doi după el în nu ştiu ce misiune legată de trecutul lui, spune Suze. Dar tu habar n-ai despre ce e vorba, fiindcă nu l-ai întrebat.

Zicînd asta, mă săgetează cu o privire acuzatoare, cu care m-am obişnuit deja.

— Aşa e, zic stresată. Îmi pare rău.

Ar fi trebuit să vorbesc mai mult cu tata. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş face totul altfel, sigur că aşa aş face, *sigur că da*. Însă nu pot. Tot ce pot e să mă revanşez cumva, acum.

— Deci hai să recapitulăm ce *ştim*, spun, încercînd să-mi păstrez optimismul. Graham Bloomwood a venit în Statele Unite în 1972. A făcut turul ţării cu trei prieteni americani: Brent, Corey şi Raymond. Şi au urmat *acest* traseu. Deschid harta tatei şi o aşez pe masă cu gesturi ample. Proba A.

Ne uităm cu toţii la hartă pentru a mia oară. E o hartă rutieră sumară, veche şi îngălbenită, pe care e schiţată o rută cu pix roşu. Sinceră să fiu, nu ne ajută cine ştie ce, dar continuăm să ne uităm cu toţii la ea, pentru orice eventualitate. După ce tata a dispărut cu Tarkie, am scotocit în camera tatei şi, în afară de o revistă veche, asta e tot ce-am găsit.

— Deci s-ar putea să urmeze traseul ăsta. Suze continuă să se uite la hartă. L.A.… Las Vegas… Uite, s-au dus la Marele Canion…

— Dar *s-ar putea* să nu meargă pe ruta asta, zic repede, înainte ca ea să poată conchide că tata şi Tarkie se află probabil pe fundul Marelui Canion şi că trebuie să ne ducem imediat acolo cu elicopterul.

— Tatăl tău e genul care revine pe urmele propriilor paşi? zice Alicia. Adică, vreau să spun: e redactiv?

Redactiv? Ce-i asta?

— Păi… Tuşesc. Uneori. Poate.

Alicia îmi pune mereu întrebări extrem de dificile, ca asta. După care îmi face cu ochiul în semn de victorie mută, de parc-ar zice *nu înţelegi nimic, nu?*

În afară de-asta, vorbeşte cu glasul ăla blînd şi liniştit, care-mi dă fiori. Şi-a schimbat total stilul faţă de vremea cînd era o PR-iţă autoritară, în Londra. Poartă pantaloni de yoga şi părul prins în coadă la ceafă, iar discursul îi e presărat cu expresii New Age. Dar continuă să-i trateze pe ceilalţi de sus, ca întotdeauna.

— Uneori o ia înapoi pe urmele propriilor paşi, alteori nu, improvizez. Depinde.

— Bex, trebuie să ai mai multe informaţii, zice Suze ţîfnoasă. Mai spune-mi o dată despre parcul de rulote. Poate ţi-a scăpat ceva.

Încep, supusă:

— Tata voia să-l caut pe vechiul lui amic, Brent. Cînd am găsit adresa, era un parc de rulote şi Brent tocmai fusese evacuat.

În timp ce vorbesc, mă apucă fierbinţeala şi iau o gură de apă. Ăsta e punctul în care am făcut-o de oaie rău de tot. Tata mă tot ruga să-l caut pe Brent, iar eu tot amînam, fiindcă… mă rog, pentru că viaţa era atît de palpitantă, şi mi se părea că e doar o chestie plicticoasă de-a tatei. Dar, dacă aş fi făcut-o pur şi simplu, dacă aş fi ajuns acolo mai repede, poate că tata ar fi putut vorbi cu Brent *înainte* ca acesta să primească înştiinţarea de evacuare. Poate că

Brent nu şi-ar fi luat tălpăşiţa. Poate că totul ar fi fost altfel.

— Tatei nu i-a venit să creadă, continui, fiindcă el avea impresia că Brent e bogat.

— De ce? întreabă Suze. De ce a crezut că Brent e bogat? Nu-l mai văzuse de cît, de patruzeci de ani?

— Nu ştiu. Dar el se aştepta ca Brent să locuiască într-o ditamai casa.

— Aşa că tatăl tău a luat avionul spre L.A. şi s-a dus să-l vadă pe Brent.

— Da. Probabil s-a întîmplat în parcul de rulote. Se pare că „au reglat“ nu ştiu ce situaţie.

— Şi asta o ştii de la fiica lui Brent – face o pauză –, Rebecca.

Rămînem amîndouă tăcute. Asta e partea cea mai ciudată a poveştii. Reiau, încă o dată, scena în minte. Cum m-am întîlnit cu fiica lui Brent pe treptele rulotei. Cum i-am simţit ostilitatea făţişă, ca o şosea arsă de soare. Cum i-am întors privirea mirată, gîndindu-mă: *Ce rău ţi-am făcut?* Şi, apoi, replica ei ucigătoare: „Pe toate ne cheamă Rebecca“.

Nici acum nu ştiu ce-a vrut să spună prin „toate“. Însă era limpede că n-are de gînd să-mi explice.

— Şi ce-a mai zis? întreabă Suze nerăbdătoare.

— Nimic! A zis: „Dacă nu ştii, nu-ţi spun“.

— De mare ajutor. Suze îşi dă ochii peste cap.

— Ei, da. Nu părea să mă simpatizeze prea tare. Nu ştiu de ce.

Nu mai adaug şi că avea o „voce cam sclifosită“, şi ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost: „Cară-te, prinţesico“.

— N-a zis nimic de Corey. Suze bate cu pixul în masă.

— Nu.

— Dar Corey e cel care locuieşte în Las Vegas. Aşa că poate tatăl tău pe el s-a dus să-l vadă.

— Da, aşa cred.

— *Aşa crezi*, izbucneşte Suze dintr-odată. Bex, avem nevoie de fapte concrete!

E foarte bine, Suze se aşteaptă ca eu să am toate răspunsurile. Dar mama şi cu mine habar nu avem care e numele de familie al lui Corey sau al lui Raymond, nu mai zic de toate celelalte. Mama a spus că tata nu pomenea niciodată de ei decît atunci cînd îşi amintea de vacanţa respectivă, ceea ce se întîmpla o dată pe an, de Crăciun, iar ea nu asculta niciodată cu atenţie. (Zicea chiar că a auzit de o mie de ori de arşiţa dogoritoare din Death Valley, şi se întreba de ce nu stătuseră oare într-o piscină drăguţă?)

Am căutat pe Google *corey las vegas*, *corey graham bloomwood*, *corey brent*, şi toate asocierile de cuvinte la care m-am putut gîndi. Problema e că sînt o mulţime de Corey în Las Vegas.

— OK. Alicia închide mobilul. Mersi oricum.

Alicia a sunat la toţi cunoscuţii, încercînd să afle dacă Bryce a spus cuiva unde o să stea în Las Vegas. Dar deocamdată nimeni nu ştie nimic.

— Nici un rezultat?

— Nu. Oftează adînc. Suze, simt că te dezamăgesc.

— Ba nu mă dezamăgeşti! zice Suze imediat şi o apucă pe Alicia de mînă. Eşti un înger.

Mă ignoră total amîndouă. Oricum, poate că ar trebui să facem o pauză. Mă sforţez să afişez un zîmbet amical şi zic:

— Mă duc să mă plimb. Se pare că e o curte în spatele hambarului. Puteţi să-mi comandaţi şi mie nişte gofre cu sirop de arţar? Şi nişte clătite pentru Minnie şi un milkshake de căpşuni. Haide, scumpa mea. Iau mînuţa lui Minnie într-a mea şi mă simt pe loc alinată. Cel puţin, Minnie mă iubeşte necondiţionat.

(Sau măcar o să mă iubească pînă face treişpe ani şi am să-i spun

că nu poate purta fustă mini la şcoală, şi o să mă urască mai mult decît pe oricine pe lume.)

(O, Doamne, nu mai sînt decît unsprezece ani pînă atunci. De ce nu poate să aibă toată viaţa doi ani jumate?)

TREI

Cînd mă întorc la restaurant, le văd pe mama şi pe Janice ieşind de la toaletă. Janice are pe cap o pereche de ochelari de soare albi, iar lui Minnie i se taie respiraţia cînd îi vede.

— Îmi plac! zice precaută, arătîndu-i. Te roooooog?

— Scumpa mea! zice Janice. Îi vrei?

— Janice! exclam îngrozită, în timp ce ea îi întinde ochelarii lui Minnie. Nu trebuie să faci asta!

— A, nu-i nici o problemă. Janice chicoteşte. Am sute de perechi.

Trebuie să spun, Minnie arată adorabil cu ochelari de soare albi supradimensionaţi. Dar n-o pot lăsa să scape aşa uşor.

— Minnie, zic pe un ton sever. N-ai spus mulţumesc. Şi nu e frumos să ceri lucruri. Ce-o să facă biata Janice acum? Nu mai are ochelari de soare!

Ochelarii îi alunecă pe nas şi îi prinde cu mîna, căzută pe gînduri.

— Mulţumesc, zice în cele din urmă. Mulţumesc, Uaniss. (Încă nu reuşeşte să spună „Janice“.) Ridică mîna, îşi scoate funda cu pătrăţele roz din păr şi i-o întinde lui Janice. Fundă, Uaniss.

— Draga mea, nu pot să nu chicotesc, Janice nu poartă funde în păr.

— Cum să nu! zice Janice. E foarte frumoasă, Minnie, mulţumesc.

Îşi prinde clipsul fundei în părul cenuşiu, unde aceasta rămîne cocoţată stingher, ca din alt film, şi simt un val subit de afecţiune pentru ea. O ştiu pe Janice dintotdeauna, şi e un pic nebună – dar uite la ea. A luat avionul spre L.A. fără să stea pe gînduri, doar ca să fie alături de mama. Ne-a amuzat pe toţi cu tot soiul de poveşti despre cursurile ei de aranjamente florale şi e o prezenţă simpatică şi veselă. (În afara situaţiilor cînd face trafic cu droguri ilegale, fireşte.)

— Îţi mulţumesc c-ai venit, izbucnesc şi o îmbrăţişez cît pot, avînd în vedere borseta cu bani „de siguranţă“ ce-i stă umflată ca un pîntec de gravidă. Ea şi mama poartă modele identice şi, dacă mă întrebaţi pe mine, arată exact ca o reclamă pentru hoţi: TONE DE BANCNOTE AICI. Dar nu i-am spus asta mamei, fiindcă e şi aşa dată peste cap.

— Mamă… Mă întorc s-o îmbrăţişez şi pe ea. Nu te teme. Sînt sigură că tata e OK.

Dar ea are umerii încordaţi şi nu mă îmbrăţişează cum trebuie.

— Să zicem că da, Becky, spune, şi-i simt agitaţia din glas. Dar toate secretele şi misterele astea… N-ai nevoie de aşa ceva, la vîrsta mea.

— Ştiu, zic încercînd s-o alin.

— Taică-tu n-a vrut să-ţi dea numele Rebecca, ştii. *Mie* mi-a plăcut.

— Ştiu, zic iar.

Am mai avut conversaţia asta de vreo douăzeci de ori. A fost practic prima întrebare pe care i-am pus-o cînd am văzut-o:

— De ce mi-aţi dat numele Rebecca?

— După carte, ştii, continuă mama. Cartea de Daphne du Maurier.

— Ştiu, încuviinţez răbdătoare.

— Şi taică-tu n-a fost de acord. Mi-a propus Henrietta.

Chipul mamei începe să fremete.

— *Henrietta*.

Îmi încreţesc nasul. Nu sînt absolut deloc o Henrietta.

— Dar *de ce* n-a vrut să-ţi spunem Rebecca? Glasul mamei devine ascuţit.

Se lasă tăcerea, în care nu se aude decît vagul clinchet pe care îl fac perlele de la gîtul ei, cu care se joacă mecanic. Simt o împunsătură privindu-i degetele tremurînde, neliniştite. Tata i-a dat colierul ăla de perle. E o bijuterie veche, din 1895, şi am fost cu ea la magazin s-o ajut să aleagă, şi era atît de încîntată şi de fericită. În fiecare an, tata primeşte PCM – adică ceea ce noi numim Prima Cea Mare – şi o cheltuie cumpărîndu-ne fiecăruia cîte ceva drăguţ.

Adevărul e că tata e foarte tare. Încă mai primeşte PCM, chiar şi acum că e la pensie, pentru ceva consultanţă în asigurări. Luke zice că probabil are nişte cunoştinţe de nişă impresionante, ca să primească asemenea prime. Însă el e modest, nu se laudă niciodată. Întodeauna le cheltuie pe cadouri pentru noi, plus un prînz festiv amuzant la Londra. Aşa e tata. E generos. E iubitor. Îi pasă de familie. Povestea asta nu e deloc în stilul lui.

Îi iau mîna mamei cu blîndeţe şi i-o îndepărtez de şiragul de perle.

— O să-l rupi, zic. Mamă, *te rog*, încearcă să te relaxezi.

— Haide, Jane.

Janice o apucă pe mama de braţ, vrînd s-o liniştească.

— Hai să ne aşezăm şi să mîncăm ceva. Să ştii că aici au „cafea la discreţie“, adaugă în timp ce se îndepărtează împreună. Vin la tine cu cafetiera şi-ţi umplu ceaşca ori de cîte ori vrei! La discreţie! Ce sistem bun. Mult mai bun decît toate latteurile şi grandaccinourile alea…

În timp ce ea şi mama dispar, o apuc pe Minnie de mînă şi ne îndreptam spre zona din spatele restaurantului. Imediat ce păşesc afară mă simt mai bine, în ciuda soarelui arzător. Trebuia să ies puţin. Toată lumea e atît de încordată şi de iritată. Ce mi-ar plăcea cel mai mult ar fi să stau jos lîngă Suze şi să am o discuţie ca lumea cu ea, dar cu Alicia în preajmă nu pot…

Aaa, uite.

Am încremenit. Nu la vederea „curţii cu animale“, care constă în trei capre murdare într-un ţarc, ci la cea a unei firme pe care scrie TÎRG DE ARTIZANAT LOCAL. Poate ar trebui să intru şi să cumpăr ceva, ca să mă înveselesc. Să-mi dea puţin elan şi, în acelaşi timp, să susţin şi economia locală. Da, aşa am să fac.

Sînt vreo şase standuri, cu artizanat, haine şi artefacte. Văd o fată slăbuţă cu botine de piele întoarsă cu toc umplînd un coş cu coliere şi exclamînd către vînzător:

— Doamne, ce-mi plac! Gata, mi-am terminat cumpărăturile de Crăciun!

În timp ce mă apropii, din spatele unui stand apare o femeie în vîrstă cu păr grizonant şi tresar. Arată ca şi cum ar fi ea însăşi un artefact artizanal. Are pielea atît de cafenie şi de ridată, încît seamănă cu un lemn bătut de vreme, sau pare să fi fost tăbăcită manual. Poartă o pălărie de piele cu şnur sub bărbie, îi lipseşte un dinte şi fusta în carouri arată veche de o sută de ani.

— Sînteţi în vacanţă? întreabă, în timp ce eu încep să mă uit la genţile de piele.

— Oarecum… Mă rog, nu tocmai, zic sincer. Sînt în excursie. De fapt, căutăm pe cineva. Încercăm să le dăm de urmă.

— Vînătoare de oameni. Dă din cap, deloc surprinsă. Bunicul meu era vînător de recompense.

Vînător de recompense? E cel mai mişto lucru pe care l-am auzit

vreodată. Cum ar fi să fii vînător de recompense? Nu pot să nu-mi imaginez o carte de vizită, poate şi cu o mică pălărie de cowboy într-un colţ:

REBECCA BRANDON, VÎNĂTOARE DE RECOMPENSE.

— Bănuiesc că şi eu sînt tot un soi de vînător de recompense, mă trezesc spunînd nonşalant. Mă rog. Într-un fel.

Ceea ce e relativ adevărat. La urma urmei, mă aflu la vînătoare de oameni, nu-i aşa? Iar asta mă face vînător de recompense, nu?

— Apropo, îmi puteţi da vreun pont? adaug.

— Chiar mai multe, dacă vrei, zice ea cu glas dogit. Bunicul meu spunea: nu încerca să-i învingi, fă-ţi-i prieteni.

— „Nu încerca să-i învingi, fă-ţi-i prieteni“, o îngîn. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă să fii deşteaptă. Nu alerga după o ţintă care se mişcă. Caută prietenii. Caută familia.

Scoate brusc de undeva un sul de piele maroniu închis.

— Pot să-ţi fac un toc splendid, doamnă dragă. Cusut de mînă.

Un toc?

Un toc, cum ar fi… pentru o *armă*?

— A, zic descumpănită. Am înţeles! Un toc. Uau. E… îhm… superb. Singura chestie e că… tuşesc, jenată. N-am armă.

— N-ai nici o armă? Pare de-a dreptul uluită de veste.

Acum mă simt complet neputincioasă. Nici măcar *n-am ţinut* vreodată o armă în mînă, nu mai zic să posed una. Dar poate că ar trebui să fiu mai deschisă la minte. Adică, aşa e aici în Vest, nu? Ai o pălărie, ai cizme, ai arma ta. Probabil că fetele din Vest se plimbă prin oraş şi-şi cîntăresc din priviri armele aşa cum mă uit eu la o geantă Hermès.

— N-am armă *în clipa asta*, mă corectez. Adică n-o am *la mine*. Dar cînd o s-o am, mă întorc să-mi iau un toc.

În timp ce mă îndepărtez, mă întreb dacă ar trebui să iau repede nişte lecţii de tras la ţintă şi un permis de portarmă şi să-mi cumpăr un Gluck. Sau o fi Glock? Sau un Smith sau cum-îi-spune. Nici măcar nu ştiu care e cel mai ca lumea. Ar trebui să existe şi un *Vogue* pentru arme.

Pornesc spre standul următor, unde fata slăbuţă pe care am observat-o mai devreme îşi umple al doilea coş.

— Hei, zice amabilă, ridicînd privirea spre mine, şalurile astea au cincizeci la sută reducere, toate.

— Unele chiar şaptezeci şi cinci, intervine şi proprietara standului. Are părul cenuşiu împletit, cu panglici legate în jurul capului, şi arată demenţial. Am lichidare de stoc.

— Uau. Iau un şal şi-l scutur. E de lînă extrem de moale, cu păsări frumos brodate, şi e un produs de-o calitate remarcabilă.

— Şi eu cumpăr cîte două din fiecare, pentru mama şi pentru mine, zice fata slăbuţă, cu chef de vorbă. Şi ar trebui să te uiţi şi la curele. Arată spre un stand din apropiere. După părerea mea, nu ai niciodată prea multe curele.

— Corect, sînt eu de acord. Curelele sînt esenţiale într-o garderobă.

— Nu-i aşa? Încuviinţează cu entuziasm. Îmi mai daţi un coş? adaugă către proprietara standului. Acceptaţi carduri Amex?

În timp ce proprietara standului scoate POS-ul, aleg cîteva şaluri. Dar e ciudat. Poate n-am dispoziţie de şaluri sau aşa ceva, fiindcă, deşi *văd* cît de splendide sînt, nu-mi vine să le cumpăr. E ca şi cum m-aş uita la un cărucior plin de deserturi delicioase, dar mi-am pierdut apetitul.

Aşa că mă duc la standul de curele şi mă uit la ele.

Se vede clar, sînt foarte bine lucrate. Cataramele sînt frumoase şi grele, şi culorile sînt şi ele bine alese. Nu le găsesc nici un cusur. Doar că nu-mi vine *să le cumpăr*. Ba chiar simplul gînd îmi face puţin greaţă. Ceea ce e ciudat.

Fata slăbuţă are cinci coşuri pline de lucruri frumos aliniate şi scotoceşte prin geanta Michael Kors.

— Eram sigură că pot plăti cu cardul ăsta de credit, zice stresată. Staţi să mai încerc încă unul… Of, fir-ar!

Îşi scapă geanta pe jos şi se apleacă să-şi adune lucrurile. Tocmai vreau s-o ajut, cînd aud că mă strigă cineva.

— Bex! Mă întorc şi o văd pe Suze uitîndu-se prin uşa din spate a restaurantului. A venit mîncarea… Amuţeşte, iar privirea îi fuge la cele cinci coşuri aliniate. Of, tipic pentru tine. Ai fost la cumpărături. Ce altceva să faci tu?

Are un ton atît de critic, că simt cum îmi urcă sîngele în obraji. Dar mă mulţumesc s-o privesc în tăcere. N-are nici un rost să spun nimic. Orice-aş face, Suze e pornită să-mi găsească nod în papură. Dispare înapoi în restaurant, iar eu expir adînc.

— Haide, Minnie, zic, încercînd să am un ton relaxat. Ar fi bine să mîncăm şi noi ceva la micul dejun. Şi poţi să-ţi iei chiar şi un milkshake.

— Milkshake! exclamă Minnie fericită. De la o vacă, îmi spune. O vacă de ciocolată?

— Nu, azi e o vacă de căpşuni, îi spun, gîdilînd-o sub bărbie.

OK. *Ştiu* că va trebui să-i zic lui Minnie adevărul despre vaci, dar încă n-am inima s-o fac. E aşa de dulce. Ea crede sincer că există vaci de ciocolată, şi de vanilie, şi de căpşuni.

— E o vacă de căpşuni foarte delicioasă, se aude vocea lui Luke şi, cînd ridic privirea, îl văd ieşind din restaurant. E gata masa. Îmi face cu ochiul.

— Mersi. Venim.

— Ne dăm huţa? întreabă Minnie, strîmbîndu-se plină de speranţă, iar Luke rîde.

— Haide, cîrnăciorule.

Ne plimbăm cîteva clipe, legănînd-o pe Minnie în aer.

— Care-i treaba? mă întreabă Luke peste capul lui Minnie. Ai fost destul de tăcută în rulotă.

— A, răspund, bulversată că el a remarcat. Păi ce să zic, ştii tu. M-am gîndit la diverse.

Ceea ce nu e chiar adevărat. Am tăcut fiindcă n-am cu cine să vorbesc. Suze şi Alicia stau amîndouă; Mama şi Janice, la fel. N-o am decît pe Minnie, iar ea e cu ochii lipiţi de *Enchanted* pe iPad.

Adică, am încercat. Cînd am plecat din L.A., m-am aşezat lîngă Suze şi am vrut s-o îmbrăţişez, dar ea a rămas ca o stană de piatră şi mi-a tăiat orice avînt. M-am simţit aşa de prost, că am zbughit-o la scaunul meu şi m-am prefăcut captivată de peisaj.

Dar n-am să intru în toate astea acum. N-am să-l împovărez pe Luke cu problemele mele. A fost aşa un înger – măcar atîta lucru pot să fac şi eu, să nu-mi revărs grijile idioate asupra lui. Am să fiu demnă şi discretă, aşa cum trebuie să fie o soţie.

— Îţi mulţumesc că ai venit, adaug. Îţi mulţumesc că faci asta. Ştiu că eşti foarte ocupat.

— Doar nu era să te las să dispari în deşert cu Suze, de capul tău.

Rîde scurt.

A fost ideea lui Suze să plecăm repede la Vegas – şi ea, şi Alicia erau convinse că o să dea rapid de urmele lui Bryce. Însă n-au dat încă şi iată-ne, la jumătatea drumului, fără rezervare la hotel sau vreun plan sau altceva…

Adică, vă rog să mă credeţi, sînt prima cînd e vorba de excursii inopinate. Dar pînă şi eu văd că toate astea sînt puţin exagerate.

Doar că nu vreau să fiu eu persoana care o spune, ca să nu mă decapiteze Suze. Gîndindu-mă la Suze, mă străbate un nou val de tristeţe şi, brusc, nu mai pot ţine toate astea în mine. O să fiu demnă şi discretă altă dată.

— Luke, cred c-o pierd, zic grăbită. Nu se uită niciodată la mine, nu-mi vorbeşte niciodată…

— Cine, Suze? Luke tresare uşor. Aş fi remarcat.

— Nu pot s-o pierd pe Suze. Începe să-mi tremure glasul. Nu pot. Ea e prietena mea de trei dimineaţa!

— Poftim? Luke pare nedumerit.

— Ştii tu. Prietena pe care o poţi suna la ora trei dimineaţa dacă ai probleme, şi ea vine imediat, fără discuţii. Aşa cum Janice e prietena de trei dimineaţa a mamei; Gary e prietenul tău de trei dimineaţa…

— Aha. Înţeleg ce spui, încuviinţează Luke.

Gary e cel mai loial tip din lume. Şi îl adoră pe Luke. Ar veni la trei dimineaţa ca o săgeată, iar Luke ar face la fel. Întotdeauna am crezut că Suze şi cu mine o să fim aşa toată viaţa.

— Dacă în clipa asta aş avea necazuri la trei dimineaţa, nu sînt sigură că aş putea s-o sun pe Suze. Îl privesc întristată. Cred că m-ar trimite la plimbare.

— Spui prostii, zice Luke hotărît. Suze te iubeşte la fel ca întotdeauna.

— Ba nu. Clatin din cap. Adică, *nu dau vina* pe ea sau aşa ceva; toată chestia asta e din vina mea…

— Nu, nu e, zice Luke, rîzînd mirat. Ce tot zici?

Mă holbez la el uluită. Cum de poate să întrebe asta?

— Sigur că e! Dacă m-aş fi dus să-l caut pe Brent mai devreme, cum trebuia, n-am mai fi aici.

— Becky, *nu* e deloc vina ta, ripostează Luke ferm. Nu ştii ce s-ar

fi întîmplat dacă te-ai fi dus la Brent mai devreme. Şi, apropo, atît Tarquin, cît şi tatăl tău sînt oameni în toată firea. Nu trebuie să te simţi vinovată. OK?

Aud ce zice, dar greşeşte. Nu înţelege.

— Mă rog, în fine. Oftez din rărunchi. Pe Suze n-o interesează decît Alicia.

— Tu îţi dai seama, sper, că Alicia vrea doar să te intimideze, zice Luke, şi pare atît de sigur, că ridic capul, mirată.

— Serios?

— E limpede. Îndrugă numai prostii, biata fată. Nu există cuvîntul „redactiv“.

— *Serios*? Brusc, mă înveselesc. Credeam că sînt eu proastă.

— Proastă? Tu nu eşti niciodată proastă.

Luke dă drumul mîinii lui Minnie, mă trage mai aproape şi mă priveşte în ochi.

— Eşti dezastru la parcat, poate. Dar nu eşti niciodată proastă. Becky, n-o lăsa pe vrăjitoarea asta să te supere.

— Ştii ce cred eu? Cobor glasul, deşi nu e nimeni prin preajmă. Are un plan ascuns. Alicia, vreau să spun.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu încă, recunosc. Dar o să aflu.

Luke ridică din sprîncene.

— Tot ce zic e să ai grijă pe unde calci. Suze e destul de sensibilă în clipa asta.

— Ştiu. Nu trebuie să mi-o zici tu.

Luke mă ţine strîns cîteva clipe, şi mă relaxez. Adevărul e că sînt destul de epuizată.

— Haide, să intrăm, zice într-un final. Apropo, cred că Janice a fost trasă pe sfoară, adaugă în timp ce ne îndreptăm spre clădire. Tabletele alea… M-am uitat la ingredientul lor activ, şi e aspirină, pe

latineşte, ca să-ţi ia ochii.

— *Serios*? Îmi vine să rîd cînd mi-o amintesc pe Janice împrăştiind înnebunită tabletele prin deşert. Eu zic să nu-i spunem.

Cînd ne întoarcem în restaurant, masa e plină de mîncare, deşi nu prea mănîncă nimeni în afară de Janice, care înfulecă o omletă. Mama amestecă furioasă în cafea, Suze îşi roade unghia de la degetul mare (aşa cum face ori de cîte ori e stresată), iar Alicia îşi toarnă nu ştiu ce praf verde într-o ceaşcă. Trebuie să fie vreo chestie de-aia îngrozitoare, bună pentru sănătate.

— Bună ziua tuturor, zic şi mă aşez repede pe scaunul meu. Cum e mîncarea?

— Încercăm să gîndim, bombăne Suze. Nimeni nu se *gîndeşte* destul de bine.

Alicia îi murmură ceva la ureche, Suze încuviinţează şi-mi aruncă amîndouă priviri piezişe. Şi, preţ de un moment îngrozitor, mă simt ca la şcoală, cînd fetele rele arată spre trusa mea de jocuri. (Mama mă punea să port vechea trusă, mult după ce toată lumea trecuse la cea nouă, fiindcă i se părea e jecmăneală pe faţă. Adică nu dau vina pe ea, dar s-a rîs mult de mine, *la fiecare oră de jocuri de îndemînare.*)

În fine. N-am de gînd să mă supăr. Sînt o femeie adultă, care are o misiune. Iau o gură din gofră, trag harta tatei din nou spre mine şi mă holbez la ea pînă cînd liniile se înceţoşează. Vorbele acelei bătrîne înţelepte îmi răsună în urechi. *Caută prietenii. Caută familia.*

Oricare ar fi misterul, e legat de acei patru prieteni. Aşa că hai să revenim la elementele de bază. Corey e prietenul din Las Vegas. Ăsta e cel mai mare indiciu al nostru. Trebuie să dăm de urma lui. Să fim inteligenţi. Dar cum?

În mod sigur ştiu mai multe decît îmi dau seama, îmi spun ferm.

În mod sigur. Trebuie doar să mă gîndesc mai bine. Închid ochii strîns şi încerc să mă proiectez înapoi în timp. E Crăciunul. Stau lîngă foc, în casa noastră din Oxshott. Simt aroma cănii de Chocolate Orange din poală. Tata şi-a întins vechea hartă pe măsuţa de cafea şi îşi aminteşte despre călătoria lui în America. Îi aud din nou vocea, în crîmpeie aleatorii de amintiri.

„… şi atunci focul a scăpat de sub control; credeţi-mă, n-a fost deloc uşor…“

„… se spune «încăpăţînat ca un catîr», şi ştiu şi de ce – nenorocitul ăla de animal *nu voia şi pace* să coboare în canion…“

„… stăteam pînă tîrziu în noapte şi beam bere din partea locului…“

„… Brent şi Corey erau băieţi deştepţi – făcuseră facultăţi de ştiinţă…“

„… îşi discutau teoriile şi-şi notau ideile…“

„… Corey era cel cu bani, fireşte, familie bogată…“

„… nimic nu se compară cu dormitul în cort şi trezitul în zori, să vezi răsăritul…“

„… era să rămînem fără maşină, care căzuse într-o rîpă, fiindcă Raymond nu voia să cedeze…“

„… Corey desena întruna; pe lîngă toate celelalte, mai era şi o fire destul de artistică…“

Ia stai aşa.

Corey mai era şi o fire destul de artistică. Uitasem asta. Şi mai era ceva legat de Corey şi de desenele lui. Ce era? *Ce era?*

Chestia cu mine e următoarea: mă pricep destul de bine să-mi strunesc creierul. Dacă vreau, pot să uit de facturile plătite cu cardul de credit Visa, pot să-mi şterg din minte orice ceartă şi pot să văd partea pozitivă în aproape orice situaţie. Şi acum îi spun să-şi amintească. Să intre în toate cotloanele alea vechi şi prăfuite din

capul meu, pe care nu mă obosesc niciodată să le curăţ, şi *să-şi amintească*. Fiindcă ştiu că mai e ceva… Pur şi simplu, ştiu că e…

Da!

— În orice desen punea un vultur, ca o marcă personală…

Deschid ochii mari. Un vultur. *Ştiam eu* că mai e ceva. Mă rog, nu e cine ştie ce, dar e un început, nu-i aşa?

Îmi scot telefonul, caut pe Google *corey artist vultur las vegas* şi aştept rezultatele. Nu prea am semnal, şi apăs nerăbdătoare pe taste, încercînd să-mi scormonesc creierul după şi mai multe informaţii. Corey, artistul. Corey, cel bogat. Corey, absolventul de ştiinţe exacte. Ce mai era?

— Tocmai am vorbit cu ultima persoană care ne-ar fi putut ajuta, zice Alicia, ridicînd ochii din telefon. N-am avut noroc. Suze… Tace, cu chipul încordat. S-ar putea să fim nevoiţi să ne întoarcem la L.A. şi să regîndim totul.

— *Să renunţăm*? Lui Suze îi cade efectiv faţa, şi simt un fior de panică. Am pornit la drum prin deşert, mînaţi de adrenalină şi suferinţă. Dacă acum renunţăm şi plecăm acasă, cred că Suze o să clacheze practic.

— Hai să nu renunţăm încă, zic, încercînd să-mi iau un ton pozitiv. Sînt sigură că, dacă ne repetăm în minte că vom reuşi…

— A, serios, Bex? se stropşeşte Suze la mine. E frumos ce spui, dar ce faci efectiv pentru a ajuta? Nimic! Ce faci, în clipa asta? Flutură o mînă furioasă spre mobilul meu. Probabil tocmai faci nişte cumpărături online.

— Ba nu! zic, apărîndu-mă. Mă documentez.

— În legătură cu ce?

Idiotul meu de ecran s-a blocat. Apăs iar ENTER, tastînd nervoasă, nerăbdătoare.

— Luke, sigur cunoşti tu pe cineva! intervine mama. Îl cunoşti

pe prim-ministru. Oare nu ne poate ajuta?

— *Prim-ministrul*? Luke pare consternat.

Brusc, ecranul meu se umple de rezultate găsite de Google. Şi, în timp ce-mi arunc razant privirea în josul lui, îmi vine să strig de bucurie. El e! E Corey din călătoria tatei!

Artistul local Corey Andrews*... semnătură* ***vultur****... a avut o expoziţie la Galeria* ***Las Vegas****...*

Înseamnă că *el e,* nu?

Tastez repede *Corey Andrews* şi-mi ţin respiraţia. În cîteva clipe, îmi apare o pagină cu linkuri către diverse site-uri. Există o pagină de Wikipedia, rapoarte financiare, ştiri despre averea lor, o companie pe nume Firelight Innovations, Inc. – acelaşi tip. Corey Andrews din Las Vegas. L-am găsit!

— Sau pe domnul acela de la Banca Angliei, insistă mama.

— Te referi la guvernatorul Băncii Angliei? zice Luke după o pauză.

— Da, el! Sună-l!

Aproape izbucnesc în rîs cînd îi văd figura lui Luke. Cred sincer că mama se aşteaptă ca el să convoace tot cabinetul britanic să vină aici şi să pornească pe urmele tatei.

— Nu sînt sigur că este posibil, zice Luke politicos, şi se întoarce spre Alicia: chiar nu mai ai nici o pistă?

— Nu, oftează Alicia. Cred că am ajuns la capătul drumului.

— Am eu o pistă, intervin stresată, şi toată lumea se întoarce şi mă priveşte.

— *Serios*? zice Suze suspicioasă.

— L-am găsit pe acel Corey de care vorbea tata. Corey Andrews îl cheamă. Mamă, îţi mai aminteşti dacă aşa se numea?

— Corey Andrews. Mama se încruntă. Da, e posibil să-l cheme Andrews... Se înseninează brusc. Becky, cred c-ai nimerit-o! Corey

Andrews. El era cel bogat, aşa zicea mereu tata. Nu era şi artist, parcă?

— Exact! Şi locuieşte în Las Vegas. Am adresa lui.

— Bravo, Becky, draga mea! zice Janice, şi nu pot să nu simt un fior de bucurie.

— Cum ai aflat asta? întreabă Alicia, cu o mină aproape vexată.

— Păi... îhm... ştii şi tu. Am încercat să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă. Îi întind telefonul lui Luke. Uite codul străzii. Să mergem.

De la: wunderwood@iafro.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Cererea dvs. de a deveni vînător de recompense

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru e-mail. Dacă doriţi să vă înscrieţi în Asociaţia Internaţională a Detectivilor Recuperatori de Fugari, vă rugăm să completaţi formularul anexat şi să-l trimiteţi înapoi, împreună cu o taxă de membru de 95 de dolari. Veţi primi o legitimaţie, precum şi celelalte beneficii menţionate pe site-ul nostru.
Dar, drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, precizez că noi nu emitem ecusoane cu „vînător de recompense“ sau alte „accesorii pentru vînătorii de recompense“.
Vă punem la dispoziţie cursuri de iniţiere; dar, regret să vă spun, nu oferim seminare pe teme specifice, cum ar fi „Cum să dai de urma tatălui tău dispărut“. Şi nici „Cum să rămîi prieten cu colegii tăi vînători de recompense“.
Mult succes în tot ceea ce veţi întreprinde.

Cu stimă,
Wyatt Underwood
Director Resurse umane
Asociaţia Internaţională a Detectivilor Recuperatori de Fugari

PATRU

În timpul drumului spre adresa din Las Vegas a lui Corey, starea de spirit generală e una temperată. Mama şi Janice tac. Suze şi Alicia stau în faţa mea, continuînd să vorbească în şoaptă. Iar eu mă joc cu Minnie lipind abţibilduri şi mă gîndesc la Bryce.

Numele lui întreg e Bryce Perry şi a fost – este – „liderul dezvoltării personale“ de la Golden Peace. M-am intersectat adeseori cu el cînd urmam cursuri acolo şi gîndurile care nu-mi dau pace sunt: de ce a căzut Tarquin în mrejele lui? De ce l-a rugat tata să vină cu ei în misiune? De ce au încredere amîndoi în el? Şi cred că am găsit deja răspunsul: Bryce arată foarte bine.

Ceea ce nu înseamnă că e gay sau altceva. E vorba doar de faptul că oamenii foarte frumoşi au ceva extrem de atrăgător. Mai ales bărbaţii cu maxilare puternice, început de barbă şi ochi pătrunzători. Parcă te vrăjesc şi crezi orice îţi spun. Ca şi cînd l-aş întîlni mîine pe Will Smith şi el mi-ar spune că fuge de oficiali corupţi ai guvernului şi că trebuie să-l ajut fără să-l întreb nimic – l-aş crede sută la sută.

Ei bine, la fel e şi cu Bryce. Are ochii ăia captivanţi care îţi înmoaie genunchii. Atunci cînd vorbeşte, te hipnotizează. Începi să gîndeşti: *Bryce, ai atît de multă dreptate! În tot ce spui!* Chiar dacă nu-ţi spune decît la ce oră sînt cursurile de yoga.

Suze a simţit şi ea, categoric, fascinaţia exercitată de Bryce; ştiu precis. Toţi am simţit-o. Iar chestia cu Tarquin e că, exact înainte să-l întîlnească pe Bryce, trecuse printr-o perioadă destul de proastă. Se răcise cu ai lui şi avusese un eşec jenant în afaceri, şi era cam la pămînt din toate punctele de vedere – cînd, hop, apare Bryce, cu partidele lui de volei pe plajă şi discuţiile lui amicale şi personalitatea lui charismatică. Aşa că nu e deloc de mirare că Tarkie a căzut victimă farmecului lui Bryce.

Nu e, de asemenea, nici o mirare că Bryce îi vrea banii. Cînd eşti atît de bogat ca Tarkie, toată lumea îţi vrea banii. Bietul Tarkie. Are atîta bănet şi atîtea reşedinţe luxoase şi toate cele, dar nu cred că astea îl fac fericit cu adevărat…

— OK, sîntem la douăzeci de minute distanţă, îmi întrerupe Luke gîndurile şi tresar. De fapt, tresărim cu toţii.

— Douăzeci de minute?

— Deja?

— Dar încă nu sîntem în Las Vegas!

— E o anumită zonă de lîngă Las Vegas, zice Luke, mijind ochii spre GPS. Arată ca o zonă rezidenţială. Sînt o mulţime de cluburi de golf.

— Golf! exclamă Janice surescitată. Poate Graham şi prietenii lui joacă golf! Crezi că asta e, Jane?

— Păi îi place golful, zice mama, nesigură. Suzie, Tarquin joacă golf, nu?

— Un pic, spune Suze, şi ea îndoită.

— Atunci asta e. Janice bate din palme. Joacă golf!

Golf?

Ne uităm unii la alţii, deconcertaţi. Tata a plecat să joace golf? Iar noi am gonit ca nebunii în deşert doar ca să-l găsim lîngă a optsprezecea gaură, pe gazon, cu şosete ecosez şi zicînd *frumoasă*

lovitură, Tarquin?

— Bryce joacă golf? Suze se întoarce spre Alicia.

— Habar n-am, spune Alicia. Nu prea cred. Dar aş zice că n-are rost să speculăm pînă nu ajungem acolo.

E o replică atît de raţională, care vine ca un duş rece şi ne dezumflă brusc. Aşa că rămînem cu toţii tăcuţi pînă cînd Luke virează spre un drum larg, mărginit de case enorme, şi zice:

— Vă prezint Eagles Landing Lane.

Ne holbăm cu toţii pe geam, ca loviţi cu leuca. Crezusem că Las Vegas e tot numai lumini strălucitoare, hoteluri şi cazinouri. În mintea mea, cei de aici locuiau în permanenţă la hotel. Dar sigur că există şi case. Şi acestea nu sînt simple case, sînt *palate.* Parcelele de teren sînt uriaşe şi toate au palmieri impozanţi sau porţi imense sau tot felul de chestii, ca şi cum ar fi anunţat: *Aici locuiesc eu, şi sînt un mare mahăr.*

Ajungem la casa cu numărul 235 şi o privesc în tăcere. E cea mai mare dintre toate: cenuşie, cu patru turnuri crenelate, ca un castel de prinţesă autentic. Zici că, dacă te uiţi mai bine, ai şansa s-o vezi chiar pe Rapunzel aplecată pe fereastră.

— Cu ce ziceai că se ocupă Corey? spune Luke.

— Are o firmă de inginerie, zic. Are o groază de patente înregistrate. Şi deţine tone de proprietăţi. Face o mulţime de lucruri.

— Ce fel de patente?

— Nu ştiu! zic. Toate au nume din alea ştiinţifice, de ţi se încurcă limba-n gură.

Dau în jos pe Google şi mai citesc nişte articole. *„Corey Andrews, premiat de Institutul de Inginerie Electrică… Corey Andrews a renunţat la funcţia de Preşedinte al Firelight Innovations, Inc.… Imperiul imobiliar tot mai extins al lui Corey Andrews* – a, stai aşa. Ăsta e din *Las Vegas Herald*, de acum cîţiva ani: *Corey Andrews îşi*

serbează a cincizecea aniversare la hotelul Mandarin Oriental, cu prietenii şi asociaţii.“ Ridic privirea de la telefon, consternată.

— A *cincizecea*? Credeam că e de vîrstă cu tata.

— Rahat. Luke opreşte motorul. Am greşit locul? E un Corey greşit?

— Păi nu ştiu, zic confuză. Fiindcă e limpede, el e acel Corey Andrews care semnează desenele cu vulturi.

— O fi Corey junior? sugerează Suze.

— Poate. Dar să fie amîndoi artişti, oare? Să aibă amîndoi un vultur drept semnătură?

Se lasă tăcerea în timp ce meditǎm asupra întrebărilor.

— Avem o singură cale ca să aflăm, zice Luke într-un final. Sare din maşină şi-l vedem vorbind la interfon. O clipă mai tîrziu s-a urcat la loc în rulotă şi porţile sînt date în lături.

— Ce-au zis? întreabă Janice curioasă.

— Au crezut că am venit la petrecere, zice Luke. Şi eu n-am negat.

În timp ce pornim pe alee, un bărbat în costum de in gri ne direcţionează să parcăm rulota lîngă o clădire ce arată ca un hangar de avion. Locul ăsta e de-a dreptul imens, cu copaci masivi şi plante în ghivece uriaşe peste tot. De unde am parcat se zăreşte plasa unui teren de tenis şi din difuzoarele ascunse răsună muzică de jazz. Celelalte maşini sînt toate decapotabile strălucitoare, majoritatea cu tăbliţe personalizate. Pe una scrie DOLLAR 34, pe alta KRYSTLE, iar a treia e o limuzină vopsită cu sprayul, cu model de leopard.

— Maşină-tigru! exclamă Minnie, transfigurată de bucurie. Maşină-tigru, mami!

— E frumoasă, draga mea, zic, încercînd să-mi înăbuş rîsul. Deci acum unde mergem? Mă întorc către ceilalţi. Vă daţi seama că dăm buzna neinvitaţi?

— N-am fost în viaţa mea într-un loc ca ăsta, zice Suze, cu ochii mari.

— Suze, tu ai un castel în Scoţia, îi atrag atenţia.

— Da, dar nu-i ca *ăsta*, ripostează ea. Ăsta zici că e un castel Disney! Uite, au şi heliport pe acoperiş!

Bărbatul în costum gri de in se apropie, ne cîntăreşte din priviri cu neîncredere.

— Aţi venit la petrecerea lui Peyton? întreabă. Îmi spuneţi, vă rog, numele?

Trebuie să recunosc, nu arătăm ca nişte invitaţi la o petrecere. Nu avem nici măcar cadou pentru Peyton, oricine ar fi.

— Nu ne găsiţi pe listă, zice Luke relaxat. Dar am dori să-l vedem pe Corey Andrews. E o chestiune destul de urgentă.

— E o chestiune de viaţă şi de moarte, se bagă şi mama agitată.

— Am venit tocmai de la Oxshott, adaugă Janice. Oxshott din Anglia.

— Trebuie să-l găsesc pe tata, îi explic.

— Şi pe soţul meu, zice Suze, croindu-şi drum prin grup. A dispărut, şi credem că e posibil ca stăpînul casei, Corey, să ştie ceva despre asta.

Tipul în costum de in pare bulversat.

— Mi-e teamă că domnul Andrews e destul de prins acum, zice, îndepărtîndu-se de Suze. Dacă-mi daţi datele dumneavoastră, le transmit şi…

— Dar trebuie să-l vedem chiar acum! zice mama cu patos.

— Nu durează mult, zice Luke.

— Vreau să merg cu maşina-tigru! intervine Minnie, cu convingere.

— Nu vă deranjăm, adaugă mama repede. Dacă aţi putea doar să…

— Vă rog, daţi-i asta domnului Andrews.

Glasul vine din spatele nostru şi ne întoarcem cu toţii şi o vedem pe Alicia apropiindu-se cu un cartonaş Golden Peace, cu antet strălucitor recognoscibil şi cîteva cuvinte mîzgălite pe el.

Bărbatul îl ia, îl citeşte în tăcere, iar expresia i se schimbă.

— *Am înţeles*, zice. Am să-i spun domnului Andrews că sînteţi aici.

Se retrage şi rămînem toţi cu ochii la Alicia, care are o mină plină de importanţă, şi totuşi modestă în felul ăla agasant al ei.

— Ce-ai scris? o întreb.

— Doar cîteva cuvinte care m-am gîndit că o să fie de folos, zice simplu.

Le aud pe mama şi pe Janice încuviinţînd, în şoapte destul de sonore, că numele „Alicia Merrelle“ e echivalentul regalităţii în State şi *gîndeşte-te* cîte celebrităţi o fi cunoscut ea la Golden Peace, deşi nu bate toba, fiindcă e o fată aşa de drăguţă şi de discretă.

O fată aşa de drăguţă şi de discretă? I-am explicat mamei totul despre Alicia Scorpia cu Picioare Lungi, la nesfîrşit…

Mă rog. În fine.

Peste doar cîteva clipe, amicul nostru în costum de in reapare şi ne conduce în tăcere spre casă – pe toţi în afară de Luke, care a rămas în autorulotă, să vorbească cu Gary. (S-a lansat nu ştiu ce zvon important la dineul de după conferinţă, care implica un tînăr ministru din guvern.) Casa are o uşă masivă incrustată şi, preţ de o secundă, am sentimentul că o să coboare un pod basculant. Dar, în loc de asta, înconjurăm complet reşedinţa de lux şi pornim în şir indian printre nişte garduri vii impecabile, precum cele din labirintul de la Hampton Court, pînă ieşim într-o peluză imensă cu un castel gigantic gonflabil şi o masă plină cu mîncare şi cinci

miliarde de copii alergînd prin jur şi un banner pe care scrie LA MULŢI ANI, PEYTON! AI ÎMPLINIT 5 ANI!

A, deci ea e Peyton. Adevărul e că nu-ţi poţi da seama care dintre ei e, fiindcă absolut toate fetiţele poartă rochii strălucitoare de prinţese. Dar e limpede cine e Corey, după respectul cu care se apropie de el tipul în costum de in şi începe să arate spre noi.

Corey ăsta arată destul de uluitor. E foarte în formă şi bronzat, cu păr des negru şi sprîncene ce par pensate. Pare mult mai tînăr decît tata, deci poate că e fiul? Deşi tot e ciudat ca *amîndoi* să-şi semneze desenele cu vulturi. Lîngă el se află o femeie care presupun că e doamna Corey şi, cînd mă uit la ea, singurul cuvînt care îmi vine în minte e „jivrată“. Are păr blond strălucitor, o bluză sclipitoare fără mîneci, jeanşi cu model embosat, sandale cu cristale Swarovski, milioane de inele şi brăţări şi o agrafă cu pietre preţioase în păr. Practic, arată ca cineva care a golit borcanul cu sclipici, turnîndu-l pe tot pe ea. Are, de asemenea, sîni mari şi bronzaţi şi decolteu foarte adînc. Adică, *foarte* adînc. La o petrecere de copii.

În cele din urmă, Corey se îndreaptă spre noi şi ne privim unii pe alţii. N-am hotărît cine o să vorbească sau ce-o să spunem, n-avem habar practic de nimic. Dar, ca de obicei, Alicia se bagă prima.

— Domnule Andrews, zice. Sînt Alicia Merrelle.

Corey îi ia mîna.

— Vizita dumneavoastră mă onorează. Cu ce vă pot ajuta?

De aproape, nu mai arată *chiar aşa* de tînăr. De fapt, are aerul ăla de om cu pielea prea întinsă, care a făcut prea multe operaţii estetice. Iar acum chiar că sînt confuză de tot. E sau nu Corey al tatei? Deschid gura să-l întreb, cînd lîngă el apare doamna Corey. Dac-ai îmbrăca-o într-o rochie de bumbac şi i-ai şterge tot fardul ăla strălucitor, probabil ar arăta de douăzeci şi trei de ani. Poate că *atîta*

şi are.

— Scumpule? zice întrebător către Corey. Ce se întîmplă?

— Nu ştiu. El rîde scurt. Ce se întîmplă, zici? Dînsa e Alicia Merelle, adaugă spre soţia sa. Proprietara Golden Peace. Soţia mea, Cyndi.

Lui Cyndi i se taie respiraţia şi face ochii mari la Alicia.

— Golden Peace e al dumneavoastră? Locul ăla e atît de inspiraţional! Am DVD-ul dumneavoastră, prietena mea a fost internată la centrul dumneavoastră… cu ce vă putem ajuta?

— Îl căutăm pe tata, intervin eu. Se numeşte Graham Bloomwood, şi noi credem că l-aţi cunoscut, cu mulţi ani în urmă. Sau… poate, tatăl dumneavoastră? adaug nesigură spre Corey. Şi pe tatăl dumneavoastră îl cheamă tot Corey?

— Pe tatăl lui îl chema Jim. Cyndi rîde. Există un singur Corey Andrews, nu-i aşa, dragule?

— Perfect! zic, încurajată. Deci aţi fost într-o excursie cu tata în 1972. Cu maşina. Eraţi patru prieteni.

Ceva îmi spune că am zis un lucru greşit. Chipul lui Corey abia dacă se mişcă, dar văd asta în ochii lui. Un licăr de ostilitate.

— În 1972? Cyndi se încruntă. Corey ar fi fost prea tînăr pe vremea aia pentru o excursie cu maşina! Cîţi ani aveai, scumpule?

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, zice Corey încordat. Vă rog să ne scuzaţi.

Cînd se întoarce, observ nişte mici cicatrici în spatele urechilor sale. Of, pentru numele lui Dumnezeu. E vorba doar de vanitatea lui. De-asta neagă că-l cunoaşte pe tata. Cyndi s-a dus repede să ajute un copil căzut, dar înainte ca soţul ei să poată dispărea şi el, mama îl înşfacă de braţ.

— Soţul meu a dispărut! zice mama teatral. Sînteţi unica noastră speranţă!

— Uite ce e, îmi pare rău, dar *trebuie* să fiţi acel Corey, zic ferm. Ştiu că dumneavoastră sînteţi. A fost aici tata? Aţi aflat ceva despre el?

— Această conversaţie a luat sfîrşit. Mă fixează furibund.

— Păstraţi legătura cu Brent sau Raymond? insist. Ştiaţi că Brent a locuit într-un parc de rulote? Tata zice că trebuie să „îndrepte nişte lucruri“. Ştiţi cumva despre ce e vorba?

— Vă rog să plecaţi de pe proprietatea mea, spune Corey sec. E ziua de naştere a fiicei mele. Îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

— Ne puteţi da măcar numele de familie al lui Raymond?

— Raymond Earle? zice Cyndi veselă, alăturîndu-se iar grupului. E singurul Raymond despre care l-am auzit pe Corey vorbind.

Mă uit la Corey, şi îl văd cum devine livid.

— Cyndi, nu vorbi cu oamenii ăştia, se răsteşte la ea. Tocmai plecau. Întoarce-te la petrecere.

— Cyndi, unde stă Raymond? întreb repede. Nu stătea în Albuquerque? Sau la San Diego? Sau parcă în… Milwaukee?

Zic şi eu ce-mi trece prin minte, sperînd c-o s-o fac să-mi răspundă, şi funcţionează.

— Nu, nu, stă pe lîngă Tucson, nu? Se uită nesigură spre Corey. Doar că e un pic dus cu capul, nu-i aşa, scumpule? Stă singur cuc, nu? Adică, te-am auzit vorbind…

Şovăie cînd zăreşte privirea lui Corey şi amuţeşte.

— Deci păstraţi legătura!

Mă străbate un val de frustrare. Uite că *da*, sîntem pe drumul cel bun. Dar dacă idiotul ăsta cu faţă de plastic nu ne ajută, ne împotmolim iar.

— Corey, ce s-a întîmplat în 1972? De ce a plecat tata în misiunea asta? *Ce s-a întîmplat?*

— Vă rog să plecaţi de pe proprietatea mea, spune Corey,

răsucindu-se pe călcîie. Îmi chem agenţii de securitate. E o petrecere privată.

— Numele meu e Rebecca! strig în urma lui. Înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

— A! exclamă Cyndi. Ca pe fiica ta mai mare, scumpule!

Corey se întoarce şi-l văd fixîndu-mă, cu o expresie extrem de ciudată pe chip. Nimeni nu zice nimic. De fapt, cred că toată lumea îşi ţine respiraţia. Şi el are o fiică pe nume Rebecca. Ce se întîmplă *aici*?

Apoi se răsuceşte iar pe călcîie şi porneşte cu paşi mari spre petrecere.

— Ce să zic, mă bucur că v-am cunoscut! zice Cyndi şovăitoare. Să luaţi o pungă cadou pentru cea mică, la plecare.

— Vai, nu putem face asta! zic imediat. Sînt pentru invitaţi.

— Dar avem mult prea multe. Vă rog, insist.

Se grăbeşte după Corey, împiedicîndu-se puţin pe tocuri. O aud zicînd intrigată:

— Scumpule, care-i treaba?

Cîteva clipe mai tîrziu, tipul în costum de in apare de după casă, însoţit de doi indivizi care *nu* sînt în costume de in. Sînt în jeanşi, au părul tuns periuţă şi chipuri lipsite de expresie pe care scrie *îmi fac doar treaba*, în timp ce te zvîntă în bătaie.

Adică, aşa presupun.

— Îhm, hai să plecăm, zic agitată.

— Dumnezeule, zice Janice cu un nod în gît. Bărbaţii ăştia au un aer destul de *ameninţător*.

— Că mi-o fi frică! spune mama indignată, şi mi-o şi închipui cu groază apropiindu-se de ei cu mişcările învăţate în Oxshott, la cursul de autoapărare pentru doamnele în vîrstă.

— Mamă, trebuie să plecăm, zic înainte să-i mai vină vreo idee

creaţă.

— Cred c-ar trebui să plecăm, încuviinţează Alicia. Pentru moment, am aflat tot ce se putea.

— Mulţumim! strig către tipii tunşi periuţă. Tocmai plecam. Superpetrecere, ne luăm punga cadou şi gata…

În timp ce Luke o conduce pe Minnie la o masă plină de pungi cadou de prăduit, reapare Cyndi, cu un cocktail în mînă. Ne vede apropiindu-ne de masă şi se grăbeşte spre noi.

— Îmi pare atît de rău, spune Cyndi fără suflu. Soţul meu poate fi morocănos cu cei pe care nu-i cunoaşte. Îi zic mereu: Scumpule! Fii mai vesel!

Alege o pungă legată cu panglici mov şi se uită în ea.

— Aşa, uite, asta are o păpuşă balerină în ea. I-o întinde lui Minnie. Îţi plac balerinele, scumpa mea?

— Pungă cadou! strigă Minnie în extaz. Mulţumesc-pentru-petrecerea-frumoasă, adaugă cu grijă. Mulţumesc-pentru-petrecerea-frumoasăăă.

— Eşti o scumpă. Cyndi îi zîmbeşte radios. Ce accent!

— E o petrecere incredibilă, zic politicoasă.

— Am un soţ foarte generos, zice Cyndi sinceră. Avem foarte mare noroc. Dar, cum să zic, ştim să-l apreciem. Nu considerăm că ni se cuvine.

Arată din cap spre masă.

— Fiecare dintre sacoşele astea are o dublură, care merge la un copil fără posibilităţi.

— Uau! Mă uit lung la ea. E o idee extraordinară.

— Aşa îmi place să fac lucrurile. Nu m-am născut bogată. Îşi flutură braţul în jur, arătînd spre castel. E bine să ne amintim mereu de cei mai puţin norocoşi ca noi. Şi asta vreau s-o învăţ pe Peyton.

— Foarte frumos.

Mă încearcă o undă de admiraţie. Văd că Cyndi e mai mult decît pare la prima vedere.

— Şi Corey are propria lui fundaţie de binefacere, adaugă. E cel mai generos şi mai altruist om. Mereu se gîndeşte la ceilalţi. I se înceţoşează puţin privirea. Dar cred că aţi simţit deja asta cînd l-aţi cunoscut.

— Ăă… categoric! Mint eu. Păi îmi pare bine de cunoştinţă.

— Şi mie la fel! La revedere, dulceaţă mică! O ciupeşte pe Minnie de obraz. Mult noroc în toate!

— A, încă ceva, adaug în treacăt cînd dăm să plecăm. Mă întrebam… ştii cumva de ce şi-a numit Corey prima fiică Rebecca?

— O, Doamne. Cyndi e uşor jenată. Habar n-am. Ştii, ei nu prea îşi vorbesc. Eu n-am întîlnit-o niciodată. E destul de trist.

— Ah…

Diger informaţia.

— N-ar fi trebuit să pomenesc de ea acum. Lui Corey nu-i place deloc să vorbească despre trecut. Zice că-i poartă ghinion. Am încercat o dată s-o invit de Ziua Recunoştinţei, dar… Pare extrem de mîhnită preţ de o clipă, apoi se luminează iar. În fine, vreţi o gustare pentru drum?

CINCI

Punga cadou e *demenţial* de generoasă.

A trecut o jumătate de oră şi am oprit la alt restaurant, pentru prînz şi regrupare. Minnie îşi goleşte punga pe masă şi ne holbăm cu toţii, rămaşi mască. Balerina e doar începutul. Mai sînt un ceas DKNY, un hanorac Young Versace şi două bilete la Cirque du Soleil. Suze e cea mai şocată, fiindcă nu se dă în vînt după sacoşele de cadouri primite la petreceri. E de părere că sînt un lucru prea banal. (Nu foloseşte cu adevărat acest cuvînt, dar îşi încolăceşte degetele, şi ştiu că la asta se gîndeşte. Cînd dă o petrecere de copii, punga cadou constă într-un balon şi o caramea artizanală uriaşă, învelită în hîrtie rezistentă la grăsime.)

În timp ce Minnie scoate o poşetă plic roz splendidă Kate Spade, mama şi Janice încep să caute pe telefoanele lor pe Google preţurile caselor din Las Vegas, ca să vadă cît ar face locuinţa lui Corey, în timp ce eu iau repede poşeta plic Kate Spade, să nu păţească ceva. O s-o pun bine pînă cînd Minnie o să fie destul de mare ca s-o folosească. (Şi, între timp, poate o împrumut o dată sau de două ori.)

— Dar de unde cîştigă el toţi banii ăştia, mai exact? întreabă Janice. Dumnezeule, asta costă şaişpe milioane de dolari!

— Din imobiliare, zice mama vag.

— Nu, a început cu patente, o informez. Invenţii inginereşti, sau

aşa ceva. Se pare că a inventat un arc special.

Am aflat asta din a treia pagină a căutării mele pe Google, unde exista un articol despre Corey din *The Wall Street Journal*. Conform acestuia, acel arc a fost primul lucru pe care l-a inventat şi care îi aduce bani şi astăzi. Deşi cum poţi să inventezi un arc? E doar o sîrmă răsucită, nu?

— Vezi, Becky, *ţi-am spus* să fii atentă la orele de fizică şi chimie, zice mama. Janice, uite, casa asta are *două* piscine.

— Mi se pare vulgar, zice Janice dezaprobator, aplecîndu-se să vadă. Dar uite ce privelişte…

— Nu pricep cum de a reuşit să mintă în legătură cu vîrsta lui, mă bag şi eu. Corey are *în mod sigur* aceeaşi vîrstă ca tata, dar am căutat pe net şi n-am găsit nimic care să vină în contradicţie cu „petrecerea sa de cincizeci de ani“. Adică, în ziua de azi, e imposibil să-ţi inventezi o altă vîrstă. Ce te faci cu Google?

— Probabil a început să mintă înainte să apară Google, zice Janice înţeleaptă. Ca Marjorie Willis, o mai ştii, Jane? La fiecare aniversare, mai tăia un an.

— A, Marjorie! exclamă mama indignată. A împlinit treizeci şi patru de ani de cel puţin două ori, dacă nu chiar de trei. Aşa se face, draga mea. Se întoarce spre mine. Treptat, şi din timp.

— Da! încuviinţează Janice. Începe de pe acum, Becky. Poţi scăpa uşor de un deceniu.

S-o fac, oare? Nici măcar nu m-am gîndit să mă dau mai tînără. Oricum, în mod sigur, cel mai logic lucru pe care-l poţi face e să pretinzi că eşti mai *în vîrstă* decît eşti. Şi atunci toată lumea zice *Mamă, dar arăţi incredibil pentru nouăzeci şi trei de ani!*, cînd tu ai doar şaptezeci…

Gîndurile îmi sînt întrerupte de Luke, care-mi face semn. E în picioare la fereastră şi are o expresie cam ciudată.

— Bună, zic venind lîngă el. Ce se întîmplă? Fără să spună nimic, îmi întinde telefonul lui.

— Ia ascultă, Becky, zice tata în urechea mea, fără nici un preambul. Ce-i prostia asta cu maică-ta, care vrea să se suie în avion şi să vină la L.A.?

E vocea tatei. E tata. E viu. Simt că mă ia cu leşin, doar că-mi vine să şi urlu de bucurie simultan.

— *Tată!* exclam cu respiraţia tăiată. O, Doamne. *Tu* eşti?

Mi-au dat deja lacrimile. Nu-mi dădusem seama cît de îngrijorată sînt. Sau cît de vinovată mă simt. Sau cîte imagini îngrozitoare mi s-au învîrtit întruna în cap.

— Tocmai am primit un mesaj foarte aiurea pe telefon, zice tata. Cum i-am zis şi lui Luke, vreau s-o împiedicaţi pe maică-ta să plece, OK? Spune-i să rămînă în Anglia.

Glumeşte? Are măcar vreo vagă idee prin ce-am trecut?

— Dar e deja aici! Şi ea, şi Janice! Tată, ne-am îngrijorat foarte tare! mă trezesc spunîndu-i precipitat. Şi ne-am făcut griji şi pentru Tarkie, şi ne-am făcut griji pentru…

— Sîntem bine cu toţii, zice tata agasat. Te rog spune-i maică-tii să nu se mai agite. Lipsesc doar cîteva zile.

— Dar *unde eşti*? Ce *faci*?

— Nu contează, răspunde tata sec. E o mică chestiune între amici, şi sînt sigur c-o să se rezolve în scurtă vreme. Între timp, încearcă s-o faci pe maică-ta să se relaxeze.

— Dar sîntem pe urmele voastre!

— Ei, asta-i, vă rog *să nu mă urmăriţi!* Tata pare de-a dreptul furios. E chiar ridicol! Chiar nu poate omul să se ocupe de o chestiune personală fără să fie urmărit?

— Dar nici măcar nu i-ai spus mamei ce faci! Ai dispărut, pur şi simplu!

— I-am lăsat un bilet, zice tata pierzîndu-şi răbdarea. Tu ştiai că sînt în siguranţă. Nu era suficient?

— Tată, trebuie să vorbeşti cu ea, chiar acum. Ţi-o dau la telefon…

— Nu, mi-o taie tata. Becky, încerc să fac ceva important, şi trebuie să mă concentrez asupra acelei probleme. Nu am timp să o ascult pe maică-ta isterizîndu-se o oră.

— Dar n-o să facă… încep, apoi mă opresc în mijlocul frazei. Nu-mi place s-o zic, dar are dreptate. Dacă i-o dau pe mama la telefon, o să se certe cu el pînă mi se descarcă bateria.

— Du-o pe maică-ta înapoi la L.A., zice tata. Duceţi-vă la un spa şi – cum ziceţi voi – băgaţi relaxare la greu.

— Cum să băgăm relaxare? Acum încep eu să mă enervez. Nu vrei să ne spui nimic, şi ştim că Bryce încearcă să-l spele pe creier pe Tarkie… Vreau să zic, el e OK?

Tata rîde scurt.

— Bryce nu spală pe nimeni pe creier. E un tînăr de mare ajutor. Mi-a oferit un sprijin de nepreţuit. Vezi tu, cunoaşte zona. Şi l-a cam luat pe Tarkie sub aripa lui. Petrec ore întregi discutînd despre una, despre alta.

Sub aripa lui? Ore întregi discutînd despre una, despre alta? Nu-mi place deloc cum sună asta.

— Auzi, Tarkie e acolo?

— E aici. Vrei să vorbeşti cu el?

Poftim? Mă holbez la telefon uluită. Se aude un foşnet pe fir, apoi glasul subţire, imposibil de confundat al lui Tarkie; zice:

— Îhm, alo? Becky?

— Tarkie!

Aproape explodez de uşurare.

— Bună! Stai s-o chem pe Suze…

— Nu, îhm… nu te stresa, zice. Doar spune-i că sînt bine.

— Dar e aşa îngrijorată! Cu toţii sîntem îngrijoraţi. Ştii că Bryce încearcă să te spele pe creier? E periculos, Tarkie. Îţi vrea banii. Nu i-ai dat nimic, sper. Să n-o faci, OK?

— Sigur că îmi vrea banii.

Tarquin are un ton atît de firesc, că îmi ia tot elanul.

— La fiecare cinci minute mă întreabă de ei. Nici măcar nu-i subtil. Dar nu-i dau nimic.

— Slavă Domnului! răsuflu uşurată. Ei bine, nici să n-o faci.

— Nu sînt *total* tembel, Becky, să ştii.

— Ah, zic cu glas stins.

— Cu un tip cum e Bryce, trebuie să fii mereu pe fază.

— Corect.

Mă simt complet confuză. Tarkie pare atît de sigur pe el. Credeam că are o cădere nervoasă.

Atunci ce-a fost toată povestea aia din L.A.? Încă îl mai văd, aşezat la masă, la noi acasă, furios pe toată lumea, spunîndu-ne că Suze e toxică.

— Becky, trebuie să te las, zice Tarquin. Ţi-l dau pe tatăl tău înapoi.

— Nu, nu pleca, strig, dar e prea tîrziu.

— Becky?

Pe fir e din nou tata şi îmi trag repede sufletul.

— Tată, ascultă-mă, te rog. Nu ştiu ce ai de gînd să faci şi, dacă nu vrei să ştiu, e în regulă. Dar *nu poţi* s-o laşi pe mama aşa, în aer. Eşti prin apropiere de Las Vegas? Fiindcă, dacă ne-ai iubit vreodată şi ai vreun pic de timp, te rog să ne întîlnim acolo. Doar ca să te vedem pentru cîteva minute. Doar ca să ştim că eşti OK. Şi dup-aia poţi să pleci în misiunea ta. Te rog, tată. Te rog.

Se lasă o tăcere lungă. *Simt* ostilitatea tatei, palpabilă, la capătul

firului.

— Sînt destul de departe, zice într-un final.

— Atunci venim noi la tine! Dă-mi o adresă!

— Nu, zice tata. Nu, hai să nu facem asta.

Se lasă o nouă tăcere, şi îmi ţin respiraţia.

Chestia cu tata e că, de felul lui, e un om cît se poate de raţional. A lucrat în asigurări, ce Dumnezeu.

— Bine, zice în cele din urmă. Mîine, în Las Vegas, am să iau un mic dejun rapid cu voi. După care puteţi să vă relaxaţi cu toţii şi să vă întoarceţi la L.A. şi să mă lăsaţi în pace. Dar fără să mă întrebaţi nimic.

— Categoric, zic imediat. Fără întrebări.

Să creadă el că nu-l întrebăm nimic. Îmi fac chiar acum o listă.

— Unde ne vedem?

— Păi…

Nu prea ştiu mare lucru despre Las Vegas. Sinceră să fiu, tot ce ştiu vine din faptul că m-am uitat la *Ocean's Eleven* de vreo mie de ori.

— La Bellagio, zic. Vom lua micul dejun la Bellagio, la ora nouă.

— Bine. Ne vedem acolo.

Şi nu aveam de gînd să-l mai întreb nimic, fiindcă e clar că nu vrea să ştiu, dar pur şi simplu nu mă pot abţine, aşa că mă trezesc zicînd:

— Tată, de ce n-ai vrut să mă cheme Rebecca?

Se lasă o altă tăcere încordată, şi îmi ţin respiraţia. Ştiu că tata e încă la telefon. E pe fir şi nu zice nimic…

Şi apoi închide.

Imediat apăs pe REAPELEAZĂ NUMĂRUL, dar îmi intră automat căsuţa vocală. Încerc la telefonul lui Tarkie, dar se întîmplă acelaşi lucru. Probabil le-au închis pe amîndouă.

— Bravo! zice Luke cînd ridic, în fine, capul. Ar trebui să fii negociator de ostatici! Să înţeleg că mîine-dimineaţă luăm micul dejun cu fugarii?

— Se pare că da, zic, clipind.

Mă simt uşor bulversată. După tot stresul şi toate grijile, se dovedeşte că atît tata, cît şi Tarkie sînt bine amîndoi. Şi nu zac pe fundul unei prăpastii.

— Relaxează-te, Becky! Luke îşi pune mîinile pe umerii mei. E o veste bună! I-am găsit!

— Da!

Şi, într-un final, simt că începe să mi aştearnă un zîmbet de faţă.

— Aşa e! I-am găsit! Hai să le spunem mamei şi lui Suze!

Pe bune acum. Credeam că cei care aduc veşti *rele* o încasează. Şi eu, care îmi închipuiam că mamei şi lui Suze o să li se taie respiraţia şi o să strige de bucurie şi o să mă felicite că l-am făcut pe tata să ia micul dejun cu noi în Las Vegas. Şi eu, care speram într-o îmbrăţişare de grup. Mi-am făcut iluzii degeaba.

Nici mama, nici Suze nu par mai vesele la vestea că iubiţii lor soţi sînt în viaţă şi teferi. A existat un mic licăr de încîntare, iar Suze a murmurat „Slavă Domnului“. Însă acum amîndouă sînt la fel de supărate ca înainte.

Mama repetă întruna: *De ce n-are soţul meu încredere în mine?* Parcă e un soi de duet, cu Janice răspunzînd mereu: „Ştiu, Jane“ şi „Ai atîta dreptate, Jane“ şi „Jane, draga nea, ia nişte M&M“. Argumentul principal al mamei e că orice soţ care pleacă în lume şi are secrete dă dovadă de lipsă de respect, şi e bărbat în toată firea şi cine se crede, Kojak?

(Nu prea ştiu de unde a apărut şi Kojak. Sinceră să fiu, nici nu prea ştiu cine e Kojak. Cineva de la televizor, bănuiesc.)

În vremea asta, Suze se tînguieşte: De ce nu vrea Tarkie să discute cu *ea*? A încercat să-l sune de vreo nouăzeci şi cinci de ori, şi de fiecare dată a intrat căsuţa vocală şi ea m-a săgetat cu o privire plină de frustrare, de parcă ar fi vina *mea.* Cînd clădirile Las Vegasului încep să se profileze la orizont, Suze îşi roade unghiile şi priveşte pe geam.

— Suze? zic precaută.

— Da? Întoarce capul nervoasă, de parcă aş fi deranjat-o de la ceva cu adevărat important.

— Nu e super? Tarkie e bine!

Suze mă priveşte fără expresie, de parcă nici măcar nu pricepe ce zic.

— Adică poţi să nu-ţi mai faci griji, stărui. Ar trebui să fii uşurată.

Pe chipul ei apare o grimasă de durere, de parcă sînt prea proastă ca să pricep adevărul.

— Nu pot, pînă *nu-l văd*, stăruie ea. Nu pînă nu văd cu ochii mei. Sunt convinsă în continuare că Bryce i-a făcut ceva. S-a jucat, cumva, cu mintea lui.

— Mie mi s-a părut OK, zic încurajînd-o. Dacă ar fi spălat pe creier, n-ar mai vrea să ia micul dejun cu noi, nu? Vreau să spun, nu sînt nişte veşti bune?

— Bex, tu pur şi simplu nu pricepi, zice Suze pe un ton agresiv, iar Alicia îşi pune imediat mîna într-a lui Suze, de parcă *ea* înţelege, fiindcă e o prietenă mai bună decît sînt eu.

Îmi stă inima şi o trag pe Minnie în poala mea, ca să mă calmez.

— Să nu mă mai agit? îi zice mama lui Janice cu glas şoptit, ucigător. Lasă că o să îi arăt eu lui cum e să te agiţi. Am avut eu vreodată secrete faţă de el?

— Păi ar fi solarul pe care l-ai instalat în garaj, subliniază Janice.

— Asta e *altceva*, Janice. Mama zici că vrea să-i ia gîtul. Ce face

Graham în clipa asta e înşelăciune.

— Nu-i deloc în firea lui, încuviinţează Janice cu mîhnire, şi are dreptate. Nu se poate spune că relaţia dintre mama şi tata n-a avut şi ea suişurile şi coborîşurile ei, descoperirile şi momentele ei dramatice. Dar nu-mi amintesc să fi fost vreodată atît de secretos, mai ales cu mama.

— Şi unde o să stăm la Las Vegas? întreb repede, ca să schimb subiectul. *Nu* într-un parc de rulote.

— Nu, nu, zice Luke de pe scaunul şoferului. O să parcăm rulota şi o să ne cazăm la un hotel.

Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, simt un fior de nerăbdare. N-am mai fost în viaţa mea în Las Vegas. Poate că, acum că ştim că tata şi Tarkie sînt teferi, ne putem destinde şi noi puţin?

— Trebuie să te relaxezi, Jane, spune Janice, parcă citindu-mi gîndurile. Poate ne programăm la nişte tratamente la spa.

— Oare există vreun hotel cu circ? Mama pare că s-a mai înmuiat un pic. Nu m-ar deranja să văd un spectacol de circ.

— Sau poate stăm la Hotel Veneţian? sugerez. Poate ne plimbăm cu gondolele.

— Mai e şi cel egiptean… Janice coboară cu degetul pe ecranul telefonului. MGM Grand… Şi ar trebui să trecem şi pe la Caesars Palace. Acolo chiar ai ce să cumperi, Becky.

— Elton John, se bagă şi mama repede. Mai e în Las Vegas?

— Elton John? o întrerupe Suze cu glas strident, şi tresărim cu toţii. *Gondole*? Cum puteţi vorbi despre Elton John şi gondole şi Caesars Palace? Nu sîntem în vacanţă! Nu sîntem aici *ca să ne distrăm!*

Se uită la noi, iar ochii îi scînteiază acuzator, şi ne plecăm toate privirea, şocate.

— OK, zic prudentă. Mă rog, hai să ne cazăm la un hotel şi vedem

noi.

— Sper că nu la un hotel din ăla tematic îngrozitor, spune Alicia, încreţindu-ţi buza într-un zîmbet sarcastic. Cred că ar trebui să găsim un hotel netematic. Ceva conservator, profi.

Mă holbez la ea mirată. Conservator? Profi? OK, în primul rînd, mama trebuie neapărat să scape de stres, şi nu să stea în nu ştiu ce cameră plicticoasă, profi, cu ochii în computere dotate cu PowerPoint. Şi, în al doilea rînd, vreau ca Minnie să se distreze. O merită.

— Cred că o să stăm acolo unde găsim camere, zic repede. Ştiţi ceva, o să sun chiar eu.

— Scuze, îi spun lui Suze. Ştiu că tu voiai să stai undeva profi.

Suze mă săgetează cu o privire bănuitoare, aşa că îmi iau o expresie de regret, deşi în sinea mea îmi zic *O, Doaaaaaamne*.

Ne aflăm în holul Hotelului Veneţian, şi e cel mai dement loc în care am fost vreodată. Deasupra noastră e un dom gigantic în stil baroc, tapetat cu ceea ce par a fi tablouri ale maeştrilor veneţieni. (Poate doar un pic mai lascive.) Există o fîntînă cu o sculptură fenomenală reprezentînd un glob de aur. Un bărbat cu cravată roşie cîntă la acordeon. Simt că deja mă aflu în faţa unei atracţii turistice, şi nici măcar n-am părăsit holul!

Luke se întoarce de la recepţie, unde s-a dus să facă aranjamentele pentru cazare.

— Poftim, zice, fluturînd nişte chei. N-am putut să le iau pe toate alăturate, dar măcar am încăput cu toţii. Şi azi e o promoţie, aşa că am primit ceva, adaugă, fluturînd cealaltă mînă. Jetoane gratuite la cazino.

Jetoanele sînt învelite în hîrtie, ca nişte dulciuri, şi arată atît de *drăguţ*. Doar că ar trebui să pună nişte mottouri sau desene pe ele,

cum ar fi nişte inimioare roşii. Dacă mi-aş deschide un cazino, pe toate jetoanele mele ar scrie *Noroc!* şi *Mai încearcă o dată!*

— Jetoane din partea casei? Tipic. Alicia afişează o mină plină de repulsie. Ei bine, poţi să le iei tu pe ale mele.

Pe bune acum. Sîntem în Las Vegas. Nu se poate să nu joci la noroc în Las Vegas. N-am mai jucat în viaţa mea, dar sînt sigură că o să mă prind rapid ce şi cum.

— Aşa, hai să ne facem un plan, zice Luke, şi ne conduce spre zona în care mama şi Janice s-au trîntit pe valize, cu Minnie cu tot.

— Îmi place. Minnie întinde mînuţele durdulii spre jetoanele de cazino. Farfurioară păpuşă, te roooooog?

Crede că e o farfurioară pentru păpuşă. Ce scumpă e.

— Poftim, draga mea, zic, luînd un jeton de la Luke şi dîndu-i-l. Poţi să ţii farfurioara pentru păpuşi, dar *să nu* o bagi în gură.

Ridic privirea şi o văd pe Suze privindu-mă îngrozită.

— Îi dai lui Minnie *jetoane* să se joace? zice.

Poftim?

— Ăăă… Minnie habar n-are ce sînt, zic precaută. Îl foloseşte ca pe o farfurioară pentru păpuşi.

— Mă rog.

Suze clatină din cap, de parcă tocmai aş fi încălcat nu ştiu ce regulă fundamentală de *parenting*. Aruncă o privire spre Alicia, care are un aer la fel de dezaprobator.

— E o bucată de plastic! zic siderată. Într-un cazino, da, e un jeton de joc, dar acum, în mîna lui Minnie, e o farfurioară de păpuşi! Ce, crezi c-o las să *parieze*?

Zău că n-o mai înţeleg deloc pe Suze. Spre groaza mea, ochii mi s-au umplut de lacrimi, aşa că îmi feresc privirea. Cum poate să fie aşa? Abia dacă se uită la mine. Nu glumeşte niciodată în preajma mea.

Alicia e de vină, mă gîndesc posomorîtă. Alicia Scorpia cu Picioare Lungi a corupt-o pe Suze. Alicia n-a avut niciodată nici un pic de umor – dar măcar *o ştiam*. Ştiam cine e Alicia, şi o uram cu toţii. Acum e toată numai lugu-lugu, mama răniţilor pe dinafară, şi a păcălit-o de tot pe Suze. Dar în adîncul sufletului e aceeaşi care a fost mereu. Rece. Fără umor. Cîrcotaşă. Şi a molipsit-o cu felul ei de-a fi pe cea mai bună prietenă a mea.

Sînt atît de adîncită în gîndurile mele pline de tristeţe, că îmi ia o clipă să-mi dau seama că tocmai am primit un bip cu un mesaj.

„Pe drum!!! Ajung la las vegas azi mai tîrziu!!! pupici danny“

Danny! Mă străbate un val de uşurare. Danny o să mă facă din nou să rîd. Danny o să mă binedispună din nou.

Danny Kovitz e celebrul designer de modă şi prietenul meu, şi e un scump. În clipa în care a auzit că Suze are probleme, mi-a şi promis că ia avionul încoace, cu tot stafful lui, oricît ar fi de complicat. Şi el ţine mult la Tarkie, aşa că normal că a vrut să ajute. (Adevărul e că are o groază de gînduri păcătoase legate de Tarkie. Dar nu e un lucru pe care să i-l dezvălui lui Suze.)

— Danny aproape a ajuns! îi spun lui Suze. Ne putem întîlni cu toţii, luăm masa la restaurant, ne relaxăm…

Fac eforturi disperate să injectez un pic de optimism în Suze, dar e ca şi cum ai încerca să înmoi un perete de cărămidă.

— Nu mă pot *relaxa*, Bex, aproape că se stropşeşte la mine. Trebuie să-l văd pe Tarkie în carne şi oase. Trebuie să ştiu să stă departe de… individul ăla.

— Ascultă, Suze, zic cu blîndeţe. Ştiu că încă eşti îngrijorată, dar ar trebui să încerci să nu te mai gîndeşti la toate astea. Vreau s-o duc pe Minnie la acvariul cu rechini. Vrei să vii şi tu?

— Nu prea cred. Suze clatină din cap, agasată.

— Dar trebuie să faci ceva…

— O să fac ceva. Alicia şi cu mine o să încercăm să găsim un curs de yoga. Trimitem nişte e-mailuri, ne culcăm devreme.

Mă holbez la ea, străduindu-mă să n-o las să vadă cît sunt de şocată. *E-mailuri? Culcat devreme?*

— Dar sîntem în Las Vegas! Credeam că mergem să vedem fîntînile de la Bellagio şi pe urmă să bem ceva… Amuţesc cînd îi zăresc chipul care-mi taie orice elan.

— Nu mă dau în vînt după chestiile turistice, zice cu dispreţ, iar Alicia încuviinţează apăsat.

Simt o împunsătură în inimă. De cînd? Cînd am fost amîndouă la Sevilla era înnebunită după chestiile turistice şi ne-am cumpărat rochii de flamenco şi le-am purtat seara la masă şi ne ziceam întruna „Olé!“. Nu ne mai puteam opri din rîs. A fost una dintre cele mai frumoase nopţi din viaţa mea. De fapt, dacă stau să mă gîndesc, chiar Suze a fost cea care a avut ideea să purtăm rochiile. *Şi tot ea* a cumpărat o chitară cu panglici pe ea. Asta n-a fost turistic?

— Suze, vino măcar să vezi fîntînile de la Bellagio, o implor. Nu sînt o simplă chestie turistică, sînt adevărate repere culturale. Nu-ţi mai aminteşti cînd am fost prima oară la *Ocean's Eleven* şi am făcut un legămînt să mergem la Las Vegas într-o zi?

Suze ridică din umeri sec, uitîndu-se la telefon de parcă n-o interesează nimic din ce-i spun, şi simt că-mi dau iar lacrimile.

— OK. Bine. Vă urez o seară frumoasă.

— N-ai uitat, sper, că luăm micul dejun cu Tarkie şi cu tatăl tău mîine-dimineaţă la nouă? Suze mă fixează cu o privire acuzatoare.

— Sigur că nu!

— Deci n-o să stai trează pînă în zori, bînd cocktailuri gratuite şi leşinînd la masa de ruletă?

— Nu! zic sfidătoare. Sigur că nu. La opt jumate dimineaţa am să fiu aici, trează şi în formă.

— Bine, ne vedem dimineaţă.

Suze şi Alicia pornesc pe un coridor care arată exact precum Capela Sixtină, şi mă uit lung şi cu tristeţe în urma ei, după care mă întorc către ceilalţi.

— *Tu* vii să vezi fîntînile cu mine? îl întreb pe Luke. Şi tu, mamă? Şi Janice?

— Sigur că venim! zice mama, care şi-a făcut rost de undeva de o băutură, în timp ce Luke se ocupa de cazare, şi acum bea din ea. Nu ne poţi împiedica! A venit şi vremea mea, scumpo. A venit şi vremea mea.

— Ce vrei să spui? zic intrigată.

— Dacă taică-tu pleacă în lume să-şi facă de cap, şi eu pot s-o fac! Dacă taică-tu poate să facă praf averea familiei, pot şi eu!

Mama are o privire uşor dementă de cînd am vorbit cu tata. Acum, cînd îşi dă peste cap băutura, pare şi mai dementă.

— Nu cred că tata face praf averea familiei, zic precaută.

— De unde ştim *ce* face? ripostează mama furioasă. Toţi anii ăştia, am fost soţia ascultătoare a acestui bărbat. I-am pregătit masa, i-am făcut patul, i-am sorbit fiece cuvinţel…

OK, aici le cam exagerează. Mama nu i-a sorbit *niciodată* fiece cuvinţel, şi în jumătate din cazuri cumpără mîncare gata făcută de la Marks & Spencer.

— Şi acum aflu că are secrete şi mistere! continuă mama. Minciuni şi conspiraţii!

— Mamă, a plecat şi el într-o mică excursie, nu e sfîrşitul lumii…

— Minciuni şi conspiraţii! repetă mama, ignorîndu-mă. Janice, ai chef să mergi cu mine la păcănele? Fiindcă eu sigur am.

— Ne întoarcem cît ai clipi, zice Janice cu respiraţia tăiată, traversînd în urma mamei holul de la intrare.

Bineeee. Cred că ar cam trebui să fiu cu ochii pe mama.

— Minnie, ce zici, mergem să vedem peştii ăia mari? Mă întorc şi-o îmbrăţişez. A fost tare scumpă, cum a stat ea aşa cuminte în rulotă. Merită şi ea puţină distracţie.

— Peşti! Minnie începe să deschidă gura şi să mimeze un peşte.

În kitul cu materiale de bun venit pe care l-a primit era un mic ghid şi, cînd am răsfoit *Top zece atracţii pentru copii*, m-am simţit un pic bulversată. Ăştia au absolut totul aici! Au Turnul Eiffel şi zgîrie-norii din New York, piramidele din Egipt şi delfini şi spectacole de circ. E ca şi cum cineva ar fi îndesat toată lumea pe o stradă, eliminînd toate părţile plicticoase.

— Haide, scumpa mea! zic şi-i întind mîna. Măcar să am grijă să se distreze Minnie.

ŞASE

Două ore mai tîrziu, capul meu e un vîrtej de lumini şi muzică şi zgomote de trafic. Şi, mai presus de orice, îmi ţiuie. Las Vegas e cel mai ţiuitor oraş pe care l-am văzut vreodată. Cum să zic, oriunde te duci, o trupă cîntă live la volum maxim, iar unicele instrumente sînt aparatele de păcănele, care au în repertoriu o singură melodie: *bip-bip-bip-bip*. Şi nu se opresc niciodată. Doar ocazional, cînd varsă bani, ceea ce s-ar încadra la secţiunea percuţie.

Adevărul e că mă doare capul de mor de la tot zgomotul ăsta, dar nu-mi pasă, fiindcă ne distrăm de minune. Ne-am plimbat în sus şi-n jos pe Strip într-o limuzină pe care ne-a închiriat-o portarul de la Hotel Veneţian şi ne-am oprit ba la hotelul ăla, ba la celălalt, şi mă simt ca şi cum aş fi făcut înconjurul lumii. Ba chiar, la cină, i-am dat lui Minnie „Parisian Poulet“. (Fîşii din piept de pui.)

Acum sîntem înapoi la Hotel Veneţian, care pare destul de calm şi de normal prin comparaţie cu unele dintre locurile în care am fost. (Mă rog, în măsura în care poate fi „normal“ avînd în vedere că cerul, norii, canalele şi Piaţa San Marco sînt toate butaforie.) Luke s-a dus la centrul de conferinţe ca să răspundă la e-mailurile restante. Mama şi Janice au luat-o pe Minnie ca să vadă cum e să te plimbi cu gondola, iar eu rătăcesc prin magazine. Sau, mai exact, prin „Shoppes“. (De ce le-or fi zicînd „Shoppes“? Nu e în engleza veche?

Şi nu era vorba că sîntem în Italia?)

Sînt o mulţime de Shoppes, de la magazine de designer la galerii şi la prăvălii de suvenire. Ca mall, e destul de impresionant. În timp ce mă plimb, aerul are temperatura perfectă, iar cerul fals e albastru cu fuioare de nori. Şi o cîntăreaţă de operă se plimbă şi ea într-o rochie de catifea, intonînd o arie încîntătoare. Tocmai am fost la Armani şi am văzut un sacou gri de caşmir care i-ar sta *de milioane* lui Luke. (Doar că e opt sute de dolari, aşa că am ezitat. Adică, ar trebui măcar să-l probeze înainte.) Toate astea sînt incredibile, şi ar trebui să mă simt în al nouălea cer. Dar adevărul e că nu mă simt deloc aşa.

Mă gîndesc întruna la chipul lui Suze şi mă copleşesc valuri de tristeţe. E ca şi cum nu i-ar face plăcere că mă cunoaşte. Dar ea e cea care m-a implorat să vin în călătoria asta. Ea e cea care m-a luat de mîini şi mi-a zis: „Am nevoie de tine“. Nu mai înţeleg nimic.

Am mai pierdut-o pe Suze o dată, cînd eram plecată în luna de miere. Dar atunci a fost altfel. Atunci am simţit cum ne îndepărtăm una de alta încet. De data asta pare mai degrabă că vrea să taie orice legătură cu mine.

Am ajuns acum în Marele Magazin de Suvenire şi, în timp ce încep să-mi umplu coşul, oftez întristată. *Încetează, Becky*, îmi spun disperată. *Haide, concentrează-te la suvenire.* Am luat un glob de zăpadă cu conturul clădirilor din Las Vegas, şi nişte magneţi de frigider cu semnul dolarului, şi o tonă de tricouri cu mesajul CE SE ÎNTÎMPLĂ ÎN VEGAS. Dau să iau o scrumieră în formă de pantof, întrebîndu-mă dacă ştiu pe cineva care fumează…

Dar gîndurile nu-mi dau pace. Gata? Prietenia noastră a luat sfîrşit? După toţi anii ăştia, toate suişurile şi coborîşurile… chiar am ajuns la capătul drumului? Pur şi simplu, nu-mi dau seama ce s-a întîmplat. Ştiu că nu m-am purtat chiar extraordinar în L.A. Dar

oare am stricat lucrurile chiar *atît* de tare?

Văd un stativ cu bijuterii făcute din zaruri şi îndes vreo cîteva şiraguri de mărgele în coş. Poate mamei şi lui Janice o să le placă. Pe vremuri, aş fi cumpărat unul pentru mine şi unul pentru Suze şi ni s-ar fi părut amîndurora supercomic, dar acum nu mă mai simt suficient de sigură pe mine ca să fac asta.

Ce mă fac? Ce *pot* să fac?

Picioarele mă duc peste tot prin magazin şi trec iar şi iar pe lîngă aceleaşi articole. Trebuie să mă opresc. *Haide, Becky, concentrează-te.* Nu pot să continui să mă plimb aşa, cu mintea aiurea. O să cumpăr chestiile astea şi pe urmă am să văd dacă mamei i-a plăcut cu gondola.

Magazinul e destul de aglomerat şi are trei case. Cînd ajung, în fine, în faţă, o casieră drăgălaşă, cu un sacou strălucitor, îmi zîmbeşte cu o gropiţă în obraz.

— Bună ziua! Sper că v-a plăcut să cumpăraţi de la noi!

— Ah, zic. Păi… da. A fost super, mulţumesc.

— Ne-ar face mare plăcere dacă aţi vrea să completaţi un mic formular, zice, trecîndu-mi produsele prin faţa aparatului de marcat. Îmi întinde un cartonaş, pe care scrie:

Experienţa mea la cumpărăturile de astăzi a fost:

□ Nemaipomenită. (Ne bucurăm foarte tare!)

□ Să zicem OK. (Vaaai – ne puteţi spune şi motivul?)

□ Groaznică. (Ne pare foarte rău! Vă rugăm să ne spuneţi care a fost motivul!)

Iau pixul de la ea şi mă holbez la cartonaş. Ar trebui să bifez *Nemaipomenită*. Magazinul este foarte în regulă, şi mi-am luat ce-am vrut. N-am de ce să mă plîng. Haide. *Nemaipomenită*.

Dar cumva… mîna mea nu vrea să mă asculte. Nu mă simt *nemaipomenit.*

— Face şaizeci şi trei şi nouăzeci şi doi, zice fata, şi mă cîntăreşte din ochi curioasă cînd îi dau banii. Sînteţi bine?

— Îhm… Nu ştiu.

Spre groaza mea, lacrimile încep să-mi tremure brusc pe gene. Nu ştiu ce să bifez. Ştiu că ar trebui să aleg *Nemaipomenită*, dar nu pot s-o bifez, pur şi simplu nu pot. M-am certat cu cea mai bună prietenă a mea şi doar la asta mă gîndesc, aşa că în clipa asta nimic nu e nemaipomenit. Nici măcar cumpărăturile. Mă uit la ea mîhnită.

— Îmi pare rău. Nu vă mai ţin.

Întind mîna după chitanţă. Însă fata nu mi-o dă. Mă scrutează îngrijorată. O cheamă Simone, văd pe ecuson.

— Păi sînteţi mulţumită de cumpărăturile dumneavoastră? Deschide sacoşa să le văd, şi mă uit lung la toate chestiile, uşor blocată.

— Nu ştiu, zic disperată. Nici măcar nu ştiu de ce am cumpărat toate astea. Ar trebui să fie cadouri pentru diverşi. Ştii ce spun. Suvenire.

— OK…

— Dar nu ştiu ce anume am cumpărat pentru cine, habar n-am, şi ar trebui să-mi aleg cu înţelepciune ce cumpăr. Am urmat un curs întreg despre asta la Golden Peace.

— Golden Peace! I se luminează privirea. Am urmat şi eu cursul ăla.

— Nu se poate. Mă uit lung la ea.

— Pe net. Se înroşeşte uşor. Nu mi-am permis să merg chiar acolo. Dar, ştiţi cum e, descarci o aplicaţie şi… Aveam multe probleme, cheltuiam în neştire. Vă imaginaţi, lucrînd aici… Simone arată în jur spre magazin. Dar mi-am rezolvat definitiv problema.

— Uau! O privesc pe sub gene. Păi atunci ştii despre ce vorbesc.

— Cumpără cu calm şi înţelepciune, citează ea.

— Exact! încuviinţez, recunoscînd mesajele. Eu am pus chestia asta în ramă!

— „*De ce* cumperi?“

— Da!

— Îţi trebuie acest lucru?

— Exact! Am avut o lecţie întreagă doar despre subiectul ăsta…

— Nu. Simone mă priveşte în ochi. Ţi-am pus o întrebare. Ai nevoie de asta? Sau încerci doar să te alini pentru că-ţi lipseşte altceva?

Simone a scos globul cu zăpadă din sacoşă şi îl ţine în faţa mea.

— Ai *nevoie* de el? insistă.

— A, zic deconcertată. Nu ştiu. Mă rog, adică e limpede că n-am *nevoie* de el. Nimeni n-are *nevoie* de un glob cu zăpadă. Mă gîndeam c-o să-l dau… Nu ştiu. Poate soţului meu.

— Perfect! O să-i aducă o mare bucurie şi plăcere?

Încerc să mi-l închipui pe Luke scuturînd globul cu zăpadă şi privind fulgii cum cad. Adică, ar putea s-o facă la un moment dat.

— Nu ştiu, recunosc după o pauză. S-ar putea.

— *S-ar putea*? Clatină din cap. La ce te-ai gîndit atunci cînd l-ai pus în coş?

Mă uit ţintă la ea, luată pe nepregătite. Nu m-am gîndit la nimic. Pur şi simplu mi-a venit să-l iau.

— Nu cred că am nevoie de el. Îmi muşc buza. De fapt, nici măcar nu-l vreau.

— Păi nu-l cumpăra. Vrei să-ţi dau banii pe el?

— Da, te rog, şoptesc recunoscătoare.

— Tricourile astea. Simone le scoate din sacoşă. Pentru cine sînt şi o să li se potrivească acelor persoane?

Mă uit debusolată la tricouri. Nu m-am gîndit cine o să le *poarte*.

Le-am cumpărat fiindcă mă aflam într-un magazin de suvenire şi erau suvenire.

Cînd îmi vede figura, Simone clatină din cap.

— Banii înapoi, conchide ea.

— Da, te rog. Scot mărgelele din zaruri. Şi astea. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. O să le fac cadou mamei şi prietenei ei, care o să le poarte cinci secunde şi pe urmă o să şi le dea jos, şi o să le arunce pe undeva prin casă şi peste trei ani o să ajungă la magazinul de caritate, dar n-o să le vrea nimeni.

— O, Doamne, ai dreptate, se aude o voce răguşită din spatele meu şi, cînd mă întorc, văd o femeie la vîrsta a doua scoţînd vreo şase mărgele cu zaruri din coş. Le-am luat pentru prietenele mele de acasă. N-o să le poarte, nu-i aşa?

— Niciodată. Clatin din cap.

— Vreau banii înapoi.

O femeie îmbrăcată în denim, de la casa alăturată, a tras cu urechea, iar acum se întoarce la casieră, o femeie roşcată.

— Îmi pare rău. Tocmai am cumpărat o grămadă de prostii. Nu ştiu ce era în mintea mea.

Scoate din sacoşă o şapcă de baseball inscripţionată Las Vegas cu cristale Swarovski.

— Fiica mea vitregă n-o s-o poarte *niciodată.*

— Scuze, doriţi banii înapoi? Casiera roşcată pare jignită. *Deja*?

— Ea asta face. Femeia în denim arată spre mine. Ea returnează totul.

— Nu tot, zic repede. Încerc doar să cumpăr cu calm şi cu înţelepciune.

Casiera roşcată îmi aruncă o privire răutăcioasă.

— Te rog, n-o face.

— *Ce-mi place asta*, zice femeia îmbrăcată în denim, teatral. „Cu

calm şi cu înţelepciune.“ OK, deci ce mai e aici şi nu-mi trebuie?

Scotoceşte în sacoşă şi scoate o sticluţă plată de metal cu Las Vegas.

— Asta. Şi asta. Scoate un prosop de plajă cu semnul dolarului. Ăsta se returnează.

La casa cea mai îndepărtată, văd o a treia femeie oprindu-se.

— Staţi aşa, îi zice casierei. Poate n-am nevoie de panoul ăla fosforescent cu Las Vegas. Îmi puteţi da banii înapoi pe el?

— Opriţi-vă! zice casiera roşcată, tot mai stacojie la faţă. Nu mai dăm nici un ban înapoi!

— Dar nu puteţi refuza returnarea banilor! obiectează tipa în denim. Returnez şi asta. Trînteşte un album foto roz lucios pe tejghea. Pe cine păcălesc eu? N-am pus în viaţa mea pozele în vreun album.

— Nu-mi trebuie nimic din toate astea! Femeia de la casa îndepărtată îşi goleşte toată sacoşa pe tejghea. Am venit la cumpărături doar fiindcă mă plictisesc de moarte.

— Şi eu la fel!

La cozi, văd alte femei ascultînd şi uitîndu-se în coşuri şi scoţînd din ele diverse. E ca şi cum un val contagios de fobie de cumpărături ar fi lovit mulţimea.

— Ce se petrece? O femeie în sacou şi pantaloni se îndreaptă cu paşi mari spre zona caselor şi se adresează furioasă casierelor. De ce îşi scoate toată lumea lucrurile din coşuri?

— Toate clientele returnează marfa! zice casiera roşcată. Au luat-o razna! Fata *aia* a început. Arată spre mine cu o privire ucigătoare.

— N-am vrut să încep nimic! zic repede. Pur şi simplu, m-am hotărît – mă-nţelegeţi – să mă gîndesc la ce-am cumpărat. Să cumpăr doar ce-mi trebuie.

— Să cumperi doar ce-ţi *trebuie*? Femeia în sacou şi pantaloni mă

priveşte de parc-aş fi înjurat-o de mamă. Doamnă, sînteţi drăguţă să vă finalizaţi cumpărăturile cît puteţi de repede şi să părăsiţi magazinul?

Pe bune acum. Zici că am încercat să distrug capitalismul de una singură sau aşa ceva. Manageriţa în sacou şi pantaloni mi-a şuierat efectiv în ureche în timp ce mă escorta forţat spre uşă:

— Ai văzut ce s-a întîmplat în Japonia? Vrei să se întîmple şi aici? Asta *vrei*?

Sinceră să fiu, m-am simţit cam aiurea, fiindcă lucrurile chiar au luat-o un pic razna. Toată lumea îşi scotea produsele din coşuri şi le trîntea înapoi pe rafturi şi îi întreba pe străinii din jur: „*De ce* cumpărăm?“ şi „Ai *nevoie* de asta?“ – în timp ce întregul personal se agita înnebunit, strigînd „Toată lumea iubeşte suvenirele!“ şi „Ăsta e la jumătate de preţ! Ia trei!“

Deşi nu e vina mea, nu? Adică eu n-am făcut decît să subliniez faptul că nimeni n-o să poarte în veci nişte mărgele din zaruri.

În cele din urmă, singurul lucru pe care l-am cumpărat a fost un puzzle micuţ pentru Minnie. N-am simţit cine ştie bucurie cînd l-am luat, dar am avut un cu totul alt sentiment de satisfacţie. Cînd am primit chitanţa (7 dolari 32), eram destul de calmă. Puternică. Am luat chiar şi cartonaşul de feedback şi am scris *Nemaipomenită.*

Însă, întorcîndu-mă pe aleea de Shoppes, buna dispoziţie începe să mi se evapore. Îmi scot telefonul şi-i trimit SMS lui Luke:

„Unde eşti?“

El îmi răspunde imediat:

„Tot la centrul de conferinţe. Mai am cîteva e-mailuri. Tu unde eşti?“

Oftez din rărunchi, uşurată pur şi simplu că iau legătura cu el, şi scriu:

„Sînt la Shoppes. Luke, crezi că Suze o să mai fie vreodată prietena mea? Adică, ştiu că lucrurile dintre noi s-au stricat la L.A., dar acum fac tot ce pot şi ea nici măcar nu pare să remarce, şi singura persoană de care îi pasă e Alicia şi“

Ah, mi s-a terminat spaţiul. În fine, înţelege el.

Doar după ce apăs pe TRIMITE îmi dau seama: Poate că a fost o greşeală să izbucnesc aşa. Luke nu se prea pricepe să răspundă la mesaje interminabile şi frustrate. De fapt, ceva îmi spune că, ori de cîte ori îi trimit un mesaj cu adevărat lung, nici măcar nu-l citeşte. Cum mă aşteptam, cîteva clipe mai tîrziu, telefonul îmi bipăie cu un nou mesaj:

„Trebuie să găsim ceva care să-ţi distragă atenţia de la asta, scumpa mea. Termin imediat şi te duc la cazino. Îţi dau un SMS cînd sînt pe drum. O să stea mama ta cu Minnie, am aranjat deja. Xxx“

Ce bine! Jocuri de noroc! Simt un fior de încîntare, amestecat cu nerăbdare. N-am pariat în viaţa mea, dacă nu punem la socoteală loteria. Adică, întotdeauna era mare agitaţie în familia noastră cînd era Grand National, dar aia e chestia tatei şi el alegea caii pe care să parieze. N-am fost niciodată într-o agenţie de pariuri şi nici măcar n-am jucat poker.

Pe de altă parte, *am urmărit* o groază de filme cu James Bond şi cred că poţi învăţa destul de multe din ele. Cum ar fi: să rămîi impasibil. Să ridici din sprîncene în timp ce bei un cocktail. Sînt sigură că pot face toate astea, doar că nu prea ştiu precis *regulile* jocului.

Mă opresc la un stand de cafea şi-mi iau un latte, cînd văd în apropierea mea o femeie aşezată la o masă de bistro, cu părul blond platinat strîns în coadă. Aş zice că are cincizeci şi ceva de ani. Poartă o geacă neagră de denim decorată cu ştrasuri şi joacă un joc de cărţi pe telefon. Pe masa din faţa ei se află o cupă masivă plină de

monede pentru păcănele, iar pe tricoul ei scrie ROCKWELL CASINO NIGHT 2008.

Ea sigur se pricepe la jucat. Şi sigur o să vrea să ajute o nouvenită, nu? Aştept pînă face o pauză la joc, apoi mă apropii de masa ei.

— Scuzaţi-mă, zic politicoasă. Mă întrebam: aţi putea oare să-mi daţi nişte sfaturi despre pariat?

— Hîm? Femeia ridică ochii din telefon şi mă priveşte nedumerită. O, Doamne, are semnul dolarului pe pleoape. Cum Dumnezeu o fi făcut asta?

— Ăăă… Fac un efort să nu mă uit prea ostentativ la ochii ei. Sînt turistă şi n-am mai jucat la cazino în viaţa mea, şi nu prea ştiu cum se face.

Femeia mă priveşte lung, părînd că mă suspectează de vreo escrocherie.

— Eşti în Las Vegas şi n-ai jucat niciodată? zice într-un final.

— Abia am sosit, îi explic. Mai tîrziu o să mă duc la cazino şi nu ştiu ce jocuri să joc sau de unde să încep. Mă întrebam, mi-aţi putea da oare nişte ponturi?

— Vrei ponturi?

Ochii femeii continuă să fie pironiţi asupra mea, fără să clipească. Sînt destul de injectaţi, observ acum. De fapt, dincolo de ştrasuri şi machiaj, nu pare în prea mare formă.

— Sau poate mi-aţi putea recomanda o carte? sugerez, cînd îmi vine ideea.

Femeia îmi ignoră întrebarea, de parcă ar fi prea idioată ca să-mi răspundă, şi coboară iar privirea, la jocul ei de cărţi. Nu ştiu ce-a văzut acolo, dar dintr-odată se încruntă destul de urît.

— Ştii ceva? zice. Uite care e pontul meu: n-o face. Nici măcar nu te apropia de cazino. Salvează-te.

— A, zic dezumflată. Păi nu voiam decît să încerc în treacăt la o masă de ruletă sau ceva.

— Aşa am zis cu toţii. Eşti genul care are dependenţe?

— Îhm… Fac o pauză, încercînd să fiu cît pot de sinceră cu mine însămi. Oare sînt genul care are dependenţe? Bănuiesc că s-ar putea spune că sînt *un pic*.

— Îmi place să merg la cumpărături, mărturisesc. Adică, în trecut am cumpărat cam multe chestii. Am golit prea multe carduri de credit şi lucrurile au scăpat puţin de sub control. Dar acum sînt mult mai bine.

Femeia rîde scurt, fără pic de umor.

— Crezi că shoppingul e rău? Stai să începi pariatul, scumpo. Să simţi jetoanele în mînă. Adrenalina. Euforia. E precum crystal meth[1]-ul. O dată dacă-l încerci, nu mai scapi. Devii sclava lui. Şi *abia atunci* începe viaţa ta s-o ia cu adevărat razna. *Atunci* apar şi poliţiştii.

Mă uit la ea, speriată. Adevărul e că, de aproape, chipul femeii te cam bagă în sperieţi. Muşchii faciali nu i se mişcă aşa cum trebuie, şi văd unde îi încep extensiile de păr. Tastează pe telefon şi pe ecran apare un alt joc de cărţi.

— Am înţeles, zic veselă şi dau să mă retrag. Păi, oricum, vă mulţumesc pentru ajutor…

— Crystal meth, repetă femeia pe un ton sinistru şi-şi încrucişează privirea injectată cu a mea. Să ţii minte. Crystal meth.

— Crystal meth, încuviinţez. Sigur. Pa!

Crystal *meth*?

O, Doamne. Oare să mă mai duc la cazino? Oare e o idee chiar atît de proastă?

Aproape o oră mai tîrziu, sînt tot demoralizată, deşi am fost să mă plimb cu gondola cu mama, Janice şi Minnie, ca să mă calmez. Acum mama şi Janice au plecat la încă un „cocktail pe şest“, cum zice mama, iar eu şi cu Minnie sîntem sus, în camera noastră de hotel. Minnie se joacă de-a „magazinele“, şi să zicem că mă joc şi eu, doar că încerc totodată şi să mă machiez în timp ce mă îngrijorez în legătură cu potenţiala mea dependenţă de jocuri.

Oare chiar aşa o să fie, o să mă prindă *instantaneu*? Adică, la prima învîrtire a roţii de ruletă? Mă şi văd, îngrozită, aplecată deasupra mesei de cazino, cu părul într-o parte, fixîndu-l pe Luke cu privirea năucă şi murmurînd „o să cîştig, o să cîştig“, în vreme ce el încearcă să mă tragă de acolo şi mama plînge în surdină în fundal. Poate că nici n-ar trebui să mă duc. Poate e prea periculos. Poate ar trebui să rămîn pur şi simplu în cameră.

— Mai multe magazine! Minnie înşfacă ultimul pachet de chipsuri din minibar şi îl trînteşte în faţa ei, să fie clar că e al ei. *Magazin*, mami, *magazin*!

— Imediat.

Îmi vin în fire şi iau repede chipsurile înainte să apuce să le facă bucăţi şi să fim nevoiţi să le cumpărăm.

Să fii părinte înseamnă să înveţi din experienţă. Iar lecţia, extrem de valoroasă, de azi este: să nu spui „minibar“ în faţa lui Minnie. Ea a crezut că spun „barul lui Minnie“, şi că ăsta este bufetul ei special, plin cu lucruri minunate pentru Minnie. Şi a fost imposibil să-i explic. Aşa că, într-un final, am lăsat-o să scoată tot ce era înăuntru, iar covorul e plin acum cu sticluţe şi pachete împrăştiate peste tot. O să le punem înapoi mai tîrziu. (Dacă au cod din ăla de bare electronic, e posibil să avem probleme, dar o să sune Luke la recepţie şi o să rezolve. E bun la genul ăsta de lucruri.)

Am „cumpărat“ deja o sticlă de apă tonică şi un Toblerone de la

Minnie, iar acum arăt spre un suc de portocale.

— Îmi dai, te rog, un suc de portocale? zic, în timp ce mă dau cu rimel. Întind mîna după sticlă, dar Minnie nu vrea să-i dea drumul.

— Nu pot *să-ţi dau*, zice serioasă. Trebuie *să aştepţi*. Nu avem *bani*.

Mă uit la ea mirată. Pe cine imită?

Ah.

O, Doamne. Sinceră să fiu, cred că pe mine.

Ceea ce mă face să par o mămică foarte rea şi îngrozitoare, dar, pe bune acum, e singurul mod în care pot să mă înţeleg cu ea cînd sîntem la cumpărături.

Discursul lui Minnie a evoluat mult în ultimul timp. Ceea ce e minunat, normal. Orice părinte doreşte ca odrasla lui să-şi exprime cele mai tainice gînduri. Singura problemă, una *minusculă*, e că se pare că destul de multe dintre cele mai tainice gînduri ale lui Minnie sînt despre ceea ce-şi doreşte.

Nu mai strigă „a meeeeeu“, care era expresia ei definitorie. În loc de asta, spune „îmi place“. Ne plimbăm prin supermarket şi ea zice întruna „îmi place, îmi *place*, mami“, din ce în ce mai convinsă, de parcă ar încerca să mă convertească la cine ştie ce nouă religie.

Nici măcar nu pot spune că îi plac lucrurile de bun-simţ. Înşfacă disperată mopuri, pungi de congelator şi pachete de capse. Ultima oară cînd am fost la cumpărături, mi-a zis întruna „îmi *place*, te roooooog“, şi eu am încuviinţat de zor, în timp ce puneam produsele înapoi pe rafturi, unde să nu le poată ajunge, pînă cînd, într-un final, a cedat nervos şi a ţipat *„vreau să cuuuuuumpăr ceva!*“ pe un ton atît de disperat, că toţi clienţii din jur au început să rîdă. Atunci, ea s-a oprit şi i-a privit radioasă, iar ei au rîs şi mai tare.

(Mă întreb uneori dacă aşa oi fi fost şi eu cînd eram de vîrsta ei. Trebuie s-o întreb pe mama.)

(Ba, dacă mă gîndesc mai bine, nu sînt sigură că vreau să ştiu.)

Aşa că noua mea tactică, atunci cînd mergem la cumpărături, e să-i spun lui Minnie că nu avem prea mulţi bani. Ceea ce înţelege oarecum. Doar că se mai întîmplă să acosteze străinii şi să le spună „nu avem nici un *ban*“, cu o voce întristată, ceea ce poate fi destul de jenant.

Acum i se adresează lui Speaky, păpuşa ei, cu voce tunătoare:

— Pune-l. La. *Loc*.

Confiscă un pachet de arahide de la Speaky şi priveşte păpuşa crîncen.

— Nu. E. *Al tău*.

O, Doamne. Oare aşa vorbesc şi eu?

— Vorbeşte frumos cu Speaky, o îndemn. Uite-aşa.

O iau pe Speaky şi o legăn în braţe, moment în care Minnie o înhaţă posesiv înapoi.

— Speaky plînge, îmi spune. Speaky are nevoie de… ceva dulce?

Are în ochi un licăr şiret, şi nu-mi pot reprima rîsul.

— N-avem dulciuri, îi spun, cît pot de serioasă.

— Asta nu e dulce?

Ridică batonul de Toblerone, îndoită.

— Nu, asta e o cutie plicticoasă, pentru adulţi, îi spun. Nu e dulce.

Minnie se uită lung la Toblerone, şi îi văd creieraşul procesînd la greu. N-a mîncat niciodată un Toblerone, aşa că doar flerul a ajutat-o să ghicească.

— Nu e dulce, repet în treacăt. O să cumpărăm ceva dulce *într-o altă zi*. Acum e momentul să le punem la loc.

Văd cum îi dispare hotărîrea. Poate că ea crede că ştie totul, dar, la urma urmei, are doar doi ani şi jumătate.

— Mulţumesc! Iau fără probleme ciocolata din mîna ei. Acum, poţi să numeri sticlele?

A fost o mişcare de geniu, pentru că Minnie adoră număratul, chiar dacă mereu uită că există şi „patru“. Am reuşit să punem toate sticlele înapoi în frigider şi tocmai trecem la snack-uri uşoare şi băuturi răcoritoare, cînd se deschide uşa şi apare mama, cu Janice după ea. Amîndouă sînt îmbujorate, Janice poartă o diademă de plastic, iar mama are în mînă o cupă plină de monede.

— Bună! zic. A fost bun cocktailul?

— Am cîştigat treizeci şi ceva de dolari! zice mama cu un soi de triumf trist. *Aşa,* să vadă şi taică-tu.

Nu înţeleg nimic. Ce-o să vadă tata? Dar n-are rost s-o iau la întrebări cînd e în starea asta.

— Bravo! zic. Frumoasă diademă, Janice.

— A, a fost gratis, zice Janice dintr-o suflare. Să ştii că mai tîrziu e un concurs de dans. Acum îi făceau reclamă.

— Luăm o pauză cît eşti tu plecată cu Luke, şi pe urmă ne facem de cap, zice mama, fluturînd cupa cu subînţeles. Ai nişte gene false să-mi dai, draga mea?

— Păi… da, zic, un pic surprinsă. Dar nu ştiam că porţi gene false, mamă.

— Ce se întîmplă în Vegas rămîne în Vegas, spune ea, aruncîndu-mi o privire plină de tîlc.

Ce se întîmplă în Vegas? OK, se referă doar la gene false sau şi la altceva? Mă întreb cum pot s-o întreb cu tact dacă se simte bine sau dacă a luat-o complet razna, cînd telefonul îmi bipăie că am primit un SMS.

— E Danny! zic, cu un sentiment de uşurare. E aici! E jos, în hol.

— Păi, dacă eşti gata, de ce nu cobori la el, draga mea? zice mama. Noi îi facem baie lui Minnie şi-o culcăm. Nu-i aşa, Janice?

— Sigur că da! zice Janice. Draga noastră Minnie nu ne face niciodată probleme.

— Eşti sigură? Pe frunte îmi apar cute de îngrijorare. Fiindcă nu e nici o problemă pentru mine să…

— Nu te prosti, Becky! spune mama. În ultima vreme n-am stat prea mult cu nepoata mea. Haide, Minnie, vino să stai pe genunchii lui buni.

Întinde braţele, invitînd-o pe Minnie să să se lase îmbrăţişată.

— O să-ţi spun o poveste frumoasă şi o să ne jucăm nişte jocuri şi… ştiu! Zîmbeşte radioasă. Hai să mîncăm un Toblerone bun şi delicios!

1. Crystal methamphetamine, una dintre variantele metamfetaminei, drog psihostimulent ce provoacă stări de euforie şi excitaţie (n. tr.).

ŞAPTE

Îl găsesc pe Danny la o masă într-un colţ în Bouchon, un restaurant de fiţe, genul cu feţe de masă din in. E foarte bronzat (sigur e bronz artificial), e îmbrăcat cu o jachetă de biciclist bleu intens şi lîngă el e aşezată o fată foarte blondă şi palidă, machiată doar cu un ruj mov închis.

— Danny! Mă grăbesc spre el şi-mi arunc braţele în jurul trupului său slăbănog. O, Doamne! Trăieşti!

Nu l-am mai văzut de cînd a încercat să traverseze calota polară a Groenlandei, pentru o cauză caritabilă; a trebuit să fie salvat cu elicopterul fiindcă s-a zgîriat la un deget de la picior sau aşa ceva şi s-a dus să se recupereze într-o vacanţă la Miami.

— A fost cît p-aci, zice Danny. Am fost la un pas.

N-a fost la *nici un pas*. Am vorbit cu managerul lui. Ştiu adevărul. Doar că el mi-a zis să nu-l contrazic, fiindcă Danny e convins că mai era puţin şi murea.

— Bietul de tine, zic. Cred că a fost cumplit! Toată zăpada aia şi… ăăă… lupii?

— A fost un coşmar! zice Danny înfierbîntat. Ştii, Becky, ţi-am lăsat o mulţime de chestii în testament, şi ai fost cît *p-aci* să le şi primeşti.

— Serios? Nu-mi pot ascunde interesul. Mi-ai lăsat ceva

moştenire? Cum ar fi?

— Nişte haine, zice Danny vag. Fotoliul meu Eames. O pădure.

— O *pădure*? Fac ochii cît cepele.

— O pădure pe care-am cumpărat-o în Montana. Mă-nţelegi, pentru impozite. Şi m-am gîndit că Minnie s-ar putea juca acolo sau nu ştiu… Face o pauză. Ea e Ulla, apropo.

— Bună, Ulla!

Flutur din mînă veselă, dar Ulla doar clipeşte stresată, murmură „Bună“ şi revine la ale ei. Schiţează ceva pe un bloc de desen mare şi, cînd îmi arunc privirea, văd că e o imagine în detaliu a aranjamentului floral de pe masă.

— Tocmai am angajat-o pe Ulla pe post de „sursă de inspiraţie“. A umplut deja caietul ăsta. Arată spre el. Toată noua mea colecţie o să fie inspirată de Las Vegas.

— Nu era vorba să fie inspirată de inuiţi? ripostez.

Ultima oară cînd am luat legătura cu Danny, vorbea despre oase neprelucrate şi artizanatul inuiţilor şi orizontul alb infinit, pe care dorea să le reprezinte printr-o pereche de pantaloni bufanţi bărbăteşti supradimensionaţi, pînă la genunchi.

— O combinaţie între inuiţi şi Las Vegas, zice Danny, fără să clipească. Ia zi, ai fost la cazino?

— Nu îndrăznesc. Mă înfior. Mi-a zis o tipă că jocurile de noroc sînt precum crystal meth-ul şi, dacă bag un deget de la picior, o să fiu absorbită de vîrtej pentru totdeauna.

Sper ca el să zică *e o prostie*, însă Danny încuviinţează cu gravitate.

— Se poate întîmpla. Tania, prietena mea de la şcoală, nu şi-a revenit niciodată în urma unei nopţi de poker online. Patima a pus stăpînire pe ea şi n-a mai fost niciodată aceeaşi persoană. E o poveste destul de tragică.

— Şi unde e acum? întreb cu teamă. A… murit?

— Aproape, încuviinţează. E în Alaska.

— Dacă e în Alaska, nu înseamnă *c-a murit*! zic indignată.

— S-a dus să lucreze la o platformă petrolieră. Danny ia o gură de vin. Adevărul e că are mare succes. Cred că ea se ocupă de toată chestia. Dar, înainte de asta, a fost dependentă de jocuri de noroc.

— Deci nu e absolut deloc o poveste tragică, zic enervată. A ajuns şefă la o platformă petrolieră.

— Tu ai idee cum e să fii şef la o platformă petrolieră? ripostează Danny. Ai fost vreodată într-un asemenea loc?

Mereu uit cît de exasperant poate fi Danny.

— În fine, zic, un pic ofuscată. Toate astea nu contează. Ideea e…

— Ştiu care e ideea! mă întrerupe Danny, cu un ton victorios. Sînt, cum să zic, cu zece paşi înaintea ta. Am fluturaşi, am pixuri, am tricouri…

— Tricouri? Îl privesc mirată.

Danny îşi scoate jacheta de biciclist, dezvăluind un tricou imprimat cu imaginea lui Tarquin. E o poză alb-negru făcută la o paradă de modă la care a participat şi Tarkie cu ceva timp în urmă, şi îl arată la bustul gol, cu o frînghie răsucită în jurul trunchiului şi ochii privind cu sentiment în aparat. E o poză incredibilă, dar mi se strînge puţin inima de groază. Suze urăşte poza asta. Are impresia că Tarquin arată ca un top model gay. (Ceea ce, sinceră să fiu, chiar aşa şi e.) *N-o* să fie deloc bucuroasă s-o vadă reprodusă pe un tricou.

În partea de jos scrie GĂSEŞTE-MĂ şi numărul de mobil al lui Suze.

— Am o groază, zice Danny mîndru. Kasey şi Josh împart fluturaşi în zona Caesars Palace.

— Kasey şi Josh?

— Asistenţii mei. Înţelegi, primul lucru pe care-l facem e ca

lumea să îi vadă faţa. Prima regulă cînd vrei să găseşti o persoană dispărută. Oamenii mei de la PR încearcă să intre la televiziunile de ştiri; am pus pe cineva să vorbească cu cei de la cutiile de lapte…

— Ia stai aşa. Îmi pică fisa. Vrei să spui că împart poze cu Tarquin chiar acum?

— O să împînzească tot oraşul, se laudă Danny. Am tipărit zece mii.

— Dar l-am găsit!

— *Poftim*?

Danny tresare, şocat.

— Mă rog, aproximativ, mă corectez. Adică am vorbit cu el. Mîine-dimineaţă luăm micul dejun cu el la Bellagio.

— La *Bellagio*? Danny pare profund jignit. Vorbeşti serios? Credeam c-a fost răpit. Credeam c-a fost spălat pe creier.

— Ei bine, Suze tot mai crede asta. Cel puţin, nu se poate linişti pînă nu-l vede cu ochii ei… În orice caz, arată-mi fluturaşii, adaug repede. Eşti incredibil, Danny. Absolut extraordinar. Suze o să fie foarte recunoscătoare.

— Am trei variante, zice Danny înmuiat. Ulla, fluturaşii?

Ulla caută grăbită în geanta ei imensă de piele şi scoate trei fluturaşi, pe care mi-i întinde peste masă. Fiecare are o altă fotografie alb-negru uluitoare cu Tarkie arătînd ca un star porno gay ţîfnos – toate de la aceeaşi paradă de modă. Pe unul scrie GĂSEŞTE-MĂ, ca şi pe tricou, pe altul – UNDE SÎNT?, iar pe al treilea – M-AM PIERDUT, şi toate au mobilul lui Suze.

— Mişto, nu?

— Ăă… Îmi dreg glasul. Da! Minunat!

Nu pot s-o las pe Suze să le vadă.

— Nu cred că e nevoie ca Josh şi Kasey să împartă *toţi* fluturaşii, zic precaută. Poate nu pe toţi zece mii.

— Dar ce să fac cu tot restul? Danny pare tulburat preţ de o clipă – apoi fruntea i se destinde. Ştiu! O instalaţie! Poate că următoarea mea colecţie se va baza pe experienţa asta! Se luminează la faţă. Da! Prinderea în capcană. Răpirea. Robia. Foarte întunecată, înţelegi? Foarte *noir*. Modele cu cătuşe la mîini. Ulla! exclamă. Notează: *Legături, lanţuri, saci, piele. Chiloţi sexy,* adaugă după o clipă de gîndire.

— Parcă ziceai că următoarea ta colecţie va fi o combinaţie între inuiţi şi Las Vegas.

— OK, atunci următoarea după asta, zice degajat. Şi Suze unde e?

— Ah. Îmi dispare brusc buna dispoziţie. E cu Alicia. O mai ştii pe Alicia Scorpia cu Picioare Lungi? Ei bine, s-a măritat cu un tip pe nume Wilton Merrelle, şi…

— Becky, ştiu cine e Alicia Merrelle, mă întrerupe Danny. E supercelebră. Casa ei apare, cum să zic, în cele mai mici detalii, în *Architectural Digest*.

— Nu trebuie să-mi aminteşti, zic cu durere în glas. Vai, Danny, e groaznic. Mi-a furat-o efectiv pe Suze. Îşi petrec tot timpul împreună. Suze şi-a pierdut complet orice simţ al umorului şi toate astea din cauza Aliciei… Mă întrerup ca să mă frec la nas. Nu ştiu ce să mă mai fac.

— Păi… Danny meditează o clipă, apoi ridică din umeri cu un aer filozofic. Lumea merge mai departe. Prieteniile se sfîrşesc. Dacă o iubeşti pe Suze, poate că e timpul să o laşi să plece.

— Să o las *să plece*? Mă holbez la el şocată. Nu asta trebuia să spună.

— Oamenii se schimbă, viaţa se schimbă… Aşa e cursul lumii. Poate că aşa a fost să fie.

Rămîn cu ochii la faţa de masă, şi în mintea mea se învălmăşesc tot felul de gînduri triste. Nu e posibil să îmi fie scris să o pierd pe

Suze şi mi-o fure taman Alicia Scorpia cu Picioare Lungi. *E imposibil.*

— Şi cum mai e Alicia? zice Danny. Tot o dulceaţă, cum a fost mereu? Tot pusă pe distrus căsniciile oamenilor?

Mă străbate un val de uşurare. Măcar Danny ştie cum e Alicia cu adevărat.

— O ţine sus şi tare că e alt om acum, zic, ca şi cînd i-aş împărtăşi un secret. Dar eu n-am încredere în ea. Sînt sigură că pune ceva la cale.

— Ei, na. Danny devine foarte atent. Cum ar fi?

— Nu ştiu, recunosc. Dar sînt sigură că aşa e. Aşa e mereu. N-o scăpa din ochi.

— Am înţeles, încuviinţează Danny.

— Oricum, diseară n-ai s-o vezi. Îmi bag capul între umeri posomorîtă. Uite la noi, sîntem în Las Vegas. Am vorbit cu Tarquin şi cu tata şi ştim că sînt teferi. Ar trebui să sărbătorim. Dar Alicia şi Suze refuză să se distreze. Au de gînd să se culce devreme. Îţi vine să crezi?

— Păi *eu* am să mă distrez. Danny se întinde peste masă şi-mi prinde mîna cu degetele lui calde, cu pielea uscată. Nu mai fi tristă, Becky. Ce vrei să facem? Să dăm spargere la cazino?

— Mă văd cu Luke acolo peste puţin timp, îi zic. Deşi sînt un pic… mă-nţelegi. Cam stresată.

— De ce?

Zău aşa, m-o fi ascultat *vreun pic*?

— Fiindcă! Fac nişte gesturi agitate cu mîinile. Crystal meth!

— Nu-mi spune c-ai luat chestia aia în serios! Danny rîde. Becky, e *amuzant* să joci la noroc.

— Nu înţelegi! Eu sînt genul de om care poate fi prins în laţ! E posibil ca toată viaţa mea să se transforme brusc într-un amestec toxic de obsesie şi dependenţă! Tu o să încerci să mă ajuţi, dar n-o să

poţi!

Am văzut filme după cazuri reale despre dependenţa de droguri. Ştiu cum funcţionează. Acum zici *trag şi eu puţin pe nas*, iar o clipă mai tîrziu eşti la tribunal, cu părul soios şi te baţi pentru custodia copiilor tăi.

— Relaxează-te. Danny arată spre nota de plată. Hai să mergem să ne încercăm norocul. Dacă începi să te porţi ca o obsedată, te scot de-acolo cu forţa. Promit.

— Chiar dacă te înjur şi te scuip şi zic că nu-mi mai pasă de prieteni şi familie? spun temătoare.

— Mai ales atunci. Haide, hai să mergem să vedem dacă putem să pierdem toţi banii lui Luke. *Am glumit*!

Ne ia doar cîteva minute să ajungem la cazino şi, cînd intrăm, trag adînc aer în piept. Deci ăsta e locul. Las Vegasul adevărat. Inima palpitîndă a oraşului. Mă uit în jur, aproape orbită de neoane, de mocheta cu model şi de hainele strălucitoare. Toată lumea pare că sclipeşte într-un fel sau altul, chiar dacă e doar ceasul incrustat cu diamante ce luceşte în lumină.

— Ţi-ai luat jetoanele? întreabă Danny, iar eu le scot să i le arăt. Luke mi le-a dat şi pe ale lui, aşa că am o tonă.

— Am cam echivalentul a cincizeci de dolari, zic, adunîndu-le în minte.

— *Cincizeci*? Danny se zgîieşte la mine. Cu banii ăştia abia dacă poţi plasa un pariu la o masă. Îţi trebuie cel puţin trei sute.

— N-am să cheltuiesc trei sute! exclam îngrozită. Doamne, pariatul ăsta e foarte scump. Vreau să zic, cu trei sute de dolari poţi să-ţi iei o fustă foarte drăguţă.

— Ei, eu mi-am luat mai devreme de cinci sute, zice Danny, cu un licăr în ochi. Aşa că vreau să-i dau drumul.

— Cinci sute? Casc ochii mari.

— O să scot de zece ori pe atît, stai să vezi. În seara asta mă simt norocos. Îşi suflă în palme. Degete norocoase.

Bucuria lui e molipsitoare şi, cînd ne întoarcem să ne uităm la sala din jur, cu jetoanele în mîini, nu-mi pot reprima încîntarea. Şi groaza. La fel de copleşitoare.

N-am mai fost în viaţa mea într-un loc ca ăsta. Pînă şi *aerul* miroase a pariuri. Practic, îl simţi în respiraţia oamenilor cînd treci pe lîngă mese, un soi de sentiment de încordare maximă, ca atunci cînd te afli la coadă, în faţa unui magazin care urmează să ofere vînzare pe bază de mostre. Peste tot în jur aud gemete şi exclamaţii dinspre mese, ale clienţilor care cîştigă ori pierd, amestecate cu zăngănitul jetoanelor şi clinchetul paharelor de cocktail pe tăvi ţinute de chelneriţe sumar îmbrăcate. Şi, toate astea, pe fundalul piuitului necontenit al aparatelor.

— Ce să jucăm? întreb. Ruletă?

— Blackjack, zice Danny hotărît şi mă conduce spre o masă mare.

Totul pare atît de matur şi de serios şi de *real*. Cînd ne aşezăm pe scaunele goale de la o masă, nimeni nu ridică măcar privirea să ne salute. Zici că stai la un bar, doar că barul e acoperit cu material textil şi, în loc de băuturi, crupierul împarte cărţi. La masă sînt doi bărbaţi în vîrstă şi o fată în smoching, cu pălărie strălucitoare de fetru moale, care pare extrem de nervoasă.

— Nu ştiu să joc! îi şoptesc panicată lui Danny.

Măcar… Adevărul e că ştiu, *aproximativ*. E ca la twist, nu? Joc twist cu mama şi cu tata în fiecare an de Crăciun. Dar or fi existînd reguli speciale în Las Vegas?

— E simplu, zice Danny. Pui jos nişte jetoane. Douăzeci de dolari.

Ia jetoanele din mîna mea şi le pune hotărît într-un cerc de pe

masă. Crupiera e o fată cu trăsături japoneze, care abia dacă îmi ia în seamă jetoanele, aşteaptă pînă cînd toţi ceilalţi au pariat, apoi împarte cărţile.

Am un şase de inimă roşie şi unul de inimă neagră.

— Carte, zic tare, şi toată lumea se uită la mine.

— Nu zici „carte“, spune Danny, uitîndu-se la cărţile mele. Trebuie să le separi.

Nu ştiu la ce se referă, dar o să merg pe mîna lui Danny.

— OK, zic cu curaj. Separ.

— Nu *spui* „separ“, murmură Danny. Mai pui nişte jetoane aici – arată spre masă – şi faci un „V“ cu degetele.

— OK. Fac ce mi-a spus, simţindu-mă brusc foarte stăpînă pe mine şi profesionistă. Crupiera îmi desparte cele două cărţi şi împarte iar cărţi.

— A, *înţeleg*! exclam cînd îmi dă un opt de treflă şi un zece de inimă roşie. Acum am două teancuri. O să cîştig!

Mă uit în jurul mesei, urmărind jocul celorlalţi. E destul de amuzant.

— Becky, e rîndul tău, murmură Danny. Toată lumea aşteaptă.

— A, bine. Mă uit la cărţile mele. Un teanc face paişpe şi celălalt şaişpe. Ce-ar trebui să fac? Să cer carte sau să rămîn cu ce am? Păi… Gîndurile mi se plimbă aiurea prin cap, nehotărîte.

— Becky?

— Da, lasă-mă o secundă… Doamne, jocul ăsta e dificil. Vreau să zic, *foarte* dificil. Cum să mă hotărăsc? Închid ochii şi încerc să invoc zeii jocurilor de noroc. Însă e limpede că aceştia sînt în pauză de ceai.

— Becky? mă îmboldeşte Danny iar.

Toată lumea de la masă mă priveşte încruntată. Pe bune acum. Ei nu-şi dau seama cît e de greu?

— Îhmm… Mă masez pe frunte. Nu sînt sigură. Trebuie să stau puţin să mă gîndesc…

— Doamnă? Acum crupiera are un aer impacientat. Doamnă, trebuie să jucaţi.

Ooof! Jocurile de noroc sînt aşa stresante! E ca şi cum ar trebui să decizi dacă să cumperi o haină de la reducerile de la Selfridges, cînd ar putea să existe una şi mai bună la Liberty, dar dacă o laşi pe asta, ar putea fi înşfăcată de altcineva…

— Ce să fac? Caut ajutor la cei din jur, de la masă. Cum reuşiţi să rămîneţi atît de calmi cu toţii?

— Doamnă, aici *se joacă*. Trebuie pur şi simplu să faceţi o alegere.

— OK, twist, zic în cele din urmă. Carte. Sau cum se zice. Pentru ambele. Aaa, oare să dublez miza? Mă întorc spre Danny. Nu ştiu exact dacă e corect să spun asta, dar am auzit-o în filme, aşa că sigur e o expresie care se foloseşte.

— *Nu*, zice el ferm.

Crupiera împarte un nouar şi un decar, termină rondul mesei şi-mi trage jetoanele către ea.

— Poftim? zic mirată. Ce s-a întîmplat?

— Ai pierdut mîna, zice Danny.

— Dar… aşa, pur şi simplu? Nu *spune* şi ea ceva, cînd o face?

— Nu. Pur şi simplu îţi ia banii. Şi pe ai mei la fel. Fir-ar să fie.

Mă uit lung la crupiera tăcută, un pic jignită. Ar trebui să existe mai multă *pompă* cînd joci, hotărăsc. Ca atunci cînd cumperi ceva scump şi ţi se dă într-o sacoşă frumoasă şi ţi se spune: *Bună alegere!*

Sinceră să fiu, cred că magazinele bat cazinourile la orice oră. Cheltuieşti aceeaşi sumă de bani, dar la magazine *primeşti* chestii. Adică, uite, am stat pe taburetul ăsta cam cinci secunde şi am cheltuit patruzeci de dolari, şi n-am rămas cu nimic.

— O să iau o pauză, zic, coborînd elegant de pe scaun. Hai să bem ceva. Îmi verific telefonul şi văd un nou SMS. Luke e pe drum.

— Sigur, e de acord Danny.

— Deci ia zi, Becky, eşti deja dependentă de jocuri?

— *Nu prea cred*, zic, evaluîndu-mi sentimentele. Poate că, la urma urmei, nu sînt o jucătoare înnăscută.

— Ai pierdut, zice Danny înţelept. Aşteaptă să cîştigi. *Atunci* n-o să te mai poţi opri. A, bună, Luke.

Ridic privirea şi îl văd pe Luke în cazino, apropiindu-se de noi, cu părul negru strălucitor în lumină şi o mină sigură pe sine.

— Danny! Îl bate pe spate. Te-ai dezgheţat, gata?

— Nu glumi. Danny se înfioară. E un subiect care încă mă mai doare.

Luke îmi întîlneşte privirea şi zîmbesc scurt. Chestia cu Danny e că se ia *foarte* în serios. Dar e atît de dulce, aşa că îi cam cînţi în strună.

— Ia zi, Becky, te-ai îmbogăţit? întreabă Luke.

— Nu, am pierdut, zic. Cred că jucatul la cazino e o porcărie.

— Dar nici măcar n-ai început! zice Danny. Hai să mergem la altă masă.

— Poate, zic, dar nu mă mişc. E un gen de distracţie care încă nu m-a convins. Dacă pierzi, atunci e clar, e nasol. Şi dacă cîştigi, atunci e super, dar e posibil să devii dependent.

— Nu vrei, Becky? Luke mă priveşte curios.

— Ba vreau, oarecum. Doar că… ce *fac* dacă încep să cîştig şi mă prinde?

— O să fie bine, zice Luke liniştitor. Trebuie doar ca, înainte să începi, să te hotărăşti la o strategie, şi să o urmezi.

— Ce fel de strategie?

— De pildă: o să joc *vreme de*, după care mă opresc. Cheltuiesc

atît, după care plec. Sau, pur şi simplu, „te opreşti cît eşti victorios“. Ce nu trebuie să faci niciodată e să arunci cu banii, după ce ai pierdut mult. Dacă pierzi, pierzi. Nu încerci să cîştigi ce ai pierdut continuînd să pariezi.

Rămîn o clipă tăcută, meditînd la toate astea.

— A, am înţeles. OK. Ridic, în fine, privirea. Am o strategie.

— Super! Şi ce vrei să joci?

— Nu blackjack, zic ferm. E un joc stupid. Hai să jucăm la ruletă.

Ne îndreptăm spre o masă de ruletă goală şi ne aşezăm pe scaunele înalte. Crupierul, un tip chel de vreo treizeci şi ceva de ani, zice imediat „Bună seara şi bun venit la masa mea!“ cu un licăr vesel în ochi şi deja îmi place mai mult decît prima crupieră. Tipa a fost horror. Nu-i de mirare că am pierdut.

— Bună! Îi întorc zîmbetul şi pun un jeton pe roşu, în timp ce Luke şi Danny optează pentru negru. Mă uit, ca vrăjită, la roata ruletei, ce se învîrteşte. *Haide, roşu… haide, roşu…*

Bila intră zăngănind într-o căsuţă şi mă uit la ea uimită. Am cîştigat! E real, am cîştigat!

— E primul meu cîştig în Las Vegas! îi spun crupierului, care rîde.

— Poate că sînteţi într-o pasă norocoasă.

— Poate! Îmi pun jetoanele pe roşu din nou şi mă concentrez asupra mesei. Roata asta care se învîrte e incredibil de captivantă. E aproape hipnotică. O privim cu toţii, incapabili să ne luăm ochii de la ea, pînă cînd, într-un final, încetineşte, iar bila cade într-o căsuţă…

Da! Am cîştigat iar!

OK. Ruleta e cel mai tare joc din lume. Nu ştiu de ce ne-om fi pierdut timpul cu prostia aia de blackjack. A trecut o jumătate de oră şi am cîştigat de atîtea ori, că mă simt zeiţa pariurilor. Luke şi

Danny sînt cît de cît pe linia de plutire, dar eu am adunat un morman impresionant de jetoane, care continuă să crească.

— Sînt foarte bună la jocul ăsta! Nu pot să nu mă dau mare cînd cîştig încă un teanc de jetoane. Iau o gură de margarita şi mă uit spre cei de la masă, cîntărindu-mi următoarea mişcare.

— Eşti *norocoasă*, mă corectează Luke.

— Norocoasă… talentată… acelaşi lucru…

Iau toate jetoanele, mă concentrez o clipă, apoi le pun pe toate pe negru. Luke pune şi el alături nişte jetoane, la plesneală, şi ne uităm cu toţii, captivaţi, la roata care se învîrte.

— Negru! strig fericită cînd bila aterizează în căsuţa zece, zăngănind. Am cîştigat *iar*!

Apoi îmi pun jetoanele pe negru, pe urmă pe roşu, apoi din nou pe negru. Şi, nu ştiu cum, continui să cîştig! Un grup de tipi aflaţi la o petrecere de burlaci se apropie de masă, iar crupierul le spune că sînt într-o pasă norocoasă, iar ei încep să strige în cor „Bec-kiii! Bec-kiii!“ de fiecare dată cînd cîştig. Nu-mi vine să cred că mă descurc atît de bine. Sînt de neînvins!

Şi ştiţi ceva? Are dreptate Danny. Jocurile de noroc sînt cu totul altfel atunci cînd cîştigi. Mă simt de parcă aş fi într-o altă lume. Restul vieţii mele a dispărut. Nu mai văd decît roata ruletei, înceţoşîndu-se atunci cînd se învîrte şi apoi încetinind… şi am cîştigat *iar*.

Unul dintre tipii de la petrecerea de burlaci, pe nume Mike, mă bate pe umăr.

— Cum faci?

— Nu ştiu, zic modestă. Pur şi simplu mă concentrez. Nu ştiu, cumva, *simt* culoarea.

— Joci des? mă întreabă altcineva.

— N-am mai jucat în viaţa mea, zic, ameţită de atîta atenţie. Dar

poate că ar trebui!

— Ar trebui, ce să mai, să te muţi în Las Vegas.

— Ştiu! Mă întorc spre Luke. Chiar ar trebui să ne mutăm aici!

Îmi adun toate jetoanele, ezit o clipă, apoi le trîntesc pe toate pe numărul şapte.

— Eşti sigură? zice Luke, ridicînd din sprîncene.

— Foarte, zic, şi mai iau o gură de margarita. Să zicem, pur şi simplu, că simt o vibraţie legată de el. Numărul şapte. Mă adresez întregului grup. Ăsta e numărul meu. Şapte.

Cîţiva dintre tipii de la petrecerea de burlaci încep să scandeze: „Şap-*te*, şap-*te*!“ Cîţiva dintre ei îşi pun şi ei jetoanele pe şapte. Cînd roata se învîrte, ne uităm cu toţii la ea ca dementii.

— Şapte! Izbucnesc cei de la masă într-un glas cînd bila intră zăngănind în căsuţa cu numărul şapte. Am cîştigat! Pînă şi crupierul se apleacă să bată cuba cu mine.

— Fata asta e dată naibii! exclamă Mike.

— Ce număr urmează acum, Becky? întreabă alt tip de la petrecerea de burlaci.

— Spune-ne, Becky!

— Becky!

— Becky!

— Pe ce să pariem acum, Becky?

Toată lumea mă aşteaptă să-mi plasez pariul. Însă eu nu mă mai uit la roată. Mă uit la jetoanele mele şi fac o adunare rapidă. Două sute… patru sute… plus încă… Da! Nu rezist şi dau un mic pumn în masă, de fericire.

— Zi, spune unul dintre tipi nerăbdător. Ce ne spui acum, Becky?

Mă întorc spre crupier cu un zîmbet triumfător.

— Vă rog să-mi daţi banii.

— *Să-ţi dea banii*? Lui Mike îi pică faţa. *Poftim*?

— Am jucat destul.

— Nu, nu, nu! Mike abia dacă-şi mai găseşte cuvintele de dezamăgire. Eşti pe val! Joacă! Joacă mai departe!

— Dar am cîştigat opt sute de dolari, îi spun.

— E foarte bine! Ţine-o tot aşa, fată dragă! Pune jetoanele jos!

— Nu, nu înţelegi, zic răbdătoare. Cu opt sute de dolari pot să cumpăr sacoul ăla dementţial pentru Luke.

— Ce sacou? Luke pare bulversat.

— L-am văzut la Armani, cînd m-am plimbat prin Shoppes. E de caşmir gri. Hai să mergem să-l vezi. Îl strîng de braţ. O să-ţi stea atît de bine.

— Un *sacou*? Mike pare că nu pricepe. Scumpa mea, ai înnebunit? Ai degete vrăjite! Nu poţi părăsi masa acum!

— Ba da, pot. Asta a fost strategia mea.

— *Strategia* ta?

— Aşa mi-a spus Luke, că trebuie să am o strategie. Aşa că am decis ca strategia mea să fie: să cîştig destul bani ca să-i cumpăr sacoul Armani. Şi asta am şi făcut. Zîmbesc radioasă, triumfătoare. Aşa că mă opresc.

— Dar… dar… Mike pare că nu-şi mai găseşte cuvintele. Nu te poţi opri! Eşti într-o *pasă cîştigătoare.*

— Dar s-ar putea să nu mai cîştig, subliniez. S-ar putea să pierd.

— N-o să pierzi! O să cîştige, nu-i aşa? Se uită în jur, la prietenii lui, căutînd susţinere.

— Becky să cîştige! intervine un altul.

— Dar aş putea începe *să pierd*, îi explic alegîndu-mi atent cuvintele. Şi atunci n-am să-mi mai permit să cumpăr sacoul.

Oare oamenii ăştia chiar nu pricep nimic?

— Becky, nu pleca. Mike mă ia pe după umeri, cu stringenţa omului abţiguit. Ne distrăm de milioane, nu-i aşa?

— A, da, m-am distrat maxim, zic imediat. Aţi fost o companie extrem de agreabilă. Şi îmi place să joc la noroc, oarecum… dar o să-mi placă *şi mai mult* să-i cumpăr sacoul ăla lui Luke. Scuze, adaug politicoasă pentru crupier. Nu vreau să fiu prost-crescută. Ai o masă de ruletă cît se poate de drăguţă.

Îl aud pe Luke pufnind în rîs.

— Ce e? îl întreb. Ce-i aşa de amuzant?

— Nimic, scumpa mea, zice, luîndu-mi mîna şi sărutîndu-mi-o. Doar că eu, unul, nu mi-aş face *momentan* griji că ai căzut în patima jocurilor de noroc.

Sacoul îi stă incredibil lui Luke. Eram sigură. E frumos cambrat şi îl subţiază şi îi pune în evidentă nuanţele ciocolatii ale părului. Îi văd pe vînzători privindu-l cu admiraţie cînd iese din cabina de schimb şi se priveşte în oglinda cea mare. Îmi pare rău doar că nu e şi Danny aici să-l admire, însă el a rămas să joace cu tipul de la petrecerea de burlaci.

— Perfect! zic. Ştiam că o să-ţi vină bine!

— Păi mulţumesc, zice Luke radios, privindu-se în oglindă. Sînt foarte impresionat.

Îmi scot cîştigurile şi le număr cu grijă, în timp ce o vînzătoare îmi împachetează sacoul într-o cutie pătrată superbă.

— Iar acum, zice Luke, cînd ieşim din magazin, lasă-mă să mă revanşez şi eu, cît de cît. Am vrut să ţi-l dau mai devreme. Îmi întinde un e-mail printat. Una dintre echipele mele de la biroul din Londra îi consiliază pe cei de la Mac, aşa că au oferit întregului personal cîte un voucher cu nouăzeci la sută reducere. Preţ de o clipă de euforie maximă am crezut că se referă la Apple Mac… Oftează într-un mod comic. Dar, fireşte, e vorba de firma de machiaj. Aşa că ţi-l ofer pe al meu.

— Aha. Mersi. Mă uit rapid la ofertă. Dumnezeule! Nouăzeci la

sută!

— Şi oare în ce magazine e valabilă? Se uită în jur. Barneys? Să mergem acolo?

— Sinceră să fiu… nu te stresa, zic după o pauză. Hai să nu mergem. O să te plictiseşti de moarte.

— Nu vrei să mergi? Luke pare mirat.

Studiez documentul, încercînd să-mi înţeleg eu însămi reacţia. Gîndul de a-mi alege ce produs de machiaj vreau – chiar dacă e la reducere – mă face să mi se strîngă stomacul, într-un mod ciudat.

O, Doamne, nu ştiu *ce anume* se petrece cu mine în clipa asta. Mi-a plăcut foarte mult să cumpăr sacoul ăla pentru Luke. Şi mi-a plăcut mult să cumpăr puzzle-ul ăla micuţ pentru Minnie. Dar nu ştiu, cumva, nu am deloc starea să mă duc să-mi cumpăr cosmetice. Nu e… mă simt aşa aiurea… simt că nu…

Nu merit. Gîndul trist îmi trece brusc prin minte, făcîndu-mă să mă crispez.

— Nu, mersi. Mă sforţez să zîmbesc vesel. Hai să mergem să le eliberăm pe mama şi pe Janice de corvoada babysittingului.

— Nu mai vrei să te plimbi? Să te uiţi la lumini?

— Nu, mersi.

Toată euforia mea de mai devreme s-a evaporat. În clipa în care Luke a propus să-mi facă un cadou, a fost ca şi cum în mintea mea a apărut o voce menită să mă dojenească. Însă nu e vocea amabilă şi domoală de la Golden Peace, care îmi spunea că trebuie să „cumperi cu înţelepciune“ şi „să faci totul cu moderaţie“. E un glas aspru, care-mi spune că nu merit absolut nimic.

Plecăm împreună de la Shoppes, apropiindu-ne de lifturi, lăsînd zarva şi muzica să treacă pe lîngă noi. Luke îmi aruncă întruna priviri scurte îngrijorate şi, în cele din urmă, spune:

— Becky, draga mea, cred că trebuie să-ţi recapeţi pofta de viaţă.

— Ce poftă de viaţă? zic pe un ton defensiv. Nu mi-am pierdut nici o poftă de viaţă.

— Ba eu cred că da. Ce s-a întîmplat, draga mea? Mă răsuceşte spre el şi-şi aşază mîinile pe umerii mei.

— Păi… ştii tu. Mi se pune un nod în gît. Totul. E vina mea că sîntem acum pe drumuri. Ar fi trebuit să mă duc la Brent mai repede. Ar fi trebuit să-l ascult mai atentă pe tata. Nu-i de mirare că Suze…

Amuţesc, simt că-mi ard ochii, iar Luke oftează.

— Lui Suze o să-i treacă.

— Dar am vorbit cu Danny despre asta, şi el mi-a zis că prieteniile se sfîrşesc şi că ar trebui s-o las pe Suze în pace.

— Nu. Luke clatină ferm din cap. Nu, nu. Se înşală. Unele prietenii se sfîrşesc. Cea dintre tine şi Suze *nu* se va sfîrşi.

— Cred că s-a sfîrşit deja, zic cu mîhnire.

— Nu te da bătută! Becky, tu n-ai fost niciodată genul care se dă bătută! OK, ai avut o perioadă proastă, şi Suze la fel… dar vă cunosc pe amîndouă şi ştiu că vă mai aşteaptă multe împreună. O să ajungeţi bunici împreună, o să schimbaţi între voi ponturi despre cum se tricotează botoşei de bebeluş. Vă şi văd.

— Serios? zic un un licăr de optimism. Crezi?

Adevărul e că parcă ne şi văd la vîrsta a treia. Suze o să aibă părul lung şi alb şi un baston elegant, şi încă o să mai fie uimitor de frumoasă, cu doar cîteva riduri. Eu n-am să fiu cine ştie ce frumuseţe, dar o să port nişte accesorii splendide. Lumea o să-mi spună Doamna cea Bătrînă cu Colier Fabulos.

— Nu renunţa la Suze, zice Luke. Ai nevoie de ea. Şi ea la fel, chiar dacă în clipa asta nu-şi dă seama.

— Dar acum n-o mai vede decît pe Alicia, zic lipsită de speranţă.

— Da, şi într-o zi o să se uite mai atent şi o să vadă exact cine şi

ce e Alicia, zice Luke pe un ton sec, în timp ce apasă pe butonul liftului. Între timp, nu uita însă, încă *mai eşti* prietena ei. Ea te-a rugat s-o însoţeşti în călătoria asta. N-o lăsa pe Alicia să te intimideze.

— OK, zic cu glas pierit.

— Vorbesc serios, Becky, insistă Luke, aproape vehement. Ce faci, o laşi pe Alicia să te calce în picioare? Luptă pentru prietenia ta. Fiindcă merită.

Pare atît de înfocat, că aproape îmi revine un dram de optimism.

— OK, zic în cele din urmă. OK, aşa am să fac.

— Aşa, fata mea.

Am ajuns la camera noastră de hotel. Luke scoate cardul, îl trece prin fantă şi deschide uşa… şi împietresc, şocată. Poo…

Poftiiim?

— Bună seara, Rebecca, Luke, aud un glas rece, familiar.

OK, oare visez? Sau am băut prea multe pahare de margarita? *Nu poate* fi adevărat.

Însă cred că e. Elinor, soacra mea, stă cît se poate de dreaptă pe un fotoliu-puf într-o rochie petrecută DVF, fixîndu-mă cu privirea aia a ei sfredelitoare.

— Mamă! Luke pare la fel de şocat ca mine. Ce *faci* aici?

Parcă-mi stă inima cînd ridic ochii şi-l privesc. Relaţia dintre Luke şi mama lui n-a fost niciodată una simplă, însă de curînd a atins un nou punct critic. Cu două zile în urmă, la L.A., am pus în scenă cea mai nereuşită reconciliere mamă-fiu de cînd e lumea. Luke a plecat furibund. Elinor a plecat furibundă. Visurile mele de a fi un negociator de conflicte stil Kofi-Annan s-au cam spulberat. Ştiu că Luke încă e afectat. Iar acum, fără nici un avertisment, iat-o în faţa noastră.

— Elinor a venit să mă ajute! zice mama teatral, din locul în care stă pe canapea, lîngă Janice. N-am avut la cine să apelez, aşa că am sunat-o pe ea!

N-a avut la cine să apeleze? Ce tot spune? Are o rulotă plină de oameni.

— Mamă, încep precaută, nu-i adevărat. Ne ai pe mine, Suze, Luke…

— Aveam nevoie de cineva influent! Mama îşi flutură paharul de vin spre mine. Dacă Luke *a refuzat* să apeleze la cunoştinţele lui…

— Jane, spune Luke. Nu prea ştiu ce te-ai fi aşteptat să fac…

— M-am aşteptat să-ţi dai toată silinţa! Elinor a fost foarte săritoare. *Ea* înţelege. Nu-i aşa, Elinor?

— Dar l-am găsit pe tata! obiectez. I-am dat de urmă!

— Mă rog, eu nu ştiam asta cînd am sunat-o pe Elinor, nu? zice mama neabătută. A venit aici într-un suflet, să ne ajute. Dar e normal, ea e o prietenă *adevărată.*

E o demenţă. Mama abia dacă *o cunoaşte* pe Elinor. Nu se poate spune că sîntem una dintre familiile alea mari care devin una singură şi au numerele de telefon pe apelare rapidă. Din cîte ştiu, pînă la ora asta, situaţia propriu-zisă din familia noastră este următoarea:

Elinor îi priveşte de sus pe mama şi pe tata (prea din popor).

Mama o dispreţuieşte pe Elinor (prea cu nasul pe sus).

Tatei îi place destul de mult Elinor, dar e de părere că e o băbătie înţepată (ce-i corect e corect).

Luke şi Elinor abia dacă îşi vorbesc.

Minnie iubeşte pe toată lumea, mai ales pe „Buni“ (mama) şi pe „Doamna“ (Elinor). Dar ea e în pat şi doarme, aşa că nu ne e de prea mare ajutor.

Deci. Nicăieri în acest scenariu nu scrie *mama şi Elinor sînt cele*

mai bune prietene. De fapt, nici nu ştiam că mama are numărul lui Elinor. Cînd mă uit la Luke, îi văd chipul tot mai încruntat şi mai întunecat.

— Şi ce te aştepţi să facă mama? zice el sec.

— O să ieşim în oraş acum, să discutăm situaţia, zice mama. Ea n-a mai fost niciodată în Las Vegas, şi nici eu, aşa că o să petrecem şi noi, ca fetele.

— Le arătăm noi distracţie! se bagă şi Janice nerăbdătoare.

— Arăţi foarte bine, Elinor. Nu rezist să nu-mi spun şi eu părerea. Foarte frumoasă rochia.

Eu am fost cea care i-a sugerat lui Elinor să poarte rochii petrecute în locul veşnicelor ei costume rigide. Şi, uite, mi-a ascultat din nou sfatul! Poartă o rochie negru cu alb cu imprimeu, care îi vine perfect – cred c-a modificat-o puţin –, ce o face să arate mult mai feminină. Data viitoare o să încerc să-i sugerez o tunsoare filată. (Să le luăm pe rînd, totuşi.)

Văd limpede că Luke e ofticat pe mama, deşi încearcă să n-o arate.

— Mamă, zice, te rog să nu te simţi obligată să intri în povestea asta. Jane nu trebuia să te sune.

— *Nu trebuia?* răspunde mama. Elinor face parte din familie, nu-i aşa, Elinor?

— În ultima perioadă a fost bolnavă, spune Luke. Ultimul lucru de care are nevoie e să fie tîrîtă într-o dramă de familie. Mamă… Se întoarce către Elinor. Dacă n-ai mîncat încă, îţi propun să mergem amîndoi să mîncăm ceva. Becky, nu te superi, nu?

— Nu, zic repede. Cîtuşi de puţin. Mergeţi.

— Fiindcă adevărul e că… Luke i se adresează lui Elinor puţin jenat. În fine, adevărul e că în seara aia m-am purtat urît. Şi aş vrea să mă revanşez. Cred că avem nevoie de o ocazie pentru a reclădi ce

am distrus… Luke se opreşte, se freacă pe gît şi ştiu că îi e foarte greu, mai ales în faţa tuturor… Şi trebuie să-mi cer scuze. Te rog, lasă-mă să încep prin a te invita la cină.

— Apreciez foarte mult ce spui, Luke, zice Elinor după o mică pauză formală. Îţi mulţumesc. Cred că, dacă şi tu doreşti, am putea… Pare la fel de stîngace ca şi Luke. Am putea trage linie şi s-o luăm de la început?

Trag aer în piept şi mă uit la Luke. Nu-mi vine să cred că aud cuvinte precum „a trage linie“ şi „s-o luăm de la început“. Se împacă! În fine! Să sperăm că o să aibă o cină lungă şi minunată, în care o să se reapropie şi o să discute tot ce e de discutat, şi de acum încolo totul o să fie altfel.

— Excelent! Pe chipul lui Luke apare un zîmbet de uşurare. E tot ce îmi doresc. Păi atunci o să ne rezerv o masă, vom lua cina şi poate apucăm să vorbim despre vacanţa aia în Hamptons pe care o plănuiam…

— N-am terminat, îl întrerupe Elinor. Apreciez ce spui, Luke, şi aş vrea să lăsăm vechile probleme în urmă. Dar am decis că în seara asta… Face o pauză. O să ies în oraş cu Jane şi Janice.

Îmi cade faţa. Elinor şi mama? În oraş, împreună? În Las Vegas?

— Foarte bine. Mama o bate pe Elinor pe umăr. Vino să ne distrăm împreună.

— Le arătăm noi distracţie! exclamă Janice din nou. E rozalie în obraji, şi mă întreb cîte sticluţe de vin o fi băut.

— Vrei să ieşi în ora cu *ele*? Nu *cu mine*? întreabă Luke, nevenindu-i să creadă.

Sinceră să fiu, e aproape incredibil. Cînd mi-a întîlnit prima oară familia, Elinor i-a tratat foarte de sus, de parcă neamul Bloomwood era ciumat sau ceva.

— Jane are nişte poze cu Minnie pe care mi-a promis că mi le

arată, spune Elinor. Aş vrea s-o văd cînd era bebeluş. Am pierdut deja atît de mult timp.

Ochii îi licăresc, parcă străbătuţi de o emoţie îndepărtată, şi simt un junghi dureros în inimă. Biata Elinor a stat prea mult departe de sînul familiei.

— Ai dreptate, Elinor! Te uiţi în iPhone-ul meu şi-ţi trimit ce poze vrei, zice mama, punîndu-şi jacheta şi ridicîndu-se. Ai putea face un colaj pentru bucătărie. Sau... Ştiu! Îţi plac puzzle-urile, nu-i aşa? Ei bine, atunci fă-ţi un puzzle cu o poză de-a lui Minnie! Ţi-l pot face cei de la Snappy Snaps.

— Un puzzle? Elinor se încruntă, gînditoare. Un puzzle cu imaginea lui Minnie. Ce idee bună.

— Ei, am o groază de idei bune. Mama porneşte în trombă spre uşă. Haide! Gata, Janice? Elinor, ai mai jucat vreodată?

— Joc din cînd în cînd baccara la Monte Carlo, zice Elinor înţepată. Cu familia de Broisiers. O veche familie din Monaco.

— Foarte bine! Atunci o să ne înveţi şi pe noi. Îţi spun cinstit, Elinor, trebuie să mă descarc cumva. Pa, Becky, scumpa mea. Ne vedem mine-dimineaţă la Bellagio, la nouă fix. Sper că taică-tu o să fie pregătit să audă nişte adevăruri. Ia zi, Elinor, ai chef de un cocktail?

Cînd se închide uşa, mama încă mai vorbeşte. Iar Luke şi cu mine ne uităm sideraţi unul la altul.

0898565785
Mesaje: Inbox (1.782)

6:46 P.M. Număr necunoscut
Hei, eşti supersexy!

6:48 P.M. Număr necunoscut
Te găsesc la orice oră!

6:57 P.M. Număr necunoscut
Hai să ne vedem diseară la 10 la flamingo
întreabă de juan

6:59 P.M. Număr necunoscut
Cît iei pe oră?

7:01 P.M. Număr necunoscut
Mamă, ce pectorali!!!! Îmi place frînghia!!!!

7:07 P.M. Număr necunoscut
Te iubesc singuraticule

7:09 P.M. Număr necunoscut
Cît?

7:10 P.M. Număr necunoscut

Te vreau, buze fierbinţi, oricînd vrei tu e ok

7:12 P.M. Număr necunoscut
Vreau să mă programez

7:14 P.M. Număr necunoscut
Bărbaţi sau femei?

OPT

E a doua zi dimineaţa. Ce mai tura-vura, cine a inventat dimineaţa de după ar trebui *împuşcat*.

E nouă fără un sfert şi stau la o masă mare circulară din restaurantul Bellagio, aşteptîndu-i pe ceilalţi. Capul îmi zvîcneşte uşor, odată cu muzica ambientală, şi mă simt cam sfîrşită. Ceea ce nu face decît să demonstreze că vinul de la room-service e la fel de tare ca şi cel de la restaurant.

Şi la fel sînt şi cocktailurile servite în cameră.

OK, *OK*. Şi păhărelele de dinainte de culcare, de la room-service.

Nu m-a prea ajutat nici faptul că Minnie ne-a trezit pe la ora trei, ţipînd că patul ei e „în apă“. E doar vina idioatelor ălora de gondole. Ar fi trebuit să aibă nişte avertismente, ca la medicamente.

Ridic ochii şi îl văd pe Luke întorcîndu-se la masă de la bufet, împreună cu Minnie, care ţine bine un castron cu fulgi de porumb.

— Mami, fulgi! zice, de parcă ar fi descoperit cine ştie ce delicatesă rară. Am *fulgi*!

— Extraordinar, draga mea! Îhm, ce buni sînt! Mă întorc spre Luke. Poate să aleagă orice de la bufetul suedez de la Bellagio şi ea alege fulgi de porumb?

— Am încercat să-i trezesc interesul pentru platoul cu creveţi şi homari proaspeţi, zice Luke cu un zîmbet larg. N-am avut noroc.

Mi se întoarce stomacul pe dos cînd aud de creveţi şi homari proaspeţi. Pe bune acum, homar la micul dejun. Ce nebunie mai e şi asta?

— Au şi omletă cu trufe, zice Luke, în timp ce Minnie începe să-şi mănînce fulgii de porumb.

— Super, zic fără entuziasm.

— Şi mai au şi fîntînă de ciocolată, şi friganele, şi…

— Luke, încetează, mă tîngui. Nu mai vorbi despre mîncare.

— Eşti suferindă? Luke zîmbeşte.

— Nu, zic demnă. Pur şi simplu, nu prea mi-e foame.

Poate că ar trebui să încep dieta 5:2[1], îmi trece prin cap. Da. Şi azi ar putea fi ziua în care nu mănînc nimic.

Vine un chelner şi-mi reumple ceaşca de cafea şi beau din ea cu înghiţituri mici. O clipă mai tîrziu, aud un sunet familiar şi ridic privirea. E vocea mamei? O, Doamne, arătarea asta e *mama*?

Stă în picioare lîngă tejgheaua chelnerului recepţioner, cu părul ciufulit, mînjită de fard pe la ochi şi un soi de floare strălucitoare după ureche.

— Fiica mea, zice. Fiica mea, Becky. O puteţi găsi, vă rog? Chiar am nevoie de o ceaşcă de cafea… Îşi prinde în mîini părul vîlvoi. Vai, capul meu…

— Mamă! îi fac cu mîna agitată. Aici!

Cînd ridică privirea, văd că are pe ea rochia de aseară. Oare *nu s-a culcat deloc*?

— Mamă! exclam din nou, traversînd restaurantul spre ea. Eşti bine? Unde *ai fost*?

— Stai, zice. Stai să le chem şi pe celelalte. Fetelor! Aici!

Face semn spre intrarea în restaurant şi, spre mirarea mea, le văd pe Elinor şi Janice apropiindu-se. Merg braţ la braţ. Ba nu, merg

clătinîndu-se.

Amîndouă arată cumplit. Amîndouă sînt îmbrăcate în hainele de aseară. Janice poartă o banderolă lucioasă pe care scrie KARAOKE QUEEN, iar Elinor are înfipte în păr nişte chestii care par artificii arse.

O, Doamne. Pufnesc în rîs şi-mi acopăr repede gura cu mîna.

— Deci v-aţi simţit bine azi-noapte în oraş? le întreb cînd ajung lîngă noi.

Janice ridică ochii şi şopteşte stins:

— Of, Becky, scumpa mea. Să nu mă mai laşi niciodată să beau Tia Maria.

— Nu mă simt bine, anunţă Elinor, care e albă ca hîrtia. Capul… simptomele astea… mă îngrijorează foarte tare…

Închide ochii şi o prind repede de braţ, ca să nu cumva să cadă.

— Aţi dormit *vreun pic*? Mă uit de la una la alta, simţindu-mă ca şi cum eu aş fi părintele. Aţi băut vreun pic de apă? Aţi mîncat ceva?

— Am aţipit puţin, spune mama după ce se gîndeşte o clipă. La Wynn parcă, nu?

— Nu mă simt bine, zice Elinor din nou, lăsînd capul jos ca o lebădă.

— Eşti mahmură, zic înţelegătoare. Vino să stai jos. Comand nişte ceai…

În timp ce ne apropiem de masă, Luke ridică ochii de la fulgii de porumb ai lui Minnie şi tresare îngrozit.

— Mamă! Sare în picioare. O, Doamne! Eşti bine?

— Nu-ţi face griji. E doar mahmură, zic. Toate sînt. Elinor, ai mai fost vreodată mahmură?

Elinor mă fixează fără expresie şi o ajut să se aşeze pe un scaun.

— Ştii măcar ce *e* aia mahmureală?

— Am auzit termenul, zice, redobîndindu-şi parţial atitudinea

înţepată obişnuită.

— Ei bine, spune-i bun venit primei tale mahmureli. Îi torn un pahar mare cu apă. Bea asta. Luke, ai cumva nişte Nurofen?

Preţ de cîteva minute, Luke şi cu mine facem pe doctorii, şi le administrăm lichide, ceaiuri şi analgezice mamei, lui Janice şi lui Elinor. Eu îi surprind întruna privirea lui Luke şi îmi vine să rîd, dar Elinor pare să sufere atît de tare, că mă abţin.

— Dar v-aţi distrat? zic într-un final, cînd i-a mai revenit puţină culoare în obraji.

— Cred că da. Pare bulversată. Nu prea-mi amintesc mare lucru.

— Înseamnă că v-aţi simţit bine, zice Luke.

— Oameni buni! răsună vocea lui Danny şi ne întoarcem cu toţii spre el, care se apropie de masă. Poartă o rochie lungă cu paiete şi are ochii fardaţi cu mov strălucitor. Bănuiesc că nici el n-a dormit.

— Danny! exclam. Ce e *asta de pe tine*?

Însă el mă ignoră.

— Oameni buni! zice iar, şi-mi dau seama că li se adresează mamei, lui Janice şi lui Elinor. I-aţi spart azi-noapte! Au cîntat karaoke la Mandalay Bay, spune întorcîndu-se spre mine. S-o auzi pe maică-ta cîntînd *Rolling in the Deep*, mori, nu alta! Iar Elinor! Ce interpretare!

— Elinor a cîntat karaoke? Mă holbez la el.

— *Nu se poate*, zice Luke, ca lovit cu leuca.

— O, da. Danny zîmbeşte larg. *Something Stupid*. În duet cu Janice.

— *Nu se poate*, zice Luke iar, şi ne întoarcem cu toţii să ne uităm la Elinor, căreia i-a căzut din nou capul pe masă. Biata Elinor. Prima oară cînd te îmbeţi e mereu oribil, şi e evident că pentru ea a fost prima oară.

— O să fii bine, zic, şi o mîngîi pe spate. Rezistă, Elinor.

Tocmai îi mai torn nişte apă cînd le văd pe Suze şi Alicia cu coada ochiului. Nici nu trebuie s-o mai spun, nu par cîtuşi de puţin mahmure. Alicia are strălucirea aia lucios-radioasă pe care o au toţi cei care lucrează la Golden Peace. (Apropo, e dată de serul bronzant Golden Peace, *şi nu* de traiul sănătos.) Suze are părul blond proaspăt spălat şi poartă o bluză albă cu mînecă lungă, care îi dă un aer angelic. Cînd se apropie, simt o mireasmă fresh şi răcoroasă, de parcă amîndouă şi-au dat cu acelaşi parfum, şi poate chiar aşa şi e, fiindcă sînt atît, atît de bune prietene.

— Bună, fetelor! zic, străduindu-mă să-mi iau un ton politicos. Aţi avut o seară plăcută?

— Ne-am culcat devreme, zice Alicia. Şi în dimineaţa asta am găsit un curs de tai chi.

— Super! Mă sforţez să zîmbesc. Frumos. Vreţi să vă torn nişte apă? Aţi văzut că e şi Danny aici?

Cînd cele două se aşază, Danny se apropie dinspre bufet. Are o farfurie plină ochi cu homari şi struguri şi cam atît.

— Suze! Draga mea. Îi trimite o bezea. Sînt aici pentru tine. La propriu. Eu. Sînt aici. Arată către sine. Pentru tine. Spune-mi doar ce pot să fac.

— Danny! zice Suze, privindu-l mînioasă. Ce *naiba* ai făcut?

— Am luat avionul încoace imediat ce am putut, zice Danny mîndru. Asistenţii mei şi cu mine sîntem la dispoziţia ta. Spune-mi ce putem face.

— Îţi spun ce *nu puteţi* face! zice Suze. Scoate unul dintre fluturaşii lui Danny şi i-l vîntură prin faţă ameninţător. *Nu* poţi să tapetezi Las Vegasul cu chipul soţului meu, ca un milion de oameni să vrea să „să cupleze“ cu el! *Ai idee* ce fel de mesaje şi telefoane am primit?

— Nu! zice Danny încîntat. Ce-au zis? Atunci observă expresia lui

Suze şi se trage un pic în spate, defensiv. Încercam doar să ajut, Suze. Scuză-mă că mi-am pus la bătaie toate resursele ca să te ajut. Data viitoare o să stau în banca mea.

O văd pe Suze tremurînd de nervi, încercînd să se calmeze, apoi, după cîteva clipe, spune:

— Îmi pare rău, Danny. Ştiu că încercai să ne ajuţi. Dar *zău aşa.*

— Totuşi pozele sînt super, nu-i aşa? zice Danny, uitîndu-se afectuos la privirea ursuză a lui Tarkie.

— Le urăsc, exclamă Suze cu fervoare.

— Ştiu, dar tot sînt nişte poze mişto. Trebuie să recunoşti, Suze. Eşti o artistă. Ai ochiul format. Hei, am o haină din noua colecţie care ar fi perfectă pentru tine. Are, cum să zic, guler din ăla uriaş plisat? Cum avea Elisabeta. Eşti singura în stare să-l poarte. Facem pace?

Nimeni nu poate rămîne supărat pe Danny prea mult timp. O văd pe Suze cum se înmoaie şi-şi dă ochii peste cap, apoi, într-un final, se lasă pe spate cu un oftat din rărunchi şi se întoarce spre Alicia.

— Alicia, l-ai cunoscut pe Danny Kovitz, nu? zice. Danny, ea e Alicia Merrelle.

— Îmi amintesc de tine de la nunta lui Becky, zice Danny sec către Alicia. Ai avut o apariţie spectaculoasă.

Văd cum chipul Aliciei e străbătut de un licăr – mînie? remuşcare? –, dar nu răspunde nimic. Suze a turnat două pahare de apă şi încep amîndouă să soarbă delicat.

— Unde aţi fost azi-noapte? zice Danny către Suze, care clatină din cap.

— Nicăieri. Am stat acasă. Să mergem la bufet, Alicia?

Cînd ele se ridică şi se îndepărtează, Danny se apleacă peste masă spre mine.

— Ei bine, e o minciună, şopteşte încet.

— Ce anume?

— Alicia n-a fost în cameră toată noaptea. Am văzut-o în holul de la Four Seasons, pe la miezul nopţii, vorbind cu un tip.

— Glumeşti! exclam, cu ochii cît cepele.

— Glumeşti! mă îngînă imediat Minnie.

— Ce făcea? Şi de ce-ar minţi?

Danny ridică din umeri şi-şi îndeasă cam şase boabe de strugure în gură odată.

— Am nevoie de apă cu gheaţă, zice agitat. Apa asta nu e destul de rece. Unde-i Kasey?

Începe să scrie un SMS, iar eu mă las pe spătar, privind-o pe Alicia în timp ce-şi alegea bucăţi de grepfrut. *Ştiam eu* că pune ceva la cale. Ce făcea la miezul nopţii în holul de la Four Seasons? Dacă mă întrebaţi pe mine, pare foarte dubios. Tocmai vreau să-i cer lui Danny mai multe detalii, cînd îmi dau brusc seama că Elinor a adormit pe masă. Are faţa turtită şi părul alandala şi o aud cum sforăie uşor.

Sînt *atît* de tentată să-mi fac un selfie cu ea în clipa asta. Dar nu. N-ar fi un gest demn de o noră cumsecade şi matură.

— Elinor! O scutur uşor. Trezeşte-te, Elinor!

— Hîm? Se trezeşte speriată şi se freacă la ochi în vreme ce eu o privesc alarmată, aproape aşteptîndu-mă ca faţa să i se descompună şi să înceapă să-i cadă sub formă de fulgi.

— Mai bea nişte apă. Îi întind paharul şi mă uit la ceasul de la mînă. Tarkie şi tata ar trebui să fie aici curînd.

— Dacă vin, zice Luke, care dă iama în farfuria cu bacon şi ouă, ducînd furculiţa cînd la gura lui, cînd la a lui Minnie.

— „Dacă vin“? Mă holbez la el şocată. Ce vrei să spui? Sigur că o să vină.

— Glumeşti, intervine Minnie teatral. *Glumeşti*.

Se uită mîndră în jur şi şterpeleşte o căpşună de pe farfuria mamei. Dar mama nici nu remarcă. Şi ea îl priveşte pe Luke consternată.

— De ce spui asta, Luke? A luat Graham legătura cu tine?

— Sigur că nu, zice Luke cu răbdare, cînd Suze ia loc iar. Dar e deja nouă şi zece. Dacă întîlnirea asta era să aibă loc, cred că n-ar fi întîrziat. Am doar o bănuială.

— O *bănuială*? zice mama suspicioasă.

— Ştii ceva? întreabă Suze. Luke, de ce nu ne spui şi nouă?

— Luke nu ştie nimic! zic repede. Şi instinctele lui sînt de obicei greşite. Sînt sigură că o să apară.

Însă mint, fireşte. Instinctele lui Luke sînt de obicei corecte. Şi apoi, cum stăm noi aşa în tăcere, sorbind din băuturi, îmi sună telefonul. Îl scot, văd că pe ecran scrie *Tata* şi îmi sare inima.

— Tată! strig hotărîtă. Super! Eşti aici? Te aşteptăm la masa mare circulară, de lîngă etajera imensă cu fructe.

— Becky… Se opreşte, se lasă tăcerea şi ştiu, pur şi simplu ştiu.

— Tată, ţi-o dau pe mama, zic pornită şi tranşantă. Chiar acum. Vorbeşti cu mama.

N-am de gînd să mai fac pe mesagera. Nu mai pot.

Îi întind telefonul mamei şi încep să-mi tai furioasă o felie de pepene. Am capul aplecat deasupra farfuriei, dar aud glasul mamei tot mai ascuţit:

— Dar sîntem cu toţii aici şi vă aşteptăm! Graham, te rog nu-mi spune să nu-mi fac griji… Bine, atunci, spune-mi adevărul… Cred că am să hotărăsc *eu* ce e important şi ce nu… Să mă întorc la L.A.?… Nu, n-am vizitat nici o podgorie… Nu, nu vreau să vizitez nici o podgorie… *Mai lasă-mă naibii cu pogdoriile astea nenorocite!*

— Dă-mi-l mie la telefon! se bagă întruna şi Suze. E şi Tarkie

acolo?

În cele din urmă, îi smulge mamei telefonul şi ţipă:

— Trebuie să vorbesc cu soţul meu!… Păi unde e?… Cum adică „s-a dus să se plimbe“? Practic face spume la telefon. Trebuie neapărat să vorbesc cu el!

În cele din urmă, închide telefonul şi-l trînteşte pe masă. Respiră precipitat şi e trandafirie în obraji.

— Dacă un singur om îmi mai spune să mă relaxez…

— Sînt de acord! adaugă şi mama aproape vociferînd.

— Cum m-aş putea relaxa?

— Podgorii, auzi! Vrea să mă duc să vizitez podgoriile! Lasă că vede el cînd dau ochii cu el. O tot ţinea sus şi tare că, auzi, „Nu e mare lucru… n-am lipsit decît cîteva zile… Care-i problema?“. Problema e că are secrete faţă de mine! Îşi trînteşte ceaşca pe masă. E vorba de o altă femeie. Sînt sigură.

— Mamă! zic şocată. Nu!

— Ba da!

Ochii i se umplu de lacrimi, pe care şi le şterge cu un şervet.

— Asta vrea „să îndrepte“. Ceva legat de o altă femeie.

— Ba nu!

— Atunci ce altceva poate fi?

Se lasă tăcerea. Adevărul e că habar n-am ce poate fi.

Rămînem acolo încă vreo patruzeci de minute, deşi ştim că nu vin. E ca şi cum ne-ar fi pierit orice elan.

În afară de-asta, cum să zic, bufetul chiar *e* excelent. Şi, după cîteva ceşti de cafea, mi-a revenit şi apetitul. De fapt, am hotărît să trec de la dieta 5:2 la dieta „profită cît poţi de bufet, fiindcă te costă o avere“.

Între timp, Elinor a revenit şi ea la viaţă şi e adîncită în

conversaţie cu Danny. Se pare că amîndoi le cunosc pe aceleaşi doamne din înalta societate din Manhattan, fiindcă Elinor se duce la evenimente cu ele, iar Danny le vinde rochii. Danny chiar şi-a deschis caietul de schiţe şi desenează ţinute pentru Elinor, în timp ce ea se uită peste umărul lui.

— Asta ar merge la operă, zice el, şi începe să haşureze fusta. Sau la evenimentele de la galeriile de artă, la serate…

— Dar fără prea multe volane, zice Elinor, privindu-i schiţa cu ochi critic. Nu vreau să arăt ca un abajur.

— Elinor, o să-ţi pun exact cîte volane trebuie, răspunde Danny. Ai încredere în mine. Am ochiul format.

— Eu am banii, ripostează Elinor, şi eu îmi înăbuş rîsul. Ăştia doi fac o pereche foarte bună. Acum Danny desenează un pardesiu larg, cu guler-şal imens.

— Gulerul ăsta e prietenul tău, îi spune lui Elinor. Ridicat la spate, foarte adîncit în faţă. O să-ţi încadreze superb faţa. O să arate de vis. Şi o să-l garnisim cu blană artificială.

Desenează blana, sub privirea avidă a lui Elinor. Sinceră să fiu, sînt destul de fascinată eu însămi. Elinor ar arăta *incredibil* în haina asta.

— Am nevoie de o brioşă ca să pot gîndi, zice Danny, sărind brusc în picioare. Mă întorc într-o clipă, Elinor.

Cînd mă duc cu el la standul cu brioşe, Danny pare extrem de încîntat de sine.

— Toată noua mea colecţie va fi inspirată de Elinor, îmi spune. Danny Kovitz Classic. Cum ar fi, o linie semi-*couture* pentru femeia cu tîmple de argint.

— Cu arginţi, mai degrabă, zic, dîndu-mi ochii peste cap.

— Ambele. Îmi face cu ochiul. Ştii, Elinor are un excelent simţ al stilului.

— Mă rog, da… Doar că e un pic cam rigidă.

— Mie nu mi se pare, zice Danny împăciuitor. O găsesc foarte receptivă la ideile inovatoare.

— Păi e limpede că vă înţelegeţi de milioane, zic, un pic geloasă. Pe vremuri, mă imaginasem drept un fel de guru în materie de modă pentru Elinor. Cum să zic, eu sînt cea care a făcut-o să se îmbrace în rochii petrecute. Însă acum Danny o să preia frîiele şi o să-şi asume tot meritul. Ce să zic, distracţie plăcută. Şi cît o să-i iei pentru toate astea?

— A, nu mai mult decît ar costa un mic apartament de lux în Mexic, murmură Danny. Am găsit deja ceva care-mi place pe Google.

— Danny!

— Trebuie doar să-i mai vînd trei pardesie.

— *Danny!* Îl dau un ghiont. Nu-mi exploata soacra.

— Ea mă exploatează pe mine! răspunde Danny. Tu ştii cîtă muncă presupun toate astea? Hei, poate-mi iau o gofră.

În timp ce el se îndreaptă spre capătul opus al bufetului, eu rătăcesc spre tejgheaua cu tematică italiană şi tocmai întînd mîna după un cannolo, cînd îmi sună telefonul. Îl scot şi mă uit uluită la ecran. E Tarquin. De ce mă sună *pe mine*? O fi greşit numărul?

— Bună! zic cu respiraţia tăiată. O, Doamne, Tarkie, bună! Stai s-o chem pe Suze…

— Nu! strigă Tarquin. Nu vreau să vorbesc cu Suze.

— Dar…

— Becky, dacă mi-o dai la telefon, închid.

Pare atît de hotărît, că mă uit prosteşte la telefon.

— Dar, Tarkie…

— Am sunat să vorbesc cu *tine*, Becky. De-asta am sunat la tine.

— Dar nu eu nu sînt soţia ta, zic, simţindu-mă ca o idioată.

— Eşti prietena mea. Nu-i aşa?

— Sigur că da. Tarkie… Mă frec pe creştet, încercînd să-mi adun gîndurile. Ce s-a întîmplat cu tine?

— Nu s-a întîmplat *nimic*.

— Dar te-ai schimbat foarte tare. Pare că eşti bine. În L.A., cu toţii am crezut…

Tac înaine să mă trezesc spunînd *cu toţii am crezut c-ai înnebunit*.

Şi ştiu că e ciudat să zic asta – dar, pe bune, Tarkie o luase razna de tot. Tot ce voia era să stea cît mai mult cu Bryce. Cînd vorbeai cu el, îţi spunea întruna că Suze îl sabotează. Era groaznic.

— Nu mă simţeam deloc bine în L.A., zice Tarkie după o pauză lungă. Mă apucase… claustrofobia. Iar asta poate afecta grav orice relaţie.

Probabil vorbeşte despre el şi Bryce.

— Păi şi acum nu suferi şi mai tare de claustrofobie? zic nedumerită. Adică, acum că eşti non-stop cu Bryce, lucrurile n-o să meargă mai bine…

— Nu mă refer la Bryce! De ce m-aş referi la Bryce? Mă refer la Suze!

— La *Suze*?

Mă uit la telefon. Vrea să zică… Doar nu vrea să zică…

— Tarkie? încep cu oarecare teamă. Ce vrei să…

— Ne-ai văzut, Becky, zice Tarkie cu voce aspră. Nu se poate să nu fi observat că lucrurile dintre mine şi Suze nu merg bine. Ei, la L.A. au mers cel mai rău.

— A fost o perioadă stresantă pentru toată lumea, zic repede.

— Nu, pentru noi *chiar a fost rău*.

Simt un ghem în stomac. N-am mai avut niciodată o asemenea conversaţie cu Tarkie. Suze şi Tarkie s-au înţeles întotdeauna bine. Ei sînt *născuţi* să se înţeleagă bine. Simt că nimic nu merge bine pe

lume dacă Suze şi Tarkie nu sînt fericiţi.

— Nu se poate să nu-ţi fi dat seama, repetă Tarquin.

— Păi… eu… mă bîlbîi. Ştiam că petreci mult timp cu Bryce, dar…

— Da, şi de ce crezi că s-a întîmplat asta? Tarkie e atît de pornit, că tresar. Îmi pare rău, se repliază imediat. N-am vrut să-mi pierd cumpătul chiar atît de tare.

Tarkie e aşa un gentleman. Abia dacă l-am auzit vreodată răstindu-se. Mi se învîrte capul de grijă şi supărare şi singurul gînd care îmi vine în minte e: *Suze*.

— Tarkie, trebuie să vorbeşti cu Suze, zic. Te rog. Îşi face atîtea griji pentru tine, e într-un hal fără de…

— Nu pot vorbi cu ea, mă întrerupe Tarkie. Nu în clipa asta. Becky, n-am putere să discut cu ea acum. E complet iraţională. Face acuzaţii, îmi sare la beregată… Trebuia neapărat să plec undeva. Tatăl tău e minunat. E un om atît de echilibrat.

— Dar Suze are nevoie de tine!

— O să mă întorc. Lipsim doar cîteva zile.

— Are nevoie de tine acum!

— Ei bine, poate căsnicia noastră are nevoie să stăm puţin despărţiţi! aproape că strigă.

La chestia asta n-am ce să-i mai răspund. Rămîn pur şi simplu în picioare, tremurînd de nervi, încercînd să găsesc o cale de a devia discuţia spre o temă mai amicală.

— Păi atunci… de ce-ai sunat? zic într-un final.

— Cred c-ar trebui s-o previi pe Alicia în legătură cu Bryce. Am aflat ce intenţii are.

— Aoleu! Inima începe să-mi bată mai repede. Cu toţii ştiam că Bryce e un tip dubios – dar despre ce o fi vorba? O sectă? O organizaţie secretă? O, Doamne, sper că nu e vreun terorist, sau mai ştii?

— Bryce tot încearcă de ceva timp să scoată bani de la mine. Vorbeşte întruna despre „cauza“ lui, dar e destul de secretos dacă-l întrebi care anume e „cauza“ asta.

Îmi sare inima din piept. O „cauză“. O, Doamne. E adevărat. Mă holbez la telefon îngrozită, închipuindu-mi-l pe Bryce răcnind ordine în faţa unei armate secrete de adepţi, la o tabără de instrucţie din America de Sud. Sau tăbărînd pe Google, ca hackerii.

— Acum ne-a dezvăluit, în fine, adevărul, continuă Tarkie. Iar planul lui e…

— Da? zic cu respiraţia tăiată.

— Să deschidă un centru care să rivalizeze cu Golden Peace.

— A, zic după o scurtă pauză. Am înţeles.

Trebuie să mărturisesc: sînt un picuţ dezamăgită. Adică, evident, *mă bucur* că Bryce nu e un terorist sau vreun lider al unei secte… dar totuşi. Vrea să facă o nouă afacere. Plic-ti-cos.

— A tot strîns date ale foştilor clienţi de la Golden Peace, mulţi dintre ei declarîndu-se nemulţumiţi de experienţă, îmi spune Tarquin. Şi lucrează la chestia asta în secret. Alicia şi soţul ei ar trebui să fie în gardă. Bryce o să fie extrem de agresiv. Nu sînt singura persoană de la care a încercat să obţină bani, aşa că sînt sigur că va reuşi.

— A, zic din nou. Bine, o să-i spun Aliciei.

Toată adrenalina mi s-a evaporat. Deci Bryce o să intre în competiţie cu Alicia. Şi ce dacă? Mă interesează mult mai tare să aflu ce e cu Tarkie şi ce face cu tata. Şi ce se petrece cu Tarkie şi Suze. Şi *ce Dumnezeu* mă fac eu acum.

Îmi dau brusc seama că mă aflu într-o situaţie imposibilă. Dacă o previn pe Alicia în legătură cu planurile lui Bryce, o să zică *Dar de unde ai aflat?* şi va trebui să recunosc că am vorbit cu Tarkie, iar pe Suze o s-o apuce toţi dracii.

— Tarkie, *nu poţi* să-mi spui ce faceţi tu şi tata? îmi scapă fără să vreau. Te rog?

— Becky… Tarkie ezită. Tatăl tău e un om bun. Şi e foarte protector. Nu vrea să ştiţi ce face. Eu unul nu pricep de ce, dar poate că ar trebui să-i respect decizia. Aud zgomote pe fir, care seamănă cu un motor de maşină pornit. Îmi pare rău, trebui să te las. Dar, te rog, nu-ţi face griji.

— Tarkie, stai! strig, însă telefonul amuţeşte şi rămîn împietrită, procesînd ce am auzit.

— Becky? Ridic privirea şi-l văd pe Luke în faţa mea. Cine naiba era? Zici c-ai văzut o stafie.

— Era Tarquin, zic cu tristeţe. Vai, Luke, nu cred că are nici o cădere nervoasă. Are o cădere *maritală*. Zice că are nevoie să petreacă puţin timp departe de Suze… că lucrurile nu merg bine între ei… Înghit în sec. Ce-i spun lui Suze?

— Nimic, zice Luke imediat. *Nu* te implici în relaţia lor. Altfel, ea o să-şi verse toată mînia pe tine.

— Mi-a zis că ea… Îmi dreg glasul. E iraţională.

— Ei bine, zice Luke sec, eu cred că Suze trece printr-o perioadă ciudată. Dar dacă tu îi spui că e iraţională, poţi să pui punct *definitiv* prieteniei dintre voi.

Rămînem o clipă tăcuţi. Simt în continuare un ghem în stomac. Urăsc situaţia asta. Vreau să dau vina pe cineva, dar nu sînt sigură că pot să dau vina nici măcar pe Alicia.

— Totul e atît de groaznic, zic mîhnită.

— Situaţia e gravă. E dificil.

Luke mă ia în braţe şi mă sărută pe frunte. Mă abandonez îmbrăţişării lui şi îi inspir mirosul familiar: o combinaţie între after-shave, cămaşa scrobită şi Luke.

— A, şi apropo, Bryce nu conduce nici o sectă, îi zic mohorîtă.

Încearcă s-o saboteze pe Alicia. Tarkie vrea s-o avertizez. Dar cum s-o fac? Nu pot să-i spun: *Ia ghici? Tocmai m-a sunat Tarkie!*

— E aiurea, încuviinţează Luke.

Îmi vine brusc ideea.

— Luke, spune-i *tu* Aliciei. Zi-i că ţi-a ajuns ţie la ureche. Şi ţine-mă pe mine departe de povestea asta.

— A, nu, nici vorbă. Luke clatină din cap, rîzînd scurt. Nu mă băga în chestia asta.

— Te rog, mă tînguiesc. *Te rog*, Luke.

Ce rost are să ai un soţ dacă nu-ţi apără spatele din cînd în cînd? Practic, scrie şi în jurămintele de la biserică.

Se lasă tăcerea în timp ce Luke îşi toarnă nişte suc de grepfrut. Apoi ridică privirea, oftînd.

— OK, am s-o fac. Dar, Becky, va trebui să-i spui lui Suze *la un moment dat* că ai vorbit cu Tarquin. Lucrurile astea au darul de a se afla.

— Ştiu, încuviinţez cu patimă. O s-o fac. Dar nu pot acum. O să mă ucidă.

— Şi ce altceva a mai zis?

— Nu mare lucru. Se pare că tata e un om bun.

— Mă rog, asta ştiam şi noi. Luke rîde cînd îmi zăreşte expresia. Capul sus, Becky. Sînt veşti bune, nu? Cu o zi în urmă credeam că Tarquin a fost răpit şi că zace mort pe undeva.

— Da, dar totul e atît de *complicat*. Cu tristeţe în suflet, îmi aleg un croissant cu ciocolată, unul cu migdale şi un rulou cu scorţişoară. O să pun unul dintre ele în geantă pentru mai tîrziu, în caz că Minnie ar mai dori o gustare.

— Şi acum ce facem? Ştii ce cred eu? Dacă Tarkie e bine şi tata nu vrea să-l găsim, cred că ar trebui să plecăm pur şi simplu acasă.

— Aha. Luke încuviinţează gînditor. Bună idee. Şi cine îi spune

asta maică-tii, tu sau eu?

OK, sîntem iar în impas. Trebuia să-mi fi dat seama că mama n-o să fie de acord să plece acasă nici într-o mie de ani. La finalul a ceea ce s-ar putea numi o „discuţie animată“ (personalul de serviciu a trebuit să ne roage să coborîm tonul), am ajuns la un compromis. O să ne ducem să-l vedem pe celălalt prieten al tatei, cel din Tucson. Raymond Earle. Şi dacă nu aflăm nici de la el nimic, ne întoarcem la L.A. şi aşteptăm întoarcerea tatei.

Moment în care, fără îndoială, tata va refuza să ne spună ce-a făcut. Şi o să fie una dintre marile enigme nerezolvate ale vremurilor noastre. Iar mama va fi cît p-aci să explodeze de furie. Dar, aşa cum îmi spune întruna Luke, asta nu e problema mea.

Acum sîntem iar la bufet, pentru o ultimă tură. Nu pot să cred că încă îmi mai umplu farfuria cu mîncare, dar pur şi simplu e *atît de multă*. De fiecare dată cînd crezi că *am mîncat din toate*, dai colţul şi vezi un morman de gofre proaspete sau frigărui de pui sau căpşuni învelite în ciocolată şi o părticică din creierul tău strigă *am plătit pentru asta! trebuie s-o mănînc!*, deşi tot timpul ăsta cealaltă părticică se tînguieşte *sînt plină! ia-o de-aici!*

Torn un pahar cu lapte pentru Minnie şi arunc o privire spre Suze, care îşi ia nişte suc, în partea opusă a tejghelei. Sentimentul de vinovăţie îmi încordează tot corpul. N-am avut niciodată secrete faţă de Suze.

Mă rog, în afară de chestii fără importanţă, cum ar fi atunci cînd am împrumutat bluza aia Monsoon şi nici măcar nu era a ei şi ea a aflat abia după cîţiva ani. Dar în afară de *asta*.

Alicia îşi ia nişte felii de ananas de pe etajera cu fructe şi, în timp ce o privesc, Luke se apropie de ea, cu telefonul în mînă.

— A, Alicia, zice pe un ton firesc. Tocmai am auzit nişte zvonuri.

Tipul n-a vrut să-ţi spun cine e, dar a zis că ştie ce vorbeşte şi că Bryce Perry are de gînd să-şi deschidă un centru care să rivalizeze cu Golden Peace.

— *Poftim*? Ţipătul de şoc şi groază al Aliciei acoperă zumzetul din sala bufetului.

— Aşa am auzit. Poate ar fi bine să verifici.

Pare atît de relaxat şi nici măcar nu s-a uitat la mine. Doamne, îl iubesc pe Luke.

— Deci *asta* face el? Ochii Aliciei sclipesc. De-asta l-a încolţit aşa pe Tarquin? Ca să-l finanţeze?

— S-ar putea.

Aerul zen, stil New Age, al Aliciei pare să se evapore rapid. A devenit absolut lividă.

— În fine. Luke ridică din umeri. Cum am zis, e doar un zvon, dar poate ar fi bine să investighezi subiectul.

— Da. Da. Mersi pentru pont, Luke.

Se îndreaptă deja către Suze.

— N-o să-ţi vină *să crezi* ce mi-a spus Luke adineaori, începe, înainte de a-şi lua seama să coboare glasul, pentru discreţie.

— Pe bune? o aud pe Suze exclamînd şocată. O, Doamne.

— Ştiu. Ştiu! Alicia ridică iar vocea, furioasă. Tot timpul ăsta a fost mîna dreaptă, omul de încredere al lui Wilton, şi acum ne trădează!

— Deci *asta e*... Suze amuţeşte şi urmează o pauză ciudată. A rămas cu privirea în gol şi nu-mi dau deloc seama la ce se gîndeşte.

Alicia şi-a scos telefonul şi începe să scrie un SMS.

— Nu ştiu ce-o să spună Wilton, murmură. I-a luat ani de zile să clădească o asemenea listă incredibilă de clienţi unul şi unul, iar Bryce vrea să i-o *fure*?

Mă străbate un asemenea fior de repulsie, încît casc ochii la ea.

Alo? Tu vorbeşti despre furat clienţii?

Alicia, îţi mai aminteşti cînd ai încercat să-i furi toţi clienţii lui Luke? îmi vine să strig. *Îţi aminteşti cînd ai încercat să distrugi tot ce construise cu atîta muncă?*

Dar n-are nici un rost. Cred că şi-a şters pur şi simplu întregul incident din minte.

În timp ce Alicia scrie de zor, Danny vine la ea şi la Suze, cu farfuria plină ochi cu bacon. Văd un licăr diabolic în privirea lui şi îmi face rapid cu ochiul înainte să vorbească.

— Am auzit că Bryce intră în competiţie cu tine! începe cu mare însufleţire. Asta da ştire. Spune-mi, Alicia, o să-i taxeze mai puţin decît tine? Fiindcă trebuie să-ţi mărturisesc, Golden Peace e *suuuper* scump.

— Habar n-am, zice Alicia pe un ton glacial.

— Vreau să zic, şi mie îmi place ideea unor cursuri care-ţi limpezesc mintea, continuă Danny relaxat. Dar dacă Bryce lansează pe piaţă o alternativă mai rezonabilă financiar, atunci decizia e ca şi luată. Vreau să spun, cine nu preferă un preţ mai accesibil? Chiar şi vedetele de film. Cred c-o să pierzi o mulţime de clienţi.

— Danny! strigă Suze tăioasă.

— Eram pur şi simplu sincer, zice Danny cu un aer inocent. Deci, Alicia, dacă Bryce îşi deschide un centru ca al tău, imperiul tău se va prăbuşi, nu crezi? Îi face cu ochiul. Va trebui să-ţi cauţi de lucru?

— Danny, taci! face Suze furioasă.

— Wilton şi cu mine n-o să lăsăm un *angajat* să ne submineze, se răsteşte Alicia. Cine se crede Bryce Perry ăsta?

Arată foarte bine, îmi vine să-i amintesc. *Şi toată lumea efectiv îl adoră.* Dar n-o spun, fiindcă am sentimentul că probabil ar sări la mine cu o furculiţă.

— Haide, Alicia. Suze îl fixează din nou pe Danny furibundă. Hai

să stăm jos.

În timp ce eu mă întreb dacă să le urmez sau pur şi simplu să mă ascund lîngă brioşe, o văd pe Elinor apropiindu-se. Pare *mult* mai bine, lucru care se datorează fie salatei de fructe din care a ciugulit, fie garderobei Danny Kovitz Classic pe comandă, ce urmează să fie dată în lucru (abia aştept s-o văd în pardesiul ăla).

— Vrei o brioşă? mă aventurez politicoasă, iar ea săgetează prăjiturile cu o mină plină de dispreţ.

— Nu prea cred. Aruncă o privire spre Suze şi Alicia. Ce spunea Luke adineaori despre Wilton Merrelle?

— Unul dintre angajaţii lui are de gînd să deschidă un centru rival şi să-i fure toţi clienţii. De ce? Îl cunoşti?

— E un tip atroce, zice Elinor scurt şi la obiect, iar eu încerc să nu zîmbesc cu gura pînă la urechi, încîntată. Un pic de bîrfă despre Wilton Merrelle e tot ce-mi trebuia acum.

— De ce? repet, îndemnînd-o să continue. Poţi să-mi spui. Sînt o persoană discretă.

— Practic, mi-a scos cu forţa o prietenă din apartamentul ei de lux din Park Avenue.

— Cum a făcut asta? întreb surescitată.

— A cumpărat apartamentul de alături şi a început s-o bată la cap. Biata Anne-Marie a fost efectiv hărţuită. A simţit că nu are de ales şi că trebuie să i-l vîndă.

— Biata femeie! zic cu compasiune. Şi ce s-a întîmplat cu ea?

— A fost forţată să petreacă mai mult timp la reşedinţa din Hamptons, zice Elinor, fără să clipească.

OK, Elinor trebuie să mai lucreze puţin la poveştile ei lacrimogene. Dar, chiar şi aşa, mă bucur să am un duşman comun cu ea.

— Ei bine, Alicia e la fel de rea ca Wilton, zic. Ba şi mai rea.

Tocmai sînt pe punctul de a mă lansa într-o listă întreagă cu faptele reprobabile ale Aliciei, cînd o văd pe Elinor culegînd o boabă de strugure de pe un beţigaş de cocktail şi privind-o curioasă.

— Iată o tartină deosebit de minimalistă, remarcă.

— Nu e o tartină, e pentru fîntîna de ciocolată, îi atrag atenţia. Vezi?

Elinor se uită la ciocolata ce se revarsă, dar nu pare să priceapă.

Iau strugurele de la ea, îl înmoi în ciocolată, îl las să se răcească un pic, apoi i-l întind.

— *Ah.* I se limpezeşte fruntea. Îmi aminteşte de fondue-urile pe care le vezi la Gstaad.

— N-ai înmuiat niciodată nimic într-o fîntînă de ciocolată?

— Fireşte că nu, confirmă ea cu un aer trufaş.

Ce-mi place. Prima ei mahmureală. Prima fîntînă de ciocolată. Ce alte lucruri nefăcute niciodată or mai fi pe lista lui Elinor Sherman?

— Elinor, zic cu inspiraţie subită, ai purtat vreodată blugi?

— Niciodată, răspunde Elinor, cu o mină vag revoltată.

Gata. Ştiu ce-i iau de Crăciun. Blugi skinny bleumarin de la J Brand.

Doar dacă nu… oare să îndrăznesc să-i iau nişte jeanşi *sfîşiaţi*?

Gîndul la imaginea lui Elinor despachetînd o pereche de jeanşi sfîşiaţi în ziua de Crăciun mă binedispune atît de tare, încît atunci cînd mă întorc la masă încă mai zîmbesc. Dar încetez brusc atunci cînd zăresc chipul îndurerat a lui Suze.

— Trebuie să-l scot pe Tarkie din mrejele lui Bryce, zice înfocată. O să încerce să-l uşureze de cîteva milioane.

— Dacă nu de mai multe, spune Alicia pe un ton lugubru şi începe iar să scrie furioasă un SMS.

— Ce ziceţi, ar trebui să sunăm iar la poliţie? Suze se uită în jur, căutînd susţinere. Acum că avem această nouă informaţie?

— Tarkie mi-a spus ieri că nu-i mai dă nici un ban lui Bryce, mă aventurez. Cred că o să se ţină tare. O să-l refuze pur şi simplu.

— Bex, tu nu ştii nimic despre asta! Tarkie e extrem de vulnerabil. N-a sunat, n-a trimis nici un SMS… la L.A. mi-a vorbit foarte agresiv… Nu e *normal*.

Ochii albaştri îi strălucesc furibunzi şi mă las pe spătarul scaunului. Ţi se cam face frică de Suze cînd e atît de înfocată.

— Suze… încep precaută. Ştiu că Tarkie a fost cam încordat la L.A. Ştiu că a zis nişte chestii ciudate. Dar asta nu înseamnă neapărat că i-ar fi spălat cineva creierul. Poate că, pur şi simplu… ei bine…

Îmi piere încet elanul. Nu prea pot să-i spun: *Poate că în clipa asta pur şi simplu nu vrea să vorbească cu tine.*

— Ce ştii despre asta? se repliază imediat Suze.

— Tocmai îţi spuneam punctul meu de vedere.

— Ei bine, n-am nevoie! Încerci în permanenţă să mă subminezi. Nu-i aşa, Alicia?

Privirea lui Suze licăreşte ameninţător şi pare atît de ostilă, încît ceva din mine se rupe.

— Ştii ceva, Suze? strig. Îmi spui şi mie de ce m-ai rugat să vin în călătoria asta? La L.A. ai zis că ai nevoie de mine, aşa că am lăsat tot şi-am venit. Cu mare bucurie! Dar se pare că tu nu mă vrei lîngă tine şi nu-ţi trebuie părerile mele, şi nici nimic din ce am de oferit. Nu-ţi pasă decît de Alicia. Şi, apropo, ghici ce, *te-a minţit*!

N-am vrut să mă trezesc spunînd asta. Însă acum că am făcut-o, simt o satisfacţie uriaşă.

— M-a minţit? Privirea lui Suze se întunecă, şocată. Ce vrei să spui?

— Că te-a minţit! Mi-ai spus că azi-noapte aţi stat amîndouă în cameră, corect?

— Da. Suze se uită nedumerită spre Alicia.

— Iar Alicia a plecat! Cu cine te-ai întîlnit în holul de la Four Seasons la miezul nopţii, Alicia? Şi, înainte să negi, să ştii că Danny te-a văzut.

Arunc cuvintele cu încîntare şi mă las mai bine în scaun, cu braţele încrucişate. *În sfîrşit*. Alicia a fost demascată drept mincinoasa care e.

Doar că ea nu pare deloc un om ce tocmai a fost dat în vileag. Nu roşeşte, nici nu pare jenată şi nici nu-şi scapă paharul cu zgomot, şi nu face nimic dintre lucrurile pe care le-aş face eu.

— Mă întîlneam cu un detectiv particular, zice cu răceală.

Cu *cine*?

— Evident, am vrut să-mi folosesc propriile resurse. Îmi aruncă o privire ucigătoare. În orice caz, n-am vrut să-i spun lui Suze că n-am avut noroc, ca să nu se descurajeze. Aşa că mersi, Becky, tocmai mi-ai distrus toate eforturile.

În jurul mesei se lasă o tăcere lungă şi apăsătoare. Îmi simt capul înfierbîntat şi parcă-mi vîjîie. Nu-mi vine să cred că Alicia a ieşit iar bine din situaţie. Ce-i cu tipa asta, o fi vreo *vrăjitoare*?

— Ai ceva de spus, Becky? întreabă Suze şi are exact tonul pe care l-a avut directoarea de la şcoală cînd am început toată nebunia cu „adu-i profesoarei tale un articol vestimentar“ (care *încă* mi se mai pare o idee bună).

— Îmi pare rău, murmur cu privirea în pămînt, exact aşa cum am făcut în biroul doamnei Brightling.

— Aha. Bine. Suze îşi termină cafeaua. Cred c-ar fi cazul să plecăm.

1. Regim ce nu impune nici o restricţie alimentară timp de cinci zile pe săptămînă, cu condiţia ca în celelalte două să consumi maximum 600 de calorii (n. tr.).

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Totul merge prost

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru e-mail. Îmi pare extrem de rău să aud despre toate problemele dumneavoastră.
Într-adevăr, ne cunoaştem de multă vreme şi sînteţi mai mult decît bine-venită să vă „vărsaţi oful“. Sînt flatat că vă gîndiţi la mine ca la un „bătrîn sfătuitor înţelept, ca Moş Crăciun“, şi voi face tot ce pot pentru a vă sfătui de bine.
Doamnă Brandon, zic şi eu: vă sugerez că poate ar fi bine să încercaţi să aveţi o relaţie adevărată cu doamna Scorpie cu Picioare Lungi. E limpede că lady Cleath-Stuart a făcut o alianţă cu această femeie. Dacă vă poziţionaţi în „tabăra“ adversă, riscaţi să vă pierdeţi prietena. Găsiţi puncte de interes comun şi porniţi de la ele. Sînt sigur că, avînd în vedere inteligenţa dumneavoastră, o veţi putea face cu foarte mare eficienţă.
Sper ca această călătorie a dumneavoastră să se soldeze cu succes şi să vă regăsiţi fericirea alături de prietena dumneavoastră.

Cu stimă,
Derek Smeath

NOUĂ

Derek Smeath e aşa de înţelept. De-a lungul anilor mi-a dat atîtea sfaturi bune, de care ar fi fost bine să fi ţinut mai mult cont. (Sau, mă rog. Măcar un pic. Mai ales atunci cînd mi-a zis să nu mai iau şi alte carduri din magazine, pentru cadourile gratuite. N-am folosit niciodată setul ăla de bigudiuri calde.)

Aşa că, în timp ce plecăm din Vegas, hotărăsc ca, de data asta, *chiar să-i urmez* sfatul. Dacă pentru a păstra prietenia lui Suze trebuie să mă împrietenesc cu Alicia Scorpia cu Picioare Lungi, aşa am să fac. Cumva. Va trebui să gîndesc pozitiv şi să mă concentrez asupra calităţilor Aliciei. Am căutat chiar şi pe Google *căi de a te împrieteni cu colegi de serviciu care nu-ţi plac* şi am dat peste nişte ponturi utile, cum ar fi *găseşte un hobby comun* şi *dă-le o poreclă drăgăstoasă.* (Deşi cum am să găsesc vreodată vreo poreclă care s-o întreacă pe „Alicia Scorpia cu Picioare Lungi“?)

Gonim deja pe autostradă. Mă strecor către masa şi băncile unde stau Alicia şi Suze. Mama, Janice şi Danny sînt cocoţaţi pe canapeaua micuţă împreună cu Minnie, şi joacă bridge. (Cum-necum, au grijă ca Minnie să iasă de fiecare dată „mortul“, ceea ce e destul de inteligent. Singura chestie e că Minnie are propriul ei set de cărţi, pe care le tot trînteşte pe masă, zicînd „trick-ul *meu*“, şi încercînd să ia toate celelalte cărţi.) Elinor, pe de altă parte, a rămas

în Las Vegas să „se odihnească“ vreo cîteva zile, şi zău dacă o condamn. Prima mahmureală te şochează întotdeauna. Cred că a ei o să ţină vreo săptămînă.

De o parte şi de alta a drumului sînt cîmpuri vaste şi aride, în depărtare se văd munţii şi simt un fior ori de cîte ori mă uit pe geam. Vreau să zic, *asta da* privelişte. *Ăsta* da decor. De ce nu poate şi Anglia să aibă aşa ceva? Cînd eram mică, mama şi tata îmi ziceau „Uită-te, ce peisaj frumos, Becky!“ şi se refereau la trei copaci şi o vacă. Nu-i de mirare că nu mă dădea pe spate şi preferam să citesc din *Debbie şi rochia ei vrăjită şi strălucitoare*.

Cînd mă apropii de masă, Suze ridică privirea – şi preţ de o clipă cumplită am sentimentul că n-o să se mişte ca să-mi facă loc şi mie. Însă, după un scurt moment jenant, o face şi mă aşez, încercînd să-mi iau un aer firesc. Ca şi cum noi trei ne-am fi petrecut mult timp împreună. Ca şi cum am fi vechi amice.

— Îmi place mult bluza ta, Alicia, zic stîngace. Am decis că cea mai rapidă cale de a intra în graţiile ei e s-o complimentez. E o bluză fără nici un Dumnezeu, dar n-are a face.

— A. Alicia îmi aruncă o privire circumspectă. Mersi.

— Şi părul tău, adaug la plesneală. Îmi place părul tău. E atît de strălucitor.

— Mersi, repetă ea la scurt timp.

— A… ăăă… şi parfumul tău.

— Mersi, zice din nou. E marca noastră, Golden Peace.

— Să ştii că ţi se potriveşte de milioane, îhm… Ali, încerc cu neîndemînare.

Imediat ce am rostit numele, îmi dau seama că Alicia *nu e*, în mod clar, o Ali. Se întoarce surprinsă şi o văd şi pe Suze zgîindu-se la mine.

— Ali?

— Adică… Lissy, corectez grăbită. Îţi mai spune cineva Lissy? Ţi se potriveşte. Lissy. Liss.

O strîng amical de braţ, dar fără nici un succes.

— Au! Mă fixează iritată. Nu, nu-mi mai spune nimeni. Şi te rog să-mi laşi braţul în pace.

— Scuze, zic şi mă uit rapid în jur după alte idei de complimente.

— Ai un nas foarte drăguţ! E atît de, îhm… Înghit în sec, încercînd să cîştig timp. Ce poţi să spui despre un nas? Îmi place cum ai… nările, mă aud zicînd cu glas pierit.

Oooof. Îmi place *cum ai nările*?

Suze îmi aruncă o privire foarte ciudată, pe care mă fac că n-o văd, în timp ce Alicia s-a întors spre mine şi mă cîntăreşte cu ochii mijiţi.

— A, *am înţeles*, zice. *M-am prins* ce faci. Vrei numărul chirurgului meu plastician, nu-i aşa? Ei bine, nu ţi-l dau.

Poftim? Mă uit la ea mirată. Chirurg plastician? *Poftim?*

O, Doamne, chestia asta n-are nici un rost. Hai să uităm de complimente. Şi de porecle.

— Şi zi aşa, tai chi! zic veselă. E benefic? Să-l încerc şi eu?

— N-aş prea crede că ţi se potriveşte, zice Alicia. Trebuie să fii în stare să-ţi *controlezi* mintea şi trupul.

Mă priveşte ironic şi-i aruncă o privire rapidă lui Suze.

— A. Încerc să nu mă simt afectată de vorbele ei. OK. Bine…

— Deci *cîte* dormitoare ziceai? vorbeşte Alicia peste mine, reluînd conversaţia pe care o aveau, evident mult mai fascinantă.

S-a zis cu împrietenitul. Eşec total. Şi, oricum, ce-i aşa de interesant la un dormitor? De ce anumite persoane revin *întotdeauna* la discuţia despre case şi preţurile caselor şi despre cum nu se pot decide dacă tapetul „de efect“ s-a demodat, ce părere am? (OK, asta ultima e de la mama. Îi tot spun, *nu ştiu nimic* despre

tapetul de efect.)

— A, nu ştiu sigur, zice Suze. Douăzeci şi opt? Oricum, cam jumătate dintre ele sînt în ruină. Nici măcar nu intrăm în ele.

— Douăzeci şi opt, o îngînă Alicia. Închipuie-ţi. Douăzeci şi opt de dormitoare.

Probabil vorbesc despre Letherby Hall. Biata Suze. Se plictiseşte de moarte cînd lumea începe s-o bată la cap să le dea detalii despre Letherby Hall. Mai ales experţii în istorie, care o iau cu lucruri de genul *cred că voiaţi să spuneţi o mie şapte sute cincisprezece*, cu un aer superior. O dată eram cu Suze la aprozarul local, cînd a acostat-o un tip în vîrstă. A început s-o tot întrebe despre nu ştiu ce şemineu important din Sala Mare şi s-o corecteze la fiecare detaliu. A fost destul de agresiv cînd a întrebat care dintre strămoşii lui Tarkie îl comandase (pe bune acum, cui îi pasă?) şi, în cele din urmă, a trebuit să dărîm intenţionat o stivă de mandarine şi să distrag atenţia, ca Suze să poată fugi.

— Şi e o casă din aia care vine cu tot cu titlu?

— Cred că da, zice Suze, pe un ton lipsit de interes. „Lordul Casei“.

— Aha. Alicia îşi încruntă fruntea delicat. Deci oricine ar deţine acea casă ar avea dreptul să fie intitulat „lord“.

— Cred că da. Suze are un aer mirat. Adică, la noi în casă nu se pune problema, fiindcă Tarkie are oricum şi celălalt titlu.

Adevărul e că Tarkie mai are vreo şase titluri, deşi Suze e mult prea modestă ca să aducă vorba de ele. Ba chiar detestă să discute despre toate astea. Eu, pe de altă parte, m-am uitat o dată pe site, fiindcă nu mi-ar displăcea ideea de a fi „lady Brandon de Nu-ştiu-unde“. Titlurile nici măcar nu costă chiar atît de mult. Dai, nu ştiu, vreo cîteva sute de lire pentru ceva care te ţine o viaţă întreagă. Adică, dacă tot veni vorba, de ce *să nu fiu* lady Brandon?

(Doar că m-a prins Luke şi a făcut mişto de mine o săptămînă.)

Cînd Suze se duce la baie, îi arunc o privire Aliciei. A rămas pe gînduri, cu ochii în gol. Şi OK, *ştiu* că ar trebui să gîndesc pozitiv, dar creierul meu nu vrea şi pace. În loc să mă gîndesc *Doamne-Doamne! Pun pariu că, în adîncul sufletului, Alicia e o drăguţă; poate bem un milkshake împreună*, mă gîndesc: *Oare ce mai coace acum?*

Poate că sînt din fire negativistă şi suspicioasă, îmi spun posacă. Poate că, înainte să ajung să mă înţeleg cu Alicia, ar trebui să fac terapie. Am o imagine subită cu noi la consiliere de cuplu, forţate să ne ţinem de mînă, şi pufnesc scurt, fără să vreau. Între timp, imediat ce se întoarce Suze, Alicia îşi reia interogatoriul despre Letherby Hall.

— Soţului meu i-ar plăcea să vadă casa, zice. E un anglofil împătimit.

— E bine-venit! Suze îşi dă ochii peste cap cu tristeţe. Costă o avere întreţinerea ei. Întotdeauna încercăm să ne gîndim la noi căi de a scoate bani din ea. O să vezi cînd vii să stai.

— Alicia vine să stea cu tine? întreb, încercînd să-mi iau un ton încîntat de ideea fabuloasă. Cînd va fi asta?

— *Nu ştim* încă, evident, zice Suze, întunecîndu-se la faţă de parcă sînt lipsită de bun-simţ pînă să şi întreb. Va trebui să aşteptăm pînă cînd se limpezesc toate lucrurile cu Tarkie.

— Super, îngaim. Sună perfect.

Mă aşez puţin, fără să spun nimic, privind peisajul, incapabilă să împiedic gîndurile pesimiste să-mi bombardeze creierul. Mintea asta a mea atît de bănuitoare mă oboseşte peste măsură. Ar trebui să fiu fata bună şi optimistă. *Fata bună şi optimistă.* Şi nu există nici un motiv să fiu suspicioasă cu Alicia. Absolut nici unul.

Dar, *Doamne*. Alicia a avut mereu un plan ascuns, de cînd o cunosc, şi nu pot să nu mă întreb care o fi de data asta. Suze e atît de

puţin bănuitoare, are garda jos şi Alicia ştie asta…

Şi atunci mă ridic mai dreaptă în scaun. *Ia stai* aşa. Wilton Merrelle e anglofil. Un anglofil agresiv şi hrăpăreţ, care decide că vrea un anume lucru şi îl obţine. Şi iat-o pe Alicia, care o interoghează pe Suze despre Letherby Hall… Dacă Wilton Merrelle a decis că următorul lucru pe care îl doreşte e o reşedinţă aristocratică şi un titlu? Dacă vrea să devină lord Merrelle, proprietarul de la Letherby Hall?

Următorii treizeci şi ceva de kilometri nu scot o vorbă, reflectînd la această teorie. E o idee ridicolă. Suze şi Tarkie nu şi-ar vinde niciodată casa ancestrală, nici măcar dacă ar fi constrînşi. Sigur n-ar face asta.

Oare?

Îi arunc lui Suze o privire piezişă. De mai multe zile poartă mereu părul strîns într-un coc, de parcă nu i-ar mai păsa de nimic. Are buzele crăpate şi chipul încordat. Adevărul e că nu ştiu ce să mai cred. Suze şi Tarkie nu trec printr-o perioadă prea bună; Tarkie simte că Letherby Hall e prea greu de administrat; Suze nu gîndeşte prea limpede în clipa asta…

Însă *nu pot* să vîndă. Casa aia e în familia lor de un miliard de ani. Simplul gînd îmi dă un junghi cumplit. Şi tocmai Aliciei, Scorpia cu Picioare Lungi, dintre toţi oamenii. Parcă o şi văd pe Alicia purtînd o diademă şi punîndu-i pe toţi sătenii să-i facă reverenţe, în timp ce o fetiţă îi dă un buchet de flori şi-i şopteşte: *Eşti atît de frumoasă, prinţesă Alicia.* Of. Nu se poate întîmpla una ca asta. *Pur şi simplu nu se poate.*

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Dezastru

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru e-mail. Îmi pare foarte rău să aud că eforturile dumneavoastră de a vă împrieteni cu doamna Alicia Scorpia cu Picioare Lungi au eşuat. Îmi pare de asemenea rău să aud că vă simţiţi atît de neputincioasă şi că vi se pare că „nimic nu e posibil“.
Dacă îmi permiteţi îndrăzneala, doamnă Brandon, v-aş spune: „Nu vă daţi bătută“. Faptele bune animă sufletul.
În toţi anii de cînd ne cunoaştem, am observat cu admiraţie abordarea dumneavoastră dinamică a problemelor vieţii şi simţul dumneavoastră înnăscut al dreptăţii. Acesta v-a dat putere şi pînă acum şi sînt sigur că vă va da şi de acum încolo.
Poate că lucrurile par dificile în acest moment, dar sînt sigur că veţi învinge.

Cu cele mai calde şi mai amicale urări de bine,
Derek Smeath

ZECE

Singurul dezavantaj al unei excursii cu autorulota, am hotărît, e partea legată de *drumul în sine*. Toate celelalte sînt super – rulota, popasurile, priveliştile, muzica country. (L-am rugat pe Luke să dea un pic pe un post radio cu muzică country şi, *Dumnezeule*, cîntăreţii ăştia country chiar înţeleg ce în sufletul meu. O melodie intitulată *Doar cel mai vechi prieten al tău* aproape că m-a făcut să izbucnesc în lacrimi.)

Însă drumurile sînt un adevărat chin. Sînt prea lungi. Adică e ridicol. Cineva ar trebui să le regîndească. Şi să nu mai zic că harta e înşelătoare şi vicleană. Te ademeneşte. Te face să te gîndeşti *A, o iau puţin pe autostradă – e doar un centimetru, nu ne poate lua mult.* Ha! Un centimetru? O zi *întreagă din viaţa ta*, mai degrabă.

După cît se dovedeşte, e ceva de mers pînă la Tucson, Arizona. E şi mai departe cînd îţi dai seama că ferma la care vrei să ajungi e *dincolo* de Tucson. Ajungem în fine la Red Ranch, Cactus Creek, Arizona după ce am fost pe drum practic toată ziua. Am condus cu rîndul şi sîntem cu toţii înţepeniţi, epuizaţi şi fără chef de vorbă. Plus că-n minte mi se-nvîrt întruna melodiile din *Aladdin*, pe care Minnie tocmai m-a obligat să-l urmăresc împreună cu ea, cu căştile pe urechi.

Înainte de a ne da jos, m-am pieptănat, dar tot îmi simt părul

turtit şi aiurea de la cum am stat cînd m-am odihnit. Am picioarele amorţite şi plămînii mei sînt disperaţi după nişte aer proaspăt.

Cînd mă uit în jur, nimeni altcineva nu pare în mare formă. Mama şi Janice merg clătinîndu-se pe pămîntul prăfos, ca nişte vite abia ieşite dintr-un camion, în lumina zilei. Suze şi Alicia dau pe gît Tylenol şi apă. Danny face nişte întinderi complicate de yoga. Minnie e singura plină de viaţă. Dă să sară peste un bolovan masiv, dar încă nu e în stare, aşa că practic doar aleargă şi-şi roteşte braţele. Cînd mă uit la ea, se opreşte, se apleacă şi culege o floricică albă. Apoi mi-o aduce, îmbujorată toată şi încîntată de sine.

— E un *trandafir*, zice articulînd cu grijă. E un trandafir pentru mami.

Minnie crede că orice floare e un trandafir, în afară de narcise, pe care le numeşte „nargize“.

— E foarte frumoasă, draga mea! zic. Mi-o pun în păr, aşa cum fac mereu, şi ea se duce imediat să mai culeagă încă una, şi mai îmbujorată, şi mai încîntată. (Jucăm des jocul ăsta. M-am obişnuit să mi se înfunde duşul cu flori veştede.)

Cerul e albastru intens şi în aerul cald se simte că în curînd se va lăsa seara. În depărtare se văd munţii roşii stîncoşi care par să se întindă la nesfîrşit, iar în jurul nostru sînt nişte arbuşti care emană un miros ierbos. Şi parcă tocmai am zărit o şopîrlă alergînd prin praf. Ridic ochii spre Luke să văd dacă a observat-o şi el, însă el se uită, cu privirea mijită, spre ranch.

Intrarea se află la cîţiva metri de noi: porţi uriaşe şi impozante şi camere de supraveghere şi doar o tăbliţă de lemn care îţi spune că acesta este Red Ranch, locuinţa lui Raymond Earle. E o clădire impunătoare, aflată departe de şosea, cu garduri masive, ce ţin vizitatorii la distanţă. Proprietatea pare să aibă peste o mie de acri, dar Raymond nu-i lucrează personal: îi închiriază şi trăieşte în acest

complex, singur cuc.

Am aflat toate astea la Bites'n Brunch, unde am oprit acum douăzeci de minute să bem ceva. Megan, proprietăreasa, era foarte vorbăreaţă, iar mama e maestră în a stoarce informaţii de la oameni, aşa că practic am aflat tot ce ştie Megan despre Raymond. Adică următoarele:

1. Nu-şi petrece tot timpul la ferma lui. 2. Nu prea socializează. 3. Acum cîţiva ani şi-a instalat o bucătărie nouă, iar tipii care au lucrat la ea au zis că e un ins destul de plăcut. 4. E cunoscut pentru ceramica pe care o face.

Deci nu sînt *cine ştie ce* informaţii. Însă nu contează. Acum sîntem aici. E timpul pentru marea întîlnire. E timpul să aflăm ce naiba s-a întîmplat.

— Mergem? Danny iese din poziţia copac şi arată către fermă.

— Nu putem intra cu toţii, obiectez. O să părem o poteră.

Tocmai vreau să adaug că o să mă duc singură, cînd mama mi-o ia înainte.

— Sînt de acord, zice, împrospătîndu-şi rujul. Dacă e să se întîlnească cineva cu acest om, eu sînt acea persoană. Eu şi Janice. Mergem *noi*.

— Janice şi cu mine, o corectează Alicia, iar eu o săgetez cu privirea. Îi arde de gramatică? Pe bune? În momentul şi în condiţiile astea?

— Mergem noi. Janice încuviinţează cu entuziasm.

— Vreţi să vin şi eu? sugerez. Pentru sprijin moral?

— Nu, scumpo, nu vreau. Orice voi fi nevoită să aud despre tatăl tău şi trecutul lui… Mama priveşte în gol. Adevărul e, scumpa mea, că aş prefera să nu fii acolo să auzi despre cealaltă femeie.

— Mamă, nu ştii dacă e vorba de o altă femeie!

— Ba ştiu, Becky, spune cu glas tremurător, asemeni eroinei

unui serial bazat pe o poveste adevărată. *Ştiu.*

O, Doamne. Oare chiar ştie? Două gînduri ce se bat cap în cap nu-mi dau pace: a) Mama crede ce e mai rău, fiindcă aşa e ea, face din ţînţar armăsar… şi b) După decenii de căsnicie, are intuiţie de soţie şi *sigur* că ştie.

— Of, bine, zic într-un final. Du-te cu Janice.

— Noi sîntem aici, spune Luke. Ţine-ţi telefonul aproape.

— Întreabă-l dacă proprietatea e de vînzare, adaugă Danny. Am un prieten, care lucrează pentru Fred Segal, care *e leşinat* să-şi ia un ranch, iar ăsta pare perfect…

— Danny! zic supărată. Aici nu e vorba de afaceri imobiliare! Sîntem aici… Mă uit la mama, care are buzele strînse pungă. Sîntem aici ca să aflăm adevărul.

Se lasă tăcerea în timp ce mama şi Janice traversează terenul arid, către porţile imense din lemn. Există un interfon, şi le văd vorbind în el. Însă porţile se încăpăţînează să rămînă închise. Ce se petrece?

În cele din urmă, mama şi Janice se întorc şi, în timp ce se apropie, văd că mama e supărată.

— Ne-a trimis la plimbare! exclamă. Îţi vine să crezi?

Instantaneu, toţi încep să vorbească unii peste alţii.

— O, Doamne!

— V-a trimis *la plimbare*?

— Aţi vorbit chiar cu el? întreb încercînd să acopăr vacarmul. Cu Raymond personal?

— Da! Iniţial a răspuns un soi de menajeră, care s-a dus să-l cheme şi i-am zis că sînt soţia lui Graham şi i-am explicat ce s-a întîmplat… nu-şi poate termina fraza. Nu-i aşa, Janice?

— Ba da, încuviinţează Janice. Ai fost minunată, draga mea. Foarte clară, foarte la obiect.

— Şi…? întreb.

— Şi el a zis că nu mă poate ajuta! Mama ridică vocea, supărată. Am făcut mai mult de şase ore pe drum, doar ca să-l vedem, şi el nu ne poate ajuta! A încercat şi Janice să vorbească cu el…

— Am încercat totul, spune Janice îndurerată.

— Dar el n-a vrut să ne lase să intrăm nici cinci minute. Deşi mă vedea! Pe camera video! Ştiu că vedea limpede cît sînt de supărată. Dar tot a refuzat.

— L-aţi văzut şi voi? întreb cu interes subit. Cum arată?

— A, nu, zice mama. Nu l-am putut vedea. A stat bine ascuns, nu-i aşa?

Ne întoarcem cu toţii să ne uităm la porţi, închise cu obstinaţie lumii. Simt un soi de fierbinţeală în piept. Cine se crede omul ăsta? Cum poate fi atît de rău? Cu *mama*?

— Mă duc eu, zice Alicia ferm şi, înainte să apuce cineva să protesteze, porneşte cu paşi mari către porţi, scoţîndu-şi una dintre cărţile de vizită cu Golden Peace. Ne uităm tîmp cum apasă pe buton, vorbeşte, îşi ridică spre camera video cartea de vizită, vorbeşte iar, începe să se enerveze rău şi pînă la urmă pleacă păşind apăsat.

— E strigător la cer, zice făcînd spume la gură, în timp ce se apropia de noi. Cică n-a auzit în viaţa lui de Golden Peace. E clar că e un mincinos. Nu ştiu de ce ne irosim vremea cu el.

— E singura noastră pistă posibilă! zice mama.

— Ei bine, poate că soţul tău ar fi trebuit să-şi aleagă prietenii mai cu grijă, zice Alicia, reluîndu-şi vechiul ton dispreţuitor.

— Ei bine, poate c-ar trebui să-ţi păstrezi părerile pentru tine! răspunde mama înfierbîntată şi, preţ de o clipă, am sentimentul că ea şi Alicia vor începe să se certe ca la uşa cortului, însă intervine Luke.

— Să încerc şi eu, zice şi porneşte spre intrarea în fermă.

Îl urmărim cu toţii, cu ochii cît cepele, vorbind în microfon, sperînd că poate cunoaşte nişte cuvinte magice, precum cele care deschideau peştera lui Ali Baba. Însă curînd se întoarce şi clatină din cap. Cînd se realătură grupului, are un aer gînditor.

— Nu cred că vom avea sorţi de izbîndă, zice. A trimis-o pe menajeră să vorbească cu mine. Nu vrea să se implice.

— Şi atunci ce facem? se vaită mama. E chiar sub nasul nostru, *sigur* cunoaşte povestea…

Flutură nervoasă o mînă către porţi.

— Ne regrupăm, zice Luke. Se face tîrziu. Trebuie să mîncăm şi să dormim. Poate că, în timp ce ne punem burta la cale, o să ne vină vreo idee salvatoare.

Cred că sperăm cu toţii ca mîncarea să aprindă un licăr de geniu într-unul dintre noi. În timp ce dăm iama în fripturi şi cartofi prăjiţi şi pîine de mălai la Tall Rock Inn, Cactus Creek, starea generală e una de optimism. Unuia dintre noi o să-i vină o idee strălucită, nu se poate altfel.

Ei, hai. Cineva trebuie să aibă *o idee*.

Fiecare se trezeşte începînd o propoziţie cu „A! Poate că…“, după care îşi pierde încrederea şi amuţeşte. Eu am avut cam cinci idei, toate implicînd escaladarea zidurilor fermei lui Raymond, pe care nu le-am *împărtăşit*.

Problema e că nu cred că vreunul dintre noi s-a gîndit în detaliu la subiect, toţi ne-am închipuit că o să-l găsim, o să fim primiţi cu căldură în ranchul lui şi o să ni se ofere paturi peste noapte şi o să luăm o cină minunată în timp ce Raymond o să discute cu tata la telefon şi o să rezolve toate lucrurile. (Mă rog, cel puţin asta e ce mă aşteptam eu să se întîmple.)

La ora cînd farfuriile de friptură au fost strînse şi ne-a fost adus meniul pentru desert, conversaţia s-a redus la minimum şi mă întreb cine va fi primul care va spune *Hai să ne lăsăm păgubaşi.*

N-am să fiu eu asta. În nici un caz. Eu rămîn aici, oricît de trist s-ar termina povestea. Dar ar putea să fie Janice. Pare că a ajuns la capătul răbdărilor. Pun pariu că abia aşteaptă să se întoarcă la Oxshott.

— Doriţi ceva la desert? Chelneriţa noastră, Mary-Jo, s-a apropiat de masă.

— Nu ştii *cumva* vreo cale prin care putem lua legătura cu Raymond Earle? îmi scapă fără să vreau. Am venit să-l vedem, dar e cam retras.

— Raymond Earle? Mă priveşte încruntată. Tipul de la Red Ranch?

— Exact. Simt un val de speranţă. Îl cunoşti?

Poate că lucrează pentru el *part-time*, mă gîndesc cu optimism subit. Poate reuşesc să intru în fermă odată cu ea, dîndu-mă drept asistenta ei…

— Îmi pare rău, scumpo, îmi întrerupe vocea lui Mary-Jo gîndurile. Nu-l vedem prea des. Auzi, Patty? Se întoarce spre femeia de la bar. Oamenii ăştia îl caută pe Raymond Earle.

— Nu-l vedem prea des, spune Patty, clătinînd din cap.

— Am înţeles. Mersi oricum, zic dezumflată. Îmi dai, te rog, o plăcintă cu mere?

— Mîine o să fie la tîrg, auzim un glas răguşit din colţ şi, cînd ne întoarcem, vedem un bărbat în vîrstă, cu barbă şi cămaşă de cowboy veritabilă, cu colţuri tipice de metal la guler. O să-şi prezinte oalele şi celelalte chestii.

Toţi cei de la masă se întorc spre el încîntaţi, pînă şi Minnie.

— Serios?

— E sigur c-o să fie şi el?

— Unde-i tîrgul? întreabă Luke. La ce oră începe?

— E la Wilderness. Mary-Jo pare mirată. Wilderness Country Fair. Credeam că de-asta aţi venit în oraş. Ţine toată săptămîna, n-aveţi cum să-l rataţi.

— Şi o să fie şi Raymond acolo? insistă mama.

— De obicei este. Încuviinţează bărbatul cu barbă. Îşi expune obiectele de ceramică în cortul lui. Cere nişte preţuri de zici că e nebun. Din cîte ştiu eu, nu prea le cumpără nimeni.

— Ar trebui neapărat să mergeţi, dacă n-aţi fost niciodată, spune Mary-Jo cu entuziasm. E cel mai frumos tîrg din statul nostru. Avem expoziţie de animale, paradă, dans în linie…

Dans în linie? O, Doamne, *întotdeauna* am vrut să dansez în linie.

Adică, sigur, n-am venit aici să dansăm în linie. Îi arunc o privire vinovată lui Suze, în caz că mi-a auzit gîndurile.

— OK, pare un plan bun. Luke se adresează celorlalţi de la masă. Rămînem peste noapte, ajungem la tîrg dimineaţă, îl găsim pe Raymond în cortul lui cu artizanate şi-l ţintuim locului.

La masă domneşte un sentiment general de uşurare. În fine, mama pare să-şi mai fi descreţit fruntea. *Să sperăm doar că Raymond ăsta vine cu marfa*, mă trezesc gîndind. Altfel, chiar o să fim la capătul drumului, şi nu ştiu *ce*-o să fac cu mama.

A doua zi, mă trezesc plină de speranţă. Wilderness Country Fair, venim! Azi-noapte am dormit la Treeside Lodge, Wilderness, unde cineva tocmai îşi anulase rezervarea şi au fost foarte bucuroşi de nişte oaspeţi în ultima clipă. Janice şi mama au trebuit să se înghesuie într-o cămăruţă, lucru care poate nu le-a prea convenit, dar aveam de ales ori asta, ori rulota.

Unul din doi oameni de la han e aici pentru tîrg, lucru pe care l-

am descoperit la micul dejun. Toate celelalte familii poartă tricouri şi şepci de baseball cu WILDERNESS COUNTRY FAIR şi discută ce planuri au peste zi, iar entuziasmul e molipsitor. Azi-noapte am căutat tîrgul pe Google, şi e imens! Are un milion de corturi şi de standuri, plus un rodeo, spectacole de prezentare a animalelor şi o roată Ferris uriaşă. Potrivit hărţii, cortul cu ceramică se află în partea de nord-vest a tîrgului. E aproape de cortul cu cele mai frumos decorate paie şi de festivalul de *clogging*, lîngă care se află arena de rodeo, unde se va ţine competiţia de muls vite sălbatice, trîntele cu porci şi *mutton bustin'*.

E ca o limbă străină pentru mine. Un cort întreg pentru paie decorate? Oricum, cum naiba decorezi nişte paie? Şi ce înseamnă „*clogging*“? Şi ce Dumnezeu o fi aia trîntă cu porci? Ca să nu mai zic *mutton bustin'*.

— Luke, tu ce crezi că e *mutton bustin'*? zic, ridicînd ochii din laptop.

— Habar n-am, răspunde, punîndu-şi ceasul. Un concurs de mîncat carne de oaie?

— De mîncat carne de oaie? Mă strîmb.

— E şi un concurs cine stivuieşte mai mulţi biscuiţi Oreo, dacă te interesează, adaugă. Am văzut azi-noapte pe site.

Ei, *ăsta* sună bine. Cred că aş putea să mă descurc de minune la stivuit Oreo. Mă şi văd lîngă o stivă de trei metri, zîmbind radioasă publicului în timp ce primesc premiul întîi, probabil un pachet de Oreo.

Nu o să participăm la concurs, îmi reamintesc repede. Sîntem aici cu treabă. Probabil n-o să stăm decît o jumătate de oră.

— Gata? îi zic lui Luke, cînd îşi ia portofelul. Gata, Minnie? Gata pentru tîrg?

— Tîrg! strigă Minnie veselă. O să-l vedem pe Winnie-the-Pooh!

Hmm. Asta e problema cînd îţi duci copilul la Disneyland. Dup-aia crede că toate tîrgurile sînt Disneyland, şi n-are rost să încerci să-i explici unui ţînc de doi ani despre *branding* şi copyright, cum a făcut Luke azi-noapte.

— S-ar *putea* să-l vedem pe Winnie-the-Pooh, zic, exact în clipa în care Luke spune: *N-o să-l vedem* pe Winnie-the-Pooh.

Minnie se uită de la Luke la mine, confuză.

— *N-o să-l vedem* pe Winnie-the-Pooh, mă corectez repede, exact în clipa în care Luke zice: S-ar *putea* să-l vedem pe Winnie-the-Pooh.

Of. Toate cărţile de *parenting* spun că cel mai important lucru e să faceţi front comun, altfel copilul tău o să fie bulversat şi o să înceapă să exploateze diferenţele dintre voi. Lucru în care chiar cred, însă poate fi o adevărată provocare. O dată, Luke a zis „Mami o să plece acum, Minnie“, dar eu mă răzgîndisem între timp şi, în loc să-l contrazic, am ieşit pe uşă, strigînd „Paa!“, după care m-am întors, căţărîndu-mă pe fereastră.

(Mama a zis că sînt total nebună şi că toate cărţile de *parenting* fac mai mult rău decît bine, şi că ea şi tata nu şi-au bătut capul cu toate prostiile astea, şi că „Uite la *tine* acum, Becky“. La care Luke a scos sunetul ăla înfundat şi pe urmă a zis: „Nu, nimic“, atunci cînd ne-am întors cu toţii spre la el.)

Am îmbrăcat-o pe Minnie cu blugii ei minusculi şi o vestă nouă de piele întoarsă, cu franjuri, pe care Luke i-a cumpărat-o ieri, şi arată adorabil: o cowboyiţă adevărată. Eu port un şort, un maiou şi m-am privit în oglindă şi… arăt bine. Merge.

Nu ştiu de ce nu mă mai stresez în legătură cu felul în care arăt. Aştept ca o anume porţiune din creier să mi se activeze – partea care, în mod normal, ar zice: *Uraa! Tîrg country! Care e ţinuta perfectă pentru asta?* Însă nu se activează. Rămîne tăcută.

— Gata? zice Luke la uşă.

— Da. Mă sforţez să zîmbesc. Să mergem.

E în regulă. Mă rog. Poate că, în sfîrşit, mă maturizez.

Cînd ajungem în hol, toată lumea s-a adunat şi în aer pluteşte un iz de nerăbdare.

— OK, deci o să ne îndreptăm direct spre cortul cu ceramică artizanală, se adresează Luke grupului. Jane, împreună cu Becky îl vor aborda pe Raymond, în timp ce noi vom sta în apropiere.

Noaptea trecută a fost ceva tevatură despre cine s-o însoţească pe mama cînd îl va aborda pe Raymond. Janice a fost de părere că Cea mai Bună Prietenă, însă eu am contrazis-o, spunînd că Fiica. Apoi Suze a propus: „N-am putea merge cu toţii?“, dar toţi i-au zis să tacă. În orice caz, eu am cîştigat, pe motiv că, orice ar spune Raymond despre tata, bun sau rău, mama şi cu mine ar trebui să auzim primele.

Singura persoană absolut deloc interesată să se întîlnească cu Raymond e Alicia. De fapt, nici măcar nu vine la tîrgul country. Zice că şi-a stabilit o întîlnire în Tucson. O *întîlnire în Tucson?* Pe bune, acum. Cine-şi stabileşte întîlniri în Tucson?

Mă rog, bănuiesc că cei care locuiesc în Tucson. Dar, înţelegeţi ce zic. În afară de ei.

Nu cred povestea asta cu „întîlnirea din Tucson“ nici o clipă. Alicia coace ea ceva. Sînt sigură de asta. Şi, dacă aş putea, aş urmări-o. Însă nu pot, fiindcă: 1. Trebuie să mă duc la tîrg şi 2. Deja a plecat, într-o limuzină.

Suze stă pe un scaun făcut dintr-un butoi, aplecată peste telefon, scriind SMS-uri în disperare. Probabil îi scrie Aliciei, fiindcă s-au despărţit de, cît să fie, vreo douăzeci de minute. Arată de-a dreptul cadaveric, şi-mi vine să o cuprind cu braţele şi s-o scutur, făcînd acest nor de supărare ce o apasă să dispară. Însă nu îndrăznesc nici măcar să mă apropii de ea. Nu doar că Suze nu e prietena mea de

trei dimineaţa, mă gîndesc cu tristeţe, nu e nici măcar prietena mea de ora nouă dimineaţa care stă-la-un-metru-jumate de mine.

— OK? îmi întrerupe Luke gîndurile. Toată lumea gata? Gata, Jane?

— A, sînt gata, zice mama, cu o privire plină de înţeles, aproape ameninţătoare. Sînt gata.

Înainte de a vedea tîrgul, îl auzim. În timp ce ne strecurăm cu tot cu maşină la coada de la parcul de rulote, se aude muzică, dată la maximum. Odată parcaţi, trebuie să ne cumpărăm legitimaţii de acces, după care trebuie să găsim intrarea potrivită, şi, cînd trecem în fine prin Poarta B, sîntem cu toţii asudaţi şi agasaţi.

(Ai putea să crezi că Poarta B trebuie să fie lîngă Poarta A. S-o crezi tu.)

— Dumnezeule! zice Janice, în timp ce privim de jur împrejur. E foarte… dezgustător!

Ştiu ce vrea să spună. Peste tot există ceva strălucitor sau care te asurzeşte sau pur şi simplu ieşit din comun. Cît vezi cu ochii, sînt corturi şi standuri. Pare că din fiecare difuzor răsună o altă melodie. Pe un dirijabil aflat deasupra noastră, pe cer, scrie WILDERNESS COUNTRY FAIR, iar sub el plutesc cîteva baloane cu heliu, punctişoare argintii pe fond albastru, care probabil au fost scăpate de cineva din mînă, din greşeală. O trupă de nişte aşa-zise majorete în costume albastru deschis se grăbeşte într-un cort alăturat şi o văd pe Minnie privindu-le ca vrăjită. Un bărbat cu o oaie masivă cu lînă imensă legată cu o frînghie trece pe lîngă noi, şi fac un pas în spate instinctiv.

— Bex! Suze îşi dă ochii peste cap. E doar o oaie.

Hîm. Poate să zică ea cît vrea „e doar o oaie“. Însă animalul ăla are coarne răsucite şi ochi răi. E probabil exponatul care va fi dat

drept premiu la evenimentul în care se ucid oi.

Aerul e încărcat de mirosuri amestecate – combustibil, bălegar, carne prăjită şi aromă dulce, uşor înţepătoare, de gogoşi proaspăt făcute, care e destul de puternică, dat fiind că stăm chiar lîngă un stand cu gogoşi.

— Prăjitură! zice Minnie, zărind standul. Îmi *place*, mami. Mă trage de braţ cu jind, cît pe ce să mă dărîme peste ea.

— Nici o prăjitură, zic grăbită, şi o duc de acolo. Hai, haide să găsim produsele alea din ceramică.

Deşi e devreme, sînt deja mulţimi de oameni peste tot: adunaţi ciorchine ca să intre în corturi, la cozi la mîncare, rătăcind pe aleile dintre atracţii şi oprindu-se brusc ca să-şi consulte hărţile. Deci ne ia ceva timp pînă reuşim să străbatem tot drumul către Creative Village, şi, odată ajunşi acolo, nu ne dăm seama ce cort căutăm de fapt. Mama e total concentrată, croindu-şi drum, cu gura încleştată, însă Janice e întruna distrasă de exponate, şi sînt nevoită s-o trag cu forţa, zicînd:

— Poţi să te uiţi la mănuşile alea de bucătărie brodate *mai tîrziu*.

Zău, e mai greu cu ea decît cu Minnie.

Într-un final, ajungem la cortul cu ceramică şi consultăm ghidul expozanţilor. Raymond e în secţiunea ceramică şi porţelan pentru adulţi şi s-a înscris la clasa castroane, clasa oală-cu-capac şi clasa diverse. Are şi nişte piese în galeria cu vînzare. E uşor de spus care sînt ale lui, fiindcă sînt cam de cinci ori cît ale celorlalţi. E, de asemenea, evident că nu se află aici, fiindcă, în afară de noi, în cort nu mai sînt decît şapte alte persoane, şi toate sînt femei.

Preţ de cîteva minute, mama şi cu mine înconjurăm în tăcere exponatele, oprindu-ne pe rînd la toate operele lui Raymond, de parcă ar putea să ne ofere vreun indiciu. La fiecare exponat a pus cîte o bucată de hîrtie, unde bate cîmpii despre influenţa ceramistei

franceze Pauline Audette (cine?) şi despre cum se inspiră el din natură şi alte bazaconii despre ceramică smălţuită.

— Ei bine, nu-i aici, zice mama în cele din urmă, cînd ajungem lîngă un castron uriaş cu email verde, care ocupă aproape o masă întreagă.

— Dar trebuie să fi *fost* aici, subliniez. Poate că se întoarce. Îhm, mă scuzaţi? mă adresez unei femei cu maiou strîmt cu bretele subţiri, care stă lîngă masa alăturată. Îl căutăm pe Raymond Earle. Îl cunoaşteţi? Credeţi că mai vine azi aici?

— A, Raymond, zice femeia, şi-şi dă uşor ochii peste cap. A fost aici mai devreme. Poate vine mai tîrziu. Dar nu stă prea mult pe-aici.

— Mulţumesc. E vaza dumneavoastră? adaug. E frumoasă.

E o minciună cît casa, pentru că e cel mai urît lucru pe care l-am văzut vreodată. Dar mă gîndesc că ar trebui să ne facem cîţiva prieteni şi aliaţi pentru eventualitatea că vom fi nevoiţi să-l ţintuim pe Raymond la podea sau mai ştiu eu ce.

— Vai, mulţumesc, spune femeia, şi o mîngîie protector. Dacă vă interesează, am cîteva piese şi în galeria cu vînzare. Arată către galerie, aflată la capătul îndepărtat.

— Super! zic, încercînd să-mi iau un aer entuziast. O să mă uit la ele mai tîrziu. Şi dumneavoastră sînteţi influenţată de Pauline Audette?

— Pauline Audette? spune femeia tăioasă. Ce-i chestia asta cu Pauline Audette? N-am auzit *în viaţa mea* de ea înainte să-l cunosc pe Raymond. Ştiţi că i-a scris, în Franţa? Că a rugat-o să vină şi să jurizeze concursul? N-a primit nici un răspuns, deşi el *n-o să recunoască* niciodată. Mă fixează cu o privire scînteietoare. Dacă mă întrebaţi pe mine, e prea preţioasă.

— Ultrapreţioasă, încuviinţez rapid.

— Ce nevoie avem să jurizeze cineva din Franţa, cînd o avem pe Erica Fromm, care stă chiar aici, în Tucson?

— Erica Fromm. Încuviinţez. Total de acord.

— Ai încercat şi tu? Mă fixează cu interes sporit.

— A… Îhm… Nu îmi vine să-i zic un nu clar. Păi… un pic. Ştii cum e, cînd am timp.

Ceea ce e oarecum aproape adevărat. Adică am făcut ceramică la şcoală şi poate că mă reapuc. Mă şi văd în halat de olar, făcînd nu ştiu ce vază fabuloasă în timp e Luke stă în spatele meu şi mă sărută pe ceafă. Şi pe toată lumea deschizîndu-şi cadourile în ziua de Crăciun şi zicînd: *Doamne, Becky, nu mi-am dat seama că eşti atît de talentată!* Nu ştiu *de ce* nu m-am mai gîndit niciodată pînă acum să fac ceramică.

— Păi… mult noroc, adaug. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Eu sînt Becky, apropo.

— Dee.

Îmi strînge mîna şi bat în retragere către mama, care se uită la o colecţie de păpuşele de lut.

— Ei? Ridică ochii nerăbdătoare. Ai aflat ceva?

— Se pare că Raymond s-ar putea întoarce mai tîrziu, îi spun. Va trebui să supraveghem cortul prin rotaţie.

Luke face planul. Mama şi Janice o să stea prima oră, fiindcă oricum amîndouă vor să se uite la ceramică. Apoi urmează Danny, care înainte de asta se duce în cortul cu răcoritoare pentru un ceai tradiţional Wilderness la gheaţă, care se pare că e 80 la sută whisky bourbon.

— Eu mă duc cu Minnie la Toddlerville şi-i cumpăr un balon, după care venim aici, în schimbul trei, zice Luke pe tonul lui care impune imediat respect. Şi, Becky, ce-ar fi să fiţi tu şi Suze schimbul patru? Şi pînă atunci puteţi să vă plimbaţi pe-aici. Să vă bucuraţi de

tîrg împreună. E OK, Suze?

O, Doamne. Ştiu exact ce face Luke. Încearcă să ne împingă pe mine şi pe Suze una în braţele alteia, ca să ne împăcăm. Ceea ce e foarte drăguţ din partea lui. Însă eu mă simt ca un urs panda căruia i s-a spus să se cupleze cu alt urs panda, care e clar că nu mă place. Suze pare total lipsită de entuziasm la gîndul de a petrece timp cu mine. Are fruntea încreţită de încruntare şi-mi aruncă o privire întunecată şi neprietenoasă.

— Nu mă deranjează să-mi fac tura singură, zice. Tu cu Becky şi cu Minnie ar trebui să staţi împreună.

Simt o durere, ca un cuţit înfipt în inimă. Chiar atît de tare mă urăşte? Nu suportă să petreacă nici măcar cîteva ore în compania mea?

— Nu, e mai bine aşa, zice Luke imperturbabil. Şi, în timp ce ne plimbăm prin tîrg, o să fim cu toţii cu ochii în patru după Raymond.

Azi-noapte, Luke a găsit o poză cu Raymond pe un site de ştiri din Tucson. Şi nu vreau să mă laud, dar tata arată *mult* mai bine decît vechii lui prieteni. Dacă Corey pare de plastic şi ciudat, atunci Raymond zici că are o mie de ani. Are sprîncene uriaşe cenuşii stil smocuri, iar în fotografie se încruntă la aparat cît se poate de ursuz.

— Telefonul are şi n-are semnal, zice Luke. Aşa că, dacă îl vede cineva pe Raymond, le trimite imediat SMS celorlalţi. OK?

În timp ce toată lumea se dispersează, Luke îmi aruncă o privire plină de înţeles, care cred că vrea să însemne *Capul sus* – apoi el şi Minnie dispar în mulţime. Şi rămînem doar Suze şi cu mine.

N-am mai fost singură cu Suze de… nici nu mai ştiu cînd. Deodată, soarele începe să mă ardă tare pe creştet, şi simt că mă înţeapă uşor pielea. Inspir de cîteva ori adînc, încercînd să mă relaxez. Cînd mă uit la Suze, o văd că stă cu privirea în pămînt, de parcă nu vrea nici măcar să ştie că exist. Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu

de unde să încep.

Stă pe o stivă de lăzi răsturnate, în blugi şi tricou alb şi încălţată cu cizmele alea vechi de cowboy pe care le purta mereu la Londra. Aici se potrivesc perfect, şi îmi vine să-i zic, însă un nod în gît nu mă lasă să vorbesc. Cînd trag aer în piept să spun ceva – *orice* –, îi bipăie telefonul. Îl scoate, se uită lung la el şi închide ochii.

— Suze? zic stresată.

— *Ce*? se răsteşte la mine. Încă nu i-am propus nimic şi deja e agresivă.

— Eu doar… Ce vrei să faci mai întîi? Scot ghidul tîrgului cu degete tremurătoare. Să mergem să ne uităm la porci?

Ăsta e un sacrificiu suprem din partea mea, fiindcă adevărul e că mi-e destul de frică de porci. Adică nu mă dau în vînt nici după oi, însă porcii pur şi simplu mă îngrozesc. Suze şi Tarkie au cîţiva la ferma din Hampshire şi, pe cuvîntul meu, mi se par nişte monştri diabolici şi guiţători.

Dar Suze îi iubeşte şi le dă la toţi nume. Şi poate că, dacă ne ducem să-i vedem pe cei de aici, ne putem împrieteni discutînd despre cît de ascuţite le sînt urechile sau mai ştiu eu ce.

— Probabil că porcii americani sînt cît se poate de interesanţi, insist, pentru că Suze n-a zis nimic. Sau să mergem la oi? Au toate speciile astea rare… a, uite, e şi un eveniment cu capre pitice!

Cînd ridică ochii, Suze are o privire absentă. Nu cred c-a auzit nici un cuvînt.

— Bex, trebuie să fac ceva, spune. Ne vedem mai tîrziu, OK? Se dă jos de pe lăzi şi dispare cît ai clipi, trecînd rapid pe lîngă cortul cu ceramică şi pierzîndu-se în mulţime.

— Suze? Mă holbez în urma ei, şocată. *Suze*?

Nu mă poate lăsa aşa, pur şi simplu. Trebuia să fim o echipă. Trebuia să rămînem împreună. Înainte să apuc să mă gîndesc dacă

e o idee bună sau nu, am pornit deja după ea.

Din fericire, Suze e atît de înaltă şi are părul atît de blond, că e uşor de reperat, chiar dacă mulţimile se îndesesc cu fiece clipă. Trece cu paşi hotărîţi de stadionul de rodeo, prin Food Village, trece de zona cu animale pe care copiii le pot mîngîia şi traversează chiar şi o arenă unde un tip încearcă să-şi convingă cîinele să sară printr-un cerc de plastic. Nici măcar *nu se uită* la toate standurile cu pălării şi cizme de cowboy şi şei, deşi ştiu că, în mod normal, ar pierde ceasuri întregi pipăindu-le. E tensionată şi preocupată. O văd după umerii încordaţi şi după expresia de pe chip, atunci cînd se opreşte într-un final, într-un luminiş din spatele grătarului cu porc mistreţ la proţap.

Se sprijină de un stîlp înalt de lemn şi-şi scoate telefonul. Pare mai mult decît preocupată, îmi dau seama şi mă trece un fior. Pare disperată. Cui îi scrie SMS, Aliciei?

Cînd îmi bipăie propriul telefon, mă trag repede înapoi, să nu mă vadă. Mă aştept să fie un SMS de la mama, sau de la Luke sau chiar de la Danny – însă e de la Tarquin.

„Bună Becky. O întrebare doar. Ce face Suze, e OK?“

Mă uit ţintă la telefon, copleşită de o mînie subită. Nu, *nu e* OK! Apelez nervoasă numărul lui Tarkie şi mă retrag într-un cort plin cu murături şi conserve de casă.

— Becky? Tarquin pare mirat că l-am sunat. E totul bine?

— Tarkie, tu ai cea mai mică idee prin ce trecem noi aici? practic ţip la el. Suze e efectiv la pămînt, sîntem cu ochii-n patru după nu ştiu ce individ la un tîrg local, mama habar n-are ce naiba face tata…

— Doar nu aţi rămas încă blocaţi în povestea asta! Tarquin pare şocat.

— Ba sigur că am rămas!

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu-i puteţi lăsa tatălui tău

puţină intimitate? Tarquin pare de-a dreptul furios. Nu aveţi *încredere* în el?

Parcă nu mai am aer. Nu văzusem lucrurile din perspectiva asta. Şi, preţ de o clipă, mă simt vinovată – dar sîngele începe apoi să-mi fiarbă din nou în vine. Mă bucur pentru ei, că au plecat aşa, pe nepusă masă, în misiunea lor, simţindu-se cool şi mari eroi. Dar cum rămîne cu noi, ceilalţi, rămaşi în urmă, care am crezut că au murit?

— Dar el n-are încredere în mama? ripostez mînioasă. Tu n-ai încredere în Suze? Sînteţi soţ şi soţie! Ar trebui să n-aveţi secrete unul faţă de celălalt!

Se lasă tăcerea şi ştiu că am atins un punct sensibil. Vreau să spun mai mult. Vreau să mă tîngui, *Fii fericit cu Suze! Fiţi fericiţi!*

Însă nu te poţi amesteca în relaţia de cuplu a altcuiva. E ca şi cum ai încerca să păşeşti într-un nor. Înăuntrul lui, pînă cînd ieşi din nou afară, totul devine o nebuloasă.

— Oricum, nu ne mai puteţi urmări, spune Tarkie, după o pauză dureroasă. Ne-am despărţit. N-aveţi ce să mai urmăriţi.

— V-aţi *despărţit*? Mă zgîiesc la telefon. Cum adică?

— Fiecare a plecat la treaba lui. Eu îl ajut pe tatăl tău la… Ezită. O chestie. Are ceva de făcut. Bryce a dispărut, Dumnezeu ştie unde.

— Bryce a *dispărut*? zic şocată.

— A plecat azi-noapte. Habar n-am unde.

— A, am înţeles.

Mă simt complet prinsă pe picior greşit. Pînă la urmă, Bryce n-a reuşit să-l atragă pe Tarquin în mrejele planului său diabolic. Nu l-a spălat pe creier, nu l-a tapat de bani şi nici măcar nu l-a pus să vîndă vacanţe de tip *time-share*. Pur şi simplu, a şters-o.

— Becky, întoarceţi-vă la L.A., zice Tarquin, de parcă mi-ar citi gîndurile. Puneţi punct căutării. Renunţaţi.

— Dar am putea să vă ajutăm, insist. Ce faceţi? Ce se întîmplă?

Lasă-ne să ne alăturăm şi noi! îmi vine să strig la el. *Te rog!*

— Nu avem nevoie de ajutorul vostru, zice Tarquin implacabil. Spune-i lui Suze că sînt OK. Îl ajut pe tatăl tău. Mă simt şi eu util pentru prima oară de… cînd mă ştiu. Şi am s-o fac, OK? Şi nu am nevoie să vă băgaţi nici tu, nici Suze. Pa, Becky.

Şi cu asta, închide. Nu m-am simţit atît de neputincioasă în viaţa mea. Îmi vine să urlu de frustrare, sau măcar să trag un şut sălbatic într-un butoi, ceva.

OK, se pare că degeaba am tras un şut sălbatic într-un butoi, că tot nu mă simt mai bine. (Am şlapi, iar butoaiele sînt destul de tari.) Nu m-a ajutat nici să mă lovesc în palmă cu pumnul, cum se face prin filme. (N-am înţeles niciodată plăcerea boxului, iar acum o înţeleg şi mai puţin. Mă doare mîna după ce am dat *eu* în mine. Imaginaţi-vă cum e să te lovească altcineva, şi tu să nu-i poţi spune să se oprească.)

Singurul lucru care mă va face să mă simt mai bine, îmi dau seama, e să vorbesc cu Suze. Trebuie să-i spun despre conversaţiile cu Tarkie. Trebuie să-i spun că e teafăr şi că a scăpat de Bryce. E o chestiune stringentă şi trebuie să am curaj şi să-mi asum datoria.

Însă, cînd mă strecor afară din cortul cu murături, mă trec toate apele. Suze pare la fel de inabordabilă ca o leoaică ce-şi păzeşte puii, hrana familiei şi bijuteriile coroanei, toate la un loc. Se plimbă agitată prin luminiş, cu telefonul în mîna dreapta, sprîncenele lăsate şi privirea îi fuge dintr-o parte într-alta.

Am început să repet în minte fraze posibile de iniţiat conversaţia – *Dumnezeule, Suze, ce bine că te-am găsit aici…*, cînd ea încremeşte. Rămîne nemişcată, privind cu atenţie. Aşteaptă ceva. Ce anume?

O clipă mai tîrziu, văd şi eu ce vede Suze venind spre ea şi mi se taie atît de brusc respiraţia, că aproape leşin. *Nu*. Probabil am

halucinaţii. Nu se poate să văd ceea ce văd. Dar silueta înaltă şi pasul său atletic sînt imposibil de confundat.

E Bryce.

Bryce. În persoană. La Wilderness Country Fair.

Îmi cade faţa în timp ce îl privesc apropiindu-se de Suze. Arată la fel de chipeş şi de perfect bronzat ca întotdeauna, în bermude şi şlapi. Pare calm şi relaxat, în vreme de Suze pare total disperată. Însă nu lasă impresia că ar fi mirată să-l vadă. E limpede că toate astea au fost aranjate. Dar… poftim?

Adică, *poftim*?

Cum e posibil ca Suze să se întîlnească cu Bryce? Cum?

Noi l-am urmărit pe Bryce. Ne-am făcut griji în legătură cu ce-o pune la cale Bryce. Am vorbit despre Bryce, am încercat să pătrundem în mintea lui, practic fiind convinşi că e un criminal în serie. Şi *toată vremea asta Suze ţinea legătura cu el?*

Sînt atît de confuză, că nu mai pricep nimic. Îmi vine să strig: *Poooftim? Explică-mi!* Îmi vine să dau buzna peste ei şi să spun: *Nu puteţi face asta!*

Însă nu pot decît să privesc în tăcere cum au un soi de conversaţie pe care n-am cum s-o aud. Suze îşi ţine braţele încrucişate protector peste corp şi vorbeşte în propoziţii scurte şi tranşante, în vreme ce Bryce pare calm şi detaşat, aşa cum a fost mereu. Aproape că mă aştept să scoată de undeva o minge de volei şi să înceapă s-o bată de pămînt.

Într-un final, par să ajungă la o concluzie. Bryce încuviinţează scurt, apoi pune o mînă pe braţul lui Suze. Ea i-o înlătură cu asemenea ferocitate, că tresar pînă şi eu, iar Bryce ridică din umeri. Pare destul de amuzat. Se îndepărtează cu pasul său atletic, prin mulţime, iar Suze rămîne singură.

Se prăbuşeşte pe un balot de fîn decorativ din apropiere, cu

capul plecat, cu un aer atît de disperat, încît vreo cîţiva trecători îi aruncă priviri vag îngrijorate. E într-o asemenea transă, că aproape că nu îndrăznesc s-o deranjez. Ceva îmi spune c-o să facă şi mai urît decît înainte cînd o să-şi dea seama că am văzut-o cu Bryce.

Însă trebuie să-i spun. Acum nu mai e vorba doar despre prietenia noastră. Este vorba despre tot.

Păşesc în faţă hotărîtă, punînd un picior în faţa celuilalt, şi aştept pînă ridică privirea. Tresare vizibil şi, preţ de o clipă, arată ca un animal încolţit. Are fiecare muşchi al corpului încordat. Se uită în jur cu o privire înnebunită, de parcă ar vrea să verifice dacă mai e şi altcineva cu mine – apoi, după ce se lămureşte că sînt singură, se fixează treptat asupra mea.

— Suze… încep, însă glasul îmi sună răguşit şi nu prea ştiu ce să zic.

— Ai… Înghite în sec, de parcă nu găseşte forţa de a rosti cuvintele, iar eu încuviinţez.

— Suze…

— Nu spune nimic.

Mi-o taie scurt, cu vocea tremurîndă. Are privirea injectată. Pare bolnavă, îmi vine un gînd subit. Bolnavă de îngrijorare. Şi nu din cauză că ar crede că Tarkie a păţit ceva. E altceva, ceva ce a ţinut ascuns de noi toţi.

Ne mulţumim să ne uităm pur şi simplu una la alta lung, cîteva clipe ce par o veşnicie, şi e aproape ca şi cum am avea o conversaţie mută.

Îmi pare rău că n-ai vorbit cu mine.

Şi mie.

Lucrurile au luat-o complet razna, aşa-i?

Da.

Păi hai să le punem la punct.

Văd cum Suze lasă garda jos, încet-încet. Îşi relaxează umerii treptat. Maxilarul i se descleştează. Se uită drept în ochii mei pentru prima oară de foarte mult timp şi simt o împunsătură cumplită în inimă văzînd cît de disperată pare.

Dar mai e ceva. Are loc un soi de modificare a echilibrului dintre noi. De cînd ne ştim, eu am fost cea care intra în belele şi Suze a fost mereu cea care mă ajuta să ies din ele. Aşa sîntem noi. Acum însă lucrurile par să se inverseze. Nu ştiu exact ce s-a întîmplat, dar asta ştiu sigur: Suze e într-o belea cît ea de mare.

Am mii şi mii de întrebări pe care vreau să i le pun, dar cred că mai întîi trebuie să se liniştească puţin.

— Haide, zic. Nu-mi pasă cît de dimineaţă e, avem nevoie de un păhărel.

O conduc în cortul unde se degustă tequila şi ea mă urmează docilă, cu privirea în pămînt. Comand cîte o duşcă de tequila şi-i întind un păhărel. Apoi o privesc drept în ochi, cum fac oamenii de afaceri, şi zic:

— OK, Suze. Trebuie să-mi spui tot. Care-i treaba cu tine şi cu Bryce?

Şi sigur că, imediat ce-i văd reacţia, ştiu.

Adică, am cam ştiut din clipa cînd l-am văzut apărînd. Dar acum, citind-o pe chipul ei, parcă îmi înfige cineva un cuţit în inimă.

— Suze, să nu-mi spui *c-ai făcut-o.*

— Nu! zice, ca opărită. Nu *pe de-a-ntregul…*

— Ce anume n-ai făcut pe de-a-ntregul?

— Eu… noi… Se uită în jurul ei, spre bar. Nu vrei să ne găsim un loc unde să stăm mai bine?

— Suze, spune-mi pur şi simplu. Mi se pune un nod în gît. L-ai înşelat pe Tarkie?

Îmi vine în minte o imagine de la nunta lor. Suze arăta atît de

radioasă şi de frumoasă. Ea şi Tarkie erau atît de optimişti şi plini de speranţă. Cu toţii eram atît de optimişti şi plini de speranţă.

Şi, OK, poate că Tarkie e un pic ciudat uneori. Poate că are gusturi vestimentare cam excentrice. Şi la muzică la fel. Şi la toate. Dar nu e nici o şansă ca el s-o înşele pe Suze, *nici una*. Gîndul la cît de rănit ar fi dac-ar afla asta îmi umple ochii de lacrimi.

— Eu… Suze îşi flutură mîinile în jurul gîtului. Ce înseamnă că ai înşelat? Un sărut?

— Doar v-aţi sărutat?

— Nu tocmai.

— Aţi…

— Nu! Şovăie. *Nu tocmai.*

Se lasă o pauză, în timpul căreia imaginaţia mea galopează spre nenumărate scenarii diferite.

— Ai simţit *că-l înşeli*?

Se lasă o tăcere lungă. Şi, brusc, apar lacrimi şi în ochii lui Suze.

— Da, zice, cu un ton trist şi totodată sfidător. Da. *Am vrut să simt asta*. Îmi ajunsese. Tarkie era atît de deprimat, şi totul era atît de dificil în Anglia, iar Bryce era ceva inedit, mereu pozitiv şi… înţelegi…

— Ca un zeu al sexului.

Îmi amintesc cînd Suze şi Bryce s-au întîlnit prima oară şi cum m-am gîndit că văd o scînteie între ei. Dar nici într-un *milion de ani* n-am crezut…

Asta nu face decît să demonstreze un lucru: nu sînt suficient de suspicioasă. Asta e. N-am să mai am niciodată încredere în nimeni şi nimic. Parcă vezi că toată lumea are aventuri cu toată lumea şi eu pur şi simplu n-am observat.

— Exact, spune Suze. Era atît de diferit. Atît de încrezător în toate privinţele.

— Şi cînd ai… Mintea mea dă filmul înapoi, încercînd să lege lucrurile. Vreau să zic, nu te-ai dus la Golden Peace *chiar atît* de mult… S-a întîmplat seara?

— Nu mă întreba cînd! strigă Suze cu un aer chinuit. Nu-mi cere să-ţi dau date, ore şi locuri! A fost o greşeală, OK! Acum îmi dau seama. Dar e prea tîrziu. M-a prins.

— Cum adică te-a prins?

— Vrea bani, zice Suze sec. O tonă de bani.

— Doar n-ai de gînd *să-i dai*, nu? Mă uit lung la ea.

— Ce altceva pot să fac?

— Suze! Nu trebuie s-o faci! Aproape că mă ia cu leşin de groază. Nu trebuie să-i dai nimic!

— Dar o să-i spună lui Tarkie! Lacrimile încep să i se prelingă şiroaie. Şi căsnicia mea se va termina… Copiii… Rămîne cu ochii la paharul de tequila. Bex, mi-am distrus viaţa şi nu ştiu ce să fac. Nu pot să spun nimănui. Am fost atît de singură.

Simt un junghi de tristeţe. Sau poate de indignare. Sau poate de mînie.

— Ai fi putut să-mi spui, zic, încercînd să-mi iau un ton calm, lipsit de tristeţe, indignare şi mînie. Puteai să ai încredere în mine şi să-mi spui, Suze.

— Ba nu, nu puteam! Tu şi Luke aveţi relaţia asta perfectă. Tu n-ai fi înţeles niciodată.

Poftim? Cum poate să *spună* asta?

— Eram pe punctul de a ne despărţi la L.A.! îi răspund uluită. Am avut o ceartă cumplită şi Luke a plecat în Anglia şi n-am ştiut dacă se mai întoarce. Aşa că sînt convinsă că aş fi putut să înţeleg. Dacă mi-ai fi dat măcar o şansă.

— A. Suze se şterge la ochi. Ei… Of. N-am ştiut că lucrurile mergeau atît de rău.

— Am încercat să-ţi spun, dar nu te-a interesat! M-ai ţinut la distanţă!

— Ba tu m-ai ţinut pe mine la distanţă!

Ne uităm una la alta, respirînd precipitat, amîndouă îmbujorate, ţinînd bine în mîini păhărelele de tequila. Simt că, în fine, am eliminat prăpastia care se căscase între noi şi că îi pot spune lui Suze ce vreau neapărat să-i spun.

— OK, Suze, poate că te-am ţinut la distanţă! izbucnesc. Poate că am făcut-o lată la L.A. Dar ştii ceva? Mi-am cerut scuze de un milion de ori, am venit cu tine în călătoria asta, fac tot ce pot – şi tu nici măcar nu te-ai *uitat* la mine. Nu vrei să vorbeşti cu mine, nu vrei să mă priveşti în ochi, nu faci decît să mă critici. Nu-ţi pasă decît de Alicia. Dar eu, dacă ai uitat cumva, sînt prietena ta. Mă străbate un val de suferinţă veche, înalt cît un munte, şi simt dintr-odată că îmi ard ochii, plini de lacrimi. Dacă ai uitat cumva, sînt *prietena* ta, Suze.

— Ştiu, şopteşte, cu ochii în pahar. Ştiu că eşti.

— Şi atunci de ce te porţi aşa cu mine? Mă şterg pe faţă cu dosul mîinii. Şi nici măcar nu e în închipuirea mea. A observat şi Luke.

— O, Doamne. Suze pare şi mai chinuită decît pînă acum. Ştiu. M-am purtat absolut oribil. Dar nu puteam nici măcar să mă uit la tine.

— De ce nu? Sînt atît de agitată, că practic ţip. De ce nu?

— Fiindcă ştiam că tu o să ghiceşti tot! izbucneşte. Tu mă *cunoşti*, Bex. Alicia nu. Cînd sînt cu ea, pot să mă prefac. Cînd ridică iar capul, plînge de-adevăratelea. Adică are pete roşii pe faţă, îi curge nasul şi tot restul. Ţie nu-ţi pot ascunde nimic.

— Mi-ai ascuns povestea cu Bryce, subliniez.

— Evitîndu-te. O, Doamne, Bex. Suze se ia cu mîinile de păr. Mi-am simţit atît de nasol, atît de mult timp… Îmi pare rău că nu ţi-am spus de la început…

N-am văzut-o în viaţa mea pe Suze atît de demnă de milă.

Cumva, pare mai mică, iar toată efervescenţa-stil-Suze tipică ei a dispărut. Are faţa trasă şi părul unsuros pe sub extensii.

— Dacă mi se sfîrşeşte căsnicia, Bex? zice printre hohote de plîns, şi, drept răspuns, în piept mi se pune un nod de spaimă.

—N-o să se sfîrşească, o să fie OK. O iau în braţe. Nu plînge. O scoatem noi la capăt.

— Am fost atît de proastă, zice Suze, plîngînd cu sughiţuri. Atîîîîîît de proastă. Nu-i aşa?

Însă eu nu-i răspund nimic. O îmbrăţişez doar, şi mai strîns.

Am avut şi eu momentele mele de prostie. Am avut şi eu perioade cînd a trebuit să plătesc pentru greşeli. Iar Suze n-a fost niciodată rea cu mine şi nu m-a trimis la plimbare. Întotdeauna m-a sprijinit. Aşa că asta am să fac şi eu acum.

Cum stăm aşa acolo lăsîndu-ne în voia muzicii mexicane, îmi amintesc momentul în care relaţia dintre mine şi Suze a început să scîrţîie. Am crezut atunci că a fost doar vina mea. Am crezut că a fost din cauza mea şi a preocupărilor mele. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea avea şi ea stresurile ei.

— O, Doamne. În clipa în care am revelaţia, ridic privirea. *De-asta* erai atît de disperată să-l ţii pe Tarkie departe de Bryce. Ca Bryce să nu-i spună.

— În parte, da, recunoaşte Suze.

— Stai. Scot un mic icnet. Tu *ai inventat* toată povestea cu spălatul pe creier?

— Nu! Eram sincer îngrijorată pentru Tarkie! spune Suze defensivă. E foarte vulnerabil. Iar Bryce e un ins diabolic, manipulator… Se opreşte şi inspiră adînc. E ahtiat după bani, încearcă să facă rost de ei de oriunde poate. La început, a crezut că Tarkie are toţi banii, aşa că a căşunat pe el. După care şi-a dat seama că şi eu am banii mei, aşa că… În fine. Înghite în sec. A tăbărît pe

mine.

— Nu poţi să-i dai nici un ban. Ştii asta. Suze nu reacţionează, şi o fixez cu o mină severă. Ştii asta, nu-i aşa, Suze? Ce i-ai spus?

— Am zis că ne vedem la ora 7 diseară să-i dau nişte bani, îngaimă Suze.

— *Suze!*

— Păi ce altceva pot face?

— Dacă-l plăteşti o dată, o să fii la mîna lui pe vecie. Nu ceda niciodată unui şantaj. Toată lumea ştie asta.

— Dar dacă îi spune lui Tarkie? Suze îşi pune jos păhărelul gol şi se apucă iar cu mîinile de păr. Bex, dacă am stricat totul? Dacă Tarkie şi cu mine ne despărţim? Ce-o să se întîmple cu copiii? Îi tremură glasul. Mi-am pus în pericol toată viaţa, absolut tot…

Un tip din trupa mexicană se apropie de noi şi-şi scutură maracasele spre Suze, cu un zîmbet radios pe faţă. Îi oferă şi ei unul, dar a ales fata greşită.

— Lasă-mă *în pace*! zbiară Suze, iar tipul cu maracase se trage înapoi, speriat.

O vreme stăm aşa amîndouă, în tăcere. Mi se învîrte un pic capul, şi nu doar de la tequila. Încă mai am mii şi mii de întrebări pentru Suze, cum ar fi *Cine a făcut primul pas?* şi *Cum adică, „nu tocmai“?*. Dar nu pot s-o descos acum. Cel mai important lucru e să scăpăm de Bryce.

— Suze, Tarkie n-o să te părăsească, zic din senin.

— De ce n-ar face-o? *Eu* m-aş părăsi. Ridică privirea, cu nişte ochi cumplit de trişti. Cîteodată, sînt un adevărat coşmar. Mă apucă pandaliile şi zic tot soiul de lucruri îngrozitoare…

— Ştiu, zic stîngace. Mi-a spus. Uite, Suze, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Am fost în contact cu Tarkie, fără să-ţi spun.

Ochii îi scînteiază de şoc, şi o văd cum trage aer adînc în piept.

Preţ de o clipă cumplită am sentimentul că o să strige la mine. Însă apoi expiră şi mînia i se mai temperează oarecum.

— Aha, zice într-un final. Trebuia să-mi dau seama. Şi a zis *nevastă-mea e o scorpie*.

— Nu! Sigur că n-a zis asta! Încerc să mă gîndesc cum să i-o spun mai cu tact. A zis… îhm… că aţi avut probleme.

— Probleme! Rîde scurt şi amar.

— Nu, dar ascultă, Suze, continui repede. Totul e *bine*. Tarquin e mult mai puternic decît crezi tu. Acum s-a despărţit de tata, face nu ştiu ce chestie ca să-l ajute, şi pare foarte optimist. Nu cred că Bryce l-a spălat cîtuşi de puţin pe creier. Cred că motivul pentru care era atît de indispus în L.A. erau… celelalte lucruri.

— Eu.

— Nu doar tu. Întreaga situaţie. Însă acum că a plecat… se simte folositor… cred că îi e mult mai bine.

Suze rămîne o clipă tăcută, meditînd la vorbele mele.

— Tarkie îl adoră pe tatăl tău, zice în cele din urmă. Tatăl tău e tatăl pe care i-ar fi plăcut să-l aibă.

— Ştiu.

— Ţi-a zis ce fac acolo?

— Sigur că nu. Îmi dau ochii peste cap. Mi-a spus să-i ofer tatălui meu puţină intimitate şi să mă întorc la L.A.

— Poate că are dreptate. Suze îşi ridică picioarele pe scaunul de bar şi-şi cuprinde genunchii cu braţele. Adică, ce facem aici? Ce *facem* aici toţi?

Cred că asta e genul la întrebare la care nu trebuie să răspunzi. Aşa că, în loc să spun *îl urmărim pe Tarkie, fiindcă aşa ai vrut tu, Suze*, mă mulţumesc să iau o gură de tequila.

— Simt că am trecut printr-o perioadă complet dementă, zice Suze brusc. Şi mi-am vărsat toţi nervii pe tine, Bex.

— Ba nu, n-ai făcut-o. Ridic din umeri, stînjenită.

— Ba da. Mă fixează cu ochi imenşi şi trişti. Am fost plină de ură. Nu-mi vine să cred că încă mai vorbeşti cu mine.

— Păi… şovăi, încercînd să-mi găsesc cuvintele. Eşti prietena mea. Şi în L.A. şi eu am fost destul de înveninată. Am fost amîndouă pline de ură.

— Eu am fost *mai* plină de ură, zice Suze apăsat. Fiindcă că am încercat în permanenţă să te fac să te simţi vinovată. Dar eu ce făceam? *Eu ce făceam?* Ridică glasul supărată şi lacrimile încep să-i curgă iar şiroaie. A fost un soi de nebunie. De cînd am venit la L.A., am simţit că vreau să scap de vechea mea viaţă din Anglia. Însă acum aş da orice să… Amuţeşte şi se freacă la ochi. Aş da orice să…

— Poţi să-ţi recapeţi viaţa de dinainte, zic convinsă. Dar, mai întîi, trebuie *să nu-i dai* nici un ban lui Bryce.

Suze rămîne o vreme tăcută, frămîntîndu-şi mîinile iar şi iar şi iar.

— Dar dacă îi spune lui Tarkie? şopteşte într-un final.

— Nu poţi să stai să aştepţi asta. Mă îmbărbătez să-i spun ce ştiu că trebuie. Suze, trebuie să-i zici lui Tarkie chiar tu. Cît mai repede.

Cînd îmi întoarce privirea, arată de-a dreptul bolnavă. Însă după un timp care mie mi se pare o jumătate de oră, încuviinţează.

Aproape că şi mie îmi e la fel de rău ca şi ei. De-a lungul anilor, a trebuit să recunosc în faţa lui Luke o mulţime de lucruri aiurea, cum ar fi cînd i-am vîndut cele şase ceasuri Tiffany pe eBay fără să-i spun. Dar să vinzi ceasuri Tiffany şi să săruţi un alt bărbat nu sînt nici măcar în aceeaşi *categorie*.

Şi cînd zic „să săruţi“ sînt drăguţă cu Suze, fiindcă e limpede că a fost vorba de mult mai mult decît de sărutat. (Deşi ce-or fi făcut exact? Tot nu vrea să spună, şi eu sînt fireşte prea matură s-o rog să-

mi facă un desen. Va trebui să-mi folosesc imaginaţia.)

(De fapt, nu, mai bine n-o fac. Of. *Rea* mai eşti, imaginaţie.)

Am căzut de acord ca eu să sun şi pe urmă să-i dau ei telefonul şi, cînd apăs pe apelare rapidă, inima îmi bate nebuneşte.

— Tarkie! zic repede, imediat ce răspunde. Ascultă. Trebuie să vorbeşti imediat cu Suze, şi dacă n-o faci, nu mai vorbesc cu tine cît oi trăi şi, cînd îi spun tatei, n-o s-o mai facă nici el. E o *prostie*. Nu poţi să mă tot suni şi s-o eviţi pe Suze. Ea e *nevasta* ta. Şi are nişte lucruri foarte importante de spus.

La capătul celălalt se lasă tăcerea, apoi Tarkie spune:

— OK, dă-mi-o la telefon. Adevărul e că are o voce un pic vinovată.

Îi dau telefonul lui Suze, apoi mă retrag. Aproape că speram ca Suze să vrea să rămîn cu ea, ca să-mi lipesc urechea de spatele telefonului şi să aud şi ce spune Tarkie. Dar ea a zis că vrea să vorbească în particular.

Ceea ce... mă rog. E căsnicia ei şi tot restul. Deşi *aş fi fost* foarte de ajutor şi i-aş fi dat curaj şi i-aş fi şoptit ce să spună cînd era în pană de cuvinte. Zic şi eu.

În orice caz, e bine. A ieşit din cort şi eu stau lîngă trupa mexicană, bînd o Cola dietetică, ca să mai diluez tequila. Acum cîteva clipe, un tip în poncho mi-a întins o tamburină, şi era atît de încîntat, că n-am avut inima să-l refuz. Aşa că acum bat din ea şi cînt într-o spaniolă care *mie mi se pare* destul de bună („Aheya-aheya-aheya-aheya“), încercînd să nu mi-i închipui pe Suze şi Tarquin stînd pe treptele unui tribunal pentru divorţuri, cînd, brusc, Suze s-a şi întors.

Inima dă să-mi sară din piept şi tamburina îmi cade flască într-o parte. Suze e în picioare lîngă intrarea în cort, cu chipul îmbujorat, respirînd precipitat, părînd absolut devastată.

— Ce s-a întîmplat? mă încumet s-o întreb în timp ce se apropie. Suze, eşti OK?

— Bex, copacii de pe proprietatea noastră, şopteşte înnebunită. Copacii. Îţi mai aminteşti ceva de ei? Orice?

Copacii? Ce tot zice?

— Păi nu, răspund prevăzătoare. Nu ştiu nimic despre copaci. Suze, concentrează-te. Ce s-a întîmplat? Cum a rămas?

— Nu ştiu. Are o mină mohorîtă.

— Nu *ştii*? Mă zgîiesc la ea. Cum e posibil să nu ştii? Ce-a zis?

— Am vorbit. I-am spus. Adică, la început n-a prea înţeles… Se freacă la nas.

OK, parcă îmi şi închipui conversaţia. Suze zicînd *mi s-a întîmplat o chestie îngrozitoare, Tarkie,* iar Tarkie crezînd că şi-a pierdut rimelul.

— I-ai spus *efectiv*? o întreb pe un ton sever. Ştie cu adevărat ce s-a întîmplat?

— Da. Înghite în sec. Da, pînă la urmă… a priceput. Adică, semnalul era destul de prost.

— Şi?

— A fost foarte şocat. Cred că m-am îmbătat cu apă rece crezînd că poate a ghicit… pentru că nu ghicise.

Pe bune acum. Sigur că nu s-a prins. Vorbim despre Tarkie. Doar că nu-i spun asta lui Suze, care tocmai mi se destăinuie.

— Eu îi ziceam întruna că îmi pare rău şi că nu e atît de grav pe cît şi-a imaginat probabil – Suze înghite în sec – şi că n-am putut, mă înţelegi, să merg pînă la capăt cu Bryce, la care el mi-a zis: Şi eu ar trebui să fiu *recunoscător* pentru asta?

Bine zis, Tarkie, mă gîndesc în sinea mea. Şi, de asemenea: *Bine zis, Suze.* Adică n-a fost *cu adevărat infidelă*, nu-i aşa? În sens legal, adică.

(Există oare un sens legal? Trebuie să-l întreb pe Luke; el sigur ştie.)

(De fapt, nu, n-o să-l întreb pe Luke, pentru că o să se mire de ce vreau să ştiu, iar asta ar putea duce la tot soiul de neînţelegeri, de care *chiar* că n-am chef acum.)

— În orice caz, în final am zis că trebuie să ne întîlnim şi să vorbim, cît de curînd posibil, continuă Suze, cu voce tremurătoare. Iar el a zis nu.

— *Nu?* Casc ochii mari la ea.

— Mi-a zis că în clipa asta face ceva foarte important pentru tatăl tău şi că n-are de gînd să se întrerupă. Iar pe urmă am pierdut semnalul. Cam asta e. Suze ridică din umeri, de parcă nu e deloc deranjată, dar o văd cum îşi frînge nervoasă mîinile.

— Deci ăsta a fost finalul conversaţiei? zic uluită.

— Da.

— Deci nu ştii cum au rămas lucrurile între voi?

— Nu prea.

Se lasă să cadă pe un scaun de bar de lîngă mine şi mă uit la ea, ca lovită cu leuca. A fost o mare greşeală. Scopul pentru care îţi suni soţul ca să-i faci o destăinuire completă şi sinceră e ca să întoarceţi situaţia pe toate părţile, iar la final ori vă despărţiţi, ori v-aţi împăcat.

Adică, *nu aşa e*?

Problema cu Tarkie e că el nu se uită la televizor, aşa că habar n-are cum funcţionează lucrurile astea.

— Suze, trebuie să cumperi nişte manuale de utilizare, zic înfierbîntată. Tarkie n-are nici o treabă cu realitatea.

— Ştiu. N-a zis nimic din ce mă aşteptam să spună.

— A zis că are nevoie de puţin timp în care să fie singur?

— Nu.

— A zis *cum o să mai am vreodată încredere în ce spui tu?*

— Nu.

— Atunci ce-a *zis*?

— A zis că înţelege că am fost vrăjită de Bryce şi că şi el a căzut în mrejele lui…

— Foarte adevărat, încuviinţez.

— … însă noi sîntem familia Cleath-Stuart, şi neamul nostru nu face compromisuri; e totul sau nimic.

— Totul sau nimic? Mă strîmb. Şi ce-a vrut să spună cu asta?

— Nu ştiu! se lamentează Suze. N-a fost foarte clar. Şi pe urmă a început să vorbească despre nu ştiu ce copac celebru pe care-l avem pe proprietatea Letherby, Owl's Tower. Mă fixează iar cu privirea aia îngrozită. Tu ştii că toţi copacii noştri mari au nume?

Ştiu. În camera pentru oaspeţi a lui Suze există o cărţulie despre copaci, şi *am încercat* s-o citesc, doar că adorm de fiecare dată cînd ajung la partea în care lordul Henry Cleath-Stuart a adus seminţele din India în 1873.

— E bine să vorbiţi despre copaci! exclam încurajatoare. E un semn foarte bun. Asta înseamnă *vreau ca mariajul nostru să dureze.* Suze, dacă vorbeşte despre copaci, cred că sînteţi OK.

— Nu înţelegi! se vaită Suze din nou. Nu ştiu care e Owl's Tower! Avem milioane de copaci cu numele Owl Nu-ştiu-cum. Şi a existat unul celebru care a fost trăsnit de fulger şi a murit. Poate că despre el vorbeşte.

— O, Doamne. Mă uit lung la ea, mai puţin sigură pe mine. Serios?

— Poate că Tarkie spune că Bryce e fulgerul şi acum căsnicia noastră e o buturugă arsă, din care iese fum. Lui Suze îi tremură vocea.

— Dar poate că nu asta spune, ripostez. Poate că Owl's Tower e un stejar viguros şi sănătos, care încă mai stă în picioare după o

groază de încercări şi nenorociri. Nu l-ai *întrebat* ce copac e?

Suze pare mai chinuită ca oricînd.

— N-am putut să recunosc că nu ştiu, zice cu glas pierit. Tarkie mereu spune că ar trebui să arăt mai mult interes faţă de copacii de pe proprietatea noastră. Aşa că anul trecut i-am spus că am făcut turul pădurii cu şeful îngrijitorilor terenului şi că a fost foarte interesant.

— Şi l-ai făcut?

— Nu, şopteşte, şi-şi îngroapă capul în mîini.

— Stai să înţeleg. Îmi las tamburina pe bar, fiindcă nu poţi gîndi cum trebuie cu o tamburină în mînă. Tarkie a crezut că îţi spune un mesaj codificat pe care-l vei pricepe pentru că amîndoi împărtăşiţi dragostea pentru copacii familiei.

— Da.

— Dar n-ai nici cea mai mică idee la ce s-a referit.

— Nu.

Pe bune acum. Asta e problema cînd locuieşti într-un conac aristocratic, cu simboluri poetice peste tot. Dacă stăteau într-o casă normală cu un singur măr şi un gard viu de lemn-cîinesc, n-ar mai fi avut toată bătaia asta de cap.

— OK, zic fermă. Suze, trebuie să afli care e copacul Owl's Tower. Sună-i pe părinţii tăi, sună-i pe părinţii lui, sună-l pe îngrijitorul-şef – pe oricine!

— I-am sunat deja, recunoaşte Suze. Le-am lăsat mesaje tuturor.

— Şi acum ce facem?

— Nu ştiu. Aşteptăm.

Nu-mi vine să cred. Practic, mariajul lui Suze depinde de un copac. E atît de *în stilul lui Tarquin*.

Deşi bănuiesc că ar fi putut să fie şi mai rău. Ar fi putut fi intriga unei opere de Wagner.

Suze se dă jos de pe scaunul de bar şi începe să se plimbe nervoasă încolo şi-ncoace, rozîndu-şi unghiile şi verificîndu-şi mobilul la fiecare două secunde. Are o privire sălbatică şi murmură pentru sine „O fi castanul? Poate e frasinul ăla mare“. În felul ăsta, o s-o ia razna complet.

— Uite ce e, Suze. Încerc s-o apuc de braţ, dar nu reuşesc. Calmează-te. N-ai ce face acum. Trebuie să te gîndeşti la altceva. Hai să mergem să vizităm tîrgul. Suze, *te rog*, o implor, încercînd iar s-o apuc de braţ. Ai avut o perioadă foarte stresantă. Nu e bine pentru tine. Ai doar cortizol şi alte chestii de-astea în vene. E otravă curată!

Am aflat asta la Golden Peace. Adevărul e că am urmat o serie întreagă de cursuri intitulate „Redu-ţi nivelul de stres“, care ar fi fost folositoare dacă n-aş fi ajuns de fiecare dată tîrziu după yoga şi nu mi-aş fi petrecut toată ora agitată. (Sinceră să fiu, cred că m-aş fi simţit mai puţin stresată dacă *nu m-aş fi dus* la cursuri.)

— OK, zice Suze într-un final, continuînd să se plimbe nervoasă. OK. Poate ar trebui să încerc să uit de toate astea.

— Exact! Fii atentă, mai e o groază de timp pînă ne vine rîndul la cortul de ceramică. Hai să mergem să ne distrăm.

— Bine. Suze se opreşte din plimbatul nervos, dar privirea îi e în continuare sălbatică. Ai dreptate. Ce să facem? Mă întreb dacă am putea împrumuta un cal. Aş putea să particip la nişte concursuri. N-am fost în viaţa mea la un rodeo.

La un rodeo? E *nebună*?

— Ăă… poate! zic circumspectă. Eu mă gîndeam, mai degrabă, să ne plimbăm prin tîrg. Să ne uităm la vitrine. Au şi găini, să ştii.

Suze a avut mereu o slăbiciune pentru găini (lucru pe care-l înţeleg şi mai puţin decît chestia cu porcii). Îmi despăturesc ghidul şi tocmai vreau să-i citesc numele unor rase, cînd văd că i se luminează privirea.

— *Ştiu.* Mă apucă de braţ şi mă trage după ea. Ştiu.

— Unde mergem? protestez.

— O să vezi.

Suze pare atît de hotărîtă, că n-are rost să mă cert cu ea. Şi, cel puţin, a încetat să-şi mai roadă unghiile ca o nebună. Înconjurăm corturile cu mîncare, ne croim drum prin arenele cu animale şi trecem de Creative Village. (Chiar de două ori, de fapt. Cred că Suze s-a rătăcit puţin, deşi n-o să recunoască asta.)

— Am ajuns. Suze se opreşte în cele din urmă în faţa unui cort cu o tăbliţă pe care scrie DE LA CĂLCÎIE PÎNĂ-N VÎRF. Dinăuntru se aude melodia *Sweet Home Alabama*.

— Ce-i asta? zic lipsită de orice expresie.

— Ne cumpărăm cizme, zice Suze. Ne aflăm la un tîrg country adevărat, aşa că avem nevoie de cizme de cowboy adevărate. Mă trage după ea în cort şi inspir mirosul puternic de piele. De fapt, sînt atît de copleşită de miros, că îmi trebuie o clipă să văd cum trebuie priveliştea spectaculoasă din faţa mea.

— O, *Doamne*, mă bîlbîi într-un final.

— Nu-i aşa că-i pur şi simplu… Suze pare la fel de copleşită ca mine.

Stăm braţ la braţ, cu ochii spre tavan, de parc-am fi nişte pelerini în faţa altarului sacru.

Vreau să spun, am mai văzut cizme de cowboy de vînzare de multe ori. Mă-nţelegeţi. Un raft ici, unul colo. Dar n-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Stativele ating vîrful cortului. Fiecare stativ are cam cincisprezece rafturi, fiecare – acoperit cu cizme. Sînt cizme maro şi cizme negre; cizme roz şi cizme albastru deschis. Unele au ştrasuri. Unele sînt brodate. Unele sînt brodate şi au ştrasuri. Sub o tăbliţă pe care scrie CIZME DE LUX, e o pereche albă cu model de

piton incrustat, care costă cinci sute de dolari, şi o pereche făcută din piele bleu de struţ, care costă şapte sute. E chiar şi o pereche pînă la coapsă, pe care scrie ULTIMA MODĂ, dar, sinceră să fiu, astea arată cam aiurea.

Totul îţi ia atît de tare ochii, încît nici una din noi nu poate vorbi. Suze îşi scoate cizmele maronii vechi de cowboy, pe care şi le-a luat din Covent Garden, şi încalţă o pereche roz şi una albă de pe raft. Cu blugii şi părul ei blond, arată *incredibil.*

— A, ia uite la astea. Îi aduc o pereche natur, cu ştrasuri delicate ce alcătuiesc un model pe lateral.

— Sînt frumoase. Suze practic mai are puţin şi leşină de plăcere.

— Sau la astea! Am găsit o pereche de cizme de piele negru-cu-maro de mare efect, care au un miros puternic, întunecat, de şa. Pentru iarnă?

Zici că ne uităm la ciocolată. Fiecare nouă pereche e şi mai atrăgătoare, şi mai delicioasă. Preţ de circa douăzeci de minute nu fac nimic decît să arunc cizme spre Suze şi să mă uit la ea cum le probează. Îi fac picioarele să pară infinit de lungi şi îşi flutură părul întruna, zicînd: „Păcat că nu e şi Caramel aici“.

(Caramel e cel mai nou cal al ei. Şi trebuie să spun, mă bucur foarte tare că *nu e aici,* dacă se gîndeşte să participe la rodeo.)

În cele din urmă, a ales perechea de cizme natur cu ştrasuri şi o pereche neagră cu o broderie albă incredibilă. Pun pariu că le ia pe amîndouă.

— Ia stai aşa. Ridică brusc bărbia. Bex, şi tu? Nu încerci nici o pereche?

— A, zic, prinsă pe picior greşit. Sinceră să fiu, nu prea am chef.

— N-ai chef? Suze se uită la mine uluită. N-ai chef să încerci cizme?

— Nu, nu prea am.

— *Deloc*?

— Păi… nu. Arăt către cizme. Dar tu vezi-ţi de treabă.

— Nu vreau să-mi văd de treabă. Suze pare uşor mîhnită. Am vrut să ne cumpăr *fiecăreia* cîte o pereche de cizme. Mă-nţelegi, de împăcare. Ca să fim iar prietene. Dar dacă nu vrei…

— Nu, vreau! Ar fi drăguţ, zic repede.

Nu pot s-o jignesc refuzînd. Dar am acelaşi sentiment ciudat de mai înainte, acelaşi ghem în stomac. Încercînd să-l ignor, iau o pereche de cizme de pe cel mai apropiat raft şi Suze îmi întinde nişte şosete.

— Astea sînt drăguţe. Mi le pun. Sînt cafenii, cu un design tăiat cu laserul, şi-mi vin perfect. Şi mărimea e bună. Astea sînt. Gata. Încerc să zîmbesc.

Suze rămîne în şosete, cu două perechi de cizme în mîini şi ochii mijiţi.

— Asta-i *tot*?

— Păi… da.

— Nu vrei să mai încerci şi altele?

— Păi… Mă uit rapid la cizme, încercînd să-mi regăsesc încîntarea de odinioară. *Cizme!* îmi spun. *Suze vrea să-mi cumpere nişte cizme tari de tot! Ura!*

Însă totul îmi sună fals. Cînd le încearcă Suze, mă bucur pentru ea, dar cînd e rîndul meu, cumva, e altfel. Ca să-mi demonstrez bunăvoinţa, trag repede de pe raft o pereche turcoaz şi mi le strecor în picioare.

— Şi astea sînt drăguţe.

— Drăguţe?

— Adică… Mă uit în jur, în căutarea cuvîntului potrivit. Splendide. Sînt splendide. Încuviinţez, încercînd să-mi iau un aer entuziast.

— Încetează, Bex! spune Suze supărată. Poartă-te normal! Fii încîntată!

— Dar *sînt* încîntată! îi răspund – însă îmi dau şi eu seama că nu sînt deloc convingătoare.

— Ce s-a întîmplat cu tine? Suze se uită la mine, cu faţa îmbujorată de agitaţie.

— Nimic!

— Ba da! Te porţi ciudat! Parcă ai fi… Se opreşte brusc. Stai. Ai datorii, Bex? Fiindcă pot să le plătesc eu…

— Nu, de data asta n-am datorii. Uite ce e… Mă frec pe faţă. Mi s-a cam luat de cumpărături. Asta-i tot.

— Ţi s-a *luat de cumpărături*? Lui Suze îi cad ambele perechi de cizme din mîini, cu zgomot.

— Doar un pic. Înţelegi. Pentru mine. Adică îmi place să cumpăr lucruri pentru Minnie şi Luke… Ştii ce, cumpără-ţi tu o pereche de cizme. Îi zîmbesc. Îmi iau eu altă dată. Ridic cizmele pe care le-a scăpat şi i le ofer. Arată fabulos.

Dar Suze nici nu se clinteşte. Mă fixează circumspectă.

— Bex, ce se întîmplă? întreabă în cele din urmă.

— Doar… ştii şi tu. Totul a fost un pic stresant, cred…

— Pari cam dezumflată, zice încet. Nu mi-am dat seama pînă acum. Am fost prea prinsă în… Se opreşte. N-am fost atentă la tine.

— N-ai de ce anume să-ţi dai seama. Ascultă, Suze, sînt *bine*.

Se lasă tăcerea. Suze încă mă mai fixează cu privirea aia circumspectă. Apoi vine la mine, mă ia de braţe şi se uită drept în ochii mei.

— OK, Bex, ce-ţi doreşti cel mai mult în viaţă în clipa asta? Nu doar lucruri, ci şi *experienţe*. O vacanţă. O slujbă. O ambiţie – orice!

— Păi… ştiu şi eu…

Încerc să-mi închipui vreun soi de dorinţă. Dar e ciudat. E ca şi

cum locul ăla din inima mea e gol.

— Vreau doar ca… toată lumea să fie sănătoasă, zic penibilă. Pace în lume. Ştii tu. Chestii obişnuite.

— Nu eşti bine. Suze îmi dă drumul la braţe. Nu ştiu *ce* e cu tine.

— De ce, fiindcă nu-mi doresc o pereche de cizme de cowboy?

— Nu! Fiindcă nu te *animă* nimic. Se uită la mine cu tristeţe. Tu ai avut întotdeauna… energia asta. Motorul ăsta. Unde a dispărut? Ce te entuziasmează în clipa asta?

Nu zic nimic, dar mi se strînge inima. Ultima oară cînd am fost entuziasmată de ceva, a fost cît p-aci să mă coste toate relaţiile mele.

— Nu ştiu. Ridic din umeri, evitîndu-i privirea.

— Gîndeşte-te. Ce-ţi *doreşti*? Bex, am zis că sîntem sincere una cu alta.

— Păi, zic după o pauză uriaşă. Cred că…

— Ce? Bex, *vorbeşte* cu mine.

— Păi, repet şi ridic stîngace din umăr, cred că cel mai tare mi-aş dori încă un copil, într-o zi. Însă nu s-a întîmplat. Aşa că… Adică, poate n-o să se întîmple niciodată. Dar nu contează. Îmi dreg glasul. Înţelegi. Nu e mare chestie.

Ridic ochii şi-o văd pe Suze holbîndu-se la mine, şocată.

— Bex, nu mi-am dat seama. N-ai zis niciodată nimic.

— Mă rog, nu m-apuc *să bat toba*. Ridic ochii şi fac cîţiva paşi. Nu am nevoie de compasiunea nimănui. Sinceră să fiu, nici nu trebuia să pomenesc de asta.

— Bex…

— Nu. Clatin din cap. Încetează. Pe bune acum. Totul e OK.

Fără să vorbim, intrăm una în spatele celeilalte într-un cort alăturat, plin de accesorii de piele întinse pe mese.

— Şi… ce aveţi de gînd să faceţi după povestea asta? zice Suze în cele din urmă, de parcă abia acum s-ar fi gîndit pentru prima oară la

asta. Luke se întoarce în Anglia?

— Da. Încuviinţez. Cînd se termină călătoria asta, ne facem bagajele şi plecăm înapoi. Bănuiesc că o să încerc să-mi găsesc de lucru în Anglia. Deşi nu ştiu dacă o să şi reuşesc. E destul de greu acolo, să ştii. Ridic o curea de piele împletită, mă uit la ea cu ochi goi şi o las la loc.

— Îmi pare rău că n-ai ajuns stilistă la Hollywood, zice Suze melancolică.

— Îţi pare pe naiba! Tu ai fost cea mai rea cu mine!

— La momentul respectiv, da. Suze îşi muşcă buza. Dar mi-ar fi plăcut să-ţi văd numele pe ecranul de cinema. Aş fi fost atît de mîndră!

— Ei, toate astea s-au terminat.

Îmi feresc privirea, cu chipul încordat. Încă mă doare să-mi amintesc. Şi nu am o slujbă la care să mă întorc.

— Poţi să-ţi reiei cariera în Anglia. E simplu!

— Poate.

Mă duc la altă tarabă, departe de ochii ei scrutători. Nu vreau ca Suze să se strecoare sub carapacea mea. În sinea mea, încă mai resimt totul extrem de dureros. Şi cred că îşi dă seama, fiindcă atunci cînd se apropie, se mulţumeşte să spună: Vrei unul dintr-astea?

Ridică spre mine cel mai oribil colier de piele posibil, ornat cu dopuri de sticlă de vin din plută.

— Nu, zic fermă.

— Slavă Domnului. Fiindcă asta chiar că *m-ar fi îngrijorat*.

Ochii parcă îi joacă în cap într-un mod comic şi nu-mi pot reprima un mic surîs. Mi-a fost dor de Suze. Vechea Suze. Mi-e dor de noi, cum eram odinioară.

Adică e minunat să fii o soţie matură şi mamă şi toate astea. Te

simţi împlinită. Îţi aduce bucurie. Dar uneori mi-ar plăcea să fim bete amîndouă sîmbătă seara, urmărind *Dirty Dancing* şi hotărînd să ne vopsim părul în albastru.

— Suze, mai ştii cînd eram nemăritate, în apartamentul nostru? zic brusc. Mai ştii cînd am încercat să facem curry pentru tine? Şi nici una din noi nu avea nici cel mai mic gînd să se mărite. Nu mai zic să aibă copii.

— Nu mai zic să-şi înşele bărbatul, intervine Suze cu amărăciune.

— Nu te mai gîndi la asta! Tocmai mă întrebam… aşa credeai c-o să fie viaţa ta de femeie măritată?

— Nu ştiu, zice după ce meditează cîteva clipe. Nu, nu tocmai. Dar tu?

— Credeam că o să fie mai simplu, recunosc. Mama şi tata făceau mereu ca totul să pară atît de simplu. Ştii, prînzul de duminică, partidele de golf, păhărelele de sherry – totul era atît de calm şi de ordonat şi de raţional. Iar acum uită-te la ei. Uită-te la noi. Totul e atît de *stresant*.

— Eşti OK, zice Suze imediat. Tu şi Luke sînteţi bine.

— Ei, şi tu şi Tarkie o să fiţi bine, răspund cît de categorică pot. Sînt sigură de asta.

— Şi noi două? Suze mă priveşte şovăitor. Bex, am fost atît de rea cu tine.

— Ba nu, n-ai fost! zic imediat. Adică… am… e…

Tac, simţind că-mi ard obrajii. Nu ştiu ce să spun. Ştiu că Suze e caldă şi drăguţă acum – dar cum o să fie cînd se întoarce Alicia? O să rămîn iar pe dinafară?

— Prieteniile vin şi pleacă. Încerc să-mi iau un ton optimist. Orice-ar fi.

— Vin şi pleacă? Suze pare şocată.

— Mă rog, înţelegi, zic stîngace. Dacă acum îţi e mai bine cu

Alicia…

— Nu mi-e! O, Doamne… Suze închide ochii, şi pare foarte amărîtă. Am fost o nesuferită. M-am simţit atît de *vinovată*… dar totul a ieşit extrem de aiurea. Totul a ieşit îngrozitor. Face ochii albaştri mari. Bex, Alicia nu e cea mai bună prietenă a mea. N-ar putea niciodată să fie cea mai bună prietenă a mea. Tu eşti. Cel puţin… sper că eşti. Se apropie de mine şi mă fixează cu privirea neliniştită. Eşti?

Cum mă uit aşa la chipul ei familiar, mi se pune un nod în gît. Parcă pieptul mi-ar fi fost brusc eliberat de nişte chingi care-l strîngeau. Ceva care mă durea de atîta timp, că aproape uitasem cum e atunci cînd poţi respira în voie.

— Bex? stăruie Suze.

— Dacă te-aş suna la ora trei dimineaţa… zic cu glasul tot mai pierit, mi-ai răspunde?

— Aş veni imediat la tine, spune Suze pe dată. Aş fi acolo. Orice ai avea nevoie aş face. Îi sclipesc lacrimile în ochi. Şi nu e nevoie să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare, fiindcă atunci cînd am avut probleme ai venit. Eşti aici.

— Totuşi, nu era trei dimineaţa, zic, ca să fiu corectă. Mai degrabă, opt.

— E tot aia.

Suze îmi dă un ghiont şi eu rîd, deşi aproape că-mi vine să plîng. Cînd o pierdusem pe Suze, simţeam că mi-am pierdut ancora. Iar acum o am iar. Cred că e iar prietena mea.

Fac un pas lateral, încercînd să mă adun. Apoi, cu un impuls, apuc o brăţară urîtă de piele ornată cu capace de sticle de bere – e şi mai cumplită decît colierul cu dopuri de plută – şi i-o întind lui Suze, serioasă.

— Ştii ceva? *Chiar* ţi s-ar potrivi.

— Chiar aşa? ripostează Suze, cu un licăr în ochi. Ei bine, ţie ţi-ar sta *divin* în asta. Ridică o cordeluţă decorată cu struguri artificiali siniştri, şi amîndouă pufnim în rîs. Eu tocmai caut cel mai îngrozitor lucru pe care îl pot găsi pe masă, cînd privirea îmi e distrasă de o siluetă familiară ce se apropie, traversînd cortul.

— Hei, Luke! Flutur un braţ. Aici! Vreo veste de la mama?

— Mami! strigă Minnie, care merge trăgîndu-l pe Luke de braţ. Oi!

— N-am nici o veste, zice Luke, încercînd să acopere zgomotul. Cum merge? Mă salută cu un sărut, apoi privirea lui trece de la mine la Suze şi apoi iar la mine. Văd în ochii lui întrebarea: *V-aţi împăcat?*

— Toate bune, zic cu emfază. Adică, nu *chiar* toate, dar… înţelegi.

Bune în afară de faptul că Suze e şantajată de fostul ei iubit secret şi e posibil să se fie nevoită să îndure finalul căsniciei, încerc să-i transmit din priviri, dar nu sînt sigură că pricepe.

— Luke, tu ai făcut vreodată turul copacilor de la Letherby Hall? întreabă Suze, revenind la tonul încordat. Sau ţi-a spus vreodată ceva Tarkie despre ei? Îţi aminteşti unul pe nume Owl's Tower?

— Îhm, nu. Scuze. Luke pare, pe bună dreptate, un bic bulversat de întrebarea venită din senin.

— Am înţeles, zice Suze cu moralul la pămînt.

— Îţi explic mai tîrziu, zic. Ăă… Suze… nu te superi dacă-i spun lui Luke, nu? Despre… tot?

Suze se înroşeşte brusc şi îşi lasă ochii în pămînt.

— Cred că nu, zice ursuză. Dar nu în faţa mea. Aş *muri.*

Ce e? mă întreabă Luke din priviri.

Mai tîrziu, îi răspund tot din priviri.

— Oi! Minnie continuă să strige cu foc. Oi! Îl trage pe Luke atît de tare de brat, că pe faţa lui se iveşte o grimasă.

— Stai, Minnie! Mai întîi trebuie să vorbim cu mami.

— Ce vrea? Vrea să cumpere o oaie?

— Vrea *să călărească* o oaie, zice Luke cu un surîs. Asta înseamnă *mutton bustin'*. Copii mici care călăresc oi. Se întîmplă într-o arenă.

— *Nu se poate*. Fac ochii mari la el. Călăresc oi? Există aşa ceva?

— Mă rog, e mai mult „ţine-te bine să nu cazi“ decît „călărit“. Rîde. E destul de comic.

— O, Doamne. Mă uit la el îngrozită. Minnie, draga mea, n-ai să faci aşa ceva. În loc de asta, o să-ţi cumpărăm o oaie frumoasă de jucărie.

Îi pun o mînă pe braţ, dar mi-o dă la o parte.

— Călărit ooooi!

— Ei, las-o! zice Suze, ieşind din transă. Şi eu călăream oi în Scoţia.

Vorbeşte serios?

— Dar e periculos! îi atrag atenţia.

— Ba nu e! rîde Suze de mine. Poartă căşti. Am văzut şi eu.

— Dar e prea mică!

— Adevărul e că încep la doi ani jumate.

Luke ridică din sprînceană.

— Veneam la tine să-ţi propun s-o lăsăm.

— S-o lăsăm? Aproape că am rămas mută. Eşti *nebun*?

— Unde îţi e spiritul de aventură, Bex? Eu sînt naşa lui Minnie şi zic s-o laşi să călărească o oaie. Brusc, ochii lui Suze strălucesc cum îi străluceau vechii Suze. Haide. Minnie, sîntem în Vestul Sălbatic acum. Hai să călărim nişte oi.

Oare sînt singura adultă responsabilă de aici? *E posibil*?

Cînd ajungem la arena unde se călăresc oi, rămîn mută de

groază. Nu ştiu nici măcar unde să încep. Animalele astea sînt sălbatice. Şi lumea îşi pune *copiii* pe ele. Şi *ovaţionează*. Chiar acum, un băiat cu bandană, ce pare de vreo cinci ani, tocmai apucă bine de ceafa unei oi albe imense, care ţopăie prin arenă. Publicul îl încurajează şi îl filmează cu telefoanele, iar bărbatul de la microfon comentează ca la radio.

— Şi tînărul Leonard se ţine bine… Aşa, Leonard!… Priviţi-l cît e de hotărît… Aaaaaah!

Leonard a căzut de pe oaie, ceea ce nu e nici o surpriză, fiindcă, la drept vorbind, aceasta arată ca o fiară sălbatică. Trei bărbaţi se grăbesc să prindă oaia, în timp ce Leonard sare în picioare, zîmbind mîndru, iar mulţimea se agită şi mai tare.

— Să-l aplaudăm pe Leonard!

— Leo-nard! Leo-nard!

Un întreg grup de oameni, care sînt probabil familia lui, care-l adoră, scandează. Leonard face o mică reverenţă demnă, după care îşi smulge bandana de la gît şi o aruncă mulţimii.

Serios? E un copilaş care-a căzut de pe o oaie, şi nu un campion la Wimbledon! Mă uit la Suze, să văd dacă-mi împărtăşeşte dezaprobarea, însă chipul ei radiază.

— Asta-mi aminteşte de copilăria mea, zice cu entuziasm. Ceea ce n-are nici un sens. Suze a crescut într-o familie aristocratică din Anglia, şi nu la un ranch din Arizona.

— Ce, mama şi tatăl tău purtau pălării de cowboy? zic, dîndu-mi ochii peste cap.

— Cîteodată, zice Suze fără să clipească. Ştii cum e mama. Venea la concursurile de călărie în cele mai cumplite ţinute.

Sinceră să fiu, asta *o cred*. Mama lui Suze are aşa o colecţie eclectică de haine, că ar trebui să apară în *Vogue*. În plus, e o femeie foarte atrăgătoare, în felul ăla al ei, osos şi cabalin. Dacă ar avea un

stilist bun la îndemînă în permanenţă – de pildă, pe mine –, ar arăta bizar la modul acela spectaculos şi minunat. (Însă aşa, majoritatea timpului arată pur şi simplu bizar.)

Alt copil a intrat în arenă, pe aceeaşi oaie. Sau poate pe alta. De unde să-mi dau seama? Pare la fel de vioaie, iar fetiţa aproape cade deja.

— Şi iat-o pe Kaylee Baxter! strigă comentatorul. Kaylee împlineşte şase ani chiar azi!

— Haide! zice Suze. Hai s-o înscriem şi pe Minnie!

O înşfacă pe Minnie de mînă şi porneşte cu ea spre cortul de înscrieri. Există un formular de completat şi nişte semnături de dat, de care se ocupă Luke, în timp ce eu încerc să mă gîndesc la şi mai multe motive pentru care e o idee proastă.

— Cred că Minnie nu se simte prea bine, îi spun.

— Oaie! se bagă Minnie, ţopăind. Călărim-oaia. Călărim-oaia. Îi sclipesc ochii şi are obrajii roşii de încîntare.

— Uite, are febră. Îmi lipesc repede o mînă pe fruntea ei.

— Ba n-are. Luke îşi dă ochii peste cap.

— Vreau să zic, cred că mai devreme şi-a luxat o gleznă.

— Te doare glezna? o întreabă Luke pe Minnie.

— Nu, răspunde Minnie teatral. Nu doare. Călărim *oaia.*

— Becky, nu poţi s-o ţii înfăşurată într-un strat de vată, mi se adresează Luke direct. Trebuie să vadă pe pielea ei cum e viaţa. Trebuie să-şi asume nişte riscuri.

— Dar are *doi ani*! Scuzaţi-mă, mă adresez direct femeii care strînge formularele. E slabă şi bronzată şi pe geaca ei de pilot scrie: WILDERNESS JUNIOR HIGH TWIRLERS: ANTRENOR PRINCIPAL.

— Da, scumpo? Ridică ochii de la masă. Ai formularul?

— Fiica mea are doar doi ani, îi explic. Cred că e probabil prea mică să participe. Nu-i aşa?

— A împlinit deja doi ani jumate?

— Da, dar…

— Atunci e bine.

— Nu e bine deloc! Nu poate călări o oaie! Nimeni nu poate călări o oaie! Îmi ridic mîinile în aer. Toate astea sînt o nebunie!

Femeia rîde gutural.

— Nu vă panicaţi, doamnă. Tăticii îi ţin pe cei mici. Îmi face cu ochiul amuzată. Practic, ăi mici nici nu călăresc de fapt. Doar au senzaţia că ar călări.

Îl pronunţă „gălări“. *Nici nu gălăresc de fapt.*

— Nu vreau ca a mică a mea să gălărească deloc, zic apăsat. Dar, dacă gălăreşte, chiar nu vreau, *absolut deloc*, să cadă.

— Dar n-o să cadă, doamnă scumpă. Tăticul ei o s-o ţină bine. Nu-i aşa, domnule?

— Ba da, zice Luke încuviinţînd din cap.

— Deci, dacă o să gălărească, îmi trebuie formularul ei.

N-am ce face. Scumpa mea fiică va gălări o oaie. O *oaie*. Luke îmi întinde formularul şi pornim către intrarea concurenţilor. Un tip cu un tricou cu Arizona State Fair îi pune lui Minnie o cască şi un echipament de protecţie pentru corp, după care o conduce într-un mic ţarc în care sînt vreo şase oi de diverse mărimi, separate în funcţie de culoare.

— Să ai grijă să gălăreşti bine oaia ceea, o instruieşte pe Minnie, care ascultă avid. Să n-o laşi să-şi facă de cap. Să nu-i dai drumul, mă auzi?

Minnie încuviinţează cu ochi extrem de atenţi, iar tipul rîde.

— Ăştia micii mă dau gata, zice. O să termine cît ai clipi. S-o ţineţi bine, domnule. Se uită la Luke.

— OK, încuviinţează Luke. Hai s-o facem. Eşti gata, Minnie?

O, Doamne. Mi-e rău. Adică, ce să mai, e ca un rodeo. O pun pe o

oaie. Şi deschid poarta şi o să intre în arenă… E ca în filmul *Gladiatorul.*

OK, nu e chiar ca în *Gladiatorul.* Dar e aproape la fel de rău. Mi se strînge stomacul şi mă uit printre degete, în timp ce Suze face poze cu telefonul şi strigă: Haide, Minnie!

— Acum alergăm pe lîngă ea, îi spune tipul lui Luke. Nu-ţi iei mîinile de pe ea şi o ridici imediat ce poţi.

— OK, încuviinţează Luke.

— Oaia asta e bătrînă şi ascultătoare. O ţinem pentru cei mai mici. Dar totuşi…

Mă uit la Minnie. E încruntată, semn că are un scop precis. N-am văzut-o niciodată atît de concentrată, cu excepţia zilei în care a vrut să-şi poarte rochia de prinţesă, dar aceasta era la spălat, şi a refuzat să se îmbrace cu altceva, toată ziua.

Deodată, se aude un bîzîit. Se întîmplă. Poarta se deschide.

— Haide, Minnie! strigă Suze din nou. Poţi s-o faci! Să nu cazi!

Am tot corpul încordat, aşteptînd ca oaia să se cambreze sălbatic şi s-o arunce pe Minnie la trei metri în aer. Însă n-o face, în parte fiindcă tipul cu tricou cu Arizona State Fair o ţine bine. Animalul se zvîrcoleşte, însă practic n-are cum să plece nicăieri.

A! A, am înţeles.

OK, nu e *chiar aşa* de rău cum am crezut.

— Bravo, scumpete! îi zice tipul lui Minnie după vreo zece secunde. Ai călărit bine oaia! Acum, hai, dă-te jos…

— Asta *e* tot*?* zice Suze, cînd Luke se dă un pas în spate să facă o poză. Pentru numele lui Dumnezeu, dar n-a fost nimic!

— Călăresc oaia! strigă Minnie hotărîtă. Vreau călăresc oaia!

— Hopa jos…

— Călăresc *oaia…*

Şi nu ştiu ce se întîmplă – dacă Minnie i-a dat un şut oii sau ce

anume –, însă, brusc, oaia face un salt, îi scapă din mînă individului în tricou şi porneşte în jurul arenei într-un trap accelerat, cu Minnie ţinîndu-se bine de ea ca să nu cadă.

— O, Doamne! ţip. Ajutor!

— Ţine-te bine, Minnie! Suze ţipă şi ea, lîngă mine.

— Salvaţi-mi fiica! Mai am un pic şi leşin. Luke, prinde-o!

— Priviţi, oameni buni! răcneşte comentatorul la difuzor. Minnie Brandon, în vîrstă de doi ani, doamnelor şi domnilor… are doar doi ani şi e *încă în şa*!

Oaia aleargă şi se zvîrcoleşte în jurul arenei, în timp ce Luke şi tipul în tricou încearcă s-o prindă, însă Minnie se ţine bine de spinarea ei. Chestia cu Minnie e că, dacă-şi doreşte ceva foarte tare, degetele ei capătă un soi de superputere.

— E incredibilă! zice Suze cu respiraţia tăiată. Uite la ea!

— Mi-niiiii! strig disperată. Ajutooor!

Nu mai rezist doar să mă uit. Trebuie să fac ceva. Mă caţăr peste gard şi alerg în arenă, cît de bine pot în şlapii mei, respirînd din greu, precipitat.

— O să te salvez, Minnie! ţip. Oaie, lasă-mi fata jos!

Mă avînt spre oaie şi o prind de blană, avînd de gînd s-o pun la pămînt dintr-o mişcare.

Fir-ar să fie. Au. Oile astea sînt *puternice*. Şi m-a călcat *pe picior*.

— Becky! strigă Luke. Ce naiba faci?

— Opresc oaia! îi strig înapoi. Prinde-o, Luke!

În timp ce încep să fugăresc oaia, aud rîsete din public.

— Iar mama lui Minnie a intrat şi ea în ring! răcneşte comentatorul. Haide, mama lui Minnie!

— Hai, mama lui Minnie! repetă imediat după el o mulţime de băieţi adolescenţi. *Mama* lui Minnie! *Mama* lui Minnie!

— Tăceţi! zic fîstîcită. Dă-mi *fiica* înapoi! Mă arunc după oaie, iar

ea o rupe la fugă pe lîngă mine; e prea rapidă şi sfîrşesc prăbuşindu-mă într-un petec de noroi, sau şi mai rău. Au! *Capul* meu.

— Becky! strigă Luke din celălalt capăt al arenei. Eşti OK?

— Sînt bine! Ia-o pe Minnie! Dau din mîini disperată. Prinde oaia aia nenorocită!

— Prinde oaia aia nenorocită! mă îngînă imediat adolescenţii, imitînd accentul meu britanic. Prinde oaia aia nenorocită!

— Tăceţi! Mă uit la ei furibundă.

— Tăceţi! îmi răspund ei veseli. O, guvernatorule. Tăceţi!

Urăsc băieţii adolescenţi. Şi urăsc oile.

Între timp, Luke, tipul cu tricou cu Arizona State Fair şi alţi cîţiva bărbaţi au încolţit deja oaia. O ţin bine şi încearcă s-o dea jos pe Minnie, care nu le e deloc recunoscătoare pentru ajutor.

— Călăresc oaia! o aud strigînd supărată, prinzînd-o de lînă. Se uită în jur spre public, îşi dă seama că e vedeta momentului şi zîmbeşte radioasă, ridicînd o mînă pentru a face semn tuturor. Doamne, *ce-i mai place* să se dea în spectacol.

— Ei bine, ce ziceţi de asta, doamnelor şi domnilor! pufneşte comentatorul în rîs. Cea mai tînără concurentă a noastră a rezistat cel mai mult! S-o aplaudăm cum se cuvine…

Publicul izbucneşte în urale în clipa în care Luke o dă în fine pe Minnie jos de pe oaie şi o ţine sus, încă purtînd casca şi echipamentul de protecţie, şi dînd din picioare furioasă, în semn de protest.

— Minnie! Alerg spre ea, ferindu-mă de oaie, care e acum dusă de îngrijitori înapoi în ţarcul ei. Minnie, eşti OK?

— Încă o dată! E rozalie la faţă de la victorie. Călăresc oaia iar!

— Nu, scumpa mea. *Nu* iar.

Mă clatin pe picioare de uşurare cînd o conduc pe Minnie afară din arenă.

— Vezi? îi zic lui Luke. *Era* periculos.

— Vezi? răspunde Luke liniştit. *S-a descurcat*.

OK. Îmi dau seama că ăsta e unul dintre momentele alea între soţi de tip *vom fi de acord să nu fim de acord*, ca atunci cînd i-am dat lui Luke de Crăciun o cravată galbenă. (Eu *tot* sînt de părere că galbenul i se potriveşte.)

— În fine. Îi scot lui Minnie casca şi echipamentul de protecţie. Hai să mergem să bem un ceai sau o votcă dublă sau ceva. Sînt la pământ.

— Minnie a fost incredibilă! Suze se grăbeşte spre noi, cu chipul radios. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva!

— Mă rog, e încă întreagă, asta-i cel mai important. Am nevoie de o duşcă.

— Stai. Suze ia mîna lui Minnie dintr-a mea. Vreau să vorbesc cu voi. Cu amîndoi. Pare destul de pornită. Cred că Minnie are talent cu adevărat. Nu credeţi?

— La ce? zic mirată.

— La călărit! N-ai văzut cum a rămas în şa? Închipuie-ţi cum ar fi să o pui pe un cal!

— Ăă… da, zic fără entuziasm. Mă rog, poate c-o să călărească într-o zi.

— Nu înţelegi, zice Suze înfierbîntată. Vreau s-o antrenez. Cred c-ar putea să ajungă la concursurile de top. Sau la sărituri peste obstacole.

— *Poftim*? Îmi cade puţin faţa.

— Are un echilibru natural incredibil. Eu ştiu lucrurile astea, Bex. Trebuie să vezi talentul din timp.

— Dar, Suze… zic neajutorată. Cum să-i zic? Nu-i pot spune *eşti nebună; n-a făcut decît să se ţină bine de o oaie.*

— Cred că e cam devreme, după mine. Luke îi zîmbeşte cu

blîndeţe lui Suze.

— Luke, lasă-mă să fac asta! stăruie ea, cu înflăcărare bruscă. Lasă-mă s-o fac pe Minnie campioană. Poate că mariajul meu s-a sfîrşit, şi viaţa mea e distrusă – dar pot face asta.

— Mariajul tău *s-a sfîrşit*? exclamă Luke şocat. Ce tot spui?

OK, *de-asta* a tăbărît Suze aşa pe Minnie.

— Suze, termină! O apuc de umeri. Nu ştii dacă mariajul tău s-a terminat.

— Ba ştiu! Copacul ăla e un ciot veşteşit, un morman de cenuşă, zice Suze cu un suspin. Sînt sigură de asta.

— Copacul? Luke pare bulversat. De ce continuaţi să vorbiţi despre copaci?

— Ba nu! îi zic lui Suze, cît de sigură pe mine pot. E verde şi plin de frunze. Are şi fructe. Şi… pe crengile lui ciripesc păsările.

Suze tace şi o apuc şi mai tare de umeri, încercînd să-i insuflu puţin optimism.

— Poate, şopteşte într-un final.

— Haide, zice Luke. Fac cinste tuturor cu o băutură. Inclusiv mie. Pleacă cu paşi mari, cu Minnie de mînă, şi mă grăbesc să-l prind din urmă.

— Ce naiba se întîmplă? adaugă cu glas scăzut.

— Bryce, îi răspund în şoaptă, încercînd să fiu discretă.

— *Bryce*?

— Şşş! murmur. Şantaj. Tarkie. Copac. Owl's Tower.

Dau din cap cu subînţeles, sperînd să citească printre rînduri, însă el se mulţumeşte să mă privească cu ochi mari şi goi.

— Habar. N-am, zice. Ce. Naiba. Tot. Spui.

Cîteodată, Luke mă disperă. Pe cuvînt.

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Aţi dori o pălărie de la un tîrg country?

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc foarte mult pentru oferta dumneavoastră legată de un Stetson personalizat, cu „Smeathie“ pe o parte şi „E un drăguţ“ pe cealaltă. Deşi e foarte amabil din partea dumneavoastră, trebuie să vă refuz. Sînt sigur că mi-ar sta „fabulos“ cu ea în timp ce grădinăresc, dar nu sînt sigur că e un „*look*“ pe care să-l pot afişa în East Horsley.
În altă ordine de idei, mă bucur din suflet să aud că dumneavoastră şi lady Cleath-Stuart aţi făcut progrese pe calea împăcării şi sper să aveţi succes în celelalte iniţiative ale dumneavoastră.

Cu stimă,
Derek Smeath

UNSPREZECE

OK, iată verdictul meu legat de tîrgurile country. Sînt cu adevărat amuzante şi interesante şi au milioane de rase de porci. Lucru care, cum să zic, e în regulă dacă te interesează porcii. Singura *mică* problemă e că este absolut epuizant să-ţi petreci toată ziua într-un asemenea loc.

E cinci jumate după-masa şi sîntem cu toţii pur şi simplu storşi. Fiecare dintre noi am făcut cîte două ture în cortul cu ceramică, dar nimeni n-a văzut nici urmă de Raymond. Nici Suze nu a mai aflat nimic de la Tarkie, însă e foarte curajoasă şi nu vorbeşte despre asta. În după-masa asta a stat o tonă la telefon cu copiii ei şi am auzit-o ce eforturi face să-şi ia un ton vesel – însă nu i-a ieşit chiar aşa de bine. E a treia zi în care sîntem plecaţi, iar Suze nu se prea pricepe la lăsat acasă copiii cînd pleacă să se distreze. (Iar asta numai distracţie nu se poate numi.)

Acum, Danny e de serviciu în cortul cu ceramică, mama şi Janice s-au dus la cumpărături, iar eu o hrănesc pe Minnie cu cartofi prăjiţi în cortul That Western Feelin', care are baloţi de fîn şi ring de dans. În acelaşi timp, o îmbărbătez pe Suze în legătură cu întîlnirea ei de mai tîrziu cu Bryce.

— Nu te lăsa antrenată în discuţie, o instruiesc ferm. Spune-i lui Bryce că nu-i faci jocul. Şi, dacă el vrea să se pună cu tine, atunci

intri şi tu în joc.

— Parcă nu-i făceam jocul. Suze pare confuză.

— Păi… nu i-l faci, zic, uşor confuză eu însămi. *Joci dur*. E altceva.

— Aha. Suze pare încă perplexă. Bex, vii şi tu cu mine?

— Serios? Eşti sigură că vrei să vin?

— Te rog, mă imploră. Am nevoie de sprijin moral. Mi-e teamă să nu cedez cînd îl văd iar.

— Bine atunci. O să fiu acolo. Îi strîng mîna, iar ea mi-o strînge înapoi, recunoscătoare.

A fost destul de tonic să mă plimb aşa prin tîrg cu Suze, rătăcind şi pălăvrăgind şi arătîndu-ne diverse chestii una alteia. Mi-a fost *atît* de dor de ea.

Ca şi cum mi-ar citi gîndurile, Suze mă îmbrăţişează din senin.

— A fost aşa plăcut, zice. În ciuda tuturor celorlalte lucruri.

Formaţia cîntă nu ştiu ce melodie country veselă, şi pe scenă a urcat o femeie în vestă de piele. Dă instrucţiuni despre cum se dansează în linie, şi pe scenă sînt cam douăzeci de persoane.

— Haide, Minnie, zice Suze. Dansează cu mine!

Nu pot să nu zîmbesc cînd Suze o conduce pe Minnie pe scenă. În după-masa asta, i-a cumpărat lui Minnie o pereche de cizme de cowboy minuscule, şi amîndouă arată exact ca nişte cowboyiţe adevărate, şi se răsucesc pe călcîie, apoi pe vîrfuri şi împing piciorul în faţă.

Mă rog, Suze se răsuceşte şi împinge piciorul. Minnie doar sare de pe un picior pe altul.

— Îmi acorzi acest dans? Vocea lui Luke mă ia prin surprindere, şi ridic ochii rîzînd. Toată după-masa a răspuns la o tonă de e-mailuri, aşa că abia dacă l-am văzut. Dar iată-l, zîmbind spre mine, bronzat de la atîta timp petrecut în soare.

— Ştii să dansezi în linie? îl parez.

— O să învăţăm! Haide. Îmi ia mîna, mă trage lîngă el şi mă conduce pe ringul de dans. E plin de lume acum, iar cu toţii se mişcă în spate şi în faţă împreună, în acelaşi ritm. La început, încerc să urmez indicaţiile, dar e un pic cam greu în şlapi. Călcîiul nu atinge pămîntul cum trebuie. Şi nu te poţi răsuci. Şi unul din şlapi îmi cade de tot din picior.

În cele din urmă renunţ şi-i fac semn lui Luke, peste muzică, că mă aşez la loc. Cînd mă urmează afară de pe ring, are un aer intrigat.

— Care-i treaba?

— Şlapii mei. Ridic din umeri. Nu cred că sînt făcuţi pentru dans.

O clipă mai tîrziu, Suze şi Minnie ni se alătură şi ele la masă.

— Hai să încerci şi tu, Bex! Suze îmi întinde o mînă, cu ochi plini de entuziasm.

— Nu pot să dansez în şlapi. Nu contează.

Mă aştept ca Suze să ridice din umeri şi să se întoarcă pe ringul de dans, dar în loc de asta se uită la mine, aproape furioasă.

— Suze? zic mirată.

— Ba contează! izbucneşte. Am încercat să-ţi cumpăr cizme de cowboy. Se întoarce către Luke. Dar n-a vrut. Şi acum nu poate să danseze!

— Uite ce e, nu e mare lucru, zic agasată. Lasă-mă în pace.

— Bex a înnebunit. Suze face apel la Luke. Nu vrea nici măcar să mă lase să-i fac un cadou. Bex… *de ce*?

Acum mă cîntăresc din ochi şi ea, şi Luke, şi citesc pe feţele amîndurora îngrijorarea.

— Nu ştiu, OK? Din senin, ochii mi se umplu de lacrimi. Pur şi simplu n-am chef. Uite ce e, vreau să fac ceva folositor. Mă întorc în cortul cu ceramică. Luke, de ce nu te duci să mai lucrezi puţin? Ştiu că trebuie s-o faci. Ne vedem mai tîrziu, Suze. Diseară la şapte, la

cortul cu mistreţ la proţap, da?

Şi plec repede, înainte ca vreunul din ei să apuce să-mi răspundă.

În timp ce merg grăbită către cortul cu ceramică, în minte mi se învîrtejesc doar gînduri triste. Nu ştiu de ce n-am lăsat-o pe Suze să-mi cumpere cizmele de cowboy. Ştiu că îşi permitea, cu siguranţă. O pedepsesc? Sau mă pedepsesc pe mine… oof…

De fapt, nu ştiu pe cine altcineva aş putea pedepsi. Tot ce ştiu e că Suze are dreptate: în sufletul meu e dezastru. Am dat-o în bară cu slujba, cu tata, cu tot – simt că am făcut greşeală după greşeală, fără măcar să-mi dau seama. Şi apoi, cînd ajung la cortul cu ceramică, realizez dintr-odată: mi-e frică. În adîncul sufletului, mi-e frică să n-o dau şi mai tare în bară. Unii îşi pierd curajul de a mai călări sau schia, ori de a conduce: ei bine, eu mi-am pierdut curajul să înfrunt viaţa.

Cortul cu ceramică e mult mai aglomerat decît înainte şi îmi ia ceva timp să-l găsesc pe Danny, care stă într-un colţ. Are caietul de schiţe deschis şi desenează o ţinută, total absorbit. Văd mai multe schiţe adunate teanc lîngă piciorul lui, şi pare că face asta de ceva vreme. Nu s-a uitat *deloc* după Raymond?

— Danny! zic, şi tresare. Vreo urmă de Raymond? Te uiţi după el?

— Sigur. Încuviinţează vioi. Sînt pe recepţie. Se concentrează cîteva secunde asupra mulţimii din cort, după care privirea îi coboară şi creionul începe iar să i se mişte.

Zău aşa. E pe recepţie *din părţi*.

— Danny! Îi acopăr schiţa cu palma. N-a fost vorba că stai de şase în cort? Dacă Raymond a trecut pe lîngă tine, l-ai observat?

— Doamne, Becky! Danny ridică ochii. Obişnuieşte-te cu ideea, nu vine nici un Raymond. Dacă voia să fie aici, era aici. Toţi ceilalţi

artişti sînt aici. Arată cu mîna către cort. Am vorbit cu toţi. Mi-au zis că Raymond nu prea apare niciodată.

— Şi totuşi. Ar trebui măcar să încercăm.

Însă Danny nu mă ascultă. Desenează o rochie cu centură şi capă, care, adevărul e, arată incredibil.

— Tu vezi-ţi de schiţele tale, zic cu un oftat. Nu te gîndi la Raymond. Ţin eu de şase.

— Am scăpat? Lui Danny i se luminează ochii. OK, mă duc să beau ceva. Ne vedem mai tîrziu. Îşi strînge schiţele, le îndeasă în portofoliul de piele şi pleacă.

După ce dispare, îmi îndrept atenţia către cei din cort. Am ochii mijiţi şi mă simt ca şi cum ar fi alertă roşie. Danny poate să spună cît vrea să Raymond n-o să apară – dar dacă apare? Dacă mie îmi va reveni misiunea de a descoperi secretul? Dacă aş putea face asta, dacă aş putea *realiza* ceva… poate că nu m-aş mai simţi atît de fără de rost pe lume.

Mă uit la poza lui Raymond de pe telefon şi scanez chipurile din jurul meu, dar nu-l văd nicăieri. Înconjor cortul de cîteva ori, croindu-mi drum prin mulţime, uitîndu-mă la toate crăticioarele şi farfuriile şi vazele. Îmi place destul de mult un castron de culoare crem, cu nişte pete roşii, dar cînd mă apropii văd că se intitulează *Carnagiu*, şi mi se întoarce stomacul pe dos. Oare petele alea roşii se presupune că sînt…

Of. Cîh. De ce-ar face aşa ceva? De ce-ai numi un castron *Carnagiu*? Dumnezeule, ciudaţi mai sînt şi meşterii ăştia olari.

— Vă place? O femeie slăbuţă şi blondă în rochie se apropie de mine. E lucrarea mea preferată. Văd un ecuson pe care scrie ARTIST prins cu şnur de gîtul ei, aşa că bănuiesc că ea l-a făcut. Ceea ce înseamnă că ea e Mona Dorsey.

— Frumos! zic politicoasă. Şi cea de acolo e frumoasă. Arăt spre o

vază cu dungi negre aleatorii, care cred că i-ar plăcea lui Luke.

— Aia e *Decimare*. Zîmbeşte. Vine la set cu *Holocaust.*

Decimare şi *Holocaust*?

— Minunat! Încuviinţez, încercînd să nu-mi trădez tulburarea. Categoric. Deşi, mă întrebam, nu aveţi şi ceva cu un titlu ceva mai vesel?

— Mai vesel?

— Mai fericit. Mă-nţelegeţi. Mai optimist.

Mona mă priveşte inexpresiv.

— Eu încerc să le dau operelor mele un sens, zice. Găsiţi totul scris aici. Îmi întinde o broşură intitulată *Wilderness Creative Festival: Ghid al artiştilor*. „Toţi artiştii din cadrul expoziţiei îşi explică viaţa şi procesul de lucru. Al meu constă în înfăţişarea celor mai negre, mai morbide şi mai nihiliste porniri ale naturii umane.“

— Aha. Înghit în sec. Ăă… super!

— Vă interesa o anume lucrare?

— Nu ştiu, îi răspund sincer. Adică, îmi place cum arată. Doar că aş prefera ceva care să fie măcar *o idee* mai puţin deprimant şi nihilist.

— Staţi să văd, zice Mona rămînînd pe gînduri. Arată spre o sticlă înaltă cu gît îngust. Asta se numeşte *Foamete într-o lume îndestulată.*

— Hmm. Îmi iau o mină meditativă. *Tot* deprimantă.

— Ce ziceţi de *Ruină*? Ridică un vas verde cu negru, cu capac.

— E foarte frumos, mă grăbesc s-o asigur. Dar tot e *un picuţ* cam mohorît.

— *Ruină* vi se pare un titlu mohorît? Pare surprinsă, iar eu mă uit la ea confuză. Cum ar putea *Ruină* să nu fie un titlu mohorît?

— Un picuţ, zic într-un final. Doar… înţelegeţi. Mie aşa-mi sună.

— Ciudat. Ridică din umeri. A, ia uitaţi, *asta* e cu totul diferită. Apucă o vază albastru închis, cu urme albe de pensulă. Îmi place să

cred că asta are un strat de speranţă, dincolo de disperare. A fost inspirată de moartea bunicii mele, adaugă.

— A, foarte emoţionant, zic cu compasiune. Cum se numeşte?

— *Violenţa sinuciderii,* îmi aduce mîndră la cunoştinţă.

Preţ de o clipă, nu sînt în stare să vorbesc. Încerc să-mi închipui cum ar fi s-o invit pe Suze la masă şi să-i spun: *Trebuie neapărat să-ţi arăt noua mea vază,* Violenţa Sinuciderii.

— Sau mai e şi *Bătut de soartă*, zice Mona. Asta e chiar drăguţă…

— Sinceră să fiu, cred că mai aştept puţin. Mă retrag grăbită. Dar, cum să zic… nişte lucrări minunate. Vă mulţumesc foarte mult că mi le-aţi arătat. Şi mult noroc cu pornirile umane negre şi morbide! adaug veselă, răsucindu-mă pe călcîie.

Fir-ar să fie. *Habar n-aveam* că olăritul poate fi atît de profund şi de deprimant. Credeam că e, cum să zic, doar nişte lut şi alte chestii. Dar, pe de altă parte, în timp ce discutam mi-a venit o idee foarte bună. O să citesc ce scrie despre Raymond în broşura despre artişti, poate găsesc vreun indiciu.

Mă retrag într-o parte a cortului, mă cocoţ pe un taburet din apropiere şi o răsfoiesc pînă-l găsesc. *Raymond Earle, artist local.*

Născut în Flagstaff, Raymond Earle…bla, bla…carieră în design industrial… bla, bla… filantrop local şi susţinător al artelor… bla… dragoste pentru natură… bla… extrem de influenţat de Pauline Audette… a corespondat vreme de muţi ani cu Pauline Audette… doreşte să dedice această expoziţie lui Pauline Audette…

Dau pagina şi mai să cad de pe scaun.

Nu se poate. *Nu se poate*.

Doar nu e…

Adică… *Pe bune*?

Cum mă uit aşa la pagină, mă trezesc rîzînd în hohote. E prea extraordinar. E prea ciudat! Dar oare putem să ne folosim de asta?

Sigur că putem, îmi spun ferm. E o şansă imposibil de ratat. *Trebuie* s-o folosim.

O pereche de lîngă mine mă priveşte ciudat, şi le zîmbesc radios.

— Scuze. Tocmai am văzut ceva foarte interesant. E o lectură captivantă! Le flutur broşura prin faţă. Ar trebui să vă luaţi şi dumneavoastră una!

Cînd ei se îndepărtează, rămîn cocoţată pe taburet, privind din cînd în cînd spre broşură, cu nenumărate idei în minte. Fac planuri după planuri. Mă străbat mici valuri de adrenalină. Şi, pentru prima oară de nu mai ştiu cînd, simt un soi de entuziasm. Hotărîre. Spirit pozitiv.

Mai rămîn o vreme în cort, pînă se întorc mama şi Janice. Cînd le văd croindu-şi drum prin mulţime, nu pot să nu le privesc cu ochii mari de uimire. Mama poartă o pălărie de cowboy roz şi curea asortată, cu ţinte de argint. Janice are în mînă un banjo şi poartă o vestă de piele cu franjuri. Amîndouă sînt îmbujorate, deşi nu-mi dau seama dacă e de la soare, de la faptul că s-au grăbit sau de la prea mult ceai cu gheaţă şi whisky bourbon.

— L-ai văzut? întreabă mama imediat ce mă vede.

— Nu.

— E aproape şapte! Mama se uită agitată la ceas. Aproape a trecut ziua!

— Poate că vine la sfîrşitul expoziţiei, zic. Nu se ştie niciodată.

— Poate că ai dreptate. Mama oftează. Păi rămînem noi, pînă la închidere. Unde te duci?

— Trebuie să fug să… Mă opresc la mijlocul frazei. Nu le pot spune *trebuie s-o sprijin pe Suze în timp ce îl înfruntă pe fostul ei iubit, care o şantajează*. Adică Suze şi mama sînt apropiate, dar nu chiar *atît* de apropiate.

— Mă duc la Suze, zic în cele din urmă. Ne vedem mai tîrziu, OK? Îi zîmbesc mamei, dar ea nu vede. Se uită de jur împrejur, cu o privire mohorîtă.

— Şi dacă nu-l găsim pe acest Raymond? Cînd se întoarce, pe chipul ei s-au ivit ridurile fine ale tristeţii. Ne lăsăm păgubaşi? Mergem acasă?

— Sinceră să fiu, mamă, am un plan, îi zic încurajator. Îţi spun mai tîrziu. Dar acum trebuie să stai jos şi să te relaxezi. Trag două scaune libere dintr-o laterală a cortului. Poftim. Ce-ar fi să luaţi cîte o băutură rece, să vă răcoriţi? Ce e ăla, Janice, un banjo?

— Da, am de gînd să învăţ singură să cînt la el, draga mea, zice Janice entuziastă, aşezîndu-se. Întotdeauna am vrut să cînt la banjo. Putem să cîntăm cu toţii în rulotă!

Dacă ar fi să aleg lucrul care are *cele mai mari şanse* să-l calce pe Luke pe nervi cînd conduce ar fi un cor general, acompaniat de un banjo.

— Ăă… super! zic. Sună perfect. Mă duc să vă aduc cîte un ceai cu gheaţă.

Le cumpăr repede cîte un ceai de piersici de la standul de răcoritoare, le dau paharele şi apoi o şterg rapid. E aproape şapte şi încep să simt o stare cumplită de nervi la stomac, aşa că doar Dumnezeu *ştie* ce-o fi simţind Suze.

Am căzut de acord să ne întîlnim la cortul cu mistreţ la proţap şi să plecăm de acolo spre locul de întîlnire. Dar, cînd trec de colţul cortului, am un şoc. Lîngă Suze se află Alicia. De ce stă Alicia lîngă Suze?

— A, bună, Alicia, zic, încercînd să-mi iau un ton amical. Credeam că ai o întîlnire în Tucson.

Întîlnire în Tucson. Pe bune acum. Cu cît o zic mai mult, cu atît mai puţin credibil mi se pare.

— M-am gîndit să vin să mă întîlnesc cu voi după, zice Alicia foarte gravă. Şi mă bucur c-am venit. E incredibil.

— I-am spus Aliciei, zice Suze cu glas tremurător.

— Nu trebuie să te simţi vinovată, Suze. Alicia îi pune o mînă pe umăr. Bryce e otravă curată.

Îi arunc Aliciei o privire scîrbită. Îi urăsc pe cei care spun *nu trebuie să te simţi vinovată.* Ce vor cu adevărat să spună e: *Vreau doar să-ţi amintesc că ar trebui să te simţi vinovată.*

— Toată lumea greşeşte, zic iute. Cel mai important e să scăpăm de Bryce, o dată pentru totdeauna. Aşa că haideţi să mergem.

— O să vină şi Alicia, pentru sprijin moral, zice Suze – şi mi se pare mie, sau simt un ton de scuză în vocea ei?

— A, bine. Fac un efort să zîmbesc. Super! Deci sîntem gata? Mă uit la Suze. Ştii ce ai de spus?

— Cred că da, încuviinţează ea.

— Hei, oameni buni! Aici eraţi! auzim vocea lui Danny. Ne răsucim pe călcîie şi-l vedem cum vine, cu o vată pe băţ într-o mînă, un ceai cu gheaţă în cealaltă şi portofoliul într-o poziţie precară, la subraţ. Se opreşte şi ne cîntăreşte mai bine din ochi. Hei, ce se întîmplă aici?

Dacă Suze îi poate spune Aliciei, atunci pot şi eu să-i spun lui Danny, hotărăsc. Oricum o să afle.

— Bryce e aici, zic scurt. Suze o să aibă o discuţie cu el. A încercat s-o şantajeze. Poveste lungă.

— *Ştiam* eu! exclamă Danny. Am zis tot timpul.

— Ba n-ai zis nimic! protestez.

— Am bănuit. Se întoarce spre Suze. Te-ai culcat cu el, aşa-i?

— Greşit, se răsteşte Suze.

— Dar ţi-ai făcut de cap cu el. Şi Tarkie ştie?

— Da. I-am spus tot.

— O, măiculiţă. Danny ridică din sprîncene, ciugulind din vata pe băţ. Bravo, Suze, eşti tare.

— Mulţumesc, zice Suze pe un ton demn.

— Dar… stai. Văd cum Danny procesează informaţiile, din greu. Parcă Bryce voia să-l tapeze pe Tarkie pentru noul lui centru de yoga. Adică a încercat să te tapeze şi pe tine? Şi pe soţ, *şi* pe soţie?

— Aşa se pare, continuă Suze cu răceală.

— E *bun*, zice Danny impresionat. Hei, Alicia, ce zici de toate astea? Se pare că Bryce chiar are şanse să-şi construiască centrul ăla. Eşti gata de competiţie?

Doamne, ce răutăcios mai e şi Danny. Ştiu că vrea doar s-o scoată din minţi pe Alicia.

— Nu va reuşi, zice Alicia stăpînă pe sine. Nu există nici o şansă ca *individul* ăla să ameninţe Golden Peace cu nu ştiu ce centru amărît, de mîna a doua. Crede-mă, Wilton nu va permite una ca asta. Se uită la ceas. Ar trebui să mergem.

— Da, ar trebui, e de acord Suze.

— Hai s-o facem, încuviinţează Danny.

— *Tu* nu vii, insistă Suze.

— Ba sigur că vin, zice Danny netulburat. Orice sprijin moral e bine-venit. Vrei un ceai cu gheaţă? Îi întinde paharul de plastic. Practic, e sută la sută whisky.

— Mersi, zice Suze fără chef şi ia o gură. Fir-ar să fie! Aproape scuipă ce-a băut.

— Ţi-am zis. Danny zîmbeşte larg. Mai vrei?

— Nu, mersi. Suze ridică bărbia, hotărîtă. Sînt gata.

În timp ce ne îndreptăm spre locul de întîlnire, nimeni nu zice nimic. Sîntem o poteră şi o flancăm pe Suze, gata s-o apărăm. Şi n-o să acceptăm nici o porcărie din partea lui Bryce. O să rămînem fermi pe poziţie şi hotărîţi, şi *n-o* să ne lăsăm distraşi de înfăţişarea

lui…

O, Doamne, uite-l. Se sprijină relaxat de un stand închis de cafea, cu pielea bronzată şi aurie şi ochii albaştri-denim privind undeva în zare. Arată ca un model Calvin Klein. *Mmmm* îmi trece prin minte, fără să mă pot controla. Of. Minte rea, rea ce eşti…

Şi apoi revine la realitate, personalitatea i se reinstalează rapid pe chip şi *Mmmm*-ul meu se veştejeşte instantaneu. Nu-mi vine să cred că l-am putut vedea vreodată altfel decît odios.

— Suze! Pare şocat să ne vadă pe toţi. Ţi-ai adus întăriri, nu?

— Bryce, trebuie să-ţi spun ceva, zice Suze, cu glasul tremurător şi privirea fixată peste umărul lui, aşa cum i-am spus. Nu mă poţi şantaja. Nu-ţi dau nici un ban, şi îţi cer să ne laşi pe mine şi pe soţul meu în pace. Nu-i poţi spune nimic care să-mi facă rău. Am fost cît se poate de sinceră şi de deschisă cu el. Nu ai nici o putere asupra mea, şi îţi cer să sistezi orice încercare de a mă mai contacta.

„Să sistezi“ eu i-am spus să zică. Mi s-a părut că sună drăguţ şi oarecum juridic.

Îi strîng mîna lui Suze încurajator şi-i şoptesc „Super!“. Ea continuă să privească fix undeva în depărtare, aşa că profit de ocazie ca să-i arunc o privire rapidă lui Bryce. Are chipul calm, dar văd în privirea lui ce gîndeşte.

— Şantaj? zice într-un final şi izbucneşte într-un rîs copios. E un cuvînt exagerat. Eu îţi cer o donaţie pentru o cauză nobilă şi tu numeşti asta şantaj?

— Cauză nobilă? repetă Suze uluită.

— *Cauză nobilă?* exclamă Alicia, care pare mai furioasă decît toţi. Cum *îndrăzneşti*? Am auzit ce vrei să faci, Bryce, şi, crede-mă, n-o să reuşeşti niciodată.

Face un pas în faţă, cu bărbia scoasă în afară, agresiv.

— N-o să ai niciodată resursele noastre. N-o să ai puterea noastră.

Soţul meu o să-ţi *zdrobească* eforturile jenante de a rivaliza cu noi. L-am înştiinţat deja de planul tău, şi o să ţi-l îngroape din faşă. Şi, în clipa în care Wilton a terminat cu tine, Bryce… Face o pauză. O să-ţi doreşti să nu te fi gîndit niciodată la asta.

Măiculiţă! Zici că Alicia e mare mahăr mafiot. Dacă aş fi Bryce, aş fi speriat de moarte. Dar, trebuie să recunosc, nu pare cîtuşi de puţin speriat. Se uită la Alicia, de parcă ar încerca să ghicească ce gîndeşte cu adevărat. Apoi scoate un rîs scurt, uimit.

— Doamne, Alicia, chiar facem asta?

Pe chipul Aliciei se observă un licăr ciudat.

— Nu ştiu la ce te referi, zice, pe cel mai glacial ton pe care l-am auzit vreodată. Şi trebuie să-ţi amintesc că încă te afli în slujba soţului meu.

— Sigur. Cum spui tu, zice Bryce.

Urmează o pauză ciudată, în timpul căreia nimeni nu spune nimic. Încerc să înţeleg la ce asist. Suze respiră precipitat lîngă mine, cu pumnii strînşi; Alicia se uită furibundă la Bryce; Danny priveşte cu gura căscată. Însă Bryce e cel care se poartă altfel decît m-am aşteptat. Nici măcar nu se uită la Suze. El încă se mai uită la Alicia, cîntărind-o din ochi.

— Sau poate… îmi dau demisia, zice fără grabă, şi în ochii lui se iveşte un licăr sfidător. Poate că m-am săturat de toate prostiile astea.

— Situaţie în care eşti legat de acordul nostru de confidenţialitate, conform contractului, răspunde Alicia înainte ca altcineva să poată rosti vreun cuvînt. Îmi permiţi să-ţi amintesc că avem un departament juridic foarte, *foarte* puternic?

Tonul Aliciei a devenit mai strident şi noi, ceilalţi, schimbăm între noi priviri intrigate. Ce are asta de-a face cu Suze?

— Dă-mă în judecată, zice Bryce şi-şi sparge balonul de gumă. N-

o să se întîmple niciodată. Ai fi în stare să laşi toate astea să iasă în presă? Îşi întinde braţele larg.

— Bryce! exclamă Alicia. Gîndeşte-te la poziţia ta.

— M-am săturat de „poziţia“ mea! Ştii ceva, îmi *pare rău* pentru bieţii de voi.

— Pentru ce anume? Suze parcă acum s-a trezit. Alicia, despre ce vorbeşte?

— Habar *n-am*, ripostează ea furioasă.

— Hai, mă laşi? Bryce clatină din cap. Aşa manipulatoare ca tine mai rar am văzut, Alicia Merrelle.

— Nu-ţi permit să mă insulţi în felul ăsta! Alicia mai are puţin şi explodează. Şi propun ca această întîlnire să se încheie chiar acum. Am să vorbesc la telefon cu soţul meu, iar el va lua măsurile…

— Pentru numele lui Dumnezeu! Bryce pare la capătul răbdărilor. Ajunge! Se întoarce şi i se adresează direct lui Suze. Nu sînt în competiţie cu Wilton Merrelle. Lucrez *pentru* el. Sigur că am încercat să fac rost de bani de la voi, dar nu erau pentru mine, ci pentru familia Merrelle.

Urmează o tăcere stupefiată. Oare am auzit bine?

— Poftim? îngaimă Suze în cele din urmă, iar Bryce oftează iritat.

— Wilton pune bazele unui centru rival. S-a gîndit că, dacă poate umple un centru Golden Peace, atunci poate umple şi două. Doar că ăsta va fi altfel poziţionat. Tarifele vor mai mici. Vor fi atraşi clienţii dezamăgiţi de Golden Peace, care doresc o alternativă. Oricum ar fi, ei cîştigă. Se uită la Alicia. Aşa cum ştii prea bine.

Mă uit la Suze, complet amuţită, apoi mă întorc spre Alicia. Chipul acesteia din urmă s-a colorat într-un soi de mov.

— Vrei să spui… Mintea mea nu poate procesa toate astea. Vrei să spui…

— Vrei să spui că în spatele tuturor acestor lucruri e Wilton

Merrelle? zice Danny, căruia îi joacă ochii de încîntare. Deci atunci cînd l-ai luat în vizor pe Tarquin…

— Sigur, încuviinţează Bryce. A fost ideea lui Wilton. S-a gîndit că poate scoate cîteva milioane de la el. Ridică din umeri. Dar n-a fost aşa uşor. Voi, englezii, sînteţi cam strînşi la pungă.

— Ne-ai *folosit*? se răsteşte Suze la Alicia, a cărei faţă a devenit acum, din mov, de un alb cadaveric. Şi tot timpul ăsta te-ai dat drept prietena mea – şi tot ce voiai erau *banii* noştri?

OK, Alicia e de admirat. Practic, îi *văd* muşchii faciali sforţîndu-se să-şi reia expresia arogantă obişnuită. Zici că e campioană olimpică la recîştigarea stăpînirii de sine.

— Habar n-am despre ce vorbeşte Bryce, zice. Neg tot.

— Vrei să negi şi e-mailurile astea? face Bryce, care pare că acum a început să se distreze. Îi întinde telefonul lui Suze, care se uită neajutorată la Alicia. Wilton a vrut să vă abordez pe amîndoi, îi spune lui Suze, şi Alicia ştia asta. Se răsuceşte spre Alicia. Nu te-ai întîlnit cu el în Tucson ca să vorbiţi despre asta?

Tucson?

OK. Retractez ce am zis despre Tucson. Se pare că oamenii chiar îşi dau întîlnire acolo. Cine şi-ar fi închipuit?

Muşchii feţei Aliciei lucrează iar din greu; de fapt, observ o mişcare involuntară a obrajilor. Ochii ei sînt ca două pietre vinete. Inspiră adînc, apoi se întoarce spre Bryce.

— Te dăm în judecată şi te lăsăm *în fundul gol*, se stropşeşte la el cu atîta ură, că mă trag înapoi.

— Deci e adevărat. Suze pare total bulversată. Nu-mi vine să cred. Am fost aşa *o proastă*.

Bryce se uită la întregul grup şi clatină din cap.

— Povestea asta a luat-o complet razna. Eu îmi iau tălpăşiţa. Mi-a plăcut să mă joc cu tine, scumpo, adaugă către Suze, iar ea se

cutremură. Becky, te aştept dacă ai chef la un curs. Ochii i se încreţesc în zîmbetul ăla sexy al lui. Ai făcut progrese notabile.

— Mai degrabă aş putrezi în iad, zic pe un ton agresiv.

— E alegerea ta. Pare amuzat. Ne mai vedem, Alicia.

După cîţiva paşi cu picioarele lui lungi, dispare. Şi noi, ceilalţi, rămînem iar în tăcere. Parcă a avut loc un cutremur, chiar în mijlocul nostru. Practic văd praful în aer.

— Becky a ştiut, zice Danny într-un final, tulburînd liniştea.

— *Poftim*? Suze îşi răsuceşte capul, mirată.

— N-am *ştiut*… corectez grăbită.

— A ghicit că Alicia pune ceva la cale, o ţine Danny pe-a lui. Ţi-a purtat de grijă, Suze.

— Pe bune? Suze ridică ochii albaştri imenşi spre mine şi văd în ei un nou val de durere. O, Doamne. Of, Bex. Nu ştiu cum de am putut să cred că Alicia e *altceva* decît o prefăcută, o nemernică… Se întoarce spre Alicia, cu patimă. De ce-ai venit în călătoria asta? Ca să te asiguri că Bryce scoate banii de la mine? Şi cu cine te-ai întîlnit la Four Seasons? *Nu* cu un detectiv particular.

— Suze, mai e ceva, îi şoptesc grăbită. Trebuie să fii cu ochii-n patru. Cred că Alicia a pus ochii pe Letherby Hall.

— Cum adică?

Suze face un pas către noi, îndepărtîndu-se de Alicia. O cîntăreşte din ochi precaută, de parcă ar fi o bombă ce poate exploda oricînd.

— Letherby Hall? pufneşte Alicia. Eşti *nebună*?

Dar eu o ignor.

— Gîndeşte-te bine, Suze. De ce îţi tot pune Alicia întrebări despre casa ta? De ce e interesată de titlul moştenit odată cu proprietatea? *Fiindcă*… Număr pe degete. Soţul ei e anglofil. Le-ar plăcea la nebunie să fie lady şi lordul casei. Îţi vrea casa. Îţi vrea titlul nobiliar… şi probabil şi toate bijuteriile de familie.

Ultima parte abia acum mi-a venit în minte, dar sînt sigură că am dreptate. Aliciei i-ar plăcea la nebunie toate diademele alea vechi şi tot restul. (Suze găseşte că majoritatea sînt cam grosolane, şi tind să-i dau dreptate.)

— Becky, eşti şi mai nebună decît am crezut. Alicia izbucneşte într-un rîs dispreţuitor. De ce naiba aş vrea Letherby Hall, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu mă păcăleşti, Alicia. Îi arunc o privire glacială. E o reşedinţă aristocratică de top şi tu eşti o snoabă. Să nu crezi că nu ştim că vrei să urci pe scara socială.

Alicia se uită de la mine la Suze şi înapoi – însă de data asta nu se mai face mov. Pare efectiv uluită.

— Pe scara socială? În *Anglia*? Chiar crezi că Wilton şi cu mine am vrea să ne petrecem zilele în nu ştiu ce clădire monstruoasă, rece ca un cavou, fără încălzire în pardoseală, cu nişte ţărănoi drept vecini?

Clădire monstruoasă? Mă cuprinde aşa o indignare în numele lui Suze, că nu pot să nu strig:

— Letherby Hall nu e monstruoasă! E o clădire georgiană extrem de admirată, cu o bibliotecă lambrisată cu lemn masiv şi un parc minunat, amenajat de arhitecţi peisagişti în 1752!

Habar n-aveam că ştiu toate astea. Probabil că m-am concentrat mai tare decît credeam cînd tatăl lui Tarkie îmi povestea despre ele.

— Mă rog. Crede-mă. Alicia se uită cu milă la Suze. Sînt alte lucruri pe care aş prefera să-mi cheltui banii, decît pe un morman de cărămizi vechi, ce stau să cadă.

— Cum îndrăzneşti? Acum chiar că m-am inflamat. Ia nu mai insulta tu casa lui Suze! Şi de ce puneai atîtea întrebări despre ea dacă nu te interesa?

Aşa. Ha! Am încuiat-o.

— Trebuia să vorbim *despre ceva*. Alicia dă din gene plictisită către Suze. Chiar *nu prea ai* ce să zici despre soţul ăla al tău, atît de ridicol. Pe bune, Suze, serios. Mori de plictiseală.

Îmi vine să-i dau una în meclă.

Însă n-am să fac asta. Arunc o privire spre Suze, care spune cu glas tremurător:

— Cred c-ar trebui să pleci, Alicia.

Şi rămînem cu toţii ca nişte statui, în timp ce ea se îndepărtează mîndră.

Unele lucruri sînt aproape prea şocante ca să le poţi discuta imediat. Danny e cel care se însufleţeşte primul, zice „să bem“ şi ne conduce la un cort din apropiere. În timp ce bem cîte un punci de mere, el ne povesteşte despre noua lui colecţie pentru Elinor şi ne arată desenele – şi, sinceră să fiu, e cel mai potrivit lucru pe care l-am putea face acum. E exact ce-i trebuie lui Suze: să se concentreze pe altceva decît pe talmeş-balmeşul din viaţa ei personală.

În cele din urmă, el îşi închide caietul de schiţe şi ne privim cu toţii în ochi, gata să reluăm lucrurile de unde le-am lăsat. Dar tot nu am puterea să abordez subiectul Alicia. Îmi pare efectiv rău că respiră.

— Bex. Suze trage aer în piept adînc, tremurînd. Nu ştiu cum… nu-mi vine *să cred* că am putut să am încredere în ea fie şi o clipă…

— Încetează, o întrerup cu blîndeţe. Hai să nu facem asta. Dacă vorbim despre Alicia, înseamnă că tot ea cîştigă, fiindcă o lăsăm să ne distrugă vieţile. OK?

Suze rămîne o clipă pe gînduri, după care înclină capul.

— OK.

— Bună idee, aplaudă Danny. Propun să ne facem că nici nu există. *Care* Alicia?

— Exact. Încuviinţez. *Care* Alicia?

Vreau să zic, evident că *o să vorbim* despre Alicia. Probabil că ne vom petrece o săptămînă întreagă făcînd-o cum ne vine la gură şi, poate, aruncînd săgeţi într-o poză de-a ei. (Sinceră să fiu, abia aştept.) Dar nu încă. Nu e momentul.

— Deci… zic, încercînd să fac conversaţia să înainteze, ce mai zi.

— Bănuiesc că mama ta n-a avut nici un noroc cu Raymond, zice Suze.

— Mi-ar fi scris SMS dacă ar fi avut.

— Nu-mi vine să cred că am stat de pază în cortul ăla o zi întreagă. Degeaba.

— Nu e degeaba, zic. Janice şi-a luat un banjo.

Suze pufneşte vag în rîs, şi nu-mi pot reprima zîmbetul.

— Deci… ce facem? Încotro pornim acum? Suze îşi muşcă buza. Hai să spunem adevărul, n-are nici un rost să-l mai urmăresc pe Tarkie. Vorbeşte calm, dar vocea îi tremură uşor.

— Poate că nu. Îi întîlnesc privirea, apoi mi-o feresc iar.

— Şi cum rămîne cu mama şi cu tatăl tău?

— O, Doamne. Mă prăbuşesc în scaun. Habar n-am.

— Să mai încercăm o dată la Raymond acasă? Sau să ne întoarcem pur şi simplu la L.A., cum a zis taică-tu tot timpul? Adică, poate a avut dreptate. Suze ridică ochii spre ai mei, şi văd cît efort o costă să spună asta. Poate că *a fost* o idee prostească.

— Nu! zic automat.

— Nu ne putem întoarce acum, protestează Danny. Avem o misiune. Trebuie s-o îndeplinim.

— Foarte bine. Suze se întoarce spre el. Dar n-avem nici cea mai mică idee ce să facem în continuare. N-am reuşit să dăm de Raymond, n-avem nici măcar o altă pistă, o idee măcar…

— Sinceră să fiu… intervin. Am eu o idee.

— Serios? Suze se zgîieşte la mine. Ce anume?

— Mă rog, un soi de idee, mă corectez. E cam aiurea. De fapt, e foarte aiurea. Dar e o ultimă variantă posibilă. Şi, dacă nu merge, renunţăm şi ne întoarcem la L.A.

Atît Danny, cît şi Suze mă fixează cu interes.

— Păi atunci zi, spune Suze. Care-i ideea asta dementă, ultima soluţie?

— OK. Şovăi, după care caut în geantă broşura *Wilderness Creative Festival: Ghid al artiştilor*. Înainte să vă spun ceva, uitaţi-vă la asta.

Îi privesc cum le zboară privirea pe pagină; mă uit cum tresar surprinşi, cum am făcut şi eu.

— O, *Doamne*, zice Suze, şi ridică ochii spre mine uluită. Păi şi ce… adică, cum o să…

— Cum am zis, am ideea asta.

— Sigur că da, zice Danny. Tu mereu ai avut idei geniale. Bagă mare, Beckeriţo.

Îmi zîmbeşte încurajator şi se aşază mai bine în scaun pregătindu-se să asculte, şi simt din nou valul de adrenalină crescînd. Acel sentiment pozitiv. Ca şi cum vechii mei prieteni s-au apropiat şi sufletele noastre se îmbrăţişează.

DOISPREZECE

După ce le spun, toată lumea e de părere că este o idee complet dementă.

Pînă şi Suze, căreia i se pare o idee bună, crede că e în egală măsură dementă. Luke crede că e o idee îngrozitoare. Mama nu ştie dacă e bună sau rea, dar îşi doreşte cu disperare să funcţioneze. Janice pendulează între optimism nebun şi pesimism total. Danny e sută la sută pro – dar asta doar fiindcă el mi-a creat costumul.

— Aşa. Îmi aranjez pentru ultima oară eşarfa. Perfect. Mă întorc să citesc verdictul în ochii publicului. Ce părere aveţi – gemene identice, nu?

— Nu semeni absolut deloc cu ea, zice Luke sec.

— Ba semănăm ca două picături de apă!

— Scumpa mea, cred că trebuie să mergi la oftalmolog.

— Nu, eu văd limpede, zice Danny. Aduci oarecum cu ea.

— Doar *oarecum*? Îmi cam cade cerul în cap.

— Toată lumea arată altfel în realitate decît în poză, spune Danny ferm. E în regulă. E bine.

Ia broşura *Ghid al artiştilor* şi o ridică lîngă mine, deschisă la fotografia lui Pauline Audette. Şi nu-mi pasă ce spune Luke, *chiar* semăn cu ea. E izbitor – acum, că m-am şi îmbrăcat ca ea, şi mai şi.

Port o cămaşă tip halat, pe care a cumpărat-o Danny aseară de la

tîrg, peste nişte pantaloni largi de-ai lui Janice. Am părul prins la spate cu o pînză vopsită în degrade, fiindcă Pauline Audette are mereu o eşarfă stil boem în păr. Toată dimineaţa, Danny a tot adus şi fixat şi adăugat tuşe artistice de vopsea şi lut, pe care le-am cumpărat de la corturile de meşteşugari. După părerea mea, arăt *exact* ca o olăriţă franţuzoaică.

— OK, o să exersez, anunţ. Numele meu *est* Pauline Audette.

Din fericire, există o mulţime de materiale video cu Pauline Audette pe YouTube, fiindcă ea face chestia asta numită „mini-sculpt“, în care ia o mînă de argilă şi o modelează în ceva în cam cinci secunde. Cum ar fi, un copac sau o pasăre. (Trebuie să recunosc, e destul de uimitoare.) Aşa că m-am uitat întruna la ea, şi *cred* că i-am prins accentul.

— Sînt *artiste* ceramistă, continui. Inspiraţia mea vine de la *nature*.

— De unde? zice Janice, perplexă.

— Natură, draga mea, îi explică mama. Natură, în franceză.

— Am venit în Arisona pentru *vacances*. Mi-am adus aminte de *monsieur* Raymond, care a scris la mine scrisori *très gentils*. Mă gîndesc: *Zut! Am să visitez pe* monsieur *Raymond.* Mă opresc şi mă uit în jur. Ce părere aveţi?

— *Nu* spune *zut*, zice Luke.

— Zici că eşti Hercule Poirot, spune Suze. N-o să te creadă niciodată dacă vorbeşti aşa.

— Ei bine, e unica noastră şansă, îi răspund. Sinceră să fiu, mă simt un pic jignită. Credeam că accentul meu e destul de bun. Şi, bine, n-o să zic *zut*. Haide, asistento, să mergem.

Suze o joacă pe asistenta mea, într-o ţinută complet neagră, cu ochelari falşi. Are părul prins într-o coadă de cal îngrijită şi e dată doar cu puţin ruj roşu, care Danny spune că întruchipează perfect

stilul „asistentă a unui artist francez“.

Pornesc către uşa rulotei şi mă uit în jur la feţele nerăbdătoare, pline de speranţă.

— Uraţi-ne noroc!

Alicia nu se mai află cu noi, evident. Habar n-am ce-a făcut azi-noapte. Bănuiesc că a chemat alt serviciu de limuzine şi s-a întors la L.A. (A lăsat unele lucruri în rulotă, şi Danny era de părere că ar fi bine să facem un foc şi să le ardem, dar am hotărît să le trimitem înapoi, însoţite de un mesaj demn.) Azi-noapte, la cină, le-am explicat mamei şi lui Janice cum au încercat Alicia şi soţul ei să-i ţepuiască pe Tarkie şi Suze şi cît de diabolică a fost. La care, au zis amîndouă instantaneu că ele *bănuiseră* tot timpul că are un plan ascuns, că o simţiseră în plăselele sufletului, şi că ce bine că mă preveniseră în legătură cu ea!

Pe bune acum.

— Becky, dacă te arestează? zice Janice, brusc panicată. Am avut deja de-a face o dată cu poliţia.

— N-o să mă aresteze! pufnesc. Nu e ilegal să te dai drept altcineva.

— Ba da, e! zice Luke, dîndu-şi o palmă peste frunte. Dumnezeule, Becky, e înşelăciune.

Luke ia întotdeauna lucrurile atît de *literal.*

— Bine, OK, poate în unele cazuri. Dar asta nu e înşelăciune, zic ferm. Nu vrem decît să aflăm adevărul. Oricine ar înţelege asta, chiar şi un poliţist. Şi acum m-am echipat; nu pot să dau înapoi. Ne vedem mai tîrziu.

— Stai! strigă Luke. Ţine minte, dacă nu există nici o menajeră sau vreun alt soi de angajat în casă, dacă rămîi fără semnal la telefon, dacă simţi că e ceva în neregulă, *pleci.*

— Luke, n-o să păţesc nimic! zic. E un prieten de-al tatei, ai uitat?

— Hmm. Luke nu pare impresionat. Ei bine, aveţi grijă.

— O să avem. Haide, Suze.

Coborîm în grabă treptele rulotei şi pornim către ferma lui Raymond. Luke porneşte rulota, şi o face nevăzută la următoarea curbă. Cînd ne apropiem de porţile masive, mă cam apucă tremuriciul, dar n-am să-i spun asta lui Suze. Dacă îi mărturisesc, o să-mi spună *atunci hai să n-o facem.* Şi eu chiar vreau, foarte tare, să fac asta. E ultima noastră şansă.

În plus… e vorba de mai mult de-atît. Punînd acest plan în aplicare, chiar dacă e un pic ridicol, mă simt ca şi cum aş fi revenit la viaţă. Mă simt activă. Şi cred că e valabil şi pentru Suze. E la pămînt din punct de vedere psihic – n-a primit nici o veste de la Tarkie, sau despre Owl's Tower, sau despre *orice.* Dar faptul că se implică în asta pare să o facă să se simtă mai bine.

— Haide! O strîng din mers pe Suze de mînă în timp ce ne apropiem. Putem s-o facem! Tu ai urmat cursuri de actorie, mai ştii? Dacă am vreo problemă, preiei tu controlul.

Porţile fermei sînt uriaşe şi de lemn, şi număr trei camere video fixate asupra noastră. Totul e un pic intimidant, dar îmi reamintesc că sînt Pauline Audette şi mă îndrept încrezătoare către panoul cu interfonul. Apăs pe butonul de acces şi aştept să răspundă cineva.

— Stai, Suze! zic brusc, în şoaptă. Ce cod avem, în caz de ceva?

— Fir-ar. Se uită lung la mine, cu ochii mari. Nu ştiu.

Toată dimineaţa am vorbit că ne trebuie un cuvînt care să fie codul nostru de urgenţă, dar practic nu ne-am ales nici unul.

— Cartof, zic repede.

— Cartof? Eşti nebună? Şi cum crezi tu că am să pot aduce cuvîntul „cartof" în discuţie?

— Mă rog, atunci găseşte tu unul mai bun. Haide! adaug, cînd ea mă fixează fără expresie.

— Nu pot, zice, pe un ton ofuscat. M-ai încuiat. Acum n-am în minte decît „cartof“.

— Alo? se aude o voce metalică de femeie la interfon, şi îmi vine rău de la stomac.

— Alo! zice Suze, făcînd un pas în faţă. Numele meu e Jeanne de Bloor. Lîngă mine se află Pauline Audette, care a venit să se întîlnească cu domnul Raymond Earle. Pauline Audette, repetă, enunţînd clar.

Suze a inventat numele Jeanne de Bloor. A hotărît că Jeanne s-a născut la Haga, s-a instalat la Paris, dar are un iubit la Antwerp de mult timp, vorbeşte cinci limbi şi acum învaţă sanscrita. (Suze e foarte temeinică atunci cînd vine vorba să creeze un personaj. Şi-a luat notiţe şi tot tacîmul.)

De la interfon nu se mai aude nici un sunet, iar Suze şi cu mine schimbăm între noi priviri interogative. Apoi, chiar cînd vreau să-i propun lui Suze să mai încerce o dată, din difuzor răsună vocea unui bărbat.

— Alo? Sînt Raymond Earle.

O, Doamne! Simt cum tensiunea îmi răscoleşte măruntaiele, dar fac un pas în faţă, să vorbesc.

— Alo, zic în interfon. Numele meu *est* Pauline Audette. Noi am corespondat.

— Sînteţi Pauline Audette? Pare ca lovit cu leuca, aşa cum şi trebuie să fie.

— Am văzut expoziţia dumneavoastră de la tîrg. Doresc să vorbesc cu dumneavoastră despre opera dumneavoastră, dar nu vă găsesc. Aşa că vin *chez vous*.

— Mi-aţi văzut opera? Vreţi să vorbiţi despre opera mea?

Pare atît de încîntat, încît mă încearcă un groaznic sentiment de vinovăţie. N-ar trebui să-i fac asta unui biet olar nevinovat.

Dar, pe de altă parte, nici el n-ar fi trebuit să le trimită pe mama şi pe Janice la plimbare. Dinte pentru dinte.

— Pot să intru în casa la dumneavoastră? zic, dar porţile se dau deja în lături.

Am intrat!

— Jeanne, zic iute, pentru camerele video, tu mă vei însoţi şi vei lua notiţe.

— Voarte pine, zice Suze, cu ceea ce bănuiesc că ar vrea să fie un accent olandez, şi aproape mă umflă rîsul.

Casa e la aproximativ un kilometru distanţă, la capătul unui drum prost întreţinut, şi îmi dau seama că se aştepta să fim cu o maşină. Dar nu prea am cum să mă mai duc acum să iau rulota. În timp ce înaintăm cu greu pe drum, văd sculpturi bizare peste tot. Observ un taur făcut din nişte chestii care par bucăţi de automobile dezmembrate, şi chipul unui bărbat care strigă, făcut din fier, şi o groază de lucrări ciudate abstracte realizate din nişte chestii care par anvelope auto. Toate astea te bagă un pic în sperieţi şi mă bucur cînd ajungem lîngă casă, pînă cînd aud lătratul furios al unor cîini.

— Locul ăsta îmi cam dă *fiori*, şoptesc către Suze cînd sunăm la sonerie. Casa a fost probabil impresionantă pe vremuri, însă acum e oarecum în paragină. E făcută din piatră şi lemn, cu frontoane şi o verandă şi o uşă masivă sculptată la intrare, însă unele dintre balustradele de lemn par putrede, şi văd două ferestre sparte, cu geamuri peticite. Lătratul cîinilor se aude şi mai tare, şi ne tragem amîndouă îndărăt.

— Încă mai ai semnal? murmur către Suze, şi ea îşi verifică telefonul.

— Da. Tu?

— Da. Toate bune, zic mai tare, pentru Luke. Telefonul lui Suze din buzunarul ei înregistrează, iar al meu e conectat cu al lui Luke,

ca toată lumea din rulotă să audă ce se petrece.

— Jos! răsună vocea lui Raymond din casă. Treci aici.

O uşă dinăuntru se trînteşte cu zgomot. O clipă mai tîrziu, auzim cum se descuie vreo douăzeci şi cinci de zăvoare, apoi uşa de la intrare se deschide şi Raymond Earle ne salută.

Primul cuvînt care îmi vine în minte e „sur“. Barba lui Raymond e ca o pătură cenuşie de blană şi-i ajunge pînă la piept. Are o bandană albastru-cu-alb în jurul capului, iar blugii vechi sînt plini de noroi, lut sau ceva de genul ăsta. Casa miroase a cîini şi tutun şi praf şi mîncare expirată, cu un uşor damf de plante în putrefacţie.

Chiar că i-ar prinde bine o lumînare parfumată sau două. Mai că-mi vine să-i dau linkul de la Jo Malone.

— Doamnă Audette. Se înclină adînc şi barba lui aproape atinge pămîntul. Sînt onorat.

O, Doamne. Acum că sîntem aici, mă simt şi mai vinovată că-l păcălesc aşa. Trebuie să intrăm în atelierul lui pe cît de repede posibil şi să-mi pun planul în acţiune.

— Sînt *enchantée* să vî întalnesc după toată această vreme, zic foarte serioasă. Cînd vin la Wilderness, îmi amintesc pe *monsieur* Raymond, care mi-a scris scrisori *amables*.

— Ce să zic, sînt încîntat să vă cunosc! Îmi apucă mîna şi mi-o strînge cu putere. E aşa o plăcere neaşteptată!

— Haideţi să mergem direct la atelier şi să observăm munca dumnevoastră, zic.

— Sigur că da. Raymond pare total copleşit. Eu doar… intraţi. Intraţi.

Ne conduce într-o sală imensă cu şemineu şi tavan boltit din lemn, care ar arăta uluitor dacă n-ar fi aşa o harababură în jur. Peste tot sînt cizme prăfuite, haine, coşuri pentru cîini, o găleată cu cărămizi vechi şi un covor făcut sul, toate zăcînd care unde s-a

nimerit.

— Vă servesc cu o bere? Nişte apă cu gheaţă?

Raymond ne conduce într-o bucătărie murdară, care miroase a mîncare cu carne. Peretele din spate e acoperit cu rafturi, pe care sînt sprijinite tablouri şi desene şi cîteva sculpturi ce arată bizar. O menajeră încearcă să le şteargă de praf, dar văd că nu-i e deloc uşor.

— Ai grijă! se răsteşte Raymond brusc la ea. Nu mişca nimic! Se întoarce iar spre mine. Doamnă Audette?

— *Non, merci*. Aş dori să vă văd opera. Piesa cea mai dragă dumneavoastră din *tout le monde*. Încerc să-l zoresc, însă Raymond nu pare genul care se grăbeşte.

— Vreau să vă întreb atîtea lucruri, zice.

— Şi eu am multe lucruri să vă întreb, răspund. Ceea ce e chiar adevărat.

— Cred că aţi observat Darinul meu. Face semn cu capul către rafturi.

Darin? Ce e un Darin? O fi vreun artist?

— *Absolument*. Încuviinţez grăbită. Mergem?

— Ce părere aveţi despre modul în care utilizează forma? Se uită la mine cu ochii plini de interes.

OK, e *exact* genul de întrebare pe care nu voiam să mi-o pună. Trebuie să-i dau un răspuns convingător de artist, şi asta repede. Ceva legat de formă. Doar că eu n-am fost niciodată atentă la orele de artă.

— Forma a murit, enunţ într-un final, cu cel mai galez accent de care sînt în stare. *C'est morte.*

Perfect. Dacă forma e moartă, nu trebuie să vorbesc despre ea.

— Haideţi să mergem în atelier, adaug, încercînd să-l scot pe Raymond din bucătărie. Însă el nu se mişcă. Pare uşor bulversat.

— Forma e *moartă*? repetă într-un final.

— *Oui, c'est fini.* Încuviinţez.

— Dar…

— Forma… nu mai este. Îmi întind larg braţele, încercînd să par convingătoare.

— Dar, doamnă Audette, c-cum e posibil aşa ceva? se bîlbîie Raymond. Designul dumneavoastră… scrierile dumneavoastră… cărţile dumneavoastră… chiar renunţaţi la o muncă de-o viaţă? Nu se poate!

Mă fixează consternat. E clar că a fost un răspuns greşit. Dar acum nu mai pot da înapoi.

— *Oui,* zic după o pauză. *C'est ça.*

— Dar *de ce*?

— Eu sînt *artiste,* zic încercînd să cîştig timp. Nu femeie, nu fiinţa umana, *artiste*.

— Nu pricep, zice Raymond, cu o mină nefericită.

— Eu trebie să caut *la vérité*, adaug, cu o inspiraţie de moment. Trebie să fiu brava. *L'artiste* trebuie să fie mereu brav, mai presus de orice, înţelegeţi? Eu trebie să distrug ideile vechi. Abia atunci voi fi eu *artiste* adevarată.

O aud pe Suze pufnind uşor în rîs, dar o ignor.

— Dar…

— Nu mai doresc să vorbesc mai mult despre asta, îl întrerup fermă.

— Dar…

— 'aidem la atelier! Dau agitată din mîini. *Allons y!*

Inima îmi bubuie tare în timp ce îl urmez pe Raymond prin casă, către capătul ei opus. Nu mai sînt în stare să continui conversaţia despre artă; vreau doar să aflu ceva despre tatăl meu.

— Cine trebuia să fii, Pauline Audette sau Yoda? aud glasul şoptit al lui Suze în urechea mea.

— Taci! răspund în şoaptă.

— Trebuie să treci odată la subiect!

— Ştiu!

Ajungem într-o cameră mare cu pereţi albi şi acoperiş de sticlă. E luminoasă şi dezordonată, cu o masă grea de lemn în centru şi două roţi de olar, toate mînjite din plin cu lut. Dar eu nu la ele mă uit. Privirea mea s-a fixat asupra numeroaselor şiruri de rafturi din capătul încăperii. Bingo. *Asta* căutam.

Mă uit la Suze şi ea dă uşor din cap în semn de răspuns.

— Trebie să-mi spui, Raymond, îi poruncesc. Care sînt, după tine, cele mai valoroase piese din această cameră?

— Păi… Raymond ezită. Să văd. Desigur, este *De două ori.* Arată spre o sculptură care pare să reprezinte un bărbat cu două capete. Asta a fost nominalizată la Premiul Institutului Stephens, acum cîţiva ani. A fost pomenită pe cîteva site-uri; bănuiesc că dumneavoastră nu… Îmi aruncă o privire plină de speranţă.

— O piesa reuşită, zic, cu un gest scurt din cap. Şi care este valoroasă pentru *inima* ta?

— A, nu ştiu. Raymond rîde stîngaci, uşor jenat. Am o slăbiciune pentru asta. Arată spre o piesă mult mai mare, abstractă, acoperită de bucăţi de email de diverse culori.

— Aha. Încuviinţez. Le voi examina…

Ridic *De două ori,* iar Suze ridică lucrarea multicoloră. Să le studiem în lumina…

Mă îndepărtez de Raymond, iar Suze mă urmează.

— Aha. Aceasta *me rappelle* de un… *cartof.*

Suze avea dreptate. Cartof e un cuvînt *prost,* prost de tot pentru un nume de cod. Dar funcţionează. Dintr-o singură mişcare, Suze şi cu mine rămînem cu sculpturile deasupra capetelor.

(A lui Suze pare mult mai grea decît a mea. Mă simt un pic prost.

Dar, pe de altă parte, ea are braţe destul de puternice.)

— Bine, zic cu cea mai ameninţătoare voce de care sunt în stare. Uite adevărul. Nu sînt Pauline Audette. Numele meu e Rebecca. Graham Bloomwood e tatăl meu. Şi vreau să ştiu adevărul despre ce s-a întîmplat în călătoria voastră de demult. Dacă nu ne spui, îţi facem piesele zob. Dacă îţi chemi ajutoare, îţi facem piesele zob. Aşa că ar fi bine să începi să vorbeşti.

Mă opresc, respirînd precipitat, întrebîndu-mă dacă e cazul să mai adaug şi „amice“, după care mă răzgîndesc.

E limpede că Raymond e genul ăla de om care procesează lent şi întoarce informaţiile pe toate părţile. Parcă sîntem aici de o jumătate de oră, ne dor braţele şi pulsul ni s-a accelerat, aşteptînd ca el să răspundă. Ne cîntăreşte bine din ochi, întîi pe mine, apoi pe Suze. Clipeşte. Se strîmbă. Deschide gura să vorbească, apoi se opreşte.

— Trebuie să ştim, zic, încercînd să-l îmboldesc. Trebuie să ştim adevărul, chiar acum, şi *aici*.

Raymond se încruntă din nou, de parcă ar medita la marile mistere ale vieţii. Doamne, cît e de enervant.

— Nu sînteţi Pauline Audette? zice într-un final.

— Nu.

— Ei, slavă Domnului. Clatină mirat din cap. Credeam că aţi înnebunit. Mă scrutează mai atent. Dar arătaţi ca ea. Exact ca ea.

— Ştiu.

— Adică, e *incredibil*. Nu sînteţi rude?

— Din cîte ştiu eu, nu. E incredibil, nu-i aşa? Nu pot să nu mă înmoi puţin. *Ştiam* că arăt ca Pauline Audette.

— Ei bine, ar trebui să căutaţi pe Google. Privirea i se luminează, interesată. Poate că aveţi vreun strămoş comun. Aţi putea să mergeţi la una dintre emisiunile alea TV…

— Gata cu forbăria inutilă! se răsteşte Suze, pe un ton de comandant nazist. Avem nevoie de adevăr! Se încruntă dezaprobator la mine, şi îmi dau seama că m-am lăsat dusă de val.

— Aşa e! zic repede şi ţin *De două ori* şi mai strîns. Sîntem aici cu un motiv, Raymond, aşa că ai face bine să ne dai ce vrem.

— Şi nu încerca vreo şmecherie, adaugă Suze ameninţătoare. În clipa în care chemi poliţia, cele două lucrări ale tale o să se transforme în bucăţi. Are un ton de zici că abia aşteaptă să le spargă. Nu mi-am dat seama că Suze are o asemenea latură violentă.

Urmează încă o clipă sau cîteva de tăcere – care mi se par cît o jumătate de oră –, timp în care Raymond procesează informaţia.

— Eşti fiica lui Graham, zice în cele din urmă, fixîndu-mă. Nu semeni cu el.

— Ei bine, sînt. Şi el a dispărut. Am încercat să dăm de urma lui şi să-l ajutăm, dar tot ce ştim e că încearcă să îndrepte nişte lucruri. Ştii cumva la ce se referă?

— A fost aici? se bagă şi Suze.

— A luat legătura cu tine?

— Ne poţi spune despre ce e vorba?

În timp ce vorbim, chipul lui Raymond a devenit impenetrabil. Mă priveşte scurt, apoi îşi fereşte privirea şi simt cum mi se strînge stomacul. Ştie.

— Ce e? îl întreb. Ce s-a întîmplat?

— Ce *face*? intervine şi Suze.

În ochii lui Raymond apare un nou licăr, şi rămîne cu privirea fixată în colţul îndepărtat al camerei.

— Ştii, nu? Încerc să mă uit în ochii lui. De ce nu vorbeşti? De ce-ai trimis-o pe mama la plimbare?

— Spune-ne! exclamă Suze.

— Orice ar face, e treaba lui, zice Raymond, fără să-şi mişte

privirea.

Ştie. Am venit pînă aici şi el ştie şi nu ne spune. Mă cuprinde aşa un val de furie, că încep să tremur.

— O s-o arunc pe jos! ţip, învîrtind *De două ori.* Arunc totul pe jos! Pot să fac o groază de stricăciuni într-o juma' de minut! Şi nu-mi pasă dacă chemi poliţia, fiindcă e tatăl meu şi *trebuie să ştiu*!

— Dumnezeule! Raymond pare şocat de izbucnirea mea. Potoleşte-te. Chiar eşti fiica lui Graham? Se întoarce spre Suze. Graham a fost mereu Domnul Calm.

— Încă mai e, spune Suze.

— Eu semăn un pic mai mult cu mama, recunosc.

— Deci… eşti fiica lui Graham, spune pentru a treia oară. Dumnezeule, oare mereu se prinde atît de greu?

— Da, sînt Rebecca, zic tăios. Dar tata n-a vrut să-mi dea numele ăsta. Din nu ştiu ce motiv. Pe care nimeni nu vrea să mi-l spună.

— Şi fiica lui Brent, şi fata lui Corey se numesc tot Rebecca, intervine Suze.

— Fiica lui Brent a spus „pe toate ne cheamă Rebecca", dar nu ştiu de ce şi, sinceră să fiu, am cam obosit să nu ştiu ce e cu viaţa mea. La ultimele cuvinte glasul îmi tremură deja şi în odaie se lasă o tăcere ciudată.

Raymond pare că procesează toate informaţiile. Se uită la mine şi la Suze. Se uită la vasele încă aflate deasupra capetelor noastre. (Probabil că Suze are nişte furnicături cumplite deja.)

Apoi, în cele din urmă, pare să cedeze.

— OK, zice.

— OK ce? zic precaută.

— O să-ţi spun ce face taică-tu.

— Deci *ştii*?

— A fost aici.

Îmi arată către o canapea pătată cu vopsea.

— Staţi jos. O să vă spun ce ştiu. Vreţi nişte ceai cu gheaţă?

Deşi Raymond pare să se fi hotărît să ne facă jocul, nu lăsăm din mîini vasele, pentru orice eventualitate. Ne aşezăm pe canapea, ţinînd cele două sculpturi bine în poală, în timp ce Raymond ne toarnă ceai cu gheaţă dintr-o carafă, apoi se instalează într-un scaun de vizavi.

— Ei bine, totul se reduce la bani, zice, de parcă ar fi ceva cît se poate de evident, şi mai ia o gură din pahar, gînditor.

— Ce bani?

— Cei legaţi de faptul că Brent şi-a cedat drepturile. Vreau să spun, s-a întîmplat cu atîţia ani în urmă. Dar tatăl tău abia acum a aflat şi i s-a părut nedrept. A vrut să facă ceva în legătură cu asta. Eu i-am zis „e problema lor“. Dar tatăl tău a luat-o personal. Între el şi Corey a fost mereu o chestie… nu ştiu cum să-i spun. O scînteie. Corey reuşea să-l scoată pe taică-tu din starea lui de calm. În orice caz, de-asta a venit în America.

Raymond se lasă pe spate de parcă acum e cît se poate de limpede şi mai ia o gură de ceai cu gheaţă. Mă zgîiesc la el bulversată.

— Poftim? zic în cele din urmă. Despre ce vorbeşti?

— Ei, ştii, zice Raymond ridicînd din umeri. Arcul. Banii. Mă fixează atent. Vorbesc despre *bani*.

— Ce bani? răspund cu o undă de iritare în glas. Tot vorbeşti despre bani, dar eu nu ştiu la ce te referi.

— Nu ştii? Raymond scoate un mic strigăt de uimire. Nu ţi-a spus niciodată?

— Nu!

— Vai, Graham. Uite că nu eşti chiar aşa sfîntul sfinţilor. Pufneşte

brusc în rîs.

— Ce tot *spui*? Îmi vine să explodez de frustrare.

— OK. Raymond îmi zîmbeşte cu gura pînă la urechi. Fii atentă aici. E o poveste frumoasă. Ne-am întîlnit cu toţii la New York, toţi patru, făceam pe chelnerii. Corey şi Brent terminaseră ingineria. Eu eram masterand în design. Taică-tu era… nu mai ştiu ce era taică-tu. Eram tineri, abia aşteptam să vedem încotro ne duce viaţa, şi am hotărît să pornim spre Vest. Să trăim o aventură.

— Aşa. Încuviinţez politicoasă, deşi am un ghimpe în inimă. Oamenii zic „e o poveste frumoasă“ cînd de fapt vor să spună *acum o să-ţi împărtăşesc un crîmpei la întîmplare din viaţa mea, şi tu trebuie să te prefaci fascinată.* Adevărul e că am auzit povestea asta de un milion de ori de la tata. În curînd o să-mi povestească despre asfinţituri şi despre arşiţa dogoritoare şi despre noaptea aia pe care au petrecut-o în deşert.

— Şi banii cînd apar în poveste?

— Ajungem şi acolo. Raymond ridică o mînă. Deci am plecat şi am înconjurat tot Vestul. Şi am vorbit. O groază. Îţi aminteşti, pe vremea aia nu erau telefoane. Nici Wi-Fi. Doar muzică şi conversaţie. În baruri, stînd în jurul focului de tabără, pe drum… oriunde. Corey şi Brent aveau idei după idei. Vorbeau întruna despre cum o să-şi facă o companie de cercetare împreună. Băieţi deştepţi, amîndoi. Corey avea şi bani. Şi arăta şi bine. Era ceea ce s-ar putea numi un mascul alfa.

— Aha, zic cu oarece dubii, amintindu-mi-l pe tipul bronzat, cu faţă ciudată, pe care l-am întîlnit în Las Vegas.

— Apoi, într-o noapte… Raymond face o pauză de efect. Au venit cu ideea arcului. Pe chip i se aşterne un mic zîmbet. Ai auzit vreodată de arcul cu balon?

Ceva îmi sună cunoscut, şi mă îndrept de spate.

— Ia stai aşa. Corey a inventat un arc, nu?

— Corey şi Brent au inventat un arc, mă corectează Raymond.

— Dar… Mă uit lung la el. Am văzut articole despre arcul ăsta pe internet. Şi nicăieri nu scrie nimic de Brent.

— Corey l-a eliminat discret din poveste, bănuiesc. Raymond scoate un chicot ironic. Dar ce ştiu precis e că Brent l-a ajutat să-l inventeze. Ideea le-a venit cînd erau împreună într-o seară, lîngă foc. Au schiţat conceptul chiar atunci, acolo. A durat patru ani pînă a fost realizat efectiv, dar acolo a început totul. Cu Corey, Brent, tatăl tău şi cu mine. Fiecare a avut partea lui.

— Stai aşa, *poftim*? Mă uit lung la el. A avut şi tata legătură cu asta?

— Mă rog, aş zice că a avut „în parte“. Raymond începe iar să chicotească. El n-a pus nici un ban. A fost, mai degrabă, o „contribuţie“.

— Contribuţie? Ce contribuţie?

Aproape că sper să aud că tata a fost cel care a avut fenomenala intuiţie care a dat startul întregii invenţii.

— Tatăl tău le-a dat hîrtia pe care au scris.

— *Hîrtia*, zic dezumflată. Atîta tot?

— A fost destul! Au făcut şi glume despre asta. Corey şi Brent erau disperaţi să găsească ceva pe care să scrie. Tatăl tău avea un caiet mare de desen. Le-a zis: „Dacă vă dau caietul meu de desen, vreau să iau şi eu parte la asta“, iar Corey a zis: „De acord, Graham. Tu ai unu la sută“. Adică, glumeau cu toţii. Eu i-am ajutat să-şi schiţeze ideile. Ne-a luat cîteva seri. Raymond mai ia o gură mare de ceai cu gheaţă. Dar pe urmă au făcut arcul. Au început să curgă banii. Din cîte ştiu eu, Corey s-a ţinut de cuvînt. I-a trimis tatălui tău un dividend în fiecare an.

Zici că m-a lovit cineva în moalele capului. Tata a avut o

contribuţie la arc? OK, îmi retrag cuvintele. Chiar e o poveste destul de frumoasă.

— Pe atunci tocmai primisem o moştenire, adaugă Raymond, aşa că am băgat nişte bani adevăraţi în treaba asta. Şi aşa m-am aranjat pe viaţă.

— Dar cum poate un arc să aducă atîţia bani? zice Suze sceptică. E doar o bucată de sîrmă răsucită.

Exact asta gîndeam şi eu, doar că n-am vrut s-o zic.

— E un fel de arc pliabil. Raymond ridică din umeri. O chestie utilă. O să-l găsiţi în arme de foc, tastaturile de computer… peste tot. Corey şi Brent erau deştepţi. Corey avea o armă; mai vîna uneori. Seara o demontau, se jucau cu mecanismul de încărcare, pe bază de arc. Le dădea idei. Ştii cum e.

Nu, nu ştiu cum e. Am petrecut sute de ceasuri cu Suze şi am demontat o mulţime de lucruri, cum ar fi trusele de machiaj. Dar n-am inventat niciodată un nou tip de arc.

Înţeleg, dintr-odată, de ce era tata atît de interesat de notele mele la fizică. Şi de ce îmi spunea „Becky, scumpa mea, ce-ar fi să studiezi ingineria?“ şi „Ştiinţa *nu e* plicticoasă, domnişoară!“.

Hmm. Poate că avea dreptate. Acum parcă-parcă-mi doresc să-l fi ascultat.

Ooo, poate o pregătim pe Minnie la ştiinţă şi o să inventeze ea un arc şi mai avansat şi o să fim cu toţii megamiliardari. (Asta cînd nu cîştigă Olimpiada la echitaţie, fireşte.)

— Cînd s-au întors din excursie, zice Raymond, au închiriat un laborator şi au dezvoltat ideea ca lumea. Patru ani mai tîrziu, au lansat-o. Cel puţin, Corey a lansat-o.

— Doar Corey? De ce nu şi Brent?

Chipul lui Raymond se întunecă.

— Brent a ieşit din combinaţie după trei ani, zice sec.

— *Trei ani?* Cum adică, înainte de lansare? Deci n-a cîştigat nimic?

— A luat o sumă nesemnificativă. Practic, şi-a cedat toate drepturile.

— Dar de ce naiba ar fi făcut aşa ceva? întreb îngrozită. Nu se poate să nu fi ştiut că are potenţial uriaş.

— Bănuiesc că aşa i-a spus Corey… Raymond amuţeşte, apoi izbucneşte inflamat: toate astea sînt de domeniul trecutului. E treaba lor!

— Ce anume i-a spus Corey? Mijesc ochii. *Ce anume,* Raymond?

— *Ce*? repetă şi Suze, iar Raymond pufneşte enervat şi jignit.

— Corey se ocupa de partea comercială. Poate că i-a lăsat lui Brent impresia greşită. I-a spus că investitorii nu se prea înghesuie, i-a spus că nu prea are şanse să se vîndă, i-a spus că idea lor o să fie prea scumpă ca să poată fi dusă la nivelul următor. Aşa că Brent s-a lăsat cumpărat pentru… mă rog. Nimica toată.

Mă holbez la Raymond total îngrozită.

— Corey *l-a tras în piept* pe Brent? Ar trebui să facă închisoare pentru asta!

În minte îmi apare brusc imaginea palatului lui Corey din Las Vegas, urmată de cea a rulotei lui Brent. E atît de nedrept. Nu pot suporta.

— Din cîte ştiu eu, Corey n-a încălcat nici o lege, răspunde Raymond impasibil. Avea dreptate dintr-un anume punct de vedere – *nu era* un lucru sigur. Şi *era nevoie* de investiţii. Brent ar fi trebuit să se intereseze personal care e situaţia. Trebuia să fie mai deştept.

— Tu ştii că Brent a locuit într-un parc de rulote? zic pe un ton acuzator. Ştii că a fost *evacuat* dintr-o rulotă?

— Dacă Brent a fost atît de prost, încît să se lase dus de nas de Corey, e problema lui, mi-o întoarce Raymond agresiv. Cred că a

încercat să-l dea în judecată, dar probele pe care le avea nu au fost suficient de puternice. Practic, a fost cuvîntul lui Corey împotriva cuvîntului lui Brent.

— Dar e atît de *greşit*! Brent a contribuit la invenţie! Şi cu ea s-au cîştigat milioane!

— Nu contează.

Chipul lui Raymond devine şi mai întunecat, şi mă izbeşte un val de dispreţ pentru el.

— Pur şi simplu nu te interesează, aşa-i? zic tăioasă. Nu-i de mirare că te ascunzi de lume.

— Dacă Brent e atît de talentat, intervine Suze, de ce n-a făcut nimic în viaţă pe urmă, după povestea asta?

— Brent n-a fost niciodată un caracter prea puternic, spune Raymond. Cred că faptul că l-a văzut pe Corey avînd succes l-a măcinat pe dinăuntru. A început să bea, s-a însurat de prea multe ori – lucrurile astea îţi cam toacă banii, oricîţi ai avea.

— Nu-i de mirare că l-a măcinat pe dinăuntru! aproape că ţip. Aşa ceva ar consuma pe oricine! Deci ţie ţi se pare că totul e în regulă, nu? Unul dintre prietenii tăi e tras pe sfoară de un altul şi nu vrei să faci nimic în legătură cu asta?

— Eu nu mă bag, zice Raymond, pe un ton neutru. Am pierdut legătura cu ei.

— Dar tu încă mai primeşti bani, subliniez tăioasă.

— Şi tatăl tău la fel, mi-o întoarce Raymond, la fel de tăios. Din cîte ştiu, încă îşi mai primeşte dividendul.

Gîndurile mele, care goneau în nu ştiu cîte direcţii, se opresc subit. Tata. Banii. Dividendul. De ce nu ne-a spus niciodată despre asta? Ne-a povestit toate celelalte lucruri legate de călătorie, iar şi iar şi iar. De ce a omis partea cea mai interesantă?

Sînt sigură că mama nu ştie nimic din toate astea. Ar fi spus. Ceea

ce înseamnă… A ţinut totul secret, *toţi anii ăştia*?

Mi se cam urcă sîngele la cap. Tata e cel mai deschis şi mai cinstit om din lume. De ce ar păstra un secret atît de uriaş ca ăsta?

— Bex, tu nu ştiai nimic despre asta? zice Suze cu glas scăzut.

— Nimic.

— De ce-ar ascunde tatăl tău aşa ceva?

— Habar n-am. E ciudat.

— Crezi că e milionar în secret? Cască ochii mari.

— Nu! Nu. Nu poate fi!

— Nu cred că Corey îi trimite tatălui tău prea mult, spune Raymond, care ascultă fără jenă. E mai mult aşa, un cadou între prieteni. Cîteva mii de dolari, poate.

Cîteva mii de dolari… în fiecare an. Şi, ca o străfulgerare, am o revelaţie. PCM. Prima Cea Mare a tatei.

A avut primele astea toată viaţa. Întotdeauna ne-a spus că vin din munca lui de consultanţă şi de fiecare dată ne-a dus în oraş şi ne-a cumpărat cadouri, şi am ridicat cu toţii un pahar în cinstea lui. Deci primele cele mari vin de la… Corey?

Mă uit la Suze, şi văd că şi ea s-a gîndit la fel.

— Prima Cea Mare, zice.

Într-un an, Suze stătea la noi cînd a primit-o tata, şi i-a cumpărat o geantă Lulu Guinness, deşi ea zicea întruna: „Vai, domnule Bloomwood, dar nu e nevoie, lăsaţi!“.

— Prima Cea Mare. Încuviinţez. Cred că asta e. Nu e nici o consultanţă. E arcul ăla.

Mi se învîrte capul. Trebuie să vorbesc despre asta, să înţeleg. Tata a ţinut toţi anii ăştia toată povestea secretă. De ce nu *ne-a spus*?

— Corey *ştie* că Brent a fost evacuat? îl întreabă Suze pe Raymond.

Se lasă tăcerea. Raymond se foieşte uşor în scaun şi se uită pe

geam.

— Cred că i-a spus taică-tu. Cred că taică-tu l-a rugat pe Corey să facă un aranjament financiar pentru Brent.

— Deci asta a tot încercat „să îndrepte“. Mă uit la Suze. *Acum* încep în fine să se lege lucrurile. Şi Corey ce-a zis?

— Cred că a refuzat.

— Dar tu nu te-ai implicat?

Raymond mă fixează din nou, intens.

— Pentru nimic în lume.

Nu pot să cred cît de mult îl urăsc pe acest bărbat. Pur şi simplu, s-a fofilat. S-a uitat în altă parte. Lui ce-i pasă, trăieşte bine-mersi din investiţia sa norocoasă, cu oalele şi ferma lui, şi casa lui neîngrijită. Cu Brent cum rămîne? Brent, care probabil nici măcar *nu are* o casă?

Mi-au dat lacrimile. Mă simt atît de mîndră de tata, şi de modul în care a luat atitudine de dragul vechiului său prieten, şi a încercat să îndrepte răul făcut.

— Dar Corey nu se simte *vinovat*? insistă Suze. Nu eraţi cu toţii prieteni?

— Mă rog. Lucrurile sînt mult mai complicate cu Brent şi Corey. Raymond îşi împreunează degetele ca şi cînd ar spune o rugăciune. Trebuie mers pe fir înapoi.

— Către ce anume?

— Păi cred că trebuie mers înapoi pînă la Rebecca.

Atît Suze, cît şi eu tragem aer în piept adînc. Simt că mă furnică toată pielea. *Rebecca.*

— Cine… ce… Nu mai sînt stăpînă pe vocea mea.

— Trebuie să ştim cine este Rebecca, intervine Suze fermă. Trebuie să ştim despre ce e vorba. Ia-o de la început şi nu omite nici un singur detaliu.

Are un ton *o idee* prea autoritar, şi văd iritarea instalîndu-se pe chipul lui Raymond.

— Nu încep de nicăieri, răspunde enervat. Am obosit să tot discut despre trecut. Dacă vrei să afli despre Rebecca, întreabă-l pe tatăl tău.

— Dar trebuie să ne spui! protestează Suze.

— Nu trebuie să fac nimic. V-am spus destul. Interviul a luat sfîrşit.

Se ridică şi, înainte să-mi dau seama ce se întîmplă, mi-a şi înşfăcat *De două ori* din mîini.

— Aşa, acum lasă-mi lucrarea jos, zice, fixînd-o pe Suze furibund. Şi plecaţi de pe proprietatea mea, înainte să chem poliţia.

Arată destul de ameninţător, şi înghit în sec. Adevărul e că poate chiar este momentul să plecăm. Dar, cînd mă ridic de pe canapea, nu mă pot abţine să nu-i arunc cea mai dispreţuitoare privire de care sînt capabilă.

— Păi mersi că ne-ai spus povestea. Mă bucur că poţi dormi noaptea.

— Cu plăcere. La revedere. Ridică degetul mare către uşă. Hei, Maria! adaugă aproape strigînd.

— Stai! Încă ceva. Ai *cea mai mică* idee unde ar putea fi tata?

Se lasă tăcerea, şi citesc în ochii lui Raymond gîndurile care-i trec prin minte.

— Aţi încercat la Rebecca? zice într-un final – şi iar mă simt un pic ciudat la auzul propriului meu nume.

— Nu! Nu înţelegi? Nu ştim nimic despre Rebecca. Nici numele ei de familie, nici unde stă…

— Rebecca Miades, mi-o taie el scurt. Locuieşte în Sedona, la circa patru sute de kilometri la nord de aici. Tatăl tău zicea c-o să ia legătura cu ea. A fost şi ea acolo în noaptea aia, înţelegi? Şi a văzut

cum a luat naştere ideea.

A fost *acolo*? De ce n-a pomenit de ea pînă acum? Tocmai dau să întreb mai multe – dar, înainte să apuc, apare menajera.

— Maria, condu-le pe fetele astea afară, zice Raymond. Nu le lăsa să ia nimic.

Pe bune acum. Nu sîntem *hoaţe*.

Şi apoi, fără nici un alt cuvînt, deschide uşa îndepărtată şi iese din atelier în curte. Îl văd cum îşi scoate o pipă şi şi-o aprinde. Îi surprind privirea lui Suze şi îmi dau seama că amîndouă gîndim acelaşi lucru: *Ce om oribil, absolut oribil.*

Telefonul meu s-a aflat tot timpul ăsta în buzunar. Ceea ce înseamnă, dacă semnalul a fost OK, că mama a auzit cel puţin o parte din conversaţie. Încă nu sînt în stare să dau ochii cu ea, aşa că, imediat ce ieşim pe porţile lui Raymond, găsesc un petec gol de pămînt şi mă trîntesc. Îi scriu SMS lui Luke: „Totul bine, pe drum“, după care mă prăbuşesc înapoi pe pămîntul presărat cu tufişuri şi ridic ochii spre cerul imens, albastru.

Sinceră să fiu, mă simt un pic copleşită. Sînt mîndră de tata, care a încercat să-şi ajute un vechi prieten – dar sînt şi oarecum bulversată. De ce nu ne-a spus adevărul? De ce a simţit nevoia să inventeze o „primă“? De ce atîta *mister*, pentru numele lui Dumnezeu?

— E ciudat, nu-i aşa? zice Suze, ca un ecou al propriilor mele gînduri. Acum *e musai* să mergem la Sedona.

— Cred că da, zic după o pauză. Deşi, adevărul e, mi s-a cam luat de alergat după tata de-a lungul şi de-a latul ţării.

Mă încearcă brusc dorul după viaţa simplă de familie, acasă, la Oxshott. Mi-e dor să ne uităm la televizor şi s-o laud pe mama pentru cine ştie de fel de mîncare gata făcută de la Marks & Spencer

şi să ne contrazicem dacă prinţesa Anne ar trebui să se tundă.

— Înţeleg că tata a vrut să îndrepte lucrurile pentru Brent, zic, cu ochii tot la imensitatea albastră. Dar de ce nu *ne-a spus*?

— Habar n-am, recunoaşte Suze după o pauză. Toată treaba asta e pur şi simplu ciudată. Pare şi ea la fel de perplexă şi rămînem o vreme tăcute, inspirînd aerul fierbinte, simţind soarele american pe feţe. E ceva cu cerul ăsta nesfîrşit. Mă simt la milioane de kilometri de orice altă fiinţă umană. Simt că lucrurile încep să se limpezească în capul meu.

— Toate astea ne-au dezbinat prea tare, zic brusc. Toată povestea asta a reuşit să ne dezbine pe toţi. Pe mama şi pe tata, pe tine şi pe Tarkie, pe tata şi pe mine – ne-am făcut toţi fărîmiţe, cu secrete şi neînţelegeri şi confuzie. E îngrozitor. Eu nu vreau să mai fiu dezbinată. Vreau să fiu *unită*. Vreau să fim *împreună*. Mă ridic într-un cot. Mă duc la Sedona, Suze. Mă duc să-l găsesc pe tata. Orice face, oricare ar fi planul lui, poate să se ocupe de asta şi cu noi alături. Fiindcă noi sîntem *o familie*.

— Şi cu mine alături, zice Suze imediat. Eu sînt cea mai bună prietenă a ta. Practic, fac parte din familie. Aşa că pune-mă şi pe mine la socoteală.

— Pune-mă şi pe mine la socoteală, se aude o voce şi de după cotitură apare Luke, care o ţine pe Minnie de mînă. Ne întrebam unde v-aţi dus, zice blînd. Draga mea, nu puteţi pleca aşa aiurea, fără să spuneţi unde.

— Dar n-am plecat aiurea; facem planuri.

— Am auzit. Luke mă fixează cu ochi plini de căldură. Şi, cum am zis, puneţi-mă şi pe mine la socoteală.

— Şi pe noi amîndouă, zice Janice repede, grăbindu-se în urma lui. Practic şi eu sînt din familie, scumpa mea. Ai dreptate – pare că taică-tu are nevoie de un pic de sprijin moral.

— Puneţi-mă şi pe mine la socoteală, zice Danny, care a apărut în urma lui Janice. Am auzit toată povestea la telefon. Dumnezeule, cum e şi Corey ăla! Ce japiţă! Şi nici cu Raymond nu mi-e ruşine. Dar taică-tu e mortal. Trebuie neapărat să-l ajutăm.

E atît de înfierbîntat, că mi se strînge brusc inima. Danny e o persoană importantă, cu o carieră de prim-plan. Nu e nevoie să fie aici. Nimeni nu trebuie să fie aici, în nu ştiu ce colţ îndepărtat din Arizona, ca să repare o nedreptate făcută prietenului tatălui meu cu nu ştiu cît timp în urmă. Serios acum. În mod sigur, oamenii ăştia au lucruri mai bune de făcut, nu-i aşa? Dar, cum mă uit în jur, văd atîtea chipuri iubitoare şi aşa de dornice să ajute, că îmi vine să izbucnesc în lacrimi.

— Păi… mersi, îngaim. Tata ar aprecia foarte tare asta.

— Becky? Ne uităm cu toţii în jur şi o văd pe Janice făcînd o grimasă. Mama-şi tîrăşte picioarele pe marginea drumului, şi îmi dau seama că e într-o stare destul de deplorabilă. Biata mama. E trandafirie la faţă şi are părul ciufulit.

— De ce-ar minţi? zice simplu, şi în glasul ei simt limpede tristeţea.

— Nu ştiu, mamă, zic pierdută. Sînt sigură c-o să ne explice…

Mîinile mamei frămîntă colierul de perle. Perlele ei, cumpărate din Prima Cea Mare. Sau poate n-ar mai trebui să-i spunem aşa?

— Deci acum mergem la Sedona? Pare uşor înfrîntă, de parcă ar vrea să preiau eu conducerea.

— Da, încuviinţez. E cea mai bună cale să-l găsim pe tata.

În plus – nu-i zic asta –, e cea mai bună cale să-mi cunosc antitiza, Rebecca. Şi, sinceră să fiu, *abia aştept*.

TREISPREZECE

O, Doamne. De ce n-am ştiut pînă acum despre Sedona? De ce nu mi-a spus nimeni? Îţi taie răsuflarea. E… de nedescris.

Mă rog, fie, nu chiar de nedescris. O poţi descrie dacă vrei. Poţi să spui: *Peste tot sînt stînci uriaşe de gresie roşie, care se înalţă din deşert, şi te fac să te simţi mic şi neînsemnat.* Poţi să spui: *Peisajul are un soi de duritate care-ţi face pielea de găină.* Poţi să spui: *Deasupra noastră mai trece cîte-o pasăre de pradă, sus pe cer, care pare să pună întreaga umanitate într-o altă perspectivă.*

Poţi spune toate astea. Dar altceva e cînd chiar le vezi cu ochii tăi.

— Uite la… arăt întruna, iar Danny îmi ţine isonul:

— Ştiu!

— O, Doamne! Uite la…

— Ştiu. E incredibil!

În sfîrşit, neliniştea de pe chipul lui Suze s-a mai estompat. Mama şi Janice se uită afară pe geamul opus şi exclamă una pentru alta. De fapt, toată lumea pare efectiv vrăjită de peisaj.

Pînă la urmă, am mai stat o noapte la Wilderness, fiindcă Luke a zis că n-are nici un rost să gonim spre Sedona în ziua aia şi că avem cu toţii nevoie de o noapte de somn ca lumea. Suze a stat vreo două ore pe Skype cu copiii ei, aflaţi la L.A., după care ne-am alăturat şi eu

şi Minnie şi am jucat „ghicitori pe Skype“, care, la drept vorbind, e un joc destul de bun. Ştiu că lui Suze îi e dor de viaţa ei de acasă. E groaznic de afectată şi nu cred că a închis vreun ochi. *Încă* n-are nici o veste de la Tarkie, şi nici despre idiotul ăla de copac – destul de urît din partea părinţilor ei şi a îngrijitorului-şef. Sinceră să fiu, m-am cam enervat şi eu în numele ei. Chiar aşa, nu poate *măcar unul* dintre ei s-o sune înapoi?

Doar că, atunci cînd am strîns-o un pic cu uşa, a recunoscut că nu le-a lăsat decît nişte mesaje destul de vagi, cuprinsă de paranoia că ei ar putea ghici că e vorba de căsnicia ei. Aşa că ei probabil cred că nu arde şi că pot să-i răspundă cînd se întoarce în Anglia. *Pe bune acum.*

Şi, între timp, a ajuns în ultimul hal. Practic *văd* grijile umflîndu-i venele. Are nevoie să ştie răspunsul acum. Sigur există *cineva* care o poate ajuta…

Aaa. Ia stai o clipă. Tocmai mi-a venit o idee.

Trimit pe şest un e-mail rapid, ascunzîndu-mi telefonul sub o revistă, ca Suze să nu mă întrebe ce fac. E destul de la plesneală… dar nu ştii niciodată. Apăs TRIMITE, apoi îmi pun telefonul bine şi mă concentrez iar la priveliştea spectaculoasă.

Sîntem pe drum din zori, ceea ce înseamnă că au trecut deja cinci ore, cu tot cu oprirea pentru un prînz devansat. Cerul are culoarea aia albastru intens de miez de zi, şi îmi arde buza după o ceaşcă de ceai.

Destinaţia noastră este High View Resort. Conform site-ului, are *ferestre din podea şi pînă la tavan, de unde pot fi admirate stîncile roşii,* plus că e *la doar cîteva clipe de magazinele şi galeriile şic din centrul Sedonei.* Însă nu de-asta mergem noi acolo. Mergem acolo fiindcă şefa cursului de meditaţie şi ghida New Age este – ghici cine? – Rebecca Miades.

Pe site există şi o poză în format de buletin cu ea, pe care *nu i-am arătat-o* mamei. Fiindcă se pare că Rebecca e foarte frumoasă, mai ales pentru o femeie de vîrsta ei. Are părul lung şi superb, vopsit roşu-rozaliu. Şi o privire destul de intensă şi de sexy.

Nu că ar avea vreo importanţă dacă e sau nu frumoasă. Sînt sigură că tata… sînt *sigură*…

Nu prea ştiu ce vreau să zic. Să spunem doar, nu cred că mama are nevoie să vadă poza aia.

De fiecare dată cînd mă uit la privirea fixă a Rebeccăi, mă apucă un mic *Văleu!*. Aproape că începusem să cred că această „Rebecca“ nu există – dar iat-o. O să aflu, în fine, ce e toată povestea asta. Şi era şi timpul, ce să zic. Pe bune, să nu ştii chestii te seacă efectiv. Cum or face detectivii? Cum reuşesc să nu-şi piardă minţile? Mă întreb întruna: *ce-ar fi dacă…* şi *Oare s-ar putea ca…* şi *dar în mod sigur…* pînă cînd simt că mai e puţin şi-mi explodează creierul.

— Am ajuns! îmi întrerupe Luke gîndurile, şi mă uit nerăbdătoare pe geamul autorulotei. Hotelul se află mult în spatele drumului, la capătul aleii de acces, mărginită de palmieri. Are doar cîteva etaje şi e construit dintr-un soi de piatră roşie, aşa că se integrează perfect în peisaj.

— O să parchez rulota, zice Luke. Du-te şi cazează-ne. Găseşte-ţi anti-tiza. Ridică din sprîncene spre mine, şi eu îi răspund cu un zîmbet. Cred că şi el e destul de curios s-o cunoască pe această Rebecca.

Ne ia ceva timp la recepţie să organizăm toate camerele şi, într-un final, Suze preia controlul. Danny zăreşte un afiş care face reclamă la „Pachetul de refacere la spa“ şi se hotărăşte pe loc că asta o să facă, fiindcă se pare că muşchii şi nervii lui au fost „împuşcaţi“ de atîta drum. (Sigur că drumul e de vină, şi nu statul-treaz-toată-noaptea-în-Las-Vegas şi băutul-de-ceaiuri-cu-gheaţă-combinate-cu-

whisky-la-tîrg.) Între timp, am găsit o broşură întreagă despre Rebecca Miades. Mă retrag în colţul holului de la intrare, mă ghemuiesc comod într-un scaun mare de lemn şi încep s-o citesc avidă.

„Noi, cei de la la High View Resort, sîntem mîndri s-o avem pe Rebecca Miades drept consilier spiritual rezident şi medium. Rebecca şi-a început studiile în domeniul paranormalului pe vremea cînd era studentă în India şi a urmat cursurile Institutului de Studii Mistice Alara. În prezent, este încîntată să activeze în centrul puterii spirituale din Sedona, unde, dedesubtul celebrelor stînci roşii, se învîrt vortexuri străvechi, energii şi forţe mistice ce întăresc şi fac mai puternic sufletul.“

Mamă, Doamne. Nu mi-am dat seama că Sedona are vortexuri străvechi. Nu mai zic de forţe mistice. Mă uit în jur în sala de recepţie a hotelului, oarecum sperînd să văd dovezi ale unei forţe mistice, însă tot ce văd e o femeie în vîrstă ce tastează la iPad. Poate că trebuie să mă duc afară.

„Rebecca vă poate oferi tururi ale vortexului sacru, consiliere intuitivă, vindecare, interpretare a aurei, artă celestă, comunicare cu îngerii…“

Comunicare cu îngerii? Mă uit lung la broşură. Adică… *chiar cu îngerii*? N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Sau de artă celestă, care bănuiesc că ar putea să se refere la desenat stele. Îmi atrage atenţia un sunet ca de clopoţel în vînt şi văd un tînăr cu păr lunguţ ieşind de după o draperie cu mărgele. Pe ecusonul de pe cămaşa lui scrie SETH CONNOLLY, RELAŢII CU CLIENŢII. Îmi zîmbeşte deschis şi

amical şi remarcă broşura pe care o am în mînă.

— Vă interesează Centrul nostru New Age? mă întreabă amabil. Aţi dori să vă conduc acolo?

— Îhm, poate, zic. Tocmai citeam despre Rebecca Miades.

— A, Rebecca. Pe chipul lui se încreţeşte un surîs. E, cum să zic, persoana mea preferată din toată lumea.

— Serios? Nu mă aşteptam la asta. Ăă… de ce? Cum e?

— E atît de drăguţă şi de *bună*, ştii ce zic? Şi ceea ce face e incredibil, adaugă sincer. Chiar îi ajută pe oaspeţi să găsească iluminarea spirituală. E o practicantă calificată a terapiei îngerilor, asta e ceea ce te interesează? Sau poate interpreta cărţile de tarot, aura…

— Poate că da. E foarte atrăgătoare, adaug, încercînd să-l fac să spună mai multe. Şi ce păr are!

— A, părul e mîndria ei. Încuviinţează. Şi-l colorează altfel în fiecare an. Albastru… roşu… verde… I-am spus că ar trebui să-şi schimbe numele în Curcubeu! Rîde băieţeşte.

— Şi ce crezi, aş putea s-o văd? Încerc să-mi iau un ton firesc. Să-mi fac o programare sau ceva?

— Sigur! zice el. O găseşti la Centrul New Age. A fost plecată, dar cred că la ora asta s-a întors. Dacă o iei pe acolo, unul dintre mentorii spirituali te va însoţi. Pe acolo – îmi arată spre draperia din mărgele –, treci prin zona de aşteptare şi, în spate, o să dai de Centrul New Age.

— OK. Păi poate fac o mică plimbare. Mersi.

După ce Seth pleacă, arunc o privire furişă în hol. Mama, Minnie şi Janice se uită la o vitrină cu prinzătoare de vise[1]. Suze încă mai discută cu femeia de la recepţie. Danny urmează o doamnă în halat alb către Centrul Spa.

Cred că o să trag o fugă s-o văd cu ochii mei pe această Rebecca. Pe şest. Doar eu. Cînd mă ridic, simt un spasm nervos şi mă dojenesc singură. N-am de ce să fiu stresată. E doar o femeie oarecare din trecutul tatei. Nu e mare lucru.

Îmi fac loc împingînd draperia la o parte, urmată de un zăngănit muzical de mărgele. Mă aflu într-o zonă spaţioasă şi aerisită, mobilată cu canapele şi scaune, pe care sînt aşezate cîteva persoane, care citesc ziare şi reviste. Sînt palmieri în ghivece, un luminator imens şi un panou pe care scrie CENTRU NEW AGE, şi tocmai dau să pornesc în direcţia respectivă, cînd atenţia îmi e atrasă brusc de o pereche de pantofi. Se iţesc de după un fotoliu uriaş de răchită – o pereche de mocasini bărbăteşti uzaţi, din piele întoarsă. Cunosc aceşti pantofi – îi *cunosc*. Pe braţul fotoliului se află un cot. Un cot foarte, foarte familiar, doar un pic mai bronzat decît de obicei.

— Tată? mă trezesc zicînd înainte să-mi dau seama ce fac. *Tată*?

Cotul bronzat sare imediat de pe braţul fotoliului. Pantofii se mişcă. Scaunul e împins înapoi, scîrţîind pe pardoseala acoperită cu gresie de teracotă. Şi într-o clipă în faţa mea apare tata. Chiar aici. În carne şi oase. Tatăl meu dispărut.

— *Tată*? aproape că strig iar.

— Becky! Draga mea! Pare la fel de şocat ca şi mine. Ce… naiba… cine ţi-a spus că sînt aici?

— Nimeni! Te-am căutat! Am pornit pe urmele tale! Am fost… Tu îţi dai seama… Gîndurile mi se învălmăşesc în minte, fără să reuşesc să le preschimb în cuvinte. Tată, tu îţi dai seama…

Tata închide ochii, parcă nevenindu-i să creadă.

— Becky, ţi-am zis *să nu… ţi-am zis* să plecaţi acasă…

— Ne-am făcut griji pentru tine, nu pricepi? strig. Am fost *îngrijoraţi*!

Înlăuntrul meu clocotesc tot soiul de emoţii, ca o lavă fierbinte

ieşind dintr-un vulcan. Nu sînt sigură dacă mă simt uşurată sau fericită sau furioasă sau dacă vreau să ţip. Îmi dau brusc seama că lacrimile mi se preling pe obraji, dar habar n-am cum au ajuns acolo.

— Ai plecat pur şi simplu, zic, respirînd precipitat. Ne-ai *părăsit*.

— Of, Becky. Îşi întinde braţele spre mine. Iubita mea. Vino-ncoace.

— Nu. Scutur furioasă din cap. Nu poţi să… Tu ştii în ce hal de disperată a fost mama? Mamă! ţip. Mamăăăăă!

O clipă mai tîrziu, se aude un zăngănit puternic de mărgele, în clipa în care mama, Janice şi Minnie dau buzna prin draperie.

— *GRAHAM?*

N-am auzit în viaţa mea ceva atît de strident ca glasul mamei. E ca un şuierat de locomotivă. Ne crispăm cu toţii şi aud şi mai multe scaune scîrţîind pe gresie cînd lumea se întoarce să se uite.

Cînd se apropie de tata, ochii îi scapără de mînie şi nările îi freamătă.

— Unde ai *FOST*?

— Jane, zice tata, vădit panicat. Jane, draga mea, ţi-am spus că am un mic comision…

— Un mic comision? Am crezut c-ai *MURIT*! Începe să hohotească de ţi se rupe sufletul, iar tata o cuprinde cu braţele.

— Jane, îi zice pe un ton cîntat. Jane, draga mea. Jane, nu-ţi face griji.

— Cum să nu-mi fac griji? Mama îşi dă brusc capul pe spate, ca o cobră. Cum să nu-mi fac griji? Sînt *NEVASTA TA*!

Îşi flutură braţul şi-i trage tatei o palmă pe obraz.

O, Doamne. N-am mai văzut-o niciodată pe mama lovindu-l pe tata. Sînt de-a dreptul şocată. Din fericire, Minnie se joacă cu mărgelele draperiei, aşa că nu cred c-a văzut scena.

— Îhm, Minnie, zic grăbită. Bunicul şi buni au… ăăă… de vorbit.

— Să nu mai dispari niciodată, în viaţa ta. Acum mama se agaţă de tata, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Am crezut c-am rămas văduvă!

— Aşa a crezut, confirmă Janice. Şi-a căutat poliţele de asigurări.

— *Văduvă?* Tata pufneşte în rîs, uimit.

— Tu să nu rîzi de mine, Graham Bloomwood! Mama zici că mai are puţin şi-i mai trage una. *SĂ NU ÎNDRĂZNEŞTI!*

— Haide, scumpa mea. O apuc pe Minnie de mînă şi-o împing dincolo de draperia din mărgele, cu inima încă bubuindu-mi în piept. O clipă mai tîrziu, mi se alătură şi Janice şi ne privim mirate una pe alta.

— Ce se-ntîmplă? zice Suze, întorcîndu-se de la recepţie. Ce tot ţipă mama ta? Sper că n-a început iar să se contrazică în legătură cu pronunţia corectă a cuvîntului „*scone*“[2].

Mama ne-a invitat odată pe mine şi pe Suze la un hotel de fiţe şi a avut o altercaţie cu un chelner despre cum se pronunţă „*scone*“, şi Suze n-a uitat nici pînă în ziua de azi.

— Nu, zic, în pragul isteriei. E incredibil. Suze, n-o să-ţi vină *să crezi…*

Îmi trebuie două Arizona Breeze mari ca să mă liniştesc. (Gin, suc de merişor, suc de grepfrut – *delicios*.) Aşa că numai Dumnezeu ştie cîte băuturi îi trebuie mamei. Tata e aici. L-am găsit. După toată căutarea, după toată spaima… El stătea pur şi simplu, extrem de calm, într-un fotoliu, şi citea ziarul. Adică… *serios*?

Abia dacă mai pot sta liniştită pe scaun. Tot ce vreau e să mă întorc în zona de aşteptare şi să-l iau pe tata la întrebări, fără să-l las să respire, pînă înţeleg tot: fiece amănunt, oricît de mic. Dar Suze nu

mă lasă.

— Mama şi tatăl tău au nevoie să stea puţin singuri, zice întruna. Lasă-i în pace. Dă-le timp. Ai răbdare.

Nu mă lasă nici să măcar să mă strecor pe lîngă ei şi să mă duc să dau ochii cu celebra Rebecca. Şi nici n-a dat buzna ca să ceară veşti despre Tarkie. Aşa că am ieşit cu toţii afară pe veranda din faţa hotelului şi ne-am aşezat pe fotolii de răchită, răsucindu-ne imediat ce auzim un zgomot. Zic „cu toţii“, dar adevărul e că Luke a plecat la centrul de afaceri ca să trimită şi să raspundă la e-mailuri. Ceilalţi am rămas aici, cu sentimentul că viaţa noastră s-a oprit în loc, în timp ce aşteptăm. A trecut cel puţin o jumătate de oră…

Şi, deodată, iată-i, strecurîndu-se înapoi prin draperia de mărgele ce foşneşte în urma lor. Mama arată ca după maraton, în vreme ce tata pare uimit să vadă tot grupul adunat şi se crispează ori de cîte ori cineva exclamă „Graham!“ şi „Unde-ai fost?“ şi „Eşti bine?“.

— Da, zice întruna. A, da. Sînt bine, sîntem bine cu toţii… Dumnezeule! Habar n-aveam… Ei bine, oricum, iată-ne. Vrea cineva o gustare? Ceva de băut? A… să comandăm ceva? Pare destul de fîstîcit. Ceea ce nu-i stă deloc în fire.

După ce ne instalăm cu toţii cu băuturi şi gustări şi meniul de „mîncăruri uşoare“ în faţă, pălăvrăgeala încetează treptat. Unul după altul, ne întoarcem iar către tata.

— Haide, zi, spun. De ce-ai fugit aşa, ca din puşcă? De ce-ai făcut aşa un secret din asta?

— De ce nu ne-ai *spus* ce se petrece? zice Suze cu glas tremurător. Am fost atît de îngrijorată…

— Vai, draga mea Suze. Pe chipul tatei se aşterne mîhnirea. Ştiu. Îmi pare atît de rău. Habar n-am avut… Şovăie. Pur şi simplu, am dat peste o nedreptate strigătoare la cer. Şi a trebuit s-o îndrept.

— Dar, Graham, de ce trebuia să faci aşa un mister din asta? zice

Janice, care stă lîngă mama. Biata Jane şi-a ieşit din minţi săraca, închipuindu-şi tot ce e mai rău!

— Ştiu. Tata îşi freacă faţa cu mîinile. Acum ştiu asta. Bănuiesc că am fost într-atît de prost, cît să mă gîndesc că, dacă vă spun să nu vă faceţi griji, voi n-o să vă faceţi griji. Iar motivul pentru care nu v-am împărtăşit toată povestea de la început… Oftează din nou. Of, mă simt aşa penibil.

— Prima Cea Mare, zic, şi tata încuviinţează, fără să ridice privirea.

— Frumos îmi stă, zice cu inima grea, să fiu prins cu o asemenea minciună la vîrsta mea.

Pare cu adevărat nefericit. Nu ştiu dacă să-mi pară rău pentru el sau să mă enervez.

— Dar tată, *de ce*? îmi scapă, fără voia mea, pe un ton uşor exasperat. *De ce* ne-ai spus că primeşti bani din consultanţă? Nu era nevoie să inventezi o Primă Mare. Puteai să ne spui că sînt bani de la Corey. N-ar fi contat!

— Draga mea, nu înţelegi. La scurt timp după ce te-ai născut, am rămas fără slujbă. Fără nici un motiv anume: era o perioadă cînd se făceau reduceri de personal. Însă mama ta… Şovăie. N-a reacţionat prea bine.

O spune pe tonul său relaxat, dar cuvintele lui probabil înseamnă *a aruncat cu vesela în mine.*

— Eram stresată! zice mama defensiv. Oricine ar fi fost stresat! Aveam copil mic; veniturile noastre scăzuseră drastic…

— Ştiu, zice tata pe un ton liniştitor. A fost o perioadă foarte stresantă.

— Ai făcut faţă foarte bine, draga mea, zice Janice, punînd o mînă pe mîna mamei, în semn de solidaritate. Îmi amintesc perioada aia. Ai făcut minuni cu carnea tocată.

— N-am avut serviciu vreo cîteva luni. Situaţia era foarte delicată. Tata reia povestea. Şi atunci, din senin, am primit o scrisoare de la Corey. Nu doar o scrisoare, ci şi un cec. Cîştiga deja bine de ceva timp, însă acum făcea bani serioşi. Şi-a amintit înţelegerea noastră făcută în glumă şi a decis s-o respecte. Mi-a trimis cinci sute de lire. Nu mi-a venit să cred.

— N-ai idee ce însemnau cinci sute de lire pe vremea aia, se bagă repede şi mama. Îţi puteai cumpăra… o casă!

— Nu o casă, o corectează tata. Poate o maşină la mîna a doua.

— Banii ăia ne-au salvat viaţa, zice mama în stilul ei teatral obişnuit. Ţi-au salvat viaţa, Becky, draga mea! Cine ştie dacă fără ei n-ai fi murit de foame?

O văd pe Suze deschizînd gura pentru a protesta, zicînd ceva de genul *dar în mod sigur exista un sistem de asigurări sociale,* însă clatin din cap. E momentul de glorie al mamei. N-are chef să audă de sisteme de asigurări sociale.

— Dar atunci am făcut marea mea greşeală. Tata rămîne tăcut o vreme îndelungată şi aşteptăm cu toţii, abia respirînd. A fost vorba de vanitate, zice într-un final, pură vanitate. Voiam ca mama ta să fie mîndră de mine. Iată-ne, abia căsătoriţi, proaspăt deveniţi părinţi, iar eu îmi pierdusem serviciul. Aşa că… am minţit. Am inventat o slujbă şi i-am spus că sînt bani cîştigaţi din muncă. Chipul i se crispează într-un soi de grimasă. Stupid. Atît de stupid.

— Îmi amintesc cum ai venit repede la mine, Jane! Chipul lui Janice se luminează. Eu tocmai îmi puneam rufele pe sîrmă, mai ştii? Ai venit într-un suflet, zicînd: „*Ghici* ce-a făcut isteţul de bărbată-miu!“. Adică, am fost cu toţii atît de uşuraţi. Se uită la cei din jur. Nu ştii ce tensiune a fost, cu sosirea lui Becky şi facturile ce se adunau în fiecare zi… Se apleacă peste masă şi-l bate uşor pe tata pe braţ. Graham, nu te învinovăţi. Cine n-ar zice o minciunică în

asemenea împrejurări?

— A fost ridicol, zice tata cu un oftat. Voiam să fiu erou.

— *Ai fost* erou, confirmă Janice apăsat. Banii ăia au venit în familia voastră datorită ţie, Graham. Nu are importanţă cum.

— I-am scris şi i-am zis: *Corey, tocmai mi-ai salvat căsnicia, prietene.* Mi-a răspuns: *Păi hai să vedem dacă putem face acelaşi lucru şi la anul!* Şi aşa a început.

Tata ia o gură zdravănă de băutură, după care ridică ochii spre mama şi mine.

— Am vrut să vă spun adevărul. În fiecare an. Dar amîndouă eraţi atît de mîndre. A devenit o tradiţie foarte importantă pentru noi să cheltuim Prima Cea Mare împreună.

O văd pe mama jucîndu-se cu perlele şi mă gîndesc la anii care au trecut. La toate prînzurile minunate pe care le-am luat împreună, sărbătorind Prima Cea Mare a tatei. Şi la cadourile cu care ne-a făcut cinste. Ore întregi de fericire şi de mîndrie pentru realizările lui. Nu-i de mirare că n-a putut să ne spună. Înţeleg perfect.

Şi, la fel de bine, înţeleg cît de şocat a fost cînd a auzit că Brent a fost evacuat din rulota lui. Adică, uită-te la ei – tata cu un trai confortabil şi prosper, iar Brent fără o leţcaie. Dar *cum* de şi-a închipuit că poate dispărea aşa, zile la rînd, fără nici o explicaţie, continuînd să-şi păstreze secretul neştirbit?

— Ajută-mă să înţeleg, tată. Mă aplec către el. Sperai să pleci aşa din senin la Vegas, să te întîlneşti cu Corey, să îndrepţi cumva lucrurile pentru Brent, să te întorci acasă – şi noi să nu te întrebăm absolut nimic.

Tata se gîndeşte o clipă, apoi spune:

— Da, cam aşa ceva.

— Credeai că noi o să stăm pur şi simplu acasă şi-o să aşteptăm

răbdătoare.

— Da.

— Fiind convinse că ai fost răpit de Bryce şi că el vrea să vă spele pe creier, pe tine şi pe Tarkie.

— Ooof…

— Credeai c-o să te întorci acasă şi mama o să zică *Ţi-a priit călătoria, dragul meu?*, iar tu o să spui *da*, şi cu asta basta.

— Ăăă… Tata are o mină uşor tîmpă. Sincer să fiu, nu m-am gîndit atît de departe.

Pe bune acum. *Bărbaţii ăştia*.

— Deci ce s-a întîmplat cu Brent? Din spatele scaunului meu se aude o voce gravă şi, cînd mă răsucesc, îl văd pe Luke stînd în picioare. Mă bucur să te văd, Graham, adaugă cu un mic surîs şi dă mîna cu tata. Mă bucur că eşti teafăr şi nevătămat.

— A, Brent. Chipul tatei e din nou crispat de mîhnire. Situaţia nu stă deloc bine. Eu fac tot ce pot. L-am rugat pe Corey. L-am rugat pe Raymond. Însă… Oftează. Cum să zic, au avut loc divergenţe.

— Dar e complet aiurea! zic pierzîndu-mi răbdarea. De ce ţi-ar trimite ţie Corey bani în fiecare an, dar s-ar încăpăţîna să-l priveze pe Brent, cu desăvîrşire, de orice cîştig? Ce are împotriva lui?

— Ei bine, totul a pornit atunci, în timpul călătoriei noastre. Şi e vorba despre… Aruncă o privire jenată spre mama.

— „*Cherchez la femme*“, zice mama, dîndu-şi ochii peste cap. Ştiam eu. Nu-i aşa? N-am zis eu „e vorba de o femeie“?

— Ba da! exlamă Janice, cu ochii mari. Aşa ai zis, draga mea! Deci cine era femeia asta?

— Rebecca, răspunde tata şi ultima fărîmă de încordare pare să se fi risipit deja. Se lasă o tăcere de mormînt. Văd privirile căutîndu-se febrile una pe alta, dar nimeni nu îndrăzneşte nici măcar să respire.

— Graham, zice Luke într-un final, pe un ton atît de calm şi de egal, că îmi vine să-l aplaud, de ce nu ne explici tu ce e cu această Rebecca?

Am învăţat multe lecţii utile în călătoria asta. Am învăţat că nu poţi dansa în linie cum se cuvine încălţat în şlapi. Am învăţat că terciul nu e în mod categoric mîncarea mea preferată. (Am comandat la Wilderness; nici lui Minnie nu i-a plăcut.) Iar acum învăţ că, atunci cînd tatăl tău începe să depene amintiri despre o idilă veche şi complicată în trei, trebuie să-ţi iei notiţe. Sau să-l rogi să facă o prezentare în PowerPoint şi să-ţi dea şi o copie printată.

Sînt *atît* de confuză. De fapt, am de gînd să trec din nou toate faptele în revistă, pentru mine, omiţînd toată partea cu asfinţiturile şi sîngele de bărbaţi tineri şi arşiţa zilei şi toate celelalte chestii poetice cu care ne asasinează tata.

Hai, că pot. Dacă reuşesc să urmăresc nu ştiu cîte episoade pe DVD despre ucigaşi în serie, nu sînt în stare să urmăresc şi povestea asta? Poate că n-ar fi rău să o *vizualizez* ca pe o serie de DVD-uri. Cu episoade. Da. Bună idee.

Episodul 1: Tata, Corey, Brent şi Raymond erau în excursie şi au întîlnit într-un bar o fată frumoasă pe nume Rebecca Miades. Corey s-a amorezat nebuneşte de Rebecca, însă ea l-a ales pe Brent.

(Pînă acum e clar.)

Episodul 2: Corey n-a uitat-o niciodată pe Rebecca. (Pe repede înainte: chiar şi-a botezat prima fiică Rebecca. Iar prima lui soţie a aflat şi l-a făcut obsedat şi l-a părăsit.) Cînd Brent şi Rebecca s-au despărţit, Corey şi-a încercat iar norocul la Rebecca, însă ea l-a jucat pe degete, după care s-a întors la Brent.

(*Cred* că e încă destul de clar…)

Episodul 3: Brent şi Rebecca au avut o relaţie tumultoasă, cu

împăcări şi despărţiri, ani de zile, şi au avut un copil, de asemenea botezat Rebecca.

(Am cunoscut-o! Era fata de pe treptele rulotei, care m-a făcut „prinţesică“. Parcă înţeleg acum de ce a fost atît de ostilă, deşi *nu cred* că era cazul să spună că am o „vocişoară cu care nu păcălesc pe nimeni“.)

Episodul 4: Tata ştia că Rebecca s-a purtat urît cu Corey şi a hotărît că e poamă rea. Aşa că, atunci cînd mama a insistat să-mi spună Rebecca, el s-a opus.

Episodul 5: Între timp, au pierdut cu toţii legătura, fiindcă nu aveau Facebook şi convorbirile telefonice erau scumpe sau mai ştiu eu ce.

(N-ai cum să nu-ţi pară rău pentru generaţiile mai vechi. Zău aşa, ei n-aveau decît „telefoane cu fise“ şi „telegrame“ şi „poştă par avion“. Oare cum *făceau faţă*?)

Episodul 6: Apoi Corey a început să cîştige foarte mulţi bani. Tata a primit primul lui cec de la Corey şi a presupus că şi Brent are partea lui. Nici nu i-a trecut prin cap că milionarul Corey l-a văduvit pe Brent de orice cîştig din cauza geloziei sale furibunde pentru Rebecca.

(Repet, ce păcat că n-au avut Facebook. Sau, mă rog, că n-au vorbit niciodată la telefon.)

Episodul 7: Mulţi ani mai tîrziu, tata a aflat că Brent n-are nici un chior. A fost atît de şocat, încît a luat avionul spre America şi s-a întîlnit cu Brent, dar întîlnirea n-a decurs bine, iar Brent a dispărut. Aşa că el i-a cooptat pe Tarquin şi pe Bryce pe post de camarazi muschetari şi a pornit spre Corey. Însă Corey n-a vrut nici măcar să-i răspundă la telefon, darămite să se vadă cu el.

(Ceea ce mă face să-l urăsc şi mai tare pe Corey. Cum poate cineva refuza să se vadă cu tata?)

Episodul 8, Finala Sezonului: Deci Brent e probabil pe drumuri, însă lui Corey nu-i pasă. Raymond se ascunde pur şi simplu la ferma lui. Şi nimeni nu ştie unde e Brent, şi…

— Stai! strig dintr-odată. Rebecca!

Cum am putut fi atît de distrasă încît să uit de Rebecca?

— Tată, ştiai că lucrează aici? mă trezesc zicînd surescitată. Rebecca-al-cărei-nume-*nu*-îl-port lucrează chiar în hotelul ăsta! E aici! Dau din mîini agitată. Rebecca! Aici!

— Scumpa mea, ştiu. Tata pare perplex. De-asta sînt aici. De-asta am venit la Sedona.

— A, zic, simţindu-mă prost. Evident.

— A fost plecată, dar trebuie să se întoarcă azi. Tata arată spre zona cu fotolii. De-asta aşteptam aici.

— Aha. Înţeleg.

Pe bune acum, *chiar* mi-ar prinde bine o prezentare printată.

— Deci există *vreo* speranţă pentru Brent? îi zice Luke lui tata, în timp un chelner aduce încă un rînd de băuturi. Care e strategia ta?

— La început, am crezut că, poate, Corey s-a mai înmuiat cu vîrsta. Tata face o faţă tristă. Dar m-am înşelat. Acum am apelat la un avocat şi reexaminăm cazul. Dar e greu, fără să fie implicat şi Brent personal. A fost acum mult timp… Nu există documente… Am crezut că poate mă ajută Rebecca… Tace şi oftează. Dar nu ştiu dacă o să reuşim ceva.

— Şi Tarkie ce face? Biata Suze a aşteptat tot timpul ăsta ca să întrebe. Stă aşezată pe marginea scaunului, frîngîndu-şi mîinile. E bine? Întreb fiindcă nu mai am veşti despre el… de ceva timp.

— Suze, draga mea! Tata se întoarce repede spre ea. Nu-ţi face griji. Tarquin e doar ocupat. S-a dus la Las Vegas să afle mai multe despre Corey. Fără să spună că are legătură cu mine, evident. E un tip foarte descurcăreţ soţul ăsta al tău.

Cuta de pe fruntea lui Suze nu dispare.

— Aha, zice, cu glas tremurător. OK. Îhm, Graham, a pomenit de vreun… *copac*?

— De vreun copac? Tata pare mirat.

— Nu contează. Suze pare uşor disperată. N-are importanţă. Ia o bucată de pîine şi începe s-o rupă bucăţele, fără să le mănînce.

— Sper doar că Brent ăsta apreciază ce faci! zice mama, uşor trandafirie la faţă. După toate prin cîte-ai trecut pentru el.

— A, probabil că n-o s-o facă, zice tata, cu un rîs degajat. Aş vrea totuşi să-l cunoaşteţi. E un moşneag încăpăţînat, şi poate fi cel mai mare duşman al său, dar e înţelept. „Ori R.C., ori C.M.M.“, zicea. Am ţinut mereu minte asta.

Vede privirea confuză a lui Janice.

— Reduci cheltuielile sau Cîştigi mai mult, îi explică.

— E foarte bună asta! zice Janice încîntată. R.C. sau C.M.M. Vai, ce-mi place. O să mi-o notez şi eu.

Mă holbez la tata stupefiată. R.C. sau C.M.M.? De la *Brent* era asta?

— Dar ăsta e mottoul lui Becky! zice Suze, la fel de siderată. Asta e, cum să zic, *Biblia* ei.

— Am crezut că tu ai inventat asta! îi zic tatei, aproape acuzator. Asta le spun mereu oamenilor. „Tatăl meu zice că trebuie să R.C. sau C.M.M.“

— Păi chiar zic asta. Zîmbeşte. Dar am învăţat-o de la Brent. De fapt, am învăţat multe de la el.

— Cum ar fi?

— Ei, nu ştiu.

Tata se lasă pe spate în scaun, cu paharul în mînă şi privirea în gol.

— Brent a fost mereu genul filozof. Era genul care te ascultă. La

vremea aia eu tocmai aveam nişte nelinişti legate de drumul pe care voiam să-l urmez în carieră, şi el m-a ajutat să văd totul în perspectivă. Cealaltă vorbă a lui era „Celălalt are şi el punctul lui de vedere. Ascultă-l, şi o să-l auzi“. Asta îi *înnebunea* pe ceilalţi.

Tace şi îmi dau seama că e adîncit în amintiri.

OK, la Crăciunul următor, cînd tata începe iar să ne povestească despre călătoria lui, am *să-i sorb*, pur şi simplu, fiecare cuvînt.

— Dar de ce n-a putut Brent să-şi gestioneze mai bine propria viaţă? mă aventurez. Adică, dacă era aşa de înţelept şi toate cele?

Pe chipul tatei se iveşte o expresie ciudată, plină de melancolie.

— Nu-i atît de uşor cînd e vorba de propria ta viaţă. Ştia că bea prea mult, chiar şi atunci, deşi o ascundea. Am încercat să discut cu el despre asta, dar… Îşi lasă mîinile să-i cadă în poală. Eram tineri. Ce ştiam eu despre alcoolism? Pare extrem de mîhnit. Ce păcat.

Se lasă un soi de tăcere plină de gravitate. E o poveste atît de tristă. Şi acum mă simt ca tata. Pe bună dreptate, ard de indignare. Vreau să reglez situaţia pentru Brent şi să-l *zdrobesc* pe acel nemernic de Corey.

— Dar nu prea ştiu încotro s-o apuc. Tata se freacă la ochi obosit. Dacă nu reuşesc să ajung la Corey…

— Nu pot să cred că n-a vrut să se vadă cu tine, zic enervată. Vechiul lui prieten.

— A construit o fortăreaţă în jurul lui, zice tata ridicînd din umeri. Porţi, paznici, cîini…

— Noi am intrat doar fiindcă aveau o petrecere pentru copii şi au crezut că sîntem invitaţi, îi spun.

— Te-ai descurcat bine, draga mea, zice tata cu o grimasă. Eu n-am reuşit să-l prind nici la telefon.

— Am cunoscut-o pe noua lui nevastă. Pare foarte drăguţă.

— Din ce-am auzit, e o fată bună de pus la rană, încuviinţează

tata. Am crezut că poate reuşesc să ajung la Corey prin ea. Însă Corey o controlează strict. Vrea să ştie unde e la orice oră, îi citeşte corespondenţa… Ia o înghiţitură din băutură. După ce n-am reuşit nimic cu Corey, am încercat să-mi stabilesc o întîlnire cu ea. Mi-a răspuns înapoi şi mi-a zis că nu se poate şi să n-o mai contactez. N-aş fi mirat dacă e-mailul ar fi fost trimis chiar de Corey.

— Vai, tată, zic cu părere de rău.

— A, asta n-a fost cel mai grav! Am stat chiar în faţa casei şi am strigat la ei cînd au trecut pe lîngă mine în Bugatti. Le-am făcut cu mîna, am strigat… dar degeaba.

Mă cuprinde un nou val de mînie la adresa lui Corey. Cum *îndrăzneşte* să se poarte în aşa hal cu tatăl meu?

— Dac-ar şti Brent cîte faci pentru el, zic. Crezi că are măcar habar?

— Mă îndoiesc, spune tata cu un chicot trist. Adică, ştia că vreau să ajut. Dar nu cred că şi-a imaginat c-o să ajung într-o asemenea împrejurare…

Se opreşte la auzul clinchetului de mărgele ciocnindu-se. Îl văd cum se schimbă la faţă şi clipeşte de cîteva ori. Mă întorc imediat să văd ce se întîmplă – şi încremenesc.

Nu se poate. *Nu se poate.*

Se întîmplă! Intriga din seria de DVD-uri se desfăşoară chiar în faţa ochilor mei. Parcă acum tocmai începe noul sezon.

Sezonul 2, episodul 1: Patruzeci şi ceva de ani mai tîrziu, într-un hotel din Sedona, Arizona, Graham Bloomwood şi Rebecca Miades sînt, în fine, din nou, faţă în faţă.

Stă în picioare lîngă draperia din mărgele, răsucindu-şi o şuviţă din părul lung, vopsit în roşu, în jurul degetului. E dată cu fard chihlimbariu din belşug în jurul ochilor verzi, cam prea mult fard, şi are o fustă lungă şi vaporoasă roşu-vişiniu. Bluza asortată are

tăietură adîncă şi dezvăluie un decolteu generos. Are unghiile vopsite în negru şi pe braţ – un tatuaj cu henna, stil şarpe. Se uită la tata şi nu zice nimic, dar zîmbeşte vag, recunoscîndu-l şi mijeşte ochii ca o pisică.

— O, Doamne, zice tata în cele din urmă, şi glasul îi sună stins. Rebecca.

— O, Doamne, se aude o voce care te zgîrie pe urechi, din spatele Rebeccăi. A venit prinţesica.

1. În original, *dream catcher* – unul dintre obiectele tradiţionale ale amerindienilor. Creat dintr-un material uşor, în formă de cerc, alături de care sînt agăţate pietre, mărgele, pene şi săgeţi. Se atîrna deasupra patului sau lîngă pat, cu scopul de a alunga coşmarurile (n. tr.).
2. Turtiţă din făină de grîu, orz sau ovăz. Pronunţia preferată de britanici este *skɒn*, şi nu *skoʊn*, varianta americană (n. tr.).

De la: dsmeath@locostinternet.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Rugăminte mare, MARE DE TOT

Stimată doamnă Brandon,

Am primit e-mailul dumneavoastră acum o oră şi am fost impresionat de tonul său „urgent“. Nu prea pricep cum e posibil ca de această chestiune să „atîrne în balanţă mai multe vieţi“, însă vă simt neliniştea şi, aşa cum îmi amintiţi, într-adevăr, „m-am oferit să vă ajut“.
Prin urmare, pornesc la drum numaidecît, cu o mică cină la pachet şi termosul meu. Acum vă scriu dintr-o benzinărie de pe A27.
Sper să ajung cît de repede la destinaţie şi am să vă ţin la curent cu „evoluţia situaţiei“.

Cu stimă,
Derek Smeath

PAISPREZECE

OK, declar solemn că sînt prea multe persoane pe nume Rebecca în această adunare.

Sînt eu, Becky.

Apoi, e Rebecca.

Pe urmă este „Becca“, adică fiica lui Brent şi a Rebeccăi. Ea e cea pe care am cunoscut-o în parcul de rulote, cea care îmi spune „prinţesică“, ceea ce mă cam calcă pe nervi.

A trecut cam o jumătate de oră. Tata a comandat mai multă mîncare şi băutură (nu avem nevoie de ele, dar ne dau ceva de făcut), şi facem cu toţii eforturi să cunoaştem cele două persoane nou-sosite. Însă trebuie să zic, nu e chiar cel mai relaxat grup posibil. Mama se tot uită la Rebecca profund suspicioasă, mai ales la hainele ei. Mama are păreri clare despre cum se cuvine să se îmbrace femeile la o anume vîrstă, şi acestea nu includ şi decolteuri adînci, tatuaje cu henna sau inel în nas. (Abia acum l-am observat. E minuscul.)

Becca e aşezată lîngă mine şi simt mirosul puternic de balsam de rufe al tricoului ei. Poartă blugi tăiaţi şi stă cu picioarele răşchirate, spre deosebire de mama ei, care arată ca o vrăjitoare elegantă cocoţată pe mătură.

Se pare că Becca e pe drum către noua ei slujbă la un hotel din

Santa Fe, dar s-a oprit aici peste noapte. Am întrebat-o despre căţelul ei, Scooter – l-am cunoscut în parcul de rulote –, şi mi-a zis că la noua slujbă n-are voie cu animale de companie, aşa că a trebuit să-l dea. După care m-a fixat intens, ca şi cum ar fi vina mea.

E extrem de neprietenoasă, şi nu pricep deloc de ce. *Ai crede* că amîndouă ar trebui să se minuneze la planul tatei de a-l ajuta pe Brent şi că vor să-i ofere sprijin. În loc de asta, Becca răspunde la orice întrebare monosilabic şi pe un ton ostil. Nu ştie unde se află tatăl ei în clipa asta. O să ia el legătura cu ele cînd e pregătit. Nu ştie cum poate tata să îndrepte răul care i s-a făcut lui Brent. Nu, n-are nici cea mai mică idee. Nu, nu vrea să-şi dea cu presupusul.

În schimb, Rebecca vrea doar să ne povestească despre drumeţiile „curăţitoare de spirit“ pe care le putem face în zonă. Cînd tata o readuce la subiectul Brent, începe să-şi reamintească despre ziua în care au întîlnit un şaman la rezervaţie.

— Uite ce e, Rebecca, ajută-mă şi tu puţin! izbucneşte tata în cele din urmă. Încerc să-i fac dreptate lui Brent!

— Of, Graham. Rebecca îi zîmbeşte misterios. Eşti aşa un om cumsecade. Întotdeauna ai fost. Ai o energie minunată.

— Dreptate, murmură Becca, dîndu-şi ochii peste cap, şi simt un fior de indignare.

— Care e problema ta? o întreb. De ce eşti aşa negativistă? Sîntem aici să-l ajutăm pe tatăl tău!

— Poate că da. Mă fixează cu o privire răutăcioasă. Dar poate că e prea tîrziu. Unde aţi fost în 2002?

— Poftim? Mă uit la ea fără nici o expresie.

— În 2002, cînd era la pămînt, tata i-a cerut ajutorul lui Corey. Şi-a pus un costum, s-a dus să-l vadă în Vegas. Ar fi fost bun ajutorul tatălui tău atunci.

— Dar tata era în Anglia, zic nedumerită. Habar n-avea.

— Ba sigur că avea habar, zice Becca tăioasă. Tata i-a scris.

OK, n-am de gînd să suport aşa ceva.

— Tată! îi întrerup conversaţia cu Rebecca. Ştii că Brent i-a cerut ajutorul lui Corey în 2002?

— Nu. Tata mă priveşte cu ochi goi. N-am auzit nimic despre asta.

— N-ai primit nici o scrisoare? Arăt către Becca. Ea crede că ai primit o scrisoare de la Brent.

— Sigur că n-am primit! zice tata înfierbîntat. Crezi că dacă aş fi primit o scrisoare de la Brent legată de situaţia asta îngrozitoare, aş fi *ignorat-o*?

Becca pare luată prin surprindere de acest răspuns.

— Ei bine, Corey i-a spus tatei că ştiai. Corey i-a zis tatei că aţi vorbit despre asta şi că părerea ta a fost că… A zis… Se opreşte şi mă trezesc întrebîndu-mă ce o fi spus Corey exact.

— Becca, probabil Corey te-a minţit, spune tata, pe un ton mai blînd.

OK. Acum toate astea se leagă. Corey a minţit şi a dat vina pe tata, şi de-asta ne urăşte Becca.

— Acum înţelegi? Mă întorc către Becca. Tata *n-a zis* cine ştie ce lucru oribil a spus Corey c-ar fi zis.

Deci nu e nevoie să fii atît de ostilă, adaug în gînd. *Sau să zici: Cară-te, prinţesico.*

Sper ca Becca să răspundă cu ceva de genul: *O, Doamne. Acum înţeleg. V-am nedreptăţit; vă rog să-mi acceptaţi scuzele.* Însă ea se mulţumeşte să ridice din umeri, se uită la telefon şi murmură:

— Oricum, n-o să obţineţi nimic de la Corey. Nici o şansă.

Dumnezeule, oamenii reali sînt atît de dezamăgitori. Sînt sigură că în varianta filmată s-ar fi descurcat mult mai bine. Un minut sau două mai tîrziu, ne anunţă că trebuie să plece şi zău dacă-mi pare

rău.

— Pa, prinţesico, zice în timp ce-şi aranjează geanta pe umăr.

Îmi vine să zic: *Pa, fată incredibil de prost-crescută şi de negativistă,* dar în loc de asta mă mulţumesc să zîmbesc şi să zic:

— Ţinem legătura!

Să crezi tu, adaug în sinea mea.

După ce ea şi Rebecca pleacă, atmosfera se mai destinde un pic. Suze se duce în camera ei, să vadă ce fac copiii. Mama se întreabă dacă să mai comande şi alte gustări sau dacă asta o să ne strice pofta de mîncare, iar Janice citeşte cu voce tare dintr-o broşură despre „ghizii spirituali“, cînd Rebecca îşi face iar apariţia.

— M-am gîndit că v-ar plăcea să vedeţi asta.

Ochii ei sclipesc uitîndu-se la tata în timp ce ne întinde o fotografie veche şi decolorată, alb-negru.

— Dumnezeule mare! exclamă tata şi-şi scoate ochelarii de citit. Dă-mi să văd. După ce s-a uitat mult şi bine, o pune pe masă şi mă aplec şi eu să văd. Iată-i pe toţi, aşezaţi pe stînci, în deşert.

Tata e uşor de recunoscut. Corey arată cu totul altfel decît ciudatul cu pielea bine întinsă pe faţă pe care l-am întîlnit în Las Vegas. Raymond probabil arată cam la fel, doar că acum are barba cenuşie atît de mare, că e greu să-ţi dai seama. Însă persoana asupra căreia mă concentrez este Brent. Mă uit mai atentă, încercînd să văd ce e cu acest bărbat pentru care ne străduim cu toţii să facem dreptate.

Are trăsături bine conturate. Fruntea pătrată. Are un aer încăpăţînat, chiar şi în poză. Însă pare că poate de asemenea să fie amabil şi înţelept, exact aşa cum a spus tata. Apoi privirea mea se mută asupra tinerei Rebecca şi mă uit uluită. Doamne, cît era de frumoasă! În fotografie stă departe de ceilalţi, cu capul lăsat pe spate şi părul căzîndu-i în cascadă, şi sînii aproape ieşindu-i-se din

rochia decoltată şi înflorată, hippie. Înţeleg perfect de ce a făcut Corey aşa o pasiune pentru ea. Şi Brent. Adică, sinceră să fiu, cine *nu s-ar fi îndrăgostit* de ea?

Oare Raymond a iubit-o şi el? Şi *tata*?

Simt un mic ghem neplăcut în stomac.

— Dă-mi şi mie! zice mama, trăgînd poza către ea şi o văd cum o studiază atentă pe Rebecca, cu buzele strînse. Cînd ridică privirea către Rebecca cea de azi, expresia nu i se schimbă.

— Să ştiţi că mi-am permis să vă programez pe toţi la masaj mîine, spune Rebecca, cu glasul ei plăcut şi captivant. Apoi, hotelul ar putea organiza un picnic la prînz? Şi *trebuie* să vedeţi arborii de ienupăr, cît sînteţi aici.

— Nu sîntem aici de plăcere, zice tata. Aşa că va trebui să anulăm masajul.

— Puteţi să vă luaţi cîteva zile libere. Îi surîde felin. Doar nu vreţi să vă epuizaţi cu toţii bateriile.

— Mi-e teamă că nu putem. Tata clatină din cap. Trebuie să ne vedem de misiunea noastră.

— Vă aflaţi în Sedona, Graham. Centrul suprem al relaxării. Trebuie să vă destindeţi. Profitaţi!

— Nu cred, subliniază tata. Prioritatea noastră e să-l ajutăm pe Brent. El e victima.

— *Victima*, murmură Rebecca, ridicîndu-şi ochii spre cer. Vorbeşte atît de încet, că nu sînt sigură că am auzit bine – dar tata a auzit.

— Rebecca? Ce înseamnă asta?

— Ei, fir-ar să fie, izbucneşte ea. Nu mai pot să tac. Ce naiba credeţi că faceţi? E o *nebunie.*

— Încercăm să-i facem dreptate vechiului prieten al tatei! zic înfierbîntată. Nu e deloc o nebunie!

— Să-i faceţi dreptate? Privirea ei mă săgetează. Nu ştii nimic despre asta. Dacă Brent a fost tras pe sfoară, a fost vina lui. Toată lumea ştia cît de mincinos e Corey. Dacă Brent nu şi-ar fi *băut* minţile, poate că ar fi fost mai atent la ce face.

— E foarte urît să spui asta, zice tata, cu un aer şocat.

— E adevărul. E doar un ratat. Întotdeauna a fost. Şi acum voi toţi vreţi să-i aranjaţi viaţa. Pare aproape sălbatică. De ce i-ar aranja cineva viaţa?

Schimbăm priviri şocate între noi. Deduc că relaţia dintre Rebecca şi Brent nu s-a încheiat prea vesel.

— Dar e destul de sigur că a rămas fără casă! subliniez. Şi e tatăl fiicei tale!

— Şi ce mă priveşte pe mine? se răsteşte Rebecca. Dacă n-are casă, e doar vina lui idioată.

N-am văzut niciodată pe cineva care să se schimbe atît de rapid. Tot farmecul şi dulceaţa i-au dispărut brusc şi, odată cu ele, şi pojghiţa de farmec. Pare mai bătrînă şi mai acră şi are cute vizibile în jurul gurii. Toate în zece secunde. Mai că-mi vine să-i şoptesc în ureche: *Ştii, să fii a naibii îţi face foarte rău la ten.*

Tata o cîntăreşte din ochi şi mă întreb dacă aşa o fi fost şi toţi anii ăştia. Poate c-a fost şi mai rău.

În orice caz, ceva îmi spune că mama nu are de ce să-şi facă griji.

— Ei bine, zice tata într-un final, pe un ton amabil, noi o să ne vedem de ale noastre. Şi tu o să-ţi vezi de ale tale. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Rebecca.

Se ridică în picioare şi aşteaptă cu subînţeles. O clipă mai tîrziu, Rebecca se ridică şi ea şi-şi ia geanta de piele cu ciucuraşi.

— Oricum, n-o să reuşiţi, zice tăioasă. Are dreptate Becca. Nici o şansă.

Simt cum începe să-mi fiarbă sîngele. Femeia asta e o adevărată

scorpie.

— Hei, stai o secundă, Rebecca, zic cînd ajunge la uşă. Tu crezi că îţi port numele, nu-i aşa? Exact aşa cum ţi-l poartă Becca şi fiica lui Corey.

Rebecca nu zice nimic, dar se întoarce din nou cu faţa spre noi şi-şi scutură pe spate părul lung, uitîndu-se la tata cu un zîmbet mulţumit de sine. E limpede că e convinsă că toţi bărbaţii au făcut aşa o pasiune pentru ea, încît şi-au botezat copiii cu numele ei. Of, of!

— Ştiam eu! O fixez mînioasă. Asta a crezut şi fiica ta, atunci cînd am întîlnit-o în parcul de rulote. Probabil l-ai căutat pe tata pe net şi ai aflat despre mine şi ai presupus, pur şi simplu, că mi-a dat numele Rebecca după tine. Ridic bărbia mîndră. Ei bine, ştii ceva? *N-a făcut-o.* Numele meu a fost ales după *carte.*

— Aşa, aşa! se bagă şi mama pătimaşă. După *carte*!

— Şi vrei să ştii ceva chiar mai interesant? adaug, cu cel mai şfichiuitor ton de care sînt în stare. Tata *n-a vrut* să-mi dea numele Rebecca. A vrut să-mi dea orice alt nume *în afară* de Rebecca. Mă întreb de ce.

Rebecca nu spune nimic, dar văd cum pe obraz îi apar două punctişoare roz. Ha! *Aşa-i trebuie*. O clipă mai tîrziu, mărgelele au căzut cu un zăngănit zgomotos în urma ei, şi ne uităm cu toţii unii la alţii.

— Măi să fie! zice mama, respirînd precipitat. *Măi să fie!* Din toate…

— Of, of, of, zice tata, clătinînd din cap, în felul ăla potolit al lui.

— Îmi aduce aminte de tipa aia, Angela, care se ocupa de tombola bisericii, zice Janice căzută pe gînduri. O mai ştii, Jane? Tipa cu brăţările alea? Care conducea o Honda albastră?

Doar Janice ar putea să pomenească de tombola bisericii într-un

asemenea moment. Simt cum îmi dă ghes un chicot, care devine rîs înăbuşit, apoi un hohot în toată regula. Mă simt ca şi cum n-am mai rîs *de foarte mult timp*.

Tata zîmbeşte şi el şi pînă şi mama pare să vadă partea amuzantă. Cînd arunc o privire spre Luke, îl văd şi pe el surîzînd larg, după care Minnie se hotărăşte şi ea că situaţia e demnă de rîs.

— Amuzantă! anunţă, ducîndu-şi mîna la burtă. O doamnă amuzantă!

— Într-adevăr, chiar *e* o doamnă amuzantă, e de acord Janice, iar asta stîrneşte un nou val de rîsete. Cînd ni se alătură Suze, încă mai chicotim din cînd în cînd, iar ea ne fixează mirată.

— Scuze. Mă şterg la nas. O să-ţi explic mai tîrziu. Ce mai e pe-acasă?

— A, toate bune, zice Suze. Mă gîndeam, e o după-masă frumoasă. Vrei să mergem la o plimbare?

CINCISPREZECE

Sedona e un loc incredibil în care să te plimbi. Panorama stîncilor roşii ce domină orizontul arată ca un fel de decor de film şi ne trezim cu toţii ridicînd din cînd în privirea, ca pentru a ne asigura că e încă acolo. Cînd trecem pe lîngă „magazinele şi galeriile şic“, mama şi tata merg la braţ, ceea ce e foarte drăguţ. Suze şi Janice o ţin de mînuţe pe Minnie şi-i arată diverse lucruri din vitrine. Luke scrie un e-mail. Iar eu merg pe lîngă ei, într-un soi de transă. Încă mai fierb de indignare la amintirea Rebeccăi. (Şi a fiicei ei.) Cu cît îmi spun mai mulţi oameni că nu pot reuşi să fac ceva, cu atît mai tare îmi doresc să le demonstrez că se înşală. O să reparăm această nedreptate. *O să reuşim*. Lasă că vede ea.

În mintea mea au încolţit tot soiul de idei, de gînduri, de jumătăţi de planuri… Îmi tot scot un pix din geantă şi notez cuvinte aiurea pe o bucată de hîrtie. *Sigur* putem face ceva, nu-i aşa?

— Ce faci, scumpa mea? zice mama observîndu-mă, şi mă opresc la mijlocul cuvîntului.

— Mă gîndesc la un plan prin care să-l zdrobesc pe Corey. Dar încă nu sînt sigură dacă e bun. Cobor privirea spre foaie. Am aşa, *o mică idee…*

O să ne întîlnim mai tîrziu să discutăm totul, şi poate atunci le prezint şi planul meu, ca posibilitate. Poate.

— Bravo, draga mea! zice mama, şi ridic din umeri.

— Nu ştiu. Pînă acum sînt doar cîteva gînduri. Trebuie să mai lucrez la ele.

— Ia uite! zice Suze şi ne oprim cu toţii la o prăvălie intitulată Într-o zi prinţul meu va veni. Vitrina e plină de cărţi superbe, de dosare, cutii şi perne – toate acoperite cu imprimeuri ştanţate manual, înfăţişînd copaci, păsări şi alte chestii din natură.

— Frumos! e de acord mama. Becky, uită-te la valijoarele astea nostime! Hai să intrăm!

Îl lăsăm pe Luke afară, să-şi termine e-mailul, fiindcă zice că e superurgent şi că altfel i-ar fi făcut *mare plăcere* să intre şi să se uite la rame foto decorate cu cactuşi. (Doamne, ce texte are.) Cînd intrăm, o femeie cu rochie cu imprimeu cu pene se ridică din spatele tejghelei cu un surîs.

— Bine aţi venit, zice cu o voce blîndă.

— Dumneavoastră aţi creat aceste imprimeuri? întreabă Suze şi, cînd femeia încuviinţează din cap, Suze adaugă: Îmi plac la nebunie!

În timp ce mă plimb prin magazin, o aud pe Suze punînd diverse întrebări tipografice. Chestia e că Suze e o fire foarte artistică. Ar putea oricînd să-şi deschidă o prăvălie ca asta. De fapt, poate că asta ar şi trebui să facă la Letherby Hall: „Colecţia de Imprimeuri Letherby“. Ar fi fantastic! Tocmai notez repede această idee să i-o spun mai tîrziu, cînd dau peste un raft în care sînt expuse creioane şi încremenesc. Doamne! N-am văzut *în viaţa mea* nişte creioane atît de minunate.

Sînt un pic mai groase decît creioanele normale, şi fiecare e imprimat diferit. Însă nu e doar asta: şi lemnul e colorat. Sînt creioane cu mină portocalie şi lemnul de culoarea lavandei… creioane cu mină turcoaz şi lemnul purpuriu… Sînt pur şi simplu

uluitoare. Cînd ridic unul în dreptul nasului, îi simt mirosul splendid, de lemn de santal.

— Vrei să cumperi unul, Becky? zice mama, şi cînd mă întorc pe călcîie, îi văd pe ea, tata şi Janice apropiindu-se. Mama are în braţe trei bibliorafturi decorate cu imprimeu cu copaci, iar Janice vreo duzină de prosopele de bucătărie cu model cu dovleci.

— A, nu, zic mecanic, şi pun creionul la loc. Dar sînt frumoase totuşi, nu-i aşa?

— Costă doar doi dolari patruzeci şi nouă, zice mama, alegînd un creion decorat cu o frunză verde şi realizat din lemn de culoarea ambrei. Ar trebui să-ţi iei unul.

— E în regulă, zic grăbită. Tu ce-ţi iei?

— Îmi organizez viaţa, zice mama cu emfază. Toate o să se schimbe. Bate cu degetul în fiecare biblioraft, pe rînd. Scrisori, certificate de garanţie şi e-mailuri printate. O să mă *îngroape*. Mi-au ocupat toată bucătăria.

— Dar de ce-ţi printezi e-mailurile? zic perplexă.

— A, nu pot să citesc e-mailurile pe *ecran*. Mama îşi încreţeşte nasul, de parcă ar fi o idee nebunească. Nu ştiu cum o faci tu, scumpa mea. Şi Luke! Să-şi rezolve toate afacerile pe un telefon atît de mic! Cum Dumnezeu reuşeşte?

— Ai putea mări fontul, îi sugerez, la care mama mă priveşte de parcă i-aş fi spus: *Ai putea să călătoreşti pe Marte*.

— O să-mi cumpăr nişte bibliorafturi. Le mîngîie cu drag. E mult mai simplu.

OK. Ştiu deja ce cadou să-i iau de ziua ei. O zi cu un profesor de IT.

— Deci *tu* ce-ţi iei? Mama se uită la produsele expuse. Ce zici de un creion? Sînt superbe.

— Nimic. Zîmbesc. Hai să mergem şi să plătim biblioraftuRile.

— Bex nu mai face cumpărături, zice Suze, alăturîndu-ni-se. Chiar dacă îşi permite. O ţine pe Minnie de o mînă, iar în mîinile rămase libere fiecare dintre ele ţine cîte un şorţ cu iepuraşi.

— Cum adică, nu mai face cumpărături? zice mama, nedumerită.

— Am încercat să-i cumpăr o pereche de cizme de cowboy. Nu m-a lăsat.

— N-am *nevoie* de cizme de cowboy.

— Ei bine, de creion ai nevoie! zice mama veselă. Poţi să-l foloseşti ca să-ţi scrii planul cu el, scumpa mea.

— N-am nevoie. Mă întorc brusc cu spatele. Hai să mergem.

— Sînt doar doi dolari patruzeci şi nouă, subliniază Suze, luînd unul. Dumnezeule, miros incredibil.

Îmi plec privirea asupra creioanelor şi mă simt iar indispusă şi deprimată. Sînt superbe. Şi sigur că îmi permit unul. Dar e ceva care mă împiedică. Aud din nou în cap vocea aia îngrozitoare.

— Hai să mergem să explorăm şi restul oraşului, zic, încercînd să-i fac să plece de aici, să scap din locul ăsta. Însă mama se uită lung la mine, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Becky, draga mea… zice cu blîndeţe. Nu te mai recunosc. Ce s-a întîmplat cu tine, scumpa mea? Ce se întîmplă acolo, în sufletul tău?

Cînd aud glasul blînd al mamei, cel pe care îl ascult încă de dinainte să mă nasc, se întîmplă ceva: pare să treacă dincolo de toate barierele mele, de toate celelalte voci, ajungînd chiar în străfundul fiinţei mele. Nu pot să n-o ascult. Şi nu pot să nu-i răspund. Este *mama* mea.

— E vorba… cum să-ţi zic, spun în cele din urmă. Am dat-o în bară. Toată situaţia asta e doar din vina mea. Aşa că… Înghit în sec, evitînd toate privirile. Înţelegi. Aşa că nu merit să… Tac şi mă frec pe nas. În fine. E în regulă. Totul e bine. Ar trebui să încetez cu

cumpărăturile. Pe scurt, despre asta e vorba.

— Dar nu aşa! zice mama îngrozită. Nu aşa, *pedepsindu-te*! N-am auzit în viaţa mea aşa ceva! Aşa te-au învăţat la clinica lu' peşte? *Că nu meriţi să-ţi cumperi un creion?*

— Ei, nu chiar aşa, recunosc după o pauză.

Adevărul e că la Golden Peace ziceau că totul e să „ştii să cumperi cu măsură" şi să „cheltuieşti bani cu înţelepciune" şi că scopul e să „îţi găseşti echilibrul". Poate că partea cu „găsitul echilibrului" nu e punctul meu forte.

Acum, mama se uită la Suze şi la tata, ca şi cînd le-ar cere sprijinul.

— Nu-mi pasă ce s-a întîmplat în L.A.! zice cu patimă. Ce văd eu în faţa mea e o tînără care a lăsat absolut totul ca să-şi ajute prietena… Începe să numere pe degete. Care a găsit adresa lui Corey, s-a gîndit la o cale de a ajunge pînă la Raymond… Ce mai e?

— A văzut dincolo de masca Aliciei, adaugă Suze.

— Exact! spune mama. Exact! Ai fost de nota douăzeci, Becky! Nu trebuie să te simţi vinovată!

— Becky, de ce crezi tu că toată călătoria asta e din vina ta? se bagă şi tata.

— Ei, ştii tu! zic disperată. Fiindcă ar fi trebuit să-l caut pe Brent mai devreme; aşa, el n-ar mai fi fost evacuat şi n-ar fi dispărut…

— Becky. Tata îşi pune mîinile pe umerii mei şi mă fixează cu privirea aia a lui, de tată înţelept. Nu te-am învinovăţit pentru asta nici o clipă. Brent a dispărut din multe motive. Adevărul e că nu e era nevoie să plece. Eu i-am plătit restanţele şi chiria rulotei pentru anul viitor.

Ce… *a făcut*?

Mă uit lung la tata, uluită – apoi, aproape instantaneu, am o revelaţie: ei, sigur că e genul de lucru pe care l-ar fi făcut tata.

— Dar fiica lui n-a zis niciodată…

— Poate că fiica lui nu ştia. Tata oftează. Chestiunile astea sînt foarte complexe, Becky, şi nu e vina nimănui. Iar ideea că tu ai putea să te *învinovăţeşti* pentru toate e de-a dreptul înfiorătoare.

— A, zic pierită. Nu ştiu ce altceva să mai spun. Parcă mi s-a luat o piatră uriaşă de pe inimă.

— Şi, în lumina acestui fapt… Tata face un pas în faţă. Te rog, draga mea, *lasă-mă* să-ţi cumpăr un creion. Îl meriţi din plin.

— Nu! Mama se bagă în faţa tatei înainte ca el să apuce să aleagă un creion şi ne holbăm cu toţii la ea, miraţi. Nu despre asta e vorba. E vorba despre Becky. Despre ce e *în sufletul* ei.

Se opreşte, de parcă şi-ar aduna gîndurile, şi toţi cei prezenţi schimbă priviri nedumerite între ei.

— Refuz să fi crescut o fiică care nu poate să-şi cumpere un creion, pentru că nu se simte bine în pielea ei, zice în cele din urmă. Becky, există ne-cumpăratul din motive de bun-simţ. Şi ne-cumpăratul din motive greşite. Şi *nu sînt* aceleaşi. Respiră precipitat şi îi sclipesc ochii. Nimeni nu vrea să redevii cea care ai fost. Nimeni nu vrea să-ţi ascunzi facturile de la cardul Visa sub pat. Scuze, draga mea, adaugă trandafirie la faţă, n-am vrut să readuc în discuţie povestea asta.

— E OK, răspund, simţind cum mi se colorează şi mie obrajii. Toţi cei de aici ştiu; sîntem cu toţii prieteni. Surprind privirea unei femei în albastru care se plimbă prin apropiere, *evident* trăgînd cu urechea, iar aceasta se îndepărtează grăbită.

— Dar nu aşa se face. Asta nu e Becky a mea. Mă priveşte intens, îngrijorată. Ai datorii la bancă?

— Sinceră să fiu… nu, deloc, recunosc. De fapt, tocmai am primit banii pentru munca mea de stilistă la L.A. Stau destul de bine financiar.

— Ţi-ai dori un creion?

— Îhm… Înghit în sec. Da. Cred că da. Poate.

— Păi tu hotărăşti, draga mea. Trebuie să faci propriile alegeri. Poate că nu vrei să cumperi nimic. Mama face un pas în spate şi-şi suflă nasul. Dar să nu te mai aud că „nu meriţi“. Auzi la ea!

Se lasă o scurtă tăcere în timp ce toată lumea se dă puţin înapoi şi se face că nu se uită. Mă simt atît, *atît* de ciudat. Totul se rearanjează în mintea mea. Crîmpeie care au rămas lipite atît de mult timp se desprind acum. N-a fost vina mea. Cel puţin… n-au fost *toate* din vina mea. Poate că…

Poate că mi-aş putea lua un creion. Doar aşa, ca suvenir. Poate pe ăla frumos mov cu imprimeu cu pasăre cenuşie şi lemn portocaliu deschis. Adică, e doar doi dolari patruzeci şi nouă. Şi creioanele îţi prind bine oricînd, nu-i aşa?

Da, eu, Becky Brandon, născută Bloomwood, o să-mi cumpăr un creion.

Întind mîna şi, în timp ce degetele mele îl apucă, simt cum mi se întipăreşte o undă de fericire pe faţă. Un soi de căldură lăuntrică. *Doamne, ce dor mi-a fost de sentimentul ăsta…*

Aaa. Stai aşa. Ia să vedem, cumpăr „cu calm şi înţelepciune“? îmi trece prin minte şi mă opresc, încercînd să mă analizez. Ei, pentru numele lui Dumnezeu, *nu ştiu*. Mă simt destul de calmă, cred. Cît despre „înţelepciune“… În fine. Ideea e că acest biet creion pare să fi căpătat o semnificaţie cu totul disproporţionată.

Ideea e că *este* un creion superb. N-o zic doar aşa. Şi Suze a zis la fel.

— Frumos creion, Bex, spune Suze cu un zîmbet larg, de parcă mi-ar citi gîndurile. Tata încuviinţează din cap şi Janice adaugă încurajator:

— O să-ţi facă plăcere să-l foloseşti, scumpa mea!

Şi, una peste alta, mă simt ca şi cum aş avea iar cinci ani. Mai ales cînd mama şi tata schimbă priviri între ei şi mama zice:

— Îţi mai aminteşti cînd mergeam la cumpărat rechizite, în fiecare an, în septembrie?

Şi simt că m-am întors brusc în trecut şi ne uităm la penare şi eu o implor să-mi ia unul roz cu blăniţă şi mă aştept ca ei să mă întrebe dacă *chiar îmi trebuie* o nouă trusă de raportoare, sau cum se numesc.

(Adevărul e că am cumpărat cîte o trusă de raportoare în fiecare an şi n-am folosit-o niciodată la matematică. Dar n-o să le pomenesc de asta mamei sau tatei.)

— Şi după ce terminăm de cumpărat, ne ducem şi facem nişte fotografii frumoase în natură, zice mama fermă. *Asta* o să-ţi limpezească mintea, Becky, draga mea. O activitate artistică. Poţi să ne faci o poză mie şi lui Minnie stînd pe o stîncă mare roşie, ca să i-o trimitem lui Elinor.

Cu Minnie? Pe o stîncă din aia uriaşă? Glumeşte?

— Super! exclam. Sau, zic şi eu, poate e mai bine la baza stîncii.

Pornim cu toţii către casă ca să achităm produsele, iar doamna în rochie cu imprimeu cu pene pare încîntată. Şi apoi, chiar cînd vine rîndul meu şi tocmai sînt pe punctul de a-i întinde bancnota de cinci dolari, văd o cutie mare cu aceleaşi creioane ştanţate manual, marcată cu *Ofertă specială: zece la preţ de cinci.* Şi mă opresc.

Zece la preţ de cinci. Adevărul e că este o ofertă destul de bună.

Hai să vedem… Fac un calcul rapid în minte. Asta înseamnă zece creioane ştanţate manual la preţ de… doisprezece dolari patruzeci şi cinci. Măi să fie. Nu-i rău deloc, nu? Pus TVA, dar totuşi. Şi am o bancnotă veche de douăzeci de dolari care stă de o veşnicie în buzunarul gecii mele, aşa că aş putea oferi tuturor cîte un creion cadou! Ca o mascotă.

— Bex? zice Suze, care mă priveşte cum ezit. Cumperi sau nu creionul?

— Da, zic absentă. Da. Deşi adevărul e că tocmai mă gîndeam, e o ofertă foarte bună, nu-i aşa? Arăt spre cutie. Nu crezi? Zece la preţ de cinci? Fiindcă *mă gîndeam* că mi-ar plăcea să vă iau tuturor cîte un suvenir şi, nu-i aşa, toată lumea are nevoie de creioane…

Lîngă mine se aude un soi de explozie. Cred că e Suze. Cum o fi *făcut* sunetul ăla?

— Ce-i? Mă întorc şi mă zgîiesc la ea. *Ce-i?*

Dar, preţ de cîteva clipe, ea nu răspunde nimic. Mă priveşte cu o expresie pe care nu o pot descifra. Apoi mă prinde cu nesaţ în braţe, atît de strîns, că abia mai pot respira.

— Nimic, Bex, zice în urechea mea. Nimic.

Cînd ieşim din prăvălie, mă simt mulţumită aşa cum nu m-am mai simţit de mult. N-au fost *toate* din vina mea. Nu-mi dădusem seama cît de vinovată mă simţeam. Iar acum mă simt liberă.

Pînă la urmă, am cumpărat zece creioane, dar fiecare a dat un dolar sau doi. Mama şi Janice şi-au ales deja cîte unul fiecare, iar Suze ezită între cel turcoaz şi cel roz deschis.

— Turcoazul merge cu ochii tăi, o sfătuiesc, cînd ea le ridică să le compare. Dar rozul merge cu orice. De fapt, pe ăla bleu l-ai văzut? Fiindcă e absolut splendid… Tac. Suze? Însă ea nici măcar nu mă ascultă. Degetele ei abia dacă mai ţin creioanele, iar privirea îi e fixată peste umărul meu stîng. Cînd mă întorc să văd ce se întîmplă, o aud cum scoate un soi de scîncet.

— Tarkie?

Tarkie? O, Doamne. *Tarkie?*

Stă acolo, părînd doar o umbră în soarele după-amiezii tîrzii, aşa că nu-i văd bine faţa. Dar chiar şi aşa – şi lucrul ăsta e cu adevărat

ciudat –, arată altfel. Ca şi cum ar fi crescut cu cîţiva centimetri. Oare e vorba de o nouă postură? Are un costum nou?

— Tarkie, scînceşte Suze din nou şi, cînd mă întorc spre ea, văd două lacrimi rostogolindu-i-se pe obraz. O clipă mai tîrziu, aleargă atît de repede către Tarquin, că mi-e c-o să-l pună la pămînt.

Lumina e aşa de puternică, încît şi ea arată ca o umbră, astfel nu le văd decît siluetele contopite într-o îmbrăţişare strînsă, nesfîrşită. Habar n-am ce se întîmplă în sînul îmbrăţişării, dacă se spun lucruri, sau nu se spun lucruri, sau ce se petrece… E precum cutia neagră dintr-un avion. O să aflu după.

Dacă îmi spune Suze. Ceea ce poate că nu va face. Unele lucruri sînt intime. Adică, acum sîntem femei în toată firea. Nu ne împărtăşim chiar tot. (Doar că sper, sper din suflet, să-mi spună.)

Privesc transfigurată, cu o mînă la gură, şi văd că şi ceilalţi oameni în toată firea sînt la fel de captivaţi de scenă. Pînă şi cîţiva trecători s-au oprit să se uite şi îl aud pe unul zicînd „Vaaai“ pe un ton duios.

— Uite, Becky. Luke se află lîngă mine. A venit Tarquin. Ai văzut? Arată din cap.

— Sigur c-am văzut! şuier. Dar a iertat-o? E totul în regulă? Ce *zice*?

— E treaba lor, dacă mă întrebi pe mine, spune Luke pe un ton blînd, şi îl fixez supărată. Ştiu toate astea. Dar e vorba de *Suze*.

În clipa asta, îmi bipăie telefonul şi, cînd cobor privirea spre el, îmi stă inima. O, Doamne, Suze trebuie neapărat să vadă asta. Chiar acum. Mă apropii tiptil de cei doi, încercînd să aud vocea lui Tarkie, încercînd să mă prind ce se întîmplă.

— Amîndoi am luat-o un pic razna, fiecare în alt fel, zice Tarkie, privind-o pe Suze drept în ochi. Dar ăla nu eram eu cel adevărat. Şi nici tu nu erai tu cea adevărată.

— Nu, zice Suze înghiţind în sec. Nu, Tarkie, nu eram. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine.

— Tu cea adevărată nu eşti fata aia din L.A. cu extensii de păr. Tu, cea adevărată, iubeşti… natura. Arată în jur, cu un gest larg al mîinii. Tu, cea adevărată, iubeşti… copacii.

Se lasă o pauză lungă, şi o văd pe Suze cum se uită cu disperare în toate direcţiile.

— Îhm, da, zice într-un final. Copacii. Absolut. Îhm… vorbind de copaci. Glasul i-a devenit un soi de scîncet şi se tot freacă pe faţă. Mă gîndeam… de fapt, *mă întrebam*… O văd cum îşi adună curajul. Şi… Owl's Tower… ce face?

— Ca întotdeauna, zice Tarkie. Exact ca întotdeauna, Suze. Are privirea gravă şi vocea imposibil de descifrat. Biata Suze se holbează la el disperată, şi o văd cum îi tremură buzele.

— Deci nu e… mai bine? se hazardează. Nici mai rău?

— Suze, ştii cum e Owl's Tower, spune Tarkie, şi ochii îi scînteiază cînd se gîndeşte la el. Nu e nevoie să ţi-l descriu.

Doamne, e *tortură curată.*

— Suze! o strig cît pot de discret. Trebuie să vezi ceva? Suze îşi întoarce capul şocată şi îmi face semn furioasă să plec.

— Bex, nu e momentul! Nu *vezi*?

— Ba da! Suze, pe cuvînt… Scuze, Tarkie, doar două secunde…

Mă grăbesc spre Suze înainte să mă poată refuza iar şi-i arăt telefonul.

De pe ecran zîmbeşte larg chipul ridat al lui Derek Smeath. Stă în picioare într-o pădure întunecată, luminînd cu lanterna un copac cu un cui bătut în trunchi. Cînd măresc imaginea, văd o tăbliţă de metal, pe care scrie: OWL'S TOWER.

— Ăsta nu e… îngaimă Suze, cu ochii mari de uimire. *Nu.*

— E chiar acolo, în momentul ăsta. E supersănătos, Suze, îi

şoptesc, coborînd cu degetul spre celelalte fotografii ale crengilor bogate, înfrunzite, înfloritoare. O să mai reziste mult timp de-aici încolo. Ca tine şi Tarkie. E puternic şi înfloritor şi maiestuos. Nu pleacă nicăieri.

Ochii lui Suze se umplu de lacrimi şi scoate un mic hohot, după care închide gura. Îmi petrec un braţ pe după umerii ei şi o strîng. A fost un infern.

— Dar… În cele din urmă reuşeşte să vorbească şi arată spre ecran uimită. Cum naiba…

— Îţi spun mai tîrziu. Ăă… bună, Tarkie! adaug stîngace, fluturînd din mînă. Ce faci? Păi… o să vă las să vă vedeţi de ale voastre… Fac un pas înapoi. Scuze că v-am întrerupt…

— Tarkie… Brusc, Suze începe să plîngă cu sughiţuri, de parcă nu se mai poate preface că totul e bine şi frumos. Tarkie, îmi pare atît, *atît* de rău…

Şi apoi Tarquin o cuprinde cu braţul, puternic şi ferm, şi o conduce într-un loc liniştit din grădina unei cafenele din apropiere. Luke şi cu mine ne uităm unul la altul, şi simt cum mă apucă tremuratul. Sper ca totul să iasă bine între ei. Adică, eu *cred* că aşa va fi. Tarkie e aici. O să discute pînă o să rezolve totul.

Dar asta nu face decît să demonstreze că lucrurile se pot duce de rîpă atît de uşor. O singură greşeală…

— Luke, hai să nu avem aventuri, zic din senin, înşfăcîndu-l de braţ ca să mă liniştesc, iar Luke pufneşte amuzat.

— S-a făcut, încuviinţează solemn. Hai să nu avem aventuri.

— Mă iei peste picior! Îl ciupesc de braţ. Încetează! Vorbesc serios!

— Dar nu te iau peste picior. Pe bune. Se uită din nou la mine şi văd în privirea lui ceva mai profund. Ca o recunoaştere, ca şi cum înţelege exact ce spun. Hai să nu avem aventuri. Şi hai să nu

folosim nu ştiu ce cod idiot cu copaci, adaugă, cu un licăr în ochi. (Luke a fost de părere că toată povestea asta cu Owl's Tower e o *demenţă*. Nu e deloc stilul lui.)

— De acord, dau din cap afirmativ, iar Luke se apleacă să mă sărute. Şi mă trezesc strîngîndu-l atît de tare, că probabil îl las fără aer şi mai multe nu. Dar nu-mi pasă. Simţeam nevoia s-o fac.

E ca şi cum ai supraveghea un copil care se joacă. Intrăm în grădina cafenelei, ne aşezăm departe de Suze şi de Tarkie, şi comandăm băuturi şi vorbim vrute şi nevrute. Grădina e destul de mare, cu stînci şi copaci şi tufişuri, aşa că fac o poză cu mama lîngă un bolovan, cu Minnie aşezată pe el şi o şopîrlă pe care o zărim ascunzîndu-se în umbră. Iar mama zice veselă:

— Vezi, dragă Becky? Sînt *o mulţime* de lucruri pe care le-ai putea face, dacă ai vrea. Ai putea fi fotograf în junglă!

Fotograf *în junglă*?

Imediat ştiu că a vorbit cu Suze, sau poate cu Luke, sau poate cu amîndoi, despre faptul că n-am serviciu şi asta mă îngrijorează. Şi, deşi aş fi cea mai groaznică fotografă a junglei, mă simt incredibil de mişcată. Mama nu mă va lăsa niciodată baltă. Părerea ei neclintită e că aş putea face orice. Aşa că zîmbesc şi zic:

— Da! Foarte bună idee, mamă! Poate! Şi fac vreo nouăzeci şi cinci de poze cu un tufiş, pe care o să le ştergem mai tîrziu.

Apoi sosesc băuturile şi ne aşezăm iar. Însă în tot acest timp aruncăm priviri către locul în care Suze şi Tarkie *continuă* să vorbească. Partea bună e că Tarkie o ţine de mînă, iar ea vorbeşte foarte repede şi volubil, şi lacrimile i se preling pe obraji şi el i le şterge cu batista. Ceea ce e, bănuiesc, un semn bun, nu?

Chestia cu Suze şi Tarkie e că, după părerea mea, fiecare *îşi doreşte din suflet* să fie căsătorit cu celălalt. Şi ăsta e un început promiţător pentru o căsnicie.

Apoi, brusc, se ridică amîndoi şi pornesc în direcţia noastră, iar noi începem să ne agităm, încercînd să părem că tocmai purtam o discuţie normală, şi că nu le urmăream avid fiece mişcare, speculînd ce înseamnă.

— Superbe canioanele astea de stîncă roşie, începe mama ridicînd cam tare tonul, exact în clipa în care Janice intervine şi ea:

— Foarte bună limonada, nu vi se pare?

— Bună tuturor, zice Suze cu glas tremurător, apropiindu-se, şi noi ne luăm faţa de „vai, ce surpriză“.

— A, Suzie, *aici* erai! exclamă mama, de parcă s-a tot întrebat pe unde-o fi Suze. Şi uite-l şi pe Tarquin. Ce bine arăţi, dragă Tarquin!

Observaţia ei e chiar perspicace. Tarquin arată într-adevăr foarte stăpîn pe sine. I-a mai crescut puţin părul după tunsoarea aia oribilă pe care şi-a făcut-o în L.A., poartă un costum bleumarin elegant din in şi are bărbia mai fermă decît a avut-o vreodată.

— Mă bucur să te văd, Jane, zice, aplecîndu-se s-o pupe. Şi pe Janice. Înţeleg c-aţi avut o călătorie cît se poate de palpitantă.

Parcă şi glasul îi e mai grav, nu? Şi nu s-a bîlbîit nici măcar o dată. Adică, n-a rostit decît cîteva cuvinte, dar totuşi. Unde e aristocratul ăla timid şi ciolănos, care nu-şi găsea cuvintele, care tresărea şi dacă ziceai „bau“?

Mă uit din nou la Suze, şi o văd că a rămas în spate, de parcă n-ar vrea să fie băgată în seamă.

— Suze. Bat uşor cu mîna scaunul gol de lîngă mine. Haide. Bea nişte limonadă. Apoi: Eşti OK? şoptesc cînd se aşază.

— Aşa cred. Suze pare devastată, dar reuşeşte să zîmbească. Avem multe de vorbit. Tarkie e atît de generos… Închide ochii strîns preţ de o clipă. Încearcă să nu arate că e rănit, fiindcă vrea să repare lucrurile. Vrea să se concentreze asupra tatălui tău şi a întregii poveşti. Dar *ar trebui* să fie rănit. *Ar trebui* să fie furios pe mine. Nu?

Mă uit iscoditor la Tarkie, care îi strînge mîna tatei cu putere, cu chipul radios.

— Mă bucur nespus să te revăd, Graham, zice, şi îmi dau seama din vocea lui că îi face sincer plăcere.

— O să facă toate lucrurile în ritmul lui, zic. Lasă-l să le facă aşa cum vrea el, Suze. Sînteţi din nou împreună, asta-i cel mai important. Mă uit la ea cuprinsă de o spaimă subită. Adică, *sînteţi*, nu?

— Da! Suze pufneşte pe jumătate în rîs, jumătate în plîns. O, Doamne. Da. Sîntem. Da.

— I-ai spus despre Owl's Tower?

— O să-i spun, zice Suze şi-şi muşcă buza, cu un aer ruşinat. Cînd ajungem acasă, o să-i spun tot. *Tot*. Însă nu acum. El… aproape că pare că nu vrea să ştie. E ca un jucător de tenis concentrat la meci.

— Ai dreptate. Îl privesc mirată. E alt om!

— Spune-mi, Graham, zice Tarkie aşezîndu-se, mi-ai primit SMS-urile?

— Sigur că da, zice tata. Dar sînt un pic confuz. Ai zis că ai luat „legătura“ cu Corey. Adică i-ai scris? I-ai trimis un e-mail?

— Cîtuşi de puţin, zice Tarquin. Am avut o întîlnire cu el.

— O întîlnire? Tata rămîne cu gura căscată. O întîlnire faţă în faţă?

— La prînz.

Se lasă o tăcere perplexă. Tarkie a luat prînzul cu Corey?

— Tarkie, eşti… incredibil! se bîlbîie Suze.

— Cîtuşi de puţin, zice Tarkie modest. M-a ajutat, fireşte, şi titlul.

— Dar *despre ce* aţi vorbit? zice tata uimit.

— Despre noua mea companie de investiţii, care caută parteneri ca el. Tarkie face o pauză. Compania mea fictivă de investiţii.

Tata îşi dă capul pe spate şi rîde zgomotos.

— Tarquin, eşti o figură.

— Tarkie, eşti un geniu, zic sinceră.

— Ei, vă rog frumos, zice Tarkie, cu un aer jenat. Cîtuşi de puţin. Dar vestea bună e că am stabilit o legătură cu Corey. Întrebarea e cum putem folosi mai bine această legătură. E un punct de pornire, oricum.

Mă uit la Tarkie, impresionată. Pare atît de matur şi de hotărît, într-un fel în care n-a mai fost niciodată cu adevărat pînă acum.

— Măi să fie. Tata pare un pic bulversat. Tarquin, ai făcut mult, mult mai mult decît aş fi sperat vreodată.

Mintea mea procesează această nouă informaţie. Asta schimbă tot. Asta poate însemna… Îmi înşfac caietul, încep să tai unele idei şi să adaug altele.

— Tocmai voiam să stabilim o întîlnire pentru a discuta chestiunea, spune tata. Mai tîrziu, poate, cînd toată lumea – se uită cu tandreţe la Suze – îşi mai revine puţin.

— Perfect, zice Tarkie. O să vă spun tot ce ştiu. Iar acum, ce-ar fi să bem un păhărel, să sărbătorim?

Mai rămînem o vreme la masă, bînd liniştiţi şi pălăvrăgind şi uitîndu-ne la stîncile roşii. Şi poate că *există* ceva vrăjit în aerul Sedonei care întăreşte sufletul, fiindcă în fine, *în fine*, simt că ne destindem cu toţii.

Pe drum spre hotel, Suze şi Tarkie îşi tot ating mîinile ca pentru a-şi aminti că sînt iar împreună şi, de fiecare dată cînd o fac, simt cum îmi creşte inima de bucurie. Fiindcă *nu vreau* să fiu o prietenă-a-divorţului. Chestia asta te marchează pe viaţă.

— Tatăl tău e minunat, zice Tarkie, cînd aşteptăm să traversăm strada.

— Ştiu, zic mîndră.

— E eroul lui Tarkie, spune Suze, şi îmi strînge mîna cu drag.

— Despre ce-aţi vorbit atîta timp pe drum? întreb sincer curioasă. Adică, ştiu că tata şi Tarkie se plac, dar nu mi-aş fi închipuit că au chiar atîtea în comun. În afară, poate, de golf.

— Faza e că mi-a cam tras o chelfăneală, zice Tarquin. Una destul de zdravănă.

— A, zic mirată. Auci. Îmi pare rău.

— Nu, aveam nevoie de asta. Tarkie se încruntă. A zis că fiecare are propriul rol în viaţă şi că eu fug de al meu. E adevărat. Dar, să fii cine sînt eu… în fine, e o treabă foarte complicată. N-am ales eu asta… însă nu mă pot fofila. Trebuie să mi-o asum. Se opreşte. Şi am s-o fac. Am să-mi continui planurile pentru Letherby Hall, indiferent ce părere au părinţii mei.

— Sînt nişte planuri strălucite, zice Suze loială. O să fie un alt Chatsworth[5].

— Ei, nu chiar, spune Tarkie. Dar planurile *chiar* sînt de bun-simţ. Şi chiar *o să funcţioneze.* Pare că se războieşte cu cineva în capul lui. *O să meargă.*

Îi arunc o privire piezişă. Nu ştiu ce i-a făcut tata, dar s-a maturizat. Pare mai bătrîn. Mai sigur pe sine. Ca un tip care *ar putea* să conducă un imperiu uriaş şi să nu se simtă copleşit.

După ce traversăm şoseaua, Suze merge alături de mine, şi ne despărţim pentru scurtă vreme de ceilalţi, într-un grup de două persoane. (Două şi jumătate, de fapt. O ţin de mînă pe Minnie.)

— Auzi, Bex… zice încet. Ia ghici!

— Ce?

— Sînt… Flutură vag o mînă, în stilul ei.

— Ce? Mă zgîiesc la ea. Doar nu…

— Ba da. Se face trandafirie la faţă.

— *Nu… Doar nu eşti…*

— Ba da!

OK, trebuie să mă asigur că vorbim aceeaşi limbă. Fiindcă asta poate însemna un lucru, dar la fel de bine poate însemna *gata să urmez un curs despre Cordon Bleu cînd mă întorc în Anglia.*

— *Însărcinată*? şoptesc, iar ea încuviinţează frenetic. De cînd ştii?

— Din ziua în care a plecat Tarkie. În ziua aia am făcut testul. Şi m-am panicat în ultimul hal. Chipul i se încordează cînd îşi aminteşte chinul pe care l-a trăit. O, Doamne, a fost cumplit, Bex. Atît de cumplit. M-am gîndit… N-am ştiut ce să fac… Mi-era atît de teamă că… Amuţeşte. A fost un coşmar, şopteşte.

OK, asta explică multe. *Foarte multe*. În primul rînd, de-asta a fost atît de nervoasă? Întotdeauna e foarte nervoasă la începutul sarcinii. Şi nu e de mirare că s-a stresat atît de tare din cauza lui Bryce. A crezut că mariajul ei e pe ducă, iar Tarkie nici măcar n-o să ştie că urmează să fie din nou tată… Mă crispez la simplul gînd. Iar ea a trebuit să se descurce singură, fără să spună nimic nimănui.

Sau… a spus cuiva?

— Alicia ştie? întreb, mai direct decît voiam.

— Nu! Suze pare şocată. Sigur că nu. Nu i-aş fi spus niciodată ei înaintea ta. Mă ia de umeri şi mi-i strînge. N-aş face niciodată asta, Bex.

Mă întorc cu faţa spre ea şi, fireşte, acum văd toate semnele evidente pe care doar cea mai bună prietenă le poate descifra. Pielea din jurul nasului ei e puţin iritată. Asta se întîmplă de fiecare dată cînd e gravidă. Şi…

Ei, adevărul e că e unicul semn. Ăsta şi…

— Hei! Fac un pas în spate. Ai băut! Toată tequila aia, şi ceaiul cu gheaţă şi whisky…

— M-am prefăcut, zice Suze scurt. Le-am aruncat cînd nu se uita nimeni. Ştiam că dacă zic că nu beau, o să ghiceşti.

— Corect, încuviinţez. O, Doamne, Suze, patru copii. O fixez minunîndu-mă. *Patru.*

— Ştiu. Înghite în sec.

— Sau cinci, dacă ai gemeni. Sau şase, dacă ai tripleţi…

— Taci! zice Suze, speriată. N-o să am! Bex… Pe chipul ei se citeşte durerea. Mi-aş dori… mi-aş dori ca tu… Îmi doresc doar…

— Ştiu, o întrerup blînd. Ştiu că îţi doreşti.

— Nu mi se pare drept. Înghite în sec. Nici măcar n-am planificat asta. A fost o surpriză totală.

Arată spre burta ei şi, în adîncul sufletului, simt o mică împunsătură de gelozie. Mi-ar plăcea la nebunie şi mie o surpriză totală. Spre groaza mea, îmi dau lacrimile, şi mă întorc repede cu spatele.

În orice caz, e în regulă. O avem pe Minnie şi e perfectă. E mai mult decît perfectă. N-avem nevoie de nimic altceva. Mă aplec să sărut obrăjorul fin, de doi ani, pe care îl iubesc atît de mult, că mă doare sufletul. Cînd mă ridic la loc, o văd pe Suze privindu-mă cu un licăr în ochi.

— Încetează, zic, înghiţind în sec. *Încetează.* Uite ce e. OK. Nu poţi avea totul. Nu-i aşa?

— Nu, zice Suze după o pauză. Nu, cred că nu.

— Nu poţi avea totul, repet, cînd o luăm iar la pas.

Asta e vorba mea preferată – de fapt, o am şi scrisă pe un magnet de pe frigider.

— Nu poţi avea *totul*, zic teatral. Fiindcă unde Dumnezeu le-ai pune?

Suze pufneşte în rîs, şi nu pot să nu zîmbesc. Mă înghiontеşte cu umărul şi eu îi trag o palmă în glumă, după care ea o ia pe Minnie

de mîna liberă şi începem s-o legănăm pe drum, iar Minnie exclamă: „Înc-o dată! Înc-o dată!“. Şi, preţ de cîteva minute, toată angoasa şi apăsarea se topesc în albastrul cerului. Şi sîntem doar două prietene, care se plimbă pe o stradă însorită, legănînd o fetiţă.

1. Reşedinţă aristocratică din Derbyshire, foarte populară în rîndul britanicilor (n. tr.).

ŞAISPREZECE

Tarkie a închiriat o sală de conferinţe pentru întîlnirea noastră, şi chiar s-a tîrguit un pic. Chiar că *e* pe val. Avem cu toţii blocnotesuri, creioanele noastre mascotă norocoase şi pahare cu apă, şi am scris deja *Să-i facem dreptate lui Brent* în partea de sus a blocnotesului meu şi am subliniat de trei ori, ceea ce cred că îi dă mai multă greutate.

Suze şi cu mine stăm una lîngă alta, şi ne tot înghiontim şi ne admirăm noile cizme de cowboy. Suze le-a cumpărat. Practic, m-a tîrît cu forţa la magazin, şi i-a zis proprietarului „Am venit să cumpărăm cizme“ atît de fermă, că a părut puţin agresivă. Şi apoi am încercat aproape fiecare pereche şi, *Doamne*, ce ne-am mai distrat.

Nu prea ştiu ce s-a întîmplat cu mine în ultimul timp. Cum am putut să nu vreau să cumpăr cizme de cowboy? Cum poate *cineva* să nu vrea să-şi cumpere cizme de cowboy? Mă simt ca şi cum o pîclă ciudată mi s-a ridicat de pe ochi şi am redevenit cea care-am fost.

Perechea mea e gri-antracit cu ţinte de argint, iar Minnie le adoră, pur şi simplu. Imediat ce le-am scos din cutie, le-a şi înşfăcat şi li le-a pus în picioare şi s-a plimbat bălăbănindu-se cu ele toată seara. După care a vrut să se culce cu ele. Cînd i-am spus „Nu, draga

mea, nu poţi să te culci cu cizmele în pat“, a vrut să le ia cu ea în pat pe post de ursuleţ de îmbrăţişat. Şi cînd, într-un final, am exclamat „Nu! Mami le poartă în seara asta!“, a zis „Dar cizmele o iubesc pe *Minnie*“, şi mi-a aruncat o privire tristă, atît de plină de reproş, că m-am simţit foarte aiurea, chiar dacă sînt *cizmele mele*. Pe bune acum.

În orice caz, momentan doarme. Am găsit o bonă chiar drăguţă, cu recomandări la superlativ, pe nume Judy, şi va sta cu ea în dormitorul nostru pînă se termină întîlnirea. Adică, da, aş fi putut s-o iau şi pe Minnie cu mine şi s-o pun să stea pe genunchii mei. Dar, în primul rînd: e trecut de ora ei de somn. Şi, în al doilea rînd: e vorba de lucruri serioase. Cînd mă uit în jur, văd că toţi au chipurile încordate de interes. (În afară de Danny, care e încordat de „serul pentru fermitate“ care i-a fost administrat în timpul tratamentului facial. Se pare că după-masa lui la spa a fost atît de reconfortantă, că nu-i pasă că a ratat toată acţiunea, şi oricum poate oricînd să „se pună la punct“ cu tot ce s-a întîmplat – adică pot să-i povestesc eu.)

— Corey e ca o forţăreaţă, ştim cu toţii asta. Vocea tatei mă readuce la realitate. Cu toate astea, Tarquin a reuşit să pătrundă în sanctuarul lui.

— Corey m-a rugat să mă întîlnesc cu membrii consiliului său de administraţie. Tarquin îşi întăreşte spusele cu un gest din cap. Am numărul lui de mobil. Mi-a zis să-l sun la orice oră.

— E incredibil! zic. Bravo! Încep să aplaud şi toată lumea mi se alătură, în timp ce Tarquin are un aer modest.

— Dar nu e simplu totuşi, continuă Tarkie. În primul rînd, întrucît Corey nu se mai ocupă de afaceri personal. Noua soţie şi fiica sînt febleţea lui, şi altceva nu-l interesează. În al doilea rînd, fiindcă nu-i place să vorbească despre trecut.

— Fiindcă soţia lui crede că are cincizeci şi ceva de ani, mă bag şi eu, iar tata se strîmbă, chicotind.

— Nu e doar asta, spune Tarkie. A dezvoltat aproape o fobie. Evită orice întrebare legată de trecut. L-am întrebat direct dacă a făcut vreodată turul Statelor Unite cînd era tînăr, la care el s-a crispat şi a început să vorbească despre ultima lui vacanţă în Hawaii.

— Deci nu ne putem baza pe mărinimia lui, zice tata. Sau pe vreun simţ al nostalgiei.

— Deloc, încuviinţează Tarkie. Va trebui să-l forţăm cumva să facă ceea ce trebuie. Acum, aşa cum am zis, am pus nişte avocaţi să se uite atent peste înţelegerea semnată de Brent. Însă, din păcate, nu există nici o dovadă irefutabilă că Brent ar fi fost vreodată minţit sau indus în eroare. Toate astea s-au întîmplat cu mult timp în urmă, deci e cuvîntul unuia împotriva cuvîntului celuilalt.

— Dar Raymond ne-a spus! intervine şi Suze.

— V-o fi spus. Dar crezi că Raymond ar fi vreodată de acord să apară la tribunal, în sprijinul lui Brent? Tarkie clatină din cap. Povestea lui Corey va fi că Brent e pur şi simplu înciudat că a luat o decizie greşită în afaceri.

— Ca EMI cînd i-a refuzat pe Beatleşi, se bagă şi Janice, săritoare. Brent ar fi EMI.

— Nu, ar fi toboşarul, zice mama. Celălalt toboşar.

— Ringo Starr? zice Janice încurcată.

— Nu, scumpa mea, *celălalt* toboşar. Pete Nu-ştiu-cum…

— Foarte interesantă comparaţie, Jane, o întrerupe Tarkie grăbit. Dar eşti de acord *să revenim* la subiectul nostru? O fixează pe mama cu o privire care, pentru Tarkie, e aproape severă şi, spre mirarea mea, ea tace. Există un articol destul de puţin cunoscut în lege, pe care încă îl aprofundează avocaţii, continuă Tarkie. Dar, între timp, dilema noastră este: îl contactăm pe Corey *înainte* să avem sprijin legal sau aşteptăm?

— Şi ce-i zicem dacă-l contactăm? intervine mama.

— O să-l strîngem cu uşa, zice Tarkie. Facem cumva să-l influenţăm, poate îl şi ameninţăm.

— *Îl ameninţăm?* repetă Janice alarmată.

— Am o clientă care ne poate ajuta, se oferă şi Danny. E rusoaică. Şi cheltuie o tonă de bani în fiecare an. Credeţi-mă, dacă ai nevoie de cineva care să ameninţe, soţul ei e persoana potrivită.

— Vorbeşti despre Mafia rusească? Tata se holbează la el îngrozit.

— Sigur că nu. Danny se face că-şi trage un fermoar peste gură. Prima regulă a Mafiei: nu vorbeşti despre Mafie.

— Ăsta e Fight Club, obiectează Suze.

— Fight Club şi Mafia. Danny ridică din umeri. Şi prezentarea mea *haute couture* din Qatar.

— N-am ştiut niciodată că ai avut o prezentare *haute couture* în Qatar! zic entuziasmată.

— Ştiu. Danny ridică enigmatic din sprînceană. Asta din cauză că nu pot vorbi despre ea.

Cînd a avut el o prezentare *haute couture* în Qatar, de care să nu-mi spună? Vreau să-l întreb mai multe, dar nu prea e momentul.

— Nu putem apela la Mafie! Janice zici că mai are puţin şi leşină. Graham, n-ai pomenit niciodată de Mafie!

— *Evident* că n-o să apelăm la Mafie, zice tata impacientat.

— Oricum, eu nu cred că e bine să începem prin a-l ameninţa pe Corey, mă bag şi eu. Oamenii ca el cu cît încerci să-i ameninţi mai tare, cu atît mai agresivi devin. Trebuie să-l luăm cu zăhărelul. *Să-l convingem*. Ca în povestea aia despre bărbatul cu manta – vîntul nu i-o poate zbura de pe el, dar soarele îl face să şi-o dea jos de bunăvoie. Îţi mai aminteşti cînd îmi citeai povestea asta, mamă? Mă întorc spre ea. Cu ilustraţiile alea frumoase?

Încerc s-o atrag pe mama de partea mea, însă ea pare uşor tulburată.

— Becky, draga mea, nu sînt sigură că e cel mai bun moment să vorbim despre cărţi cu poze.

— De ce nu? E clar că trebuie să-l convingem. Mă uit în jurul meu, la masă. Să uităm de avocaţi, să uităm de Mafie – oricum, n-o să-i ia în seamă.

— Dar, draga mea, cum Dumnezeu îl putem convinge? zice tata cu blîndeţe.

— Păi, sinceră să fiu, am o idee, mărturisesc.

— Ce idee? întreabă Suze imediat.

— E un pic complicat, recunosc. Va trebui să ne folosim toate forţele. Va trebui să ne întoarcem la Las Vegas şi să închiriem nişte camere. Şi va trebui să planificăm totul cît se poate de atent. Va trebui să-l prindem în capcană. Să-l păcălim. Avem nevoie de Elinor pentru asta, adaug. Va trebui s-o convingem să ni se alăture.

— Pe mama? Luke pare uluit. Becky, ce as ai în mînecă?

— Vrei să-l *păcăleşti* pe Corey? Tata pare neliniştit.

— Ai zis „să-l convingem“! zice mama. E periculos să înşeli pe cineva!

— Draga mea, crezi că e un lucru înţelept? insistă tata.

— O să-l păcălim doar un pic, zic hotărîtă. Dacă lucrăm ca o echipă unită, putem face asta. Ştiu că putem. Mă uit în jurul meu la cei de la masă, încercînd să le insuflu puţin entuziasm. Putem lucra cot la cot, nu? Am ajuns pînă aici, nu? Fiecare va avea sarcina lui; totul va fi o chestiune de timing şi de planificare.

— Cîţi sîntem? spune Suze, şi începe să numere pe degete. Tu, eu, Luke, Tarkie, Jane, Graham, Janice, Danny, Elinor…

— O putem folosi şi pe Ulla? Mă întorc către Danny. Ne-ar putea fi de ajutor.

— Sigur, încuviinţează Danny. Orice doreşti.

— Deci sîntem zece. Suze termină de numărat. Sîntem zece, şi-o să tragem pe sfoară un om de afaceri din Las Vegas. Vă daţi seama ce e asta? Îmi zîmbeşte larg. E *Becky's Ten*[1].

— Vaai, Becky, draga mea! exclamă Janice. Bravo, scumpo!

— *Becky's Ten*? repetă tata, cu un aer nedumerit.

— Ca filmu', explică Suze. *Ocean's Eleven*. Cu Brad Pitt? Şi George Clooney?

— A, *da*. Pe chipul tatei văd că a priceput. A, da, mi-a plăcut filmul ăla.

— E foarte mişto, zice Danny aprobator. Eu am să fiu miliardarul. *Chiar* pot să joc acel rol. Salutare, slugi supuse. Îşi ia un accent mittel-european. Toresc să plasez o armă nucleară în *zeiful* vostru de maximă securitate.

— Nu plasăm nimic în nici un „*zeif*" de maximă securitate. Îmi dau ochii peste cap. Şi, la drept vorbind, o să fie *Becky's Eleven*, îi spun lui Suze. Mai există o persoană de care avem nevoie în echipă. Cineva extrem de important.

— Cine?

Însă nu răspund. Mintea îmi zbîrnîie, preocupată cu planul. Trebuie să-l notez în amănunt, să-l examinez cu atenţie şi să văd dacă are şanse să meargă.

Rectificare: Nu, nu am nevoie de asta. Deja ştiu c-o să funcţioneze.

OK, nici asta nu e adevărat. Nu ştiu sigur că planul meu *o să funcţioneze*... dar ştiu că *ar putea* să funcţioneze. Că ar trebui să meargă.

Cînd încep să scriu, am inima uşoară. Plină de entuziasm. Fac ceva. *Pun ceva în mişcare*. Are dreptate Derek Smeath: faptele bune

chiar animă sufletul.

— Ne trebuie un mănunchi de baloane, adaugă Danny, care e tot mai înfierbîntat. Şi toată lumea trebuie să poarte ochelari de soare, chiar şi în cazino. De fapt, o să mă ocup eu de ţinutele voastre, anunţă însufleţit. Nu putem fi *Becky's Eleven* şi să nu arătăm într-un fel. Apropo, care-i planul, Becky? Pornim spre Vegas, ne cazăm la Bellagio, facem schema cu păcălitul şi pe urmă ne uităm la fîntîni, în timp ce cîntă muzica?

— În mare, da, încuviinţez.

— Super. Danny se uită în jur. Ei bine, eu mă bag. Te bagi, Suze?

— Mă bag, zice Suze apăsat.

— Şi eu, e de acord Tarquin.

— Şi eu, sare şi Janice.

Toţi cei din jurul mesei încuviinţează, deşi tata are o mină îngrijorată.

— Becky, draga mea, care e planul tău, mai *exact*?

— O să-ţi spun cînd o să fie gata, zic, încă scriind. Trebuie să facem nişte rezervări, să ne întoarcem în Vegas, să aranjăm unele lucruri. Dar, sinceră să fiu, înainte de plan… Îi zîmbesc radioasă. Cred că mai e un alt lucru esenţial, pe care trebuie să-l facem mai întîi.

1. Joc de cuvinte în orig. *Ten* în engleză înseamnă „zece“, iar *eleven* – „unsprezece“; o traducere ad litteram fiind „Decarul lui Becky“ (n. red.).

ŞAPTESPREZECE

— Onorată asistenţă, zice Elvis pe un ton cîntat. Î-hîm. Ne-am adunat aici. Î-hîm.

O, Doamne. O să mă apuce rîsul. Are de gînd să zică „Î-hîm“ după fiecare propoziţie?

E un Elvis destul de impresionant. E îmbrăcat într-un costum negru cu steagul Americii, cu pantaloni ultraevazaţi şi o perucă destul de bună (nu-i vezi deloc părul adevărat), şi deja cîntă *Can't Help Falling in Love* cu o groază de reverberaţii şi mişcări ale zonei pelviene.

Sînt două zile de cînd am părăsit Sedona, şi ne-am adunat cu toţii în Silver Candles Elvis Wedding Chapel din Las Vegas. Toată lumea e încîntată la culme – mai ales Minnie, care e costumată ca „fetiţa cu verighetele“, deşi nu există verighete. Suze poartă o rochie albă vaporoasă, cu o ghirlandă de flori în păr, şi n-a fost niciodată mai frumoasă ca acum. Mama e aşezată în primul rînd de strane şi a aruncat deja o mînă de confetti peste Suze, deşi încă n-am început. (Dimineaţă, i-am găsit pe mama şi pe tata la barul hotelului, bînd şampanie. Şi, judecînd după nota de plată, au dat pe gît mai mult de un pahar.)

— Ca să fim martori la promisiunea de dragoste reînnoită dintre membrii acestui cuplu. Î-hîm. Elvis o cîntăreşte din ochi pe Suze.

Înţeleg că ţi-ai scris jurămintele.

— Aşa e. Suze îşi drege glasul şi se uită spre Tarkie, care stă în picioare în apropiere, cu o expresie de mîndrie fără margini pe chip. Eu, Susan, îţi jur ţie, Becky, să îţi fiu mereu prietenă. Mă priveşte în ochi cu seriozitate. În bogăţie, în sărăcie, în timpul zilei şi la ora trei noaptea. Şi jur asta pe noile mele cizme de cowboy.

— Î-hîm, zice Elvis încuviinţînd din cap.

— Ura! Mama ovaţionează şi mai aruncă nişte confetti peste capul lui Suze.

— Iar eu, Becky, jur să fiu prietena ta pentru totdeauna, Suze, zic, cu glasul uşor tremurător. În bogăţie, în sărăcie, în timpul zilei şi la ora trei noaptea. Şi să nu las pe nimeni să ne despartă.

Mai ales pe Alicia Scorpia cu Picioare Lungi, nu spun – dar ştim cu toţii la cine mă refer.

— O jur pe noile mele cizme de cowboy, adaug ca să ştiu o treabă, şi fac o piruetă. Îmi ador noile cizme de cowboy. N-am să mai port niciodată altceva, cît oi trăi. Şi sînt *ideale* pentru dansul în linie, aşa cum am descoperit azi-noapte, fiindcă ne-am dus la un bar unde se dansa în linie. Suze a insistat să mergem, şi ne-am distrat de minune. Acum nu mai trebuie decît să-l fac pe Luke să-şi ia şi el o pereche de cizme de cowboy, ca să ne asortăm.

(Ştiu deja că asta n-o să se întîmple niciodată.)

— Iar eu jur să nu te părăsesc niciodată, Suze. Tarkie face un pas în faţă, pentru că e rîndul lui. Îi ia mîinile lui Suze şi i le strînge. Jur să te iubesc şi să te protejez şi să te păstrez în viaţa mea pentru totdeauna, atîta timp cît Owl's Tower va exista. Sau şi mai mult, dacă el se prăbuşeşte, adaugă grăbit, cînd o vede pe Suze deschizînd gura. Mult mai mult. Pentru totdeauna.

— Eu jur să fiu soţia ta toată viaţa, Tarquin, zice Suze, cu glas şoptit. Şi să-ţi rămîn fidelă doar ţie, dragul meu soţ.

Arată ca un înger în rochia ei subţire, cu faţa iluminată de speranţă şi dragoste şi uşurare. Mi se înceţoşează un pic ochii în timp ce-i privesc, şi mă întreb dacă am vreun şerveţel pe undeva, cînd Luke se ridică în picioare.

— Vreau să-ţi fac un jurămînt, Becky, zice, iar glasul lui profund umple capela, şi tresar mirată. Asta nu era în plan. Chiar am discutat despre asta şi am zis „S-o facem?“, după care am rîs şi am hotărît că nu avem nevoie să ne reînnoim jurămintele. Dar iată-l în picioare, părînd el însuşi aproape uimit de propriul comportament.

Şi, cînd mă uit în ochii lui, cred că ştiu de ce o face. E din cauza… tuturor celor întîmplate. Chestiile noastre personale. Ce s-a întîmplat la L.A. Din cauză că i-a văzut pe Suze şi pe Tarkie în impas şi se uită la propria noastră căsnicie într-o lumină nouă. Şi, poate mai presus de orice, pentru că a aflat vestea lui Suze şi şi-a dat seama că, de data asta, nu e vorba de noi. Azi-noapte, în pat, am discutat despre asta. Pînă tîrziu în noapte. Şi…

În fine. Cu Luke pot să fiu sinceră aşa cum nu pot fi cu nimeni, nici măcar cu Suze. Aşa că. Ştie.

— Jur… Luke face o pauză, de parcă ar căuta cuvintele potrivite. Practic, văd cum cîntăreşte în gînd toate posibilităţile şi le refuză. Adevărul e că nu cred că le va găsi. Adevărul e că nici nu are nevoie să le găsească.

— Ştiu, îi zic, cu un nod brusc în gît. Ştiu. Şi eu jur la fel.

Ochii lui Luke sînt adînciţi într-ai mei, şi simt cum mi se învîrte uşor capul şi mi-aş dori să avem capela asta pentru noi preţ de cîteva ceasuri bune. Însă n-o avem. Aşa că, asta e, îmi revin în fire şi încuviinţez de cîteva ori şi şoptesc „Amin“. Ceea ce n-are nici un sens, dar, pe de altă parte, nimic din Las Vegas nu are.

— Bun aşa! zice Elvis, care are un aer uşor bulversat de intervenţia lui Luke. Deci aşa. Doamnelor şi domnilor. Haideţi să ne

iubim unii pe alţii cu tandreţe. Haideţi să nu mai fim suspicioşi. Î-hîm. Prin puterea cu care am fost învestit…

— Stai. N-am terminat, îl întrerupe Luke. Mamă.

Se întoarce spre strana din spate, unde e aşezată Elinor, într-un costum alb-negru de mătase atît de elegant şi de perfect, că aproape îmi vine să plîng. În dimineaţa asta, în Las Vegas, ne-am reîntîlnit cu ea şi, previzibil, n-a fost deloc tulburată cînd a aflat de planurile noastre. Acum iat-o, băţoasă şi sigură pe ea, cu o tocă fixată pe un ochi.

(Se pare că întotdeauna cînd călătoreşte are pălărie. Ba chiar a fost surprinsă că nici unul dintre noi nu avem.)

— Vreau să-ţi jur şi ţie ceva, continuă Luke. Lucrurile vor merge mai bine între noi. Promit. Trage aer în piept adînc. O să petrecem mult timp împreună. Vacanţele. O să ne distrăm. O să fim o familie. Dacă… Ezită. Dacă îţi place ideea.

Nu cred că i-am mai văzut pe Luke şi pe mama lui să semene atît de tare. Se privesc în tăcere, cu acei ochi negri imposibil de confundat. Faţa lui e încordată şi oarecum jinduitoare. Şi a ei la fel.

— Îmi place, încuviinţează.

— Şi mie! exclamă mama, care e *clar* că a băut prea multă şampanie. Sigur că Elinor face parte din familie. Sare în picioare şi-şi flutură tubul de confetti. Eu, Jane Bloomwood, jur să o cinstesc şi să o respect pe mama ginerelui meu, Elinor. Şi pe minunata mea vecină, Janice. Se întoarce spre Janice, cu lacrimi în ochi. Janice, unde aş fi fără tine? Ai fost mereu lîngă mine. La boală şi cînd eram sănătoasă… cînd mi-am fracturat glezna… atunci cînd am avut scurtcircuit şi ai venit să ne salvezi…

— OK, trebuie să mergem mai departe, oameni buni. Elvis se uită la ceasul de la mînă. Î-hîm. Se întoarce spre Suze. Spune după mine: N-am să te calc pe pantofii tăi albaştri de antilopă.

Dar Suze nici măcar nu-l aude. E prea captivată de mama şi Janice.

— Vai, draga mea, zice Janice, cu un aer fîstîcit. Oricine ar fi făcut la fel.

— Ne-ai dat plăcinta ta ciobănească, Janice! *Plăcinta ciobănească!*

— Ai zis că nu spunem jurăminte. Tata o trage pe mama de rochie.

— Păi nu spunem! răspunde mama.

— Ba da, asta faci! Faci jurăminte tuturor! zice el inflamat. Aşa că am să fac şi eu unul. Se ridică şi se întoarce cu faţa spre mama. Eu, Graham, jur să nu te mai părăsesc niciodată, draga mea Jane. Niciodată. O înşfacă pe mama şi o îmbrăţişează strîns. *Niciodată.*

— Destul! Elvis e de-a dreptul ţîfnos. Oameni buni, nu vă puteţi face jurăminte. N-aţi plătit pentru asta.

— Şi eu jur să am întotdeauna încredere în tine, îi spune mama tatei, cu glas tremurător. Şi nu-mi pasă de unde vine Prima Cea Mare – sînt mîndră de tine.

— Gata cu jurămintele! Elvis practic ţipă şi Danny se ridică instantaneu, cu un licăr răutăcios în ochi.

— Am eu un jurămînt, zice vesel. Elinor, jur să-ţi fac o nouă garderobă care o să-i lase pe toţi paf, dacă îmi promiţi c-o să mă porţi la Balul de la Met.

— Prin puterea cu care am fost învestit… încearcă Elvis iar.

— Ochelari de soare? zice Minnie, apropiindu-se de Elvis. Îi oferă ochelarii de soare albi ai lui Janice, în timp ce arată cu jind spre ochelarii lui sclipicioşi. Plac *ochelarii de soare.* Te roooog!

— Iisuse Hristoase! izbucneşte Elvis. Prin puterea învestită în mine de această capelă, vă pronunţ legaţi pe viaţă unul de altul. Îşi flutură larg braţul. Pe toţi. Vă meritaţi unul pe altul. Sînteţi cu toţii

tralala. Î-hîm.

OPTSPREZECE

Ei bine, un lucru e cert, avem nişte haine mortale. Absolut mortale.

Danny i-a îmbrăcat pe Luke, tata şi pe Tarquin în nişte costume incredibile, cu cravate late de mătase şi cămăşi lucioase pe care ei nu le-ar fi ales singuri în veci, în nuanţe de mov şi bej. După ce s-a îmbrăcat, Luke s-a uitat în oglindă şi a zis „Arăt ca un gangster în timpul liber“, ca şi cum ar fi fost un lucru *rău*. Pe bune acum, a văzut sau nu *Ocean's Eleven*?

Suze şi Elinor arată superelegante. Elinor, mai ales, poartă haine ultraluxoase de mii de dolari, doar ca să sublinieze faptul că e o Jucătoare Importantă, în vreme de Suze e îmbrăcată într-o rochie *bouclé* cu perle, pentru că ea joacă Aristocrata cu titlu nobiliar. (N-a vrut să fie Aristocrata cu titlu nobiliar. Voia să fie Incredibilul Yen, şi să se facă mică într-un cărucior de mîncare, din care să iasă cu o săritură în spate. Dar, aşa cum îi spun întruna, în *Becky's Eleven* nu există nici un Incredibil Yen.)

Danny e în blugi şi un tricou sfîşiat, dar e OK, fiindcă se joacă pe sine. În vremea asta, mama, Janice şi cu mine sîntem îmbrăcate în uniformele personalului de la Las Vegas Convention Center, unde se va întîmpla totul.

Danny ne-a făcut rost de uniforme; habar n-am cum, nu ştiu

decît că le-a obţinut printr-o „cunoştinţă“. Eu port o rochie cambrată de menajeră cu un ecuson pe care scrie MARIGOLD SPITZ. Janice are o rochie neagră şi un mic şorţ – nu prea ştiu ce se presupune că ar fi. Membră a echipei de catering, poate? Iar mama are un costum cu fustă şi sacou ce îi dau un aer important. Probabil este un soi de manager sau recepţioneră sau ceva de genul.

Lucrul esenţial e că am obţinut sălile de şedinţă aşa cum le-am comandat – cu legătură între ele, prin uşi duble. Le-am poreclit pe una „Ben“ şi pe cealaltă „Jerry's“[1], iar uşile sînt bine închise. Pentru moment.

— Aşa. Cîntăresc pentru a mia oară echipa din ochi. Ştie toată lumea ce are de făcut?

În cap îmi răsună tema muzicală din *Ocean's Eleven*, pentru că l-am văzut aseară pe DVD, doar aşa, ca să intrăm în stare. Am jucat, de asemenea, cărţi şi am băut bere şi ne-am zis întruna unul altuia „Te bagi sau nu?“.

— Gata brioşele? zice Suze, şi scot cutia dintr-un bufet lateral. Pun zece brioşe pe o farfurie şi, preţ de o clipă, ne uităm la ele în tăcere.

— Crezi că ne mai trebuie o brioşă? întreb. Suze nici nu se clinteşte. Dar îi citesc limpede cuta minusculă de pe frunte. Crezi că ne mai trebuie o brioşă, zic. Însă ea tot nu se clinteşte. Ştiu care-i faza. Ea e Brad Pitt, iar eu trebuie să fiu George Clooney. OK, zic, foarte serioasă. O să mai punem o brioşă. Aşez ultima brioşă în vîrful teancului şi-mi scutur mîinile. Sîntem gata.

— A venit Corey, zice Luke, uitîndu-se la telefon, şi mi se strînge stomacul de emoţie. O, Doamne. E aici. Începe. Şi, preţ de o clipă, mă simt copleşită de spaimă. Oare chiar facem asta?

Cel puţin, Minnie e în siguranţă în camera noastră de hotel,

supravegheată de minunata Judy. (Am adus-o pe Judy cu noi de la Sedona drept bonă temporară, ceea ce a fost ideea lui Luke, şi s-a dovedit a fi o mişcare de geniu.)

— Cyndi e la zece minute distanţă, raportează Danny, consultîndu-şi telefonul. Începe. Mult noroc tuturor!

Mi-au transpirat palmele şi inima începe brusc să-mi bată nebuneşte. Aproape că-mi vine să fug şi să uit că am plănuit vreodată aşa ceva. Însă toată lumea se uită la mine după instrucţiuni. E spectacolul meu, îmi spun apăsat. Trebuie să-l pun în scenă. Şi, deşi mă simt îngrozită, sînt în egală măsură entuziasmată.

— OK, zic grăbită. E timpul să înceapă petrecerea. Tată, tu trebuie să te faci nevăzut. Luke, tu porneşte spre sala de recepţie să-l iei pe Corey. Luke încuviinţează şi iese din cameră, plantîndu-mi un sărut rapid din mers.

— Bravo, fata mea, îmi şopteşte în ureche, şi eu îi strîng mîna, drept răspuns.

— Tarkie şi Elinor, voi sînteţi în sala Ben, îi instruiesc. Danny, rămîi în contact telefonic cu Cyndi. Ulla şi Suze, în sala Jerry. Ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut. Mamă şi Janice… Mă uit la amîndouă. Noi trebuie să dispărem.

Ridic farfuria cu brioşe, arunc o privire rapidă în cameră şi pornesc spre coridor. Chestia cea mai neplăcută legată de planul ăsta e că acum trebuie să aştept. Şi n-am fost niciodată bună la aşteptat. Cum o să fac să nu explodez de frustrare?

— Am adus o carte de sudoku să ne trecem vremea, zice Janice săritoare, şi ne strîngem toate în cămăruţa din spate pe care am găsit-o mai devreme. Şi iPadul meu, cu nişte filme drăguţe pe el. Ne zîmbeşte radioasă, mamei şi mie. Ce ziceţi, ne uităm un pic la *Sunetul muzicii*?

Uneori, efectiv o iubesc pe Janice.

Douăzeci de minute mai tîrziu, în ciuda filmului *Sunetul muzicii*, care chiar te prinde, aproape că pocnesc de încordare. Ce se întîmplă oare acolo? *Ce*? Însă în cele din urmă, intervalul de timp convenit se scurge şi pornesc la treabă, cu găleata mea cu produse de curăţenie. (Le-am cumpărat special, de la un magazin de articole de menaj.)

Ciocănesc în uşa sălii Jerry, aştept pînă cînd Danny strigă „intră“, după care păşesc înăuntru, cu capul plecat.

Contez pe faptul că Cyndi n-o să mă recunoască de la petrecerea copiilor, fiindcă uniforma de menajeră e un camuflaj perfect. Dar, chiar şi aşa, tot îmi ţin privirea în pămînt. Abia apuc să bag de seamă faptul că Cyndi e aşezată într-un fotoliu scund de lîngă fereastră, cu Suze, Danny şi Ulla grupaţi în jurul ei, ca nişte acoliţi. Pe masa de cafea sînt pahare de şampanie, iar pe podea un teanc de cutii Danny Kovitz.

E clar că Cyndi n-a recunoscut-o nici pe Suze din scurta lor întîlnire anterioară. Ceea ce nu e deloc de mirare, pentru că Suze s-a transformat, dintr-o fată vădit disperată, cu păr lins şi chip încercănat într-o doamnă de societate cu coc rafinat, machiaj perfect şi o rochie crem *bouclé*, cu un colier uriaş de perle. Ulla, pe de altă parte, arată exact ca atunci cînd am întîlnit-o prima oară la Las Vegas şi tocmai schiţează portretul lui Cyndi în cărbune.

Cyndi e toată îmbujorată şi îi strălucesc ochii, aşa că bănuiesc că tocmai am ratat partea în care Danny i-a spus că a văzut-o în paginile despre înalta societate ale revistelor şi că îi admiră nespus stilul.

— Aveţi nevoie de ceva? zic încet, practic în şoaptă.

— A, bună, zice Danny agasat. Chiar nu prea e momentul.

— Scuzaţi-mă, domnule, murmur. Să revin mai tîrziu?

— Poate, nu ştiu, să lustruieşti puţin ecranul ăla? Arată spre ecranul imens de pe perete. E murdar.

E murdar fiindcă mai devreme l-am mînjit cu ulei. Mă îndrept grăbită spre el şi încep să dau cu spray de geamuri. În timp ce frec de zor, aproape îmi ţiuie urechile de disperare să aud conversaţia din spatele meu.

— Deci, cum am zis, Cyndi, continuă Danny, mi-ar plăcea să-ţi fac cadou această jachetă, care simt că e foarte în stilul tău.

— O, Doamne! Cyndi pare copleşită. E pentru mine? Serios? Face o pauză, pe jumătate îmbrăcată cu jacheta. Ştii, cînd am primit e-mailul de la asistenta ta, nu mi-a venit să cred. Chiar e adevărat, Danny Kovitz vrea să se întîlnească *cu mine*? Aruncă o privire spre desenul Ullei. Vai, mă flataţi *prea tare*.

— Nici vorbă, zice Danny. Ulla îmi desenează toate muzele.

— Muzele? Cyndi pare şi mai copleşită. Eu, *muză*?

— Categoric! încuviinţează Danny. Acum, haide, pune-ţi jacheta.

În timp ce Cyndi îşi pune jacheta, Suze scoate sunete admirative.

— Foarte drăguţ, zice Danny. Foarte drăguţ într-adevăr.

— Deci organizezi o paradă de modă în scopuri caritabile? spune Cyndi, în timp ce îşi admiră reflexia în oglinda mărime naturală pe care am comandat-o de la Accesorii pentru conferinţe.

— Corect, zice Danny. Parada va avea ţinute create de mine, Danny Kovitz, şi va fi găzduită de lady Cleath-Stuart, care face parte din aristocraţia britanică. De-asta am luat legătura cu tine. Îi zîmbeşte lui Cyndi radios. Am fost siguri că tu, în calitate de persoană importantă din cele mai înalte cercuri ale societăţii americane şi filantroapă, vei dori să te implici.

O văd pe Cyndi cum cască ochii la auzul numelui „lady Cleath-Stuart“, ca să nu mai zic la al lui Danny însuşi. Şi e şi normal! Pe bune acum, avem o distribuţie plină de staruri. Dar aşa şi trebuia să

fie, ca s-o ademenim aici.

În timp ce lustruiesc televizorul, arunc întruna priviri furişe spre Cyndi. Şi văd de ce e Corey aşa de amorezat de ea. E atît de *frumuşică*. Are pielea ca o piersică. Şi are buzele astea pline, pe care şi le tot muşcă, şi ochii ăştia mari şi nevinovaţi. Dacă aş fi bărbat, probabil că şi eu m-aş îndrăgosti de ea. Nu-l condamn pe Corey că e îndrăgostit nebuneşte.

Şi aşa o să obţinem ce dorim. Nu cu forţa sau prin ameninţări, ci făcîndu-l de rîs în faţa singurei persoane din lume de care îi pasă.

— Ştii, soţul meu îl cunoaşte pe lordul Cleath-Stuart, spune Cyndi, în timp ce-şi aranjează mînecile jachetei.

— Categoric, zice Danny relaxat. Ăsta e alt motiv pentru care ne-am gîndit la tine. Soţul tău ştie că eşti aici acum? adaugă în treacăt.

— Nu i-am spus *exact* ce fac. Cyndi roşeşte uşor la faţă. I-am zis că mă văd cu nişte prieteni. Dar o să fie atît de încîntat să afle despre asta!

— Perfect! Suze îi zîmbeşte larg. Danny, de ce nu-i arăţi lui Cyndi următoarea ţinută?

Am auzit destul. Mai şterg o ultimă oară ecranul, după care îmi trîntesc cîrpa înapoi în găleată şi mă retrag pe hol. Mă îndrept spre sala Ben, ciocănesc şi intru tîrşîindu-mi picioarele.

— De la curăţenie, murmur, dar nimeni nu catadicseşte să-mi răspundă, aşa că încep să şterg ecranul, la întîmplare. Luke, Tarquin, Corey şi Elinor sînt aşezaţi cu toţii în jurul unei mese de conferinţe, iar Corey tocmai le povesteşte o istorie cu o puşcă şi un urs. Cînd termină, Luke şi Tarquin izbucnesc într-un rîs politicos, iar Elinor înclină uşor din cap.

— Dar, lord Cleath-Stuart, cred că şi dumneavoastră sînteţi un mare vînător! zice Corey, îmbujorat. La rezervaţiile de potîrnichi pe care le aveţi şi aşa mai departe.

— Categoric, zice Tarquin. Poate o să le vedeţi cu ochii dumneavoastră într-o zi.

— Ei! Corey se face şi mai roşu la faţă. Asta chiar că ar fi o onoare, Înălţimea Ta.

— Şi soţia dumneavoastră? se interesează Tarquin amabil. Oare i-ar plăcea să viziteze Anglia?

— Ar *înnebuni* de încîntare, zice Corey. Şi, doamnă Sherman, trebuie să spun… se întoarce către Elinor, invitaţia dumneavoastră la Hamptons e extrem de amabilă.

— Poate că soţiei dumneavoastră i-ar plăcea o invitaţie la Balul de la Met? Elinor îi surîde rece. Îmi face întotdeauna plăcere să-mi prezint noii parteneri de afaceri în înalta societate.

— Asta chiar că… Preţ de o clipă, Corey pare că a rămas fără cuvinte. Ar fi *momentul* anului pentru Cyndi.

Îi surprind privirea lui Luke şi el îmi face discret cu ochiul. OK. Pînă acum, totul merge bine.

Mă retrag din sală şi mă opresc o secundă, respirînd precipitat. Aşa. Schimbăm scena. Faza e că ar fi *mult* mai uşor dacă am avea camere video, ca în adevăratul *Ocean's Eleven*. Însă nu avem.

Mă întorc repede în cămăruţă, ciocănesc de cinci ori, cum am stabilit, şi intru.

— Totul merge bine, zic fără suflu. Janice, e rîndul tău.

Ridic vaza de flori pe care am comandat-o mai devreme şi o pun pe un cărucior de room-service. (Luke l-a găsit pe un alt coridor, şi doar am întors faţa de masă pe partea cealaltă.) Sarcina mea a fost să mă asigur că discuţia merge în direcţia corectă, în fiecare sală. Ceea ce chiar se întîmplă. Acum, semnalul lui Janice este: treceţi la etapa următoare.

Cînd apucă de cărucior, o văd că îi tremură mîinile şi mă întorc spre ea mirată.

— Janice, eşti OK?

— Vai, Becky, spune disperată. N-am fost făcută pentru asta.

— Pentru ce?

— Pentru asta! Ridică vocea stresată. Tîlhării la cel mai înalt nivel!

Îmi stă inima. N-ar fi trebuit să-i arătăm *niciodată Ocean's Eleven* lui Janice. Cred că, în mintea ei, e sincer convinsă că jefuieşte seiful cazinoului.

— Janice, asta nu e o tîlhărie la cel mai înalt nivel! zic.

— E doar o mică şmecherie, draga mea, zice mama cu blîndeţe.

— Nu e o *şmecherie*. Îmi trag un pumn în cap. Pe bune acum. Mama chiar nu ştie ce e aia o lovitură? Janice, n-o să păţeşti nimic. Încerc să-mi iau un ton liniştitor. Doar duci florile în sală, le pui jos şi pleci. OK? Îi strîng mîna, dar ea pare să ezite. Uite, o să vin cu tine. E în regulă. Totul e bine.

Îi deschid uşa, iar ea scoate căruciorul de room-service afară. Pornim încet pe coridor, iar Janice tremură. *Habar n-am avut* c-o să fie atît de stresată. N-ar fi trebuit s-o cooptez între cei unsprezece. Dar nu mai pot schimba planul acum.

— Uite, vezi? spun cînd dăm colţul. Floare la ureche, aproape am ajuns…

— Unde mergeţi? aud o voce nazală suflîndu-mi în ceafă.

Poftim?

Mă răsucesc pe călcîie şi văd o femeie cu aceeaşi jachetă cu vipuşcă pe care o are şi mama. Are părul negru, prost vopsit, şi iese dintr-o cameră din capătul opus al coridorului. Cînd se apropie, se uită atentă la vază.

— Ce aranjament floral e ăsta? întreabă. Nu-l recunosc.

Of, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ăă… nu ştiu, zic, pentru că Janice pare incapabilă să

vorbească.

— Cine eşti? Femeia se uită cu ochi mijiţi la ecusonul meu.

— Sînt Marigold, zic sigură pe mine.

— Marigold? Mijeşte şi mai tare ochii. Credeam că a plecat.

Pe bune acum, ce-i cu femeia asta? De ce trebuie să fie *atît de bănuitoare* tot timpul? Sînt sigură că nu-i face bine la sănătate.

— Mă rog. Ridic din umeri, iar femeia se întoarce spre Janice.

— Cum te cheamă?

O, nu. Biata Janice. Mă întorc spre ea să o sprijin moral – şi mă uit şocată. Janice e transfigurată. N-am văzut în viaţa mea o asemenea spaimă pe chipul cuiva. Înainte să apuc să deschid măcar gura, s-a prăbuşit pe podea.

O, *Doamne*.

— Janice! ţip speriată şi îngenunchez lîngă ea. Ce s-a întîmplat? Eşti OK?

Nici măcar nu se mişcă. E rău de tot.

— Janice! O apuc de haine şi încerc să-i aud bătăile inimii.

— Respiră? întreabă tipa brunetă.

— Nu ştiu! zic furioasă. Lasă-mă să ascult!

Îmi lipesc urechea de pieptul ei, dar nu-mi dau seama dacă ce aud e inima ei sau propriul meu puls, aşa că îmi lipesc faţa de gura ei. Am să pot *să-i simt* respiraţia, nu?

Iar în momentul următor, aud o şoaptă slabă în urechea mea:

— Mă prefac, scumpa mea. Ca în film.

A zis că…

Poftim?

Nu-mi vine să cred.

Asta nu *era în plan*. Să vezi ce perdaf îi trag. Însă acum trebuie să-i cînt în strună.

— E inconştientă! zic teatral, lăsîndu-mă pe călcîie. Cred c-ar

trebui să chemi un doctor. Aşa că, îhm… stai tu cu ea şi eu mă duc să duc repede astea.

Mă ridic şi înşfac căruciorul. Trebuie să intru în sală cu nenorocitele astea de flori. Danny şi Suze au nevoie de semnalul meu. Precis se întreabă ce se întîmplă şi nu ştiu ce să facă…

— Stai, zice tipa brunetă.

— Cheamă doctorul! repet agitată, iar femeia mă ţintuieşte cu privirea, dar îşi scoate telefonul şi formează un număr. Juliana? zice. Sînt Lori. Poţi să-mi faci legătura cu centrul de sănătate?

— Bună, Becky! mă salută o voce bărbătească voioasă. Becky, tu eşti? Aici!

Aoleu. *Acum* ce mai e? Întorc capul instinctiv – şi e Mike, tipul de la masa de ruletă de la Hotelul Veneţian. Cel care nu voia să plec. Aşteaptă liftul la vreo douăzeci de metri mai încolo pe hol, îmbrăcat cu un costum albastru şi-mi face cu mîna cu un zîmbet uriaş pe faţă.

— Tot în pasă cîştigătoare? strigă spre mine. Hei, care-i treaba, lucrezi aici?

Mă înfoi ca un arici. *Te rog, taci*, mă gîndesc în sinea mea. *Te rog, taci.*

— *Becky*? Lori îmi aruncă o privire duşmănoasă. Din fericire, uşile liftului se închid înainte ca ea să apuce să-l întrebe ceva pe Mike.

— Nu-i ciudat? Rîd strident. Cine *o fi fost* bărbatul ăla? Probabil m-a confundat cu… habar n-am… O, Doamne! Încă mai *respiră*?

Cînd Lori coboară privirea spre Janice, practic o iau la sănătoasa cu căruciorul. Bat la uşa sălii Jerry şi intru fără să mai aştept vreun răspuns. Cyndi e îmbrăcată deja cu o haină lungă şi se întoarce pe toate părţile în faţa oglinzii.

— Aşa e el, o fire generoasă, spune cu sinceritate. Înţelegi? *Generoasă*. Ştii, anul trecut am fost cu toată familia în vacanţă, fără

să-i pese de costuri. Mama, tata, sora mea Sherilee…

— Pare un om extraordinar, murmură Suze.

— Flori, zic superfluu, şi le pun pe o masă laterală. În timp ce fac asta, surprind privirea lui Suze şi îi fac un semn discret cu ochiul. Ea îmi face cu ochiul la rîndul ei, după care i se adresează lui Cyndi.

— Ştii, Cyndi, am auzit odată despre generozitatea soţului tău de la altcineva, zice firesc. Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume… Brent Lewis?

În încăpere se lasă tăcerea. Sînt încremenită, aşteptînd răspunsul ei.

— Brent Lewis? zice Cyndi în cele din urmă, cute de încordare ivindu-i-se pe frunte. Nu, nu cred că am auzit.

— A, e o poveste foarte frumoasă, continuă Suze cu entuziasm. O poveste minunată. Şi lucrul cel mai minunat este că soţul tău, Corey, iese *extrem de bine* din ea. Nu-mi vine să cred că nu ţi-a spus ce s-a întîmplat!

— E prea modest, sînt sigur, intervine Danny.

— Chiar *e* prea modest! încuviinţează Cyndi înflăcărată. Întotdeauna i-o spun. Îi zic: „Corey, scumpule, îngăduie-ţi să străluceşti!“. Deci care e povestea?

— Ei bine, Suze zîmbeşte larg, totul începe cu arcul. Ştii de celebrul arc cu balon care a lansat afacerea lui Corey acum mulţi ani?

— Păi am *auzit* de el… zice Cyndi şovăitoare.

Au pornit. Totul e în grafic.

Ies din sală, închid uşa fără zgomot şi inspir adînc. OK. Pînă acum, totul e bine. Urmează mama.

Dar ce s-a întîmplat cu Janice? Mă uit uşor consternată la holul gol. Acum o clipă, zăcea pe jos. Şi ce e cu Lori? A fost deja doctorul aici? Au luat-o pe Janice cu ei? Ce Dumnezeu…

O, Doamne, uite-le.

Lori e la circa zece metri în faţa mea pe coridor, ajutînd-o pe Janice, care se sprijină cu toată greutatea de braţul ei, să meargă încetişor. Ca şi cum mă simte c-o privesc, Lori se răsuceşte pe călcîie şi se strîmbă la mine.

— Hei, tu! strigă. Vreau să vorbesc cu tine!

— Nu te opri! se tînguieşte Janice. Trebuie să merg la toaletă! Mă simt foarte rău! O prinde şi mai tare pe Lori de braţ. Te rog, nu mă părăsi! Doar pe tine te am!

Simt cum mă pufneşte un hohot de rîs. Janice e incredibilă!

— Tu! răcneşte Lori din nou, dar mă fac că n-o aud şi pornesc repede în direcţia opusă.

— Mamă! zic fără suflu cînd ajung în cămăruţa noastră şi deschid uşa larg. (Nu mă mai stresez cu semnalele.) Totul merge conform planului, doar că Janice a deviat un pic. Eşti gata?

— Vai, draga mea. Mama pare stresată. Nu prea ştiu ce să zic.

— Nu şi tu! zic exasperată.

Le-am dat mamei şi lui Janice cele mai simple sarcini posibile. Şi amîndouă şi-au pierdut curajul!

— Becky, vino cu mine, mă roagă mama. Nu pot s-o fac singură.

— Dar am fost deja acolo o dată! Corey o să bage de seamă!

Ăsta a fost motivul pentru care am decis ca fiecare dintre noi să joace un alt rol – ca el să nu bănuiască nimic.

— Dar n-o să bănuiască! spune mama. Ce, adineaori te-a băgat în seamă?

Rămîn puţin pe gînduri. Sinceră să fiu, probabil că nu. Oamenii precum Corey nu sînt atenţi la personal.

— Bine. Îmi dau ochii peste cap. O să vin cu tine. Şi-i trimit un SMS tatei.

Am fost atît de paranoică la gîndul că tata ar putea fi zărit de

Corey, că l-am pus să aştepte la un cu totul alt etaj. Însă acum e în regulă. A venit momentul lui.

Mama şi cu mine ne instalăm pe poziţie în faţa sălii Ben şi cîteva clipe mai tîrziu tata vine cu paşi mari pe coridor.

— Gata? îmi zice.

— Totul merge conform planului. Arăt din cap către uşă. E aici.

— Nu-mi vine să cred că facem asta. Tata se uită la mama cu un soi de surîs neîncrezător şi arată spre uşa închisă. Îţi vine să crezi că facem asta? Dintre toate lucrurile nebuneşti pe care Becky ne-a convins să le facem de-a lungul anilor…

— Ei, eu am renunţat să mai văd lucrurile aşa, răspunde mama. Mă las purtată de val. E mult mai uşor.

Pe bune acum. Ce tot spun? Eu nu conving pe nimeni să facă diverse lucruri.

— Dar, dacă merge… Tata îmi ia brusc mîna şi mi-o strînge. Becky, ai făcut multe în viaţa ta. Dar asta va fi clipa ta de graţie. Vorbesc serios, scumpa mea.

— Mă rog, zic jenată. *Dacă* planul meu funcţionează.

— Sigur c-o să funcţioneze! insistă mama.

Amîndoi părinţii mei mă privesc mîndri, de parcă am iar zece ani şi am adunat cei mai mulţi bani pentru noul teren de netball al şcolii. (Apropo, iată cum am făcut-o: am scris povestiri despre fiecare dintre colegii mei şi le-am ilustrat cu păpuşele de hîrtie şi le-am făcut şi hăinuţe decupate, şi toate mamele au dat *tone* de bani.)

— Nu cobi! zic. Mamă, trebuie să mergem.

În timp ce ea îşi netezeşte jacheta, mă întorc spre tata.

— Ce-o să-i spui lui Corey? îl întreb curioasă. De unde o să începi, apropo? Adică n-a vrut să-ţi răspundă la telefon, n-a vrut să vorbească cu tine… aşa-mi vine să-i trag una!

Însă tata clatină din cap.

— Aici nu e vorba de Corey şi de mine. E vorba de Corey şi de Brent. Haide, duceţi-vă.

Face un pas înapoi şi eu ciocănesc la uşă şi, cît ai clipi, mama şi cu mine ne aflăm în încăpere.

Corey, Luke, Tarquin şi Elinor sînt tot aşezaţi în jurul mesei; Tarquin spune ceva despre „capital“ şi ridică toţi privirea cu o uimire convingătoare.

— Da? spune Elinor.

— Îmi pare rău, zice mama dînd năvală, arătînd exact ca un director de hotel. Cred că aţi comandat o sală de conferinţe dublă.

Accentul ei american e absolut atroce, însă Corey nu pare să remarce. Sau, dacă o face, nu comentează în nici un fel.

— Aşa e, spune Luke încruntat. Tocmai voiam să fac o plîngere în legătură cu asta.

— Scuzele mele, domnule. Deschid uşile duble imediat.

Nu ştiu ce nevoie avea mama de sprijin moral – e nemaipomenită! Se duce la peretele din dreapta – cel care separă sala Ben de Jerry – şi inima începe să-mi bubuie de emoţie. Începem. *Începem.*

Toate aceste săli de conferinţe au uşi magice. De-asta am şi ales centrul ăsta de afaceri anume. Uşile glisează direct în perete, astfel încît poţi avea o deschidere largă între camere, le poţi uni, le poţi separa, orice doreşti.

Fără grabă, arătînd în ochii cuiva din afară exact ca un director de hotel plictisit, mama se apropie de uşile care se deschid spre sala Jerry şi le împinge. Durează un moment pînă cînd toată lumea îşi dă seama ce se întîmplă, după care, brusc…

— Corey? se aude glasul surescitat al lui Cyndi, din cealaltă încăpere. Sare în picioare şi se grăbeşte spre cealaltă sală. Corey, *tu* eşti? O, Doamne, scumpule! Ce *coincidenţă*!

Tot timpul ăsta l-am privit pe Corey, şi l-am văzut cum tresare şocat cînd aude vocea lui Cyndi. Însă imediat îşi regăseşte stăpînirea de sine. Acum se ridică în picioare, cu o privire precaută şi bănuitoare.

— Bună, scumpa mea, zice, şi privirea lui rătăceşte în jur şi se fixează pe fiecare chip în parte, de parcă ar vrea să găsească *în clipa asta* răspunsul.

— Ce faci aici? Cine sînt oamenii ăştia?

— El e Danny Kovitz! zice Cyndi înfierbîntată. Celebrul creator de modă! O să facă o paradă de modă şi vrea să fiu şi eu model în ea. Iar dînsa e lady Cleath-Stuart…

— Soţia ta. Corey se răsuceşte pe călcîie spre Tarquin.

— A, da! Într-adevăr, spune Tarkie, pe un ton atît de uimit, că îmi vine să rîd. Bună, draga mea.

— Peyton şi cu mine o să deschidem parada! izbucneşte Cyndi nerăbdătoare. O să purtăm rochiţe asortate. Nu-i distractiv?

— Minunat, zice Corey imediat.

Privirea lui încă mai caută în jur, de parcă ar încerca să priceapă ce se întîmplă. Adică nu e un idiot. Trebuie să-şi dea seama că nu e o concidenţă.

Iar acum nu mai avem nevoie decît ca Cyndi să îşi joace rolul. N-o ştie, însă ea e vedeta spectacolului. E ca o pară mălăiaţă, mă gîndesc. O pară mare, coaptă, grea şi gata să cadă… Haide… *Haide…*

— Vai, Corey! exclamă Cyndi. Tocmai am aflat povestea cu Brent. Eşti un om atît, atît de drăguţ.

Poc. Para a aterizat. Deşi, judecînd după atmosfera din cameră, ar fi putut la fel de bine să fie o bombă. Mă aventurez să arunc o privire rapidă spre Corey, şi mai să-mi sară inima în gît. E absolut livid la faţă.

— Ce-ai zis, iubito? spune în cele din urmă, pe un ton aproape

plăcut. Despre ce vorbeşti?

— Brent! zice ea. Ştii tu. Aranjamentul financiar.

— *Aranjamentul financiar?* Corey pare că îi e greu să rostească cele două cuvinte.

— A, da, zice Luke vesel. Ajungeam şi la asta. Unul dintre asociaţii noştri, pe care punem mare preţ, este Brent Lewis, care ştim cu toţii, te-a ajutat foarte mult în zilele de început ale companiei Firelight Innovations, Inc.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, zice Corey încordat.

— Corey! Luke rîde relaxat. Nu fi aşa modest! Se întoarce spre Cyndi. Marea veste este că generosul tău soţ urmează să-i ofere un aranjament financiar lui Brent drept recunoaştere a contribuţiei lui la succesul Firelight Innovations. Nu-i frumos din partea lui? Avocaţii aşteaptă jos cu documentele, aşa că putem finaliza totul extrem de rapid.

— Vai, Corey, eşti un înger, zice Cyndi, privindu-l cu ochi sinceri. N-am zis eu mereu, ce semeni, aia culegi?

— În mod sigur, aşa este, spune Luke.

— Karma, punctează şi Danny cu înţelepciune.

— Sigur, Corey nu-i datorează lui Brent nimic *legal vorbind*, continuă Luke. Însă n-ar accepta niciodată să lase un vechi prieten să moară de foame pe stradă. Luke îl bate pe Corey pe spate. Nu-i aşa, Corey, prietene?

— Sigur că nu l-ar lăsa! spune Cyndi, părînd şocată de idee. Corey are mereu grijă de ceilalţi, nu-i aşa, scumpule?

— Iar un aranjament financiar atît de modest… Luke îi aruncă lui Corey o privire plină de subînţeles. Abia dacă îl simţi.

Luke şi avocaţii au stabilit suma la un nivel cît se poate de corect. Destul cît să-i schimbe radical viaţa în bine lui Brent, dar nu atît de mult încît să însemne mare lucru pentru averea lui Corey. De fapt,

cum spune Luke, abia dacă o să-l simtă.

(Eu voiam să scoatem nişte miliarde de la Corey, dar Luke a zis nu, trebuie să fim pragmatici, şi cred că are dreptate.)

Ochii lui Corey scot scîntei de furie. Spumegă de nervi. A deschis gura şi a închis-o la loc de cîteva ori în timpul acestei conversaţii – însă nici un cuvînt nu a reuşit să iasă. Şi îi înţeleg dilema. E într-un soi de capcană, ţintuit de privirea plină de adoraţie a lui Cyndi.

— Scumpule, ar trebui să-l invităm pe acest Brent la masă, zice Cyndi convinsă. Nici măcar n-ai pomenit de el pînă acum.

— La masă? Glasul lui Corey pare sugrumat.

— De fapt, ar trebui să veniţi *cu toţii* la masă! Cyndi se uită în jur, cu ochii luminoşi. Hai diseară. Instalăm grătarul lîngă piscină, punem nişte muzică…

— Nu prea cred… începe Corey.

— *Te rog*, Corey! îl întrerupe ea. Nu invităm niciodată pe nimeni! Se uită în jur, numărîndu-ne. Aveţi copii? Aduceţi-i şi pe ei! Mai trebuie să invităm pe cineva?

Însă nu-i răspunde nimeni, fiindcă uşa din spatele ei s-a deschis – şi în sală păşeşte tata. Se opreşte după cîţiva paşi şi-l fixează pe Corey cu ochii lui blînzi, în care se citeşte încordarea. Iar eu aş vrea să fac stop-cadru cu acest moment. În fine, *în fine*, după toţi anii ăştia, tata şi Corey se află faţă în faţă.

Cînd îi privesc, nu mă pot gîndi decît la vechea lor fotografie. Patru tineri în excursie, fără să ştie încotro îi va purta viaţa.

Da, poate că o fi Corey cel mai bogat. Însă tata cîştigă în faţa lui *în toate privinţele*, nu-mi pot reprima gîndul care pune stăpînire pe mine, feroce. *În toate privinţele*.

— Corey, zice simplu. Mă bucur să te revăd.

— Cine eşti? întreabă Cyndi uimită.

— A, eu sînt cu avocaţii, răspunde tata, zîmbindu-i fermecător.

Am vrut doar să-i spun lui Corey: mă bucur atît de mult că ai hotărît să nu-ţi abandonezi vechiul prieten.

Îl studiez pe Corey fascinată, să văd dacă pe faţa lui trece vreun licăr de remuşcare. Sau de regret? De tristeţe? De ruşine? *De ceva*? Însă chipul îi rămîne impasibil. Ceea ce poate fi din cauza liftingului facial, bănuiesc.

— Deci aşa, spune tata pe un ton plăcut. Semnăm documentul? Îi zîmbeşte lui Corey şi-i arată spre uşă. Însă Corey nu se clinteşte. Corey? îl îndeamnă tata din nou. Îţi ia doar cinci minute. Doar atît.

Dar Corey parcă a încremenit. Însă văd că mintea lui procesează la greu. Ochii îi par încărcaţi de gînduri. Se gîndeşte… se gîndeşte…

— Înălţimea Ta, lord Cleath-Stuart, exclamă brusc şi se reaşază ostentativ înapoi la masă, lîngă Tarkie. Aş vrea să aflu mai multe despre fundaţia ta caritabilă. Zici că sprijină antreprenorii locali?

— Îhm… da. Tarquin pare confuz. Am zis asta?

— Aş vrea să donez o jumătate de milion de dolari, spune Corey tare şi limpede. Jumătate de milion de dolari, azi. Dă-mi detaliile şi aranjez un transfer bancar.

— Scumpule! Vocea lui Cyndi răsună asurzitor în cameră. Chipul îi radiază şi zici că mai are puţin şi explodează de mîndrie.

— Eşti *incredibil*! Eşti *incredibil*!

— Ei, ce rost are să ai noroc dacă nu-l poţi împărţi cu ceilalţi? zice Corey pe un ton egal, de parcă ar recita un vers memorat. Se uită la tata şi adaugă în treacăt: Să lăsăm cealaltă chestiune pentru o altă zi?

O altă zi?

Mă uit consternată în ochii lui Luke. Nu. Nuuu.

Corey e atît de *alunecos*. Îl prinsesem; era cît se poate de limpede că-l prinsesem. Iar acum se zvîrcoleşte să scape din capcana noastră.

Cyndi e călcîiul lui Ahile pentru el. Cyndi l-ar fi făcut să semneze aranjamentul; pe asta se baza întregul plan. Însă acum e captivată de această nouă donaţie, supergeneroasă, pentru Tarkie, aşa că n-o să-i mai prea pese de Brent. Corey va putea să amîne semnarea şi s-o tot amîne pînă n-o mai facă niciodată…

Simt un dispreţ brusc pentru Corey, chiar mai puternic decît înainte. Ce fel de om sucit mai e şi ăsta? Preferă să cheltuiască o jumătate de milion pe nu ştiu ce fundaţie caritabilă de care abia a auzit, decît să profite de şansa de a îndrepta răul îngrozitor pe care l-a provocat. Şi toate astea din cauza ranchiunei. Toate astea fiindcă s-au încontrat pentru o femeie. E oribil. E tragic. E demn de tot dispreţul.

Dar, din fericire…

Nu vreau să mă laud, *dar*…

M-am aşteptat la asta. Ha.

OK, nu e sută la sută adevărat. N-am prevăzut că o să se întîmple *exact* asta. Însă am un plan pentru situaţii neprevăzute. Şi se pare că va trebui să-l aplic chiar în momentul ăsta.

Încercînd să nu atrag atenţia, mă furişez lin spre peretele despărţitor îndepărtat din sala Jerry. Fiindcă am mai închiriat o sală. (I-am dat numele Häagen-Dazs.) Şi avem un al unsprezecelea membru în echipă. Care aşteaptă răbdătoare în Häagen-Dazs, gata să intervină la nevoie.

Fără grabă, aproape fără nici un sunet, dau uşile în lateral şi-i fac semn.

Mi-a luat o seară întreagă s-o conving pe Rebecca să participe la asta. Nu e mare fană a lui Brent – nu-i pasă dacă el o să moară de foame. Şi nu e nici o mare fană a tatei. (Teoria mea e că el i-a frînt inima atunci, demult. Deşi n-am să împărtăşesc acest gînd nici unuia dintre părinţii mei.) Însă îl simpatizează şi mai puţin pe Corey

– iar ăsta a fost lucrul care a înclinat balanţa. Uneori, chiar e nevoie să apelezi la cele mai nasoale instincte ale oamenilor. Ceea ce e un pic deprimant, dar asta e.

Cînd Rebecca se apropie de uşile duble ce duc din Häagen-Dazs în Jerry, simt cum echipa din spatele meu a intrat deja în acţiune. Toată lumea cunoaşte planul pentru situaţii neprevăzute. L-am exersat. L-am coregrafiat. Mă uit rapid în jur şi o văd pe Suze luîndu-şi în primire poziţia, în vreme ce Ulla şi Danny rămîn lîngă ea, pe recepţie. Fiecare ştie ce are de făcut. De fapt, toată lumea are un singur lucru de făcut: *N-o lăsaţi pe Cyndi să se întoarcă. N-o lăsaţi s-o vadă pe Rebecca.*

— Deci aşa, Cyndi! exclamă Suze cu însufleţire. Cîţi copii spuneai că ai?

— Ar trebui să alegi nişte schiţe să le iei acasă, adaugă Ulla, ridicînd caietul de desen spre ea. Uită-te.

— O, da! o încurajează Danny. O vezi pe asta cu tine în jacheta mea? E divină!

— Dumnezeule! spune Cyndi încîntată. Chiar pot? Vai, arăt atît de *elegant*... N-am decît un singur copil, continuă către Suze. Cel mai preţios dar al vieţii mele. Şi tu? Ai copii?

Acum, Rebecca e în picioare în cadrul uşii îndepărtate. Nu se mişcă, nu face cu mîna, nu vorbeşte. Stă pur şi simplu acolo, aştepînd să fie remarcată.

Privirea mea e fixată asupra lui Corey. Acesta îl ascultă pe Tarquin... ridică privirea absent spre tavan... se încruntă, relativ nerăbdător... Şi apoi, cînd privirea lui trece dincolo de Tarkie, dincolo de Cyndi, tresare, cu o expresie îngrozită.

OK. A văzut-o.

Dacă speram o reacţie, nu sînt dezamăgită. Nu-şi poate desprinde privirea de ea. Culoarea din obraji i s-a scurs. Pare că trăieşte un

coşmar. De fapt, arată aşa de rău, că aproape că mi se face milă, oricît de tare l-aş urî. Acest om a încercat *atît* de tare să şteargă cu buretele trecutul. Şi-a făcut lifting facial. A minţit în legătură cu vîrsta lui. Şi-a renegat prietenii. Nu vrea ca trecutul să existe. Însă iată-l aici, stînd în faţa lui, într-o rochie mov vaporoasă, cu ochii conturaţi cu fard.

Preţ de o clipă, Rebecca se mulţumeşte să-l examineze cu privirea aia a ei felină, de vrăjitoare. Şi apoi, în tăcere, se pregăteşte să ridice mesajele. Le-am făcut împreună, pe carton cu markerul, şi ne-am asigurat că sînt lizibile.

(Asta n-am luat-o din *Ocean's Eleven*. E din *Love Actually*. Suze a zis: „Ce-ar fi să-l rebotezăm *Becky Actually*, cu ocazia asta", dar n-are nici o noimă. În orice caz, nu despre asta e vorba acum.)

Primul mesaj spune:

„Bună, Corey."

Îl ţine ridicat preţ de cîteva clipe – apoi îl înlocuieşte cu un al doilea:

„A trecut mult timp".

Şi, cumva, felul în care îl priveşte, cu dispreţ, dă acestor cîtorva cuvinte o încărcătură extrem de tăioasă. Ochii ei sînt pironiţi într-ai lui cînd ridică următorul mesaj:

„Aş vrea să-ţi cunosc soţia".

Ochii ei se îndreaptă spre Cyndi, iar privirea lui Corey o urmează, şi-i citesc furia pe chip. Doar că nu îndrăzneşte să scoată nici un sunet, ca nu cumva să audă Cyndi. E prins în capcană. Din nou.

„Să vorbesc cu ea despre vremurile de altădată."

„Sau poate nu e o idee chiar atît de bună?"

Chipul lui Corey e rigid. Zici că e torturat. Mă rog, într-un fel, chiar e. Iar Rebecca *savurează* momentul.

— Şi cum sînt grădiniţele, sau cum le spuneţi aici, şcoli

pregătitoare? o aud pe Suze întrebînd-o pe Cyndi veselă. Fiindcă e *atît* de greu să găseşti astfel de locuri în Anglia.

— Mie-mi spui? exclamă Cyndi, neavînd habar de drama ce se petrece în jurul ei. Şi, ştii, Peyton e supertalentată, atît de…

„Cum rămîne cu aranjamentul pentru Brent, Corey?“

Rebecca practic flutură pancarta ameninţătoare la el, după care o înlocuieşte cu o alta.

„Îi datorezi asta.“

„ÎI DATOREZI ASTA, COREY.“

Iar acum scrie încă o pancartă, cu un mesaj pe care nu l-am stabilit dinainte. O ridică şi privirea îi licăreşte răutăcios.

„Ţi-aş putea face viaţa un calvar.

Mi-ar PLĂCEA să-ţi fac viaţa un calvar.“

Fir-ar să fie. Mă rog, e sinceră. Arunc o privire spre Corey, şi-l văd cum i s-au umflat venele de pe frunte. Are pumnii încleştaţi. Zici că mai are puţin şi îi sare la gît.

„Semnează şi n-o să mai auzi de mine.“

Rebecca îi aruncă o privire intensă, provocatoare. Apoi începe să ridice pancartele tot mai repede, de parcă ar face cărţile de joc.

„Semnează.“

„Semnează documentul, Corey.“

„Fă-o.“

Corey respiră tot mai precipitat. Pare gata să explodeze.

„FĂ-O DRACULUI ODATĂ.“

„FĂ-O, COREY.“

„FĂ-O FĂ-O FĂ-O FĂ-O FĂ-O!“

— OK! Izbucneşte Corey, ca un taur furios. *OK!* Hai să terminăm odată cu aranjamentul ăsta. Daţi-mi un pix. Hai să terminăm odată.

O, Doamne. Oare chiar a zis…

Întîlnesc privirea Rebeccăi preţ de o clipă în care uit să respir.

Chiar am *făcut-o*? Am cîştigat?

Cred că am cîştigat.

Încet, fără să scoată un sunet, Rebecca închide uşile duble… şi e ca şi cum n-ar fi fost aici niciodată.

— Splendid! zice Luke liniştit. Foarte amabil din partea ta, Corey. Mergem să reglăm povestea chiar acum?

— Eşti bine, scumpule? zice Cyndi, luîndu-şi mirată privirea de la Suze, Danny şi Ulla şi fixînd-o asupra lui. Scumpule, s-a întîmplat ceva? Eşti roşu tot la faţă!

— N-am nimic. Corey îi întoarce un surîs, mai degrabă un rictus. Vrem doar să încheiem povestea asta.

— Un bărbat de nădejde, zice tata vesel. Hai să mergem să-i găsim pe colegii mei avocaţi.

Fără să mai aştepte vreo clipă, tata îl conduce pe Corey afară. Îi surprind privirea cînd trece pe lîngă mine şi am un sentiment ciudat. Dar nu sînt sigură… E un sentiment de uşurare? De fericire nebunească? De neîncredere?

În timp ce Cyndi continuă să pălăvrăgească despre incredibilul potenţial de balerină al lui Peyton, îi întîlnesc privirea lui Suze… apoi pe a mamei… apoi pe a tuturor celor din încăpere. A lui Taquin… a lui Danny… a Ullei… a lui Elinor… şi, într-un final, a lui Luke. El schiţează un zîmbet şi ridică ceaşca de cafea spre mine, asemeni unui toast. Şi nu pot să-mi înăbuş zîmbetul ce mi se lăţeşte pe toată faţa. După atîta chin. Am reuşit.

Chiar am reuşit.

1. Ben & Jerry’s, cunoscută firmă de îngheţată din SUA (n. tr.).

NOUĂSPREZECE

Fîntînile de la Bellagio sînt magice. Şi, OK, *ştiu* că sînt pentru turişti şi *ştiu* că sînt un clişeu şi *ştiu* că în jurul nostru se înghesuie o groază de oameni atraşi de mirajul oraşului. Însă în clipa asta simt că jeturile arteziene ţîşnesc în aer, iar şi iar, doar pentru noi. Pentru noi zece. Sînt răsplata noastră.

Stăm rezemaţi de balustradă, aşezaţi în şir, ca la finalul filmului *Ocean's Eleven*. În minte îmi răsună întruna muzica ritmată de pian şi nimeni nu zice nimic. Ne uităm unul la altul şi zîmbim, şi nu m-am mai simţit atît de bine de un secol. Pentru *totdeauna*. Am reuşit. Am făcut dreptate. Iar chestia ridicolă e că Brent nici măcar habar nu are încă… dar, cumva, nici nu contează.

Cred că niciodată nu m-am mai simţit atît de mulţumită. Cred că lucrurile nu s-au potrivit niciodată atît de bine.

Planul a funcţionat strălucit. Fiecare şi-a jucat rolul fără greş, de la Tarquin, la Janice… Mai ales Janice. (Se pare că s-a încuiat într-o cabină de la toaleta femeilor, tînguindu-se, pînă cînd Lori s-a dus după ajutor, moment în care Janice a şters-o rapid.) În timp ce ne sărbătoream la un pahar, i-am regalat pe toţi povestindu-le cît de fantastică a fost, şi ea s-a fîstîcit de tot şi a trebuit să mai bea nişte şampanie, apoi fiecare a trebuit să-şi reitereze momentele jucate, iar tata a vrut să le asculte pe toate de vreo zece ori, fiindcă

aşteptase atît de mult, iar mama a zis ce păcat că nu le-am înregistrat pe video, iar Luke a zis, mă rog, le-am fi putut avea, dacă am fi vrut să sfîrşim în închisoare, pentru constrîngere.

Nici acum nu ştiu precis dacă a glumit sau nu.

Însă nu-mi pasă. Documentele sînt semnate. Brent o să obţină banii. O să-şi poată cumpăra o casă. Şi asta e tot ce contează.

Rebecca nu e cu noi. Nici măcar n-a stat să-şi ia rămas-bun. Lucru care… cum să spun. E destul de corect. E alegerea ei. Sinceră să fiu, mă bucur. Aş fi şi mai fericită dacă n-aş mai vedea-o niciodată. M-am cam săturat de răscolit trecutul. Vreau să merg înainte. Să trec mai departe. E timpul ca Luke, cu mine şi cu Minnie să mergem acasă. Nu acasă la L.A., ci acasă *acasă*.

Suze şi Tarkie se duc şi ei acasă. Cred că probabil o să-şi ia pe sus copiii şi o să se suie într-un avion cît pot de repede. Înapoi în Anglia, înapoi la Letherby Hall, înapoi la viaţa reală. Tarkie abia aşteaptă să se afunde în toate planurile lui de dezvoltare. Suze abia aşteaptă să se ducă să găsească Owl's Tower. Mi-a spus că o să-i dea GroMore în fiecare săptămînă, doar ca să fie sigură. (Adevărul e că mai bine n-ar face asta; s-ar putea să-l omoare.)

Luke şi cu mine trebuie să strîngem tot ce avem în casa din L.A., să anunţăm la şcoala pregătitoare a lui Minnie, să facem toate lucrurile alea care se fac atunci cînd se încheie ceva. Şi, într-un fel, o să fie trist… dar o să fie bine. Ridic privirea zîmbitoare spre Luke, a cărui faţă străluceşte de la luminile fîntînilor, şi el îmi cuprinde umerii cu braţele.

Acum ar trebui să dispărem ca un abur, fără să ne luăm la revedere, în vieţile noastre, fiecare cu milioanele lui. Doar că în punctul ăsta viaţa reală şi *Ocean's Eleven* chiar *sînt* diferite – avem o masă rezervată pentru toţi la un restaurant foarte drăguţ cu specialităţi din carne, care i-a fost recomandat lui Luke. (Plus că,

evident, nu avem milioane.)

Aşa că arunc o privire spre mama, iar ea încuviinţează şi-i dă un ghiont tatei, iar Janice ridică ochii din telefon şi zice:

— Martin tocmai se îmbarcă la Heathrow! O să fie aici curînd!

Martin, soţul lui Janice, vine şi el pentru cîteva zile, şi o să se ducă să viziteze nişte pogdorii din California, cu mama şi tata. Cred c-o să se simtă foarte bine şi e un mod foarte drăguţ prin care părinţii mei vor să-i mulţumească lui Janice. O merită.

— Mergem? zice mama.

— Stai să fac o pozuliţă mai întîi! zice Janice. Toată lumea să se alinieze în faţa fîntînilor!

OK, în punctul ăsta ne-am îndepărtat *semnificativ* de *Ocean's Eleven*. Nu mi-l închipui pe Brad Pitt acostînd un turist la întîmplare şi rugîndu-l să facă o „poză rapidă cu gaşca".

Pe urmă, mama vrea o poză cu ea şi cu tata, după care vor şi una cu Janice, şi tocmai mă întreb dacă s-o rog pe Suze să-mi facă şi mie una cu Luke, cînd remarc în apropierea noastră un bărbat îndesat, care ne priveşte. Nici măcar nu l-aş fi observat, dacă nu l-ar fi fixat atît de insistent pe tata şi, cînd îşi întoarce capul, lumina îi cade pe faţă şi…

Icnesc atît de tare, că Luke se răsuceşte pe călcîie, alarmat.

— Uite! Îmi flutur braţele, neajutorată. El e? E Brent?

Bărbatul face un pas în spate şi, după figura lui, de om surprins asupra faptului, pur şi simplu ştiu că e el. Arată ca în fotografie, doar că e mai ridat şi mai trist. Pare, de asemenea, că se tot întreabă ce-o fi căutînd aici.

— Nu pleca! adaug grăbită. Te rog. Mă duc repede la tata şi-l trag de mînecă. Tată, uite cine-i aici!

El se întoarce şi văd licărul de surpriză în ochii lui.

— Brent! Ai ajuns! Nu credeam că o să…

— Am primit un mesaj pe telefon de la Rebecca, zice Brent. Mi-a spus… Se freacă pe frunte. Mi-a spus că o să fii aici. Mi-a mai spus şi alte chestii. Nu prea ştiu ce să cred.

Încet-încet, Suze, Tarkie şi ceilalţi se strîng în jurul lui, se uită lung la Brent, aproape că nu le vine să creadă. L-am urmărit, l-am discutat, ne-am concentrat asupra acestui om atîta amar de vreme. Şi iată, în cele din urmă, e aici.

Nu e un bărbat prea arătos. Încă mai are fruntea pătrată din tinereţe, dar părul cenuşiu e rărit, iar faţa îi e căzută, cu ochi adînciţi în orbite şi înfrînţi. Arată ca un om care a avut o viaţă grea. Poartă o geacă veche şi ieftină şi de umăr îi atîrnă un rucsac.

Acum, ochii lui ne cercetează pe rînd bănuitori, de parcă s-ar aştepta la o farsă.

— Ţi-a spus Rebecca… tata face o pauză. Ţi-a pomenit de un aranjament financiar? zice precaut. Ţi-a vorbit de bani?

Atitudinea lui Brent devine imediat una defensivă. Se încruntă mai tare, iar umerii i se încordează. Lucru pe care-l înţeleg. Dacă aş fi în locul lui, nici mie nu mi-ar veni să cred. N-aş vrea să sper pînă n-aş avea dovada.

— Nu înţeleg nimic, zice. De ce-ar ceda Corey brusc? Am încercat să discut cu el în 2002.

— Ştiu, zice tata repede. Brent, aşa cum am încercat să-ţi spun mai devreme, habar n-am avut că ai încercat să vorbeşti cu Corey atunci. Deloc. Şi eu *niciodată*… Trebuie să ştii… Cînd se uită la Brent, pare oarecum copleşit. Poftim. Citeşte asta. Scoate din buzunar o copie a aranjamentului financiar. E ceea ce ţi se datorează moral. Nimic mai mult.

Turiştii se foiesc în spatele şi-n faţa noastră, încercînd să vadă mai bine fîntînile, însă noi zece sîntem cu toţii captivaţi de expresia de pe chipul lui Brent cînd citeşte ce scrie în document.

Sînt destul de sigură că a citit tot de trei ori înainte să reacţioneze. Apoi ridică privirea, încuviinţează scurt şi zice:

— Înţeleg. Da. Pot să păstrez asta?

Şi ai putea crede că e total lipsit de sentimente şi nerecunoscător, dacă nu i-ai vedea mîinile, care îi tremură întruna… şi o lacrimă i se prelinge brusc pe hîrtie, şi ne facem cu toţii că n-am văzut-o.

— Sigur că da, încuviinţează Tata. Avem copii.

Brent împătureşte hîrtia de mai multe ori şi o pune în rucsac, după care se uită iar la întregul grup.

— Cred că trebuie să-ţi mulţumesc… ţie, Graham?

— Tuturor, zice tata repede. Ne-am zbătut cu toţii pentru asta.

— Dar voi cine *sînteţi*? Brent se uită la chipurile noastre, cu un aer total confuz.

— Prieteni de-ai lui Graham, zice Janice.

— Şi de-ai lui Becky, zice Danny, iar Ulla încuviinţează.

— Eu sînt soacra Rebeccăi, zice Elinor.

— Bex a fost cea care a întocmit planul prin care să-l prindem la cotitură pe Corey, se bagă şi Suze.

— I-am spus *Becky's Eleven*, explică mama voioasă. Ai văzut filmul?

— Care din voi e Becky? întreabă Brent, iar eu fac un pas în faţă, emoţionată.

— Bună. Eu sînt Becky. Am cunoscut-o pe fiica ta, Becca. Am venit la rulota ta – nu ştiu dacă ţi-a pomenit de asta – şi i-am spus tatei că ai fost evacuat… Sinceră să fiu, aşa a început totul.

— Am vrut să-ţi facem dreptate, intervine şi Janice. Scuză-mi limbajul, dar Corey e un şarpe, un ticălos de ultimă speţă.

— Sînteţi englezi. Brent pare şi mai uluit.

— Din Oxshott. Dar am luat avionul ca să vin să ajut, continuă Janice veselă. Cum să spun, aş face orice pentru Jane şi Graham.

— Şi pentru Becky, adaugă Suze. Ea ne-a pus pe toţi în mişcare.

— A fost un efort de echipă, zic grăbită. Toată lumea a fost de nota zece.

— Dar… Brent se freacă din nou pe faţă. De ce? De ce m-aţi ajutat? Cei mai mulţi sînteţi nişte străini. Nu mă cunoaşteţi.

— L-am ajutat pe tatăl lui Becky, zice Danny simplu.

— Trebuie să-i mulţumeşti fiicei mele, intervine tata. Ea e forţa motrice din spatele acestui succes.

— A, şi apropo, Brent, mersi pentru pontul cu R.C. şi C.M.M., exclam, amintindu-mi subit. Ăsta fost, cum să zic, mottoul vieţii mele!

Însă Brent nu răspunde. Ne priveşte pe toţi pe rînd, cu un soi de uimire pe chip. Apoi, în cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Tinerico, eşti foarte norocoasă la prieteni, zice. Sau poate ei sînt foarte norocoşi cu tine.

— Eu sînt norocoasă la prieteni, zic imediat. Despre asta e vorba. Categoric. Sînt incredibili.

— Şi reciproca e valabilă, spune Ulla, şi ne uităm cu toţii la ea miraţi. (Această Ulla nu e chiar genul cel mai vorbăreţ, deşi a fost extraordinară cînd a trebuit să-i distragă atenţia lui Cyndi.)

— Aşa, aşa, confirmă Suze.

— Mă rog, în fine, zic uşor jenată. Ideea e că am reuşit. Iar acum eşti aici! *Trebuie neapărat* să vii cu noi la cină…

Mă răsucesc pe călcîie, ca să-mi continui conversaţia cu Brent. Însă nu-l văd nicăieri. Ce s-a întîmplat? Unde e?

Cercetăm cu toţii mulţimea bulversaţi, iar Luke se îndepărtează, mărind raza de căutare – dar în curînd devine limpede că nu se mai întoarce.

Brent a dispărut.

Restaurantul cu specialităţi din carne care i-a fost recomandat lui Luke *chiar e* incredibil. Ne-am comandat cu toţii fripturi şi cartofi prăjiţi şi cam toate garniturile posibile din meniu. Chelnerul ne toarnă un vin roşu delicios şi, în timp ce dăm noroc, văd cum toată lumea răsuflă uşurată. Cu adevărat. În fine. Am reuşit.

Cînd mă uit în jurul mesei, simt cum mă străbate un val de fericire. Sîntem cu toţii mult mai bine acum decît cu ceva vreme în urmă. Mama şi tata stau vizavi de mine, alături de Janice. Se uită la pozele de pe telefonul tatei, cu canioanele din stîncă roşie, şi fac planuri pentru excursiile pe care le vor face la podgorii. Toată isteria mamei s-a evaporat; toată tensiunea a dispărut. Îl mîngîie întruna pe tata pe braţ, iar el i-l strînge, ca pentru a-i spune că n-o s-o mai părăsească niciodată.

Elinor pare şi ea destul de relaxată. Ea şi Luke discută despre vacanţa pe care am putea să o petrecem cu toţii la Hamptons, cu Danny presărînd din cînd în cînd frînturi de bîrfă, care o fac pînă şi pe Elinor să pufnească în rîs.

Dacă ar fi să fim brutal de sinceri, am putea spune că *principalul motiv* pentru care Danny s-a împrietenit atît de tare cu Elinor e faptul că ea are de gînd să cheltuiască o mică avere pe haine făcute de el şi să-l ajute să lanseze o întreagă nouă piaţă pentru femei mai în vîrstă, care îi va rotunji de minune profiturile… Dar e mai mult decît atît. Între ei chiar există o legătură autentică. Chiar o cred. De pildă, au discutat deja despre cum o să aibă grijă ca Cyndi să se simtă minunat la Balul de la Met, fiindcă nimic din toate astea n-a fost din vina ei. (Am să încerc să mă duc şi eu.)

Cît despre Suze şi Tarkie, sînt complet schimbaţi. Suze s-a relaxat. E Suze, cea de altădată. Rîde la toate prostiile. Nu se prea mai încruntă. Iar Tarkie e de nerecunoscut! Mă tot uit la el, încercînd să înţeleg ce e schimbat – dar nu cred că e vorba de un

singur lucru. Sînt o mulţime de lucruri mici. Se pare că unul dintre sfaturile pe care i le-a dat tata pe drum a fost: „Joacă teatru pînă reuşeşti“. Ei bine, nu ştiu ce e teatru şi ce e real, sau dacă măcar el o ştie – dar funcţionează. Cînd se întoarce în Anglia, o să fie un lord care-o să-i facă pe toţi să joace după cum le cîntă el.

— La anul, o să plantăm peste o mie de copaci, îi spune tatei. Evident, Suze nici n-o să-i remarce.

Suze se face roşie imediat şi zice repede:

— Ba da! O să ajut la plantarea lor şi o să-i îngrijesc şi tot ce trebuie. *Iubesc* copacii!

Tarkie îi surîde, ca s-o tachineze, iar ea se face şi mai stacojie, şi e limpede că i-a mărturisit totul despre Owl's Tower. Ei, asta e bine. Mă stresa *şi pe mine*, nu numai pe ei.

Ca şi cum mi-ar citi gîndurile, Suze îmi atinge uşor piciorul cu al ei pe sub masă. Amîndouă purtăm cizmele de cowboy. Mă simt aşa de bine cu ele, că nu cred c-am să mai port vreodată altceva. Vestul Sălbatic chiar mi-a intrat bine de tot pe sub piele. În suflet. Hainele, soarele, deşertul, muzica…

Aaa, apropo, mi-am adus aminte de ceva.

— Hei, Luke! zic veselă. Am uitat să-ţi spun. În după-masa asta, cînd am fost în oraş cu Suze, am încercat un banjo, şi cred c-ar trebui să ne cumpărăm şi noi.

— *Poftim?* Luke ridică privirea de la conversaţia cu Elinor, îngrozit.

— Nu te mai uita aşa, Luke! zic, jignită. O să-i prindă bine lui Minnie să înveţe un instrument, aşa că de ce să nu fie un banjo? Şi am putea să luăm lecţii cu toţii împreună şi să devenim un grup folk de familie, şi o să fie o investiţie *cît se poate* de profitabilă…

BUCKINGHAM PALACE

Dnei Luke Brandon
c/o The Pines
43 Elton Road
Oxshott
Surrey

Stimată doamnă Brandon,

Maiestatea Sa m-a însărcinat să vă scriu şi să vă mulţumesc pentru urările de bine pe care i le-aţi transmis.
Mă bucur să aflu că domnul Derek Smeath din East Horsley (fost Fulham) s-a dovedit un prieten atît de valoros, nu doar pentru dumneavoastră, ci şi pentru „cauza dragostei şi a dreptăţii“. Pot într-adevăr să cred că, graţie lui, lumea a devenit un loc mai bun.
Cu toate acestea, îmi pare rău să spun că nu există „o scurtătură mai rapidă“ spre obţinerea unui titlu de cavaler; de asemenea, Regina nu are „nişte ordine ale Imperiului Britanic de rezervă“, pe care „i le-ar putea, pur şi simplu, trimite într-un plic“.
În numele Maiestăţii Sale, vă mulţumesc încă o dată că ne-aţi scris.

Cu stimă,
Lavinia Coutts-Hoares-Berkeley

Doamnă de onoare

LONDON BOROUGH OF
HAMMERSMITH & FULHAM

TOWN HALL KING STREET LONDON W6 9JU

Dnei Rebecca Brandon
c/o The Pines
43 Elton Road
Oxshott
Surrey

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoare. Este întotdeauna o plăcere să aflu veşti despre foşti locuitori din Fulham.
M-am bucurat să aflu despre prietenul dumneavoastră Derek Smeath, care a condus filiala din Fulham a Băncii Endwich atîţia ani. Pare o persoană extrem de săritoare şi sînt sigură că mulţi locuitori ai Fulhamului au beneficiat de înţelepciunea sa.
Cu toate acestea, regret să vă spun că nu stă în puterile mele de consilier să „îi acord o medalie sau titlul de cetăţean de onoare al oraşului“.
Vă mulţumesc pentru interesul pe care îl purtaţi consiliului municipal şi vă trimit, de asemenea, o broşură despre cel mai recent program al nostru pe tema gestionării deşeurilor biodegradabile.

Cu stimă,
Consilier Elaine Padgett-Grant
Consiliul General Hammersmith & Fulham

East Horsley Horticultural Society
"Little Whisperings"
55 Old Oak Lane · East Horsley · Surrey

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc foarte mult pentru scrisoare. Ce poveste mişto aveţi!!!
În calitate de „tovarăş“ de grădinărit a lui Derek, nu pot decît să fiu de acord cu dumneavoastră că e un tip bun de pus la rană. Am fost încîntat să aflu că lordul şi lady Cleath-Stuart au de gînd să numească o nouă alee cu copaci de pe proprietatea lor „Smeath Walk“, în cinstea lui. Merită cu prisosinţă!!!
Va fi o plăcere absolută pentru mine să organizez o „ieşire în aer liber“ la Letherby Hall cu ocazia „ceremoniei de inaugurare“, iar cecul dumneavoastră va acoperi fără probleme toate cheltuielile noastre. Vă asigur, Derek nu va afla nimic, pînă cînd nu-i veţi dezvălui „surpriza“. Cred că n-o să-i vină să-şi creadă ochilor!! Între timp, eu „n-am să scot un cuvinţel“.
Abia aştept să vă întîlnesc în „ziua cu pricina“. Între timp, rămîneţi sănătoasă şi gata cu aventurile!!!

Cu cele mai calde urări de bine,
Trevor M. Flanagan
Preşedinte EHHS

P.S. Dumneavoastră sînteţi acea „Rebecca“, protagonistă a atîtor peripeţii în cartea lui Derek? Nu vă temeţi, secretul dumneavoastră e „în siguranţă“, de la mine n-o să-l afle nimeni!!!